

การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
บนพื้นฐานผลการวิจัยสำรวจและการวิเคราะห์เอกสาร

นางสาววิไลวรรณ ศรีสงคราม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

DEVELOPMENT OF PLAGIARISM UNDERSTANDING OF UNDERGRADUATE
STUDENTS BASED ON SURVEY RESEARCH AND DOCUMENTARY ANALYSIS
RESULTS

Miss Wilaiwan Srisongkram

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Educational Research Methodology

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

วิไลวรรณ ศรีสงคราม: การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรีบนพื้นฐานผลการวิจัยสำรวจและการวิเคราะห์เอกสาร.

(DEVELOPMENT OF PLAGIARISM UNDERSTANDING OF UNDERGRADUATE
STUDENTS BASED ON SURVEY RESEARCH AND DOCUMENTARY ANALYSIS

RESULTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดร.อวยพร เรืองตระกูล, อ.ที่ปรึกษา

วิทยานิพนธ์ร่วม: ศ.ดร.สุวิมล ว่องวาณิช, 270 หน้า.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม
ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิลำเนาต่างกัน (2) พัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
ของนักศึกษามหาวิทยาลัย และ (3) ตรวจสอบผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้
พัฒนาขึ้น

การวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียน
วรรณกรรม โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและ
เอกชน จำนวน 611 คน และการวิจัยเอกสารเพื่อวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ที่เป็นวิทยานิพนธ์
ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 110 เล่ม ระยะที่ 2 เป็นการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจ
เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และระยะที่ 3 เป็นการวิจัยกึ่งทดลองเพื่อศึกษาผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอก
เลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสาร
การศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 37 คน
วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติภาคบรรยาย การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (three – way ANOVA) การวิเคราะห์ค่าที
(t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) ประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ต่างกันจะมีผลต่อความรู้ความ
เข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโดยรวม ด้านบางส่วน และด้านความคิด 2) ประเภทของ
มหาวิทยาลัยและระดับการศึกษาที่ต่างกันจะมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านทั้งหมด
ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และด้านการลอกเลียนของตนเอง 3) ประเภทของมหาวิทยาลัยและสาขาวิชาที่ต่างกันจะมีผลต่อ
ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และ 4) ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่
ต่างกันจะมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านทั้งหมด การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และการลอกเลียนของตนเอง ส่วนการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์พบว่า ระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา
และภาควิชาที่ต่างกันมีผลต่อประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันในด้านโดยรวม และด้านบางส่วน รวมทั้งนักศึกษา
กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมมีคะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และรายด้านสูงกว่านักศึกษา
กลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ แต่มีอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาควิชา ..วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา. ลายมือชื่อ.....
สาขาวิชา ..วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา. ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา2554..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม.....

5184513027: MAJOR EDUCATIONAL RESEARCH METHODOLOGY

KEYWORDS: DEVELOPMENT OF PLAGIARISM UNDERSTANDING/ SURVEY

RESEARCH/ DOCUMENTARY ANALYSIS

WILAIWAN SRISONGKRAM: DEVELOPMENT OF PLAGIARISM

UNDERSTANDING OF UNDERGRADUATE STUDENTS BASED ON SURVEY

RESEARCH AND DOCUMENTARY ANALYSIS RESULTS. ADVISOR:

ASSOC PROF. AUYPORN RUANGTRAKOOL, Ph.D., CO – ADVISOR:

PROF. SUWIMON WONGWANICH, Ph.D., 270 pp.

This research aimed: (1) to analyze the levels of plagiarism understanding separated by types of plagiarism of university students who had different backgrounds. (2) to develop program for developing plagiarism understanding of university students and (3) to investigate the results of developed plagiarism understanding from developed program.

The research was divided into 3 phases: the first phase was survey research of plagiarism understanding separated by types of plagiarism of university students. The sample were 611 bachelor, master, and doctoral students of government and private universities and the documentary research for analyzing types of plagiarism from 110 theses of Faculty of Education, Chulalongkorn University. The second phase was the development of plagiarism understanding program and the third phase was semi – experimental research for studying the results of plagiarism understanding from developed program. Sample in this phase were 37 persons from 2 rooms of second year, technology and educational communication major, Faculty of Technical Education, bachelor degree, Rajamangala University of Technology Thanyaburi. Data analysis included descriptive statistics, three – way ANOVA, t – test and ANCOVA using SPSS for Windows.

The findings could be analyzed as follows: 1) The difference of types of university, educational levels and fields of study affected to three aspects of plagiarism understanding on total plagiarism understanding, in partial plagiarism and plagiarism of idea. 2) The difference of types of university and educational levels affected to plagiarism understanding on total plagiarism, citation plagiarism and self plagiarism, whereas the difference of types of university and fields of study were found on the difference of plagiarism on citation plagiarism. Furthermore, the difference of educational levels and fields of study were found on the difference of plagiarism understanding on total plagiarism, paraphrasing plagiarism, citation plagiarism and self plagiarism. In theses analyzes, there were the difference among levels of education, graduate year and department on the difference of types of plagiarism understanding on total plagiarism and partial plagiarism. Additionally, students who received teaching by program had significantly higher scores in total and each aspect of plagiarism understanding, but lower scores in ratio of plagiarism than students who received traditional teaching method.

Department..Educational Research and Psychology..Student's Signature.....

Field of Study..Educational Research Methodology.. Advisor's Signature.....

Academic Year.....2011..... Co – advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณและรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา การเอาใจใส่และการปฏิบัติอย่างดียิ่งต่อศิษย์ของรองศาสตราจารย์ ดร. อวยพร เรืองตระกูล ที่ได้ให้แนวคิดในการปรับปรุงงานวิจัย ตลอดจนคำแนะนำที่มีประโยชน์ในการแก้ไขงานวิจัยด้วยดีตลอดมา ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเกิดการพัฒนาและเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ จากงานวิจัยอยู่เสมอ ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สุวิมล ว่องวาณิช ที่ได้ช่วยจุดประกายความคิดและกระตุ้นทำให้เกิดความสนใจในการศึกษางานวิจัยเรื่องนี้ รวมทั้งได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อให้ความชัดเจนยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาเสริมกำลังใจทำให้ผู้วิจัยมีความเพียรพยายามที่จะพัฒนางานวิจัยอย่างต่อเนื่อง ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สิริพันธ์ สุวรรณมรรคา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐภูมิภรณ์ หลาวทองและศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. นงลักษณ์ วิรัชชัย กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ช่วยให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความชัดเจนและสมบูรณ์ รวมทั้งคณาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่อบรมและให้ความรู้ด้วยจิตเมตตากับผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ สุขชาติ เกษมณี และผู้ช่วยศาสตราจารย์กฤติยา เรวัตโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา แสงเดือน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรศักดิ์ สุรังคพิพรรธน์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภูมิภรณ์ หลาวทอง ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงข้อคำถามในการวิจัย

ขอขอบพระคุณท่านคณบดีและผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยของรัฐบาลและเอกชนที่ให้ความอนุเคราะห์ และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาผู้ล่วงลับไปแล้วของข้าพเจ้าที่ได้ให้ชีวิตและการศึกษาจากช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาจนทำให้ผู้วิจัยสามารถมีความรู้ที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก และมีโอกาสในการพัฒนาตนเองและเจริญก้าวหน้าในชีวิตและหน้าที่การงานอยู่อย่างต่อเนื่อง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ตอนที่ 1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม.....	7
ตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม.....	47
ตอนที่ 3 การสอนทักษะการเขียนและการอ้างอิง.....	55
ตอนที่ 4 กรอบความคิดในการวิจัย.....	69
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	71
การวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภท ของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน.....	71
การวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์โดย การใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ถูกวิจัยได้พัฒนาขึ้น รวมทั้ง การตรวจสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป.....	82
การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม.....	90
การวิจัยระยะที่ 3 การตรวจสอบผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการ ลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น.....	91

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	103
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการ ลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน.....	103
ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียน วรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย.....	133
ตอนที่ 3 ผลการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจาก โปรแกรมที่พัฒนาขึ้น.....	145
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	158
สรุปผลการวิจัย.....	158
อภิปรายผลการวิจัย.....	165
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	185
รายการอ้างอิง.....	190
ภาคผนวก.....	199
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย.....	200
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	202
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษา ที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่าง กัน.....	250
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จ การศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกันของวิทยานิพนธ์.....	255
ภาคผนวก จ คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และ ความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษา กลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม.....	258

หน้า

ภาคผนวก ฉ. คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงจากการทดลองสอนในครั้งที่ 1 และการสอนจริงของนักศึกษากลุ่มทดลอง..... 260

ภาคผนวก ช. คะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมจากการเขียนเรียงความระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม..... 262

ภาคผนวก ซ. ตัวอย่างผลที่ได้จากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงของนักศึกษา..... 264

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 270

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	16
2.2	22
2.3	61
3.1	73
3.2	78
3.3	84
3.4	85
3.5	87
3.6	99
4.1	105
4.2	106
4.3	106
4.4	107
4.5	108
4.6	112
4.7	113
4.8	120
4.9	121
4.10	122
4.11	123

ตารางที่	หน้า
4.12	ค่าสถิติพื้นฐานของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบ วิทยานิพนธ์..... 124
4.13	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม จากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา..... 129
4.14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบประเภทการลอกเลียน วรรณกรรมโดยรวม และรายด้านจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ระหว่างระดับการ ศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษาและภาควิชาที่แตกต่างกัน..... 130
4.15	รายละเอียดของการวิเคราะห์ในระยาะที่ 1..... 138
4.16	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดทำโปรแกรมการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม..... 141
4.17	รายละเอียดโปรแกรมที่จัดทำขึ้นเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง.. 142
4.18	รายละเอียดของโปรแกรมการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม..... 144
4.19	จำนวน และค่าร้อยละของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง และนักศึกษาในกลุ่มควบคุมจำแนก ตามเพศ ภูมิภาคทางการศึกษา เกรดเฉลี่ยที่สำเร็จการศึกษา และเกรดเฉลี่ยใน ปัจจุบัน..... 146
4.20	ค่าสถิติพื้นฐานของคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลัง การสอนของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง และนักศึกษาในกลุ่มควบคุม..... 150
4.21	Stem and leaf รายด้านของคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของ นักศึกษาในกลุ่มทดลอง และนักศึกษาในกลุ่มควบคุม..... 153
4.22	ผลการเปรียบเทียบคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษา กลุ่มทดลอง และนักศึกษาในกลุ่มควบคุม..... 156
4.23	ผลการเปรียบเทียบคำรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมหลังเรียนระหว่าง นักศึกษาในกลุ่มทดลอง และนักศึกษาในกลุ่มควบคุมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน ร่วม (ANCOVA)..... 156

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงทฤษฎีพฤติกรรมกรรมการวางแผน.....	35
2.2 กรอบความคิดในการวิจัย.....	70
3.1 ขั้นตอนในการวิจัย.....	102
4.1 คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน.....	110
4.2 boxplot ของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน.....	110
4.3 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม.....	114
4.4 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน.....	115
4.5 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด.....	116
4.6 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย และระดับการศึกษาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องและความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง.....	117
4.7 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง.....	118
4.8 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง.....	118
4.9 คะแนนเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน.....	125
4.10 boxplot ของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน.....	126

ภาพที่	หน้า
4.11 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา ที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมของวิทยานิพนธ์.....	131
4.12 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มี ผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนของวิทยานิพนธ์.....	132
4.13 คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อน และหลังเรียนระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม.....	151

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ เป็นปัญหาใหญ่ที่พบได้ในทุกระดับการศึกษา นับตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษา (Sisti, 2007; Ma., et al., 2007) ประกาศนียบัตร (Elias, 2009) และระดับอุดมศึกษา ซึ่งครอบคลุมทั้งระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอก (Brimble and Stevenson – Clarke, 2005; Bisping, Patron and Roskelley, 2008; Wheeler, 2009; Wang, 2008; Anitsal, Anitsal and Elmore, 2009; Arden, Carol and Annette, 2008; Bloodgood, Turnley and Mudrack, 2008; Selwyn, 2008; Gu and Brooks, 2008; Abasi and Graves, 2008; Iyer and Eastman, 2008; Stephens, Young and Calabrese, 2007; Mitchell and Carroll, 2008) นอกจากนี้การโกงในระดับผู้ใหญ่ในแวดวงทางวิชาการก็มีให้เห็นอยู่ไม่น้อย เช่น การโกงโดยการขาดสอนในชั้นเรียน การรับเงินของนักศึกษาเพื่อแลกกับเกรดและคะแนนรายงาน การลวงละเมิดทางเพศ และการกระทำความผิดในรูปแบบอื่น ๆ ที่หลากหลาย (The Niguan Tribune Newspaper, 2007; Gesinde, 2006 อ้างถึงใน Olabisi, Owolabi and Yahaya, 2009: 89) ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการจึงมีขอบเขตที่กว้างขวาง เริ่มจากการโกงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่อาจจะไม่ค่อยรุนแรงนัก จนกระทั่งเป็นการโกงในระดับประเทศ

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมโกงมีความสำคัญเพราะจะช่วยให้ทราบรูปแบบการโกงในอนาคตของนักศึกษา แนวทางในการป้องกันเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับนักศึกษาอันจะเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไป การยับยั้งพฤติกรรมโกงในขณะที่บุคคลยังเป็นนักศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นมาก ด้วยเหตุผลที่ว่า บุคคลที่มีการโกงในทางวิชาการตั้งแต่สมัยยังเป็นนักศึกษา และพฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้รับการใส่ใจปรับปรุง และแก้ไข นิสัยดังกล่าวนี้ก็จะติดตัวพัฒนาไปสู่การกระทำผิดในการทำงานในอนาคตได้ (Atmeh and Al – Khadash, 2008: 113; Harding, et al., 2007: 255 – 256) นักการศึกษาได้มีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้พบความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องของผลกระทบบของการโกงของบุคคลที่ส่งผลต่อเนื่องไปสู่อนาคต โดยพบว่า การโกงในโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นตัวทำนายอย่างชัดเจนของการโกงในวิทยาลัยหรือการศึกษาในระดับสูง และผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาผู้ที่โกงในวิทยาลัย จะมีแนวโน้มอย่างมากที่จะโกงในการทำงาน (Swift and Nonis, 1998 อ้างถึงใน Eastman, Eastman and Iyer, 2008: 210) Elias (2009) ได้พบว่าการโกงในขณะที่อยู่ใน

วิทยาลัยจะเป็นตัวทำนายการโกงในสถานที่ทำงานได้ และ Lovett – Hooper, et al. (2007: 332) ได้ทำการสำรวจความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ในปัจจุบันของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการกับพฤติกรรมการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานในอนาคต พบว่าความผิดในทางสังคมเป็นตัวทำนายอย่างมีนัยสำคัญของพฤติกรรมการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานในอนาคต ซึ่งก็หมายความว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ในขณะที่ยังเป็นนักศึกษาจะมีความซื่อสัตย์ในการทำงานต่ำ (Lucas and Friedrich, 2005 อ้างถึงใน Lovett – Hooper, et al., 2007: 324) และสามารถคาดหวังได้ว่าจะกระทำความผิดในอนาคต เป็นต้นว่า มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตลอดจนนำไปสู่พฤติกรรมที่ผิดกฎหมายอย่างรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ ได้อีก สิ่งนี้เป็นการสะท้อนให้เห็นได้ว่าครูที่ไม่ได้ให้ความสนใจในการชี้ให้เห็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในห้องเรียน ก็จะสามารถที่จะชักนำ และพัฒนาไปสู่การกระทำความผิดได้อย่างต่อเนื่องจบจนเป็นผู้ใหญ่ไปสู่โลกของการทำงานได้

จากการศึกษา พบว่าปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่พบได้มากเป็นอันดับหนึ่ง และพบได้บ่อยมากที่สุดทั้งในระดับนักเรียน นักศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา ก็คือ การลอกเลียนวรรณกรรม (plagiarism) (Sharpe, 2007: 35 -36) นอกจากนี้จะปรากฏในทุกระดับการศึกษาแล้วยังพบว่ามึ่นักศึกษาลอกเลียนวรรณกรรมในแทบทุกสาขาวิชา และมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นอีกในอนาคต (Wang, 2008: 743) โดยเฉพาะในสถาบันการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น (Rawwas, Al - Khatib and Vitell, 2004: 89; Chao, Wilhelm and Neureuther, 2009: 31) เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการใช้อินเตอร์เน็ตในปัจจุบันที่แพร่หลายในแทบทุกครัวเรือนและสถาบันการศึกษา ทำให้การเข้าถึงข้อมูลเป็นไปได้โดยง่าย (Arhin, 2009: 17) นักเรียนและนักศึกษาจึงสามารถดาวน์โหลดไฟล์ข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ เพื่อนำมาจัดทำเป็นรายงาน การค้นคว้าข้อมูลเพื่อการทำงานวิจัย โดยการจัดพิมพ์ข้อมูลออกมาและนำงานดังกล่าวมาเป็นของตนเองโดยปราศจากการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล เป็นต้น จากความง่ายนี้เองส่งผลให้การโกง การตบตา การหลอกลวง การลอกเลียนข้อมูล การปลอมแปลงเอกสาร ตลอดจนถึงการกระทำความผิดทางวิชาการต่าง ๆ เป็นไปได้โดยง่าย (Stephens, Young and Calabrese, 2007: 234) จากข้อมูลสถิติ 2 – 3 ปีที่ผ่านมา ได้พบว่า การกระทำความผิดมีสถิติเพิ่มมากขึ้น (The Guardian, 2003 อ้างถึงใน Price and Price, 2005: 421; Brown and McInerney, 2008: 621; Maxwell, Curtis and Vardanega, 2008: 25)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการลอกเลียนวรรณกรรมจะปรากฏอย่างแพร่หลาย และได้รับการพิจารณาว่าเป็นเรื่องของจริยธรรม แต่จากการศึกษาได้พบว่าการกระทำความผิดไม่ได้เป็นเรื่อง

ของทางจริยธรรมเท่านั้น การกระทำความผิดในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมยังมีผลมาจากพื้นฐานของการขาดความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่ารูปแบบใดบ้างที่จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม เนื่องจากการลอกเลียนวรรณกรรมมีอยู่ด้วยกันหลายประเภท บางประเภทมีความซับซ้อนและไม่ชัดเจนจึงเข้าใจได้ยาก (Dawson and Overfield, 2006; Yeo, 2007; Hochstein, et al., 2008) ส่งผลให้ผู้กระทำรับรู้อย่างไม่ถูกต้องและคิดว่าการกระทำของตนเองไม่ใช่สิ่งผิดและกระทำไปโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณของการลอกเลียนวรรณกรรมที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเหล่านี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากผู้กระทำความผิดอย่างไม่ตั้งใจ (Howard, 2002; McLafferty and Foust, 2004; Roig, 1997 อ้างถึงใน Chao, Wilhelm and Neureuther, 2009: 33) ดังนั้นในกลุ่มเหล่านี้จึงเป็นกลุ่มที่ควรได้รับการปรับเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจให้ถูกต้องซึ่งจะสามารถลดพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมในภาพรวมได้ และการป้องกันปัญหาจะกระทำได้โดยสถาบันการศึกษาสามารถช่วยปรับเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนเพื่อให้มีการปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง สถาบันการศึกษาสามารถกระทำได้โดยผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน และส่งเสริมโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบของการฝึกอบรมด้วยโปรแกรมที่สถาบันการศึกษาสร้างขึ้น อย่างไรก็ตามการสร้างโปรแกรมหรือหลักสูตรในการฝึกอบรมเพื่อช่วยเหลือการเรียนรู้จะพัฒนาได้ด้วยดีจะต้องมีข้อมูลสารสนเทศที่ชัดเจนที่เป็นพื้นฐานต่อการนำไปใช้ในการพัฒนาโปรแกรม แต่การศึกษาที่ผ่านมาข้อมูลสถิติมักจะมีปัญหาในการสรุปอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา เพราะได้มาจากแหล่งที่หลากหลาย เน้นการศึกษากันคนละจุด (Price and Price, 2005) มีความแตกต่างในวิธีการศึกษา ประเภทของสถาบัน ขนาดของห้องเรียน และกลุ่มตัวอย่าง รวมไปถึงจนถึงการวัดพฤติกรรมการโกงเน้นคนละประเภทที่แตกต่างกัน (Brown and McInerney, 2008: 621) จึงทำให้สรุปอัตราของการลอกเลียนวรรณกรรมได้ยาก

นอกจากนี้การศึกษาส่วนมากมักจะใช้วิธีการสำรวจโดยให้ผู้ตอบเป็นผู้รายงานพฤติกรรมการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรมด้วยตนเอง (Brimble and Stevenson – Clarke, 2005: 19; Bisping, Patron and Roskelley, 2008: 6; Wang, 2008: 747 – 749; Sisti, 2007: 215; Olabisi, Owolabi and Yahaya, 2009: 91; Maxwell, Curtis and Vardanega, 2006: 210; Megehee and Spake, 2008: 5; Gynnild and Gotschalk, 2008: 48; Arden, Carol and Annette, 2008: 330; Selwyn, 2008: 446; Stephens, Young and Calabrese, 2007: 233; Hard, Conway and Moran, 2006: 1058; Brown and McInerney, 2008: 624) ซึ่งให้ผลในการตอบที่ต่ำกว่าความเป็นจริง (Jocoy and DiBiase, 2006: 3; Hard, Conway and Moran, 2006) นอกจากนี้การศึกษายังเป็นการศึกษาที่ใช้ข้อมูลจากการศึกษากับนักศึกษาชาวต่างชาติซึ่งมีบริบท

และลักษณะที่แตกต่างจากนักศึกษาไทยและไม่อาจสรุปเป็นพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมในนักศึกษาไทยได้ การศึกษาของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศเป็นการศึกษาในบริบทของการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ซึ่งพบว่านักศึกษาชาวต่างชาติมีความคุ้นเคยกับภาษาต่างชาติที่ใช้ในการศึกษาน้อยจึงมีการลอกเลียนวรรณกรรมมาก (McGowan and Lightbody, 2008: 17) แต่ในบริบทที่ศึกษากับผู้เรียนที่เป็นการเรียนการสอนปกติโดยใช้ภาษาไทยเป็นหลักสำคัญในการเรียนรู้อย่างไม่มีการศึกษาที่ชัดเจน ซึ่งได้พบว่าผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาเขียนที่ไม่ดี ขาดความสามารถในการถอดความและการสรุปความออกมาเป็นภาษาเขียนของตนเอง ดังนั้น ถ้านำผลการศึกษาจากที่ผ่านมานำมาใช้จะทำให้โปรแกรมที่พัฒนาขึ้นไม่สามารถตอบสนองต่อนักศึกษาไทยที่เป็นกลุ่มเป้าหมายสำคัญของการพัฒนา และไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสถานการณ์ในเรื่องความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาไทย การศึกษาครั้งนี้จึงต้องการพัฒนาโปรแกรมที่มีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริง แต่เนื่องจากขาดข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงต้องทำการศึกษาพื้นฐานจริงจากข้อมูลเชิงสำรวจที่ได้จากการตอบของนักศึกษา ตลอดจนข้อมูลเชิงประจักษ์ที่เป็นผลผลิตอันเกิดจากนักศึกษา ซึ่งได้แก่ งานที่ต้องใช้ทักษะทางการเขียนและการอ้างอิง โดยในการศึกษาครั้งนี้ได้เลือกใช้ข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ที่เป็นงานเขียนตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษาได้กำหนดไว้ให้เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จศึกษา เนื่องจากงานประกอบกรเรียนดังกล่าวมีลักษณะที่เป็นทางการ และคาดหวังว่าเป็นงานที่มีคุณภาพเนื่องจากนักศึกษาต้องใช้ความรู้ความเข้าใจในการจัดทำเป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยได้ใช้การตรวจสอบจากวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ซึ่งจะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมได้ส่วนหนึ่ง จากนั้นผู้วิจัยจะได้ใช้ผลจากข้อมูลทั้งสองส่วนนี้เป็นพื้นฐานในการออกแบบและพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจให้กับนักศึกษาในลำดับต่อไป สำหรับผลการศึกษาในครั้งนี้ต้องการตอบคำถามการวิจัย 3 ประเด็นใหญ่ได้แก่ (1) ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาไทยเป็นอย่างไร ประเภทของการกระทำผิดในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่ปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาไทยมีประเภทใดบ้าง มีความมากน้อยแตกต่างกันในแต่ละประเภทเป็นเช่นไร (2) โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมควรมีลักษณะเป็นเช่นไร และ (3) ผลที่ได้จากการใช้โปรแกรมในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถเพิ่มความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมและลดระดับการลอกเลียนวรรณกรรมในนักศึกษาไทยได้หรือไม่เพียงใด

คำถามการวิจัย

1. ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ในระดับใดและมีความแตกต่างกันหรือไม่ตามภูมิภาคที่ตั้งต่างกัน
2. โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมีลักษณะอย่างไร
3. ผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิภาคต่างกัน
2. เพื่อพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย
3. เพื่อตรวจสอบผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้มีการให้คำจำกัดความของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. การลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง การนำงานของคนอื่นมาเป็นงานของตนเอง ไม่ที่จะเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดหรือการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน การถอดความอย่างไม่เหมาะสม การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด ตลอดจนการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ซึ่งเป็นการนำงานของตนเองที่เคยใช้แล้วมาใช้ซ้ำ
2. ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง ความสามารถในการให้คำนิยาม ขอบข่ายของการลอกเลียนวรรณกรรม สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม ตลอดจนข้อความเป็นลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรม
3. การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม หมายถึง การส่งเสริมความรู้ความเข้าใจให้กับผู้เรียนโดยการใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นวิธีการสอนเนื้อหาในรายวิชาปกติที่พัฒนาขึ้นให้มีกิจกรรมให้นักศึกษาได้ฝึก

ปฏิบัติเกี่ยวกับการเขียนและการอ้างอิงในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนมีตัวอย่างของข้อความและการอ้างอิงที่เป็นปัญหาให้นักศึกษาได้ทำการศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ข้อมูลสารสนเทศว่านักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ในระดับใด เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม
2. ได้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจที่ยังขาดอยู่ให้กับนักศึกษา เพื่อที่อาจารย์จะได้นำไปใช้ในการพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจ และมีการลดพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมลง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี รายงานการวิจัย รวมทั้งสืบค้นจากฐานข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สารที่นำเสนอในบทนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม ตอนที่ 3 การสอนทักษะการเขียนและการอ้างอิง และ ตอนที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย รายละเอียดในแต่ละตอนตามลำดับมีดังนี้

ตอนที่ 1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ในการศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่าการลอกเลียนวรรณกรรมมีมิติที่หลากหลายและซับซ้อน ประกอบกับการลอกเลียนวรรณกรรมมีได้ในหลายประเภทและลักษณะ มีทฤษฎีและแนวคิดที่อธิบายสาเหตุของการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างแตกต่างกันออกไป ตลอดจนมีผลการศึกษารับรู้และความรู้ความเข้าใจในกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในแง่มุมต่าง ๆ ที่ครอบคลุมลักษณะและประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอเนื้อหาในส่วนของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในประเด็นที่เกี่ยวข้องตามลำดับคือ ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม ประเภท ความถี่ และรูปแบบของการลอกเลียนวรรณกรรม การรับรู้ในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม วิธีเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม และสาเหตุและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม

1. ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม

การลอกเลียนวรรณกรรม (plagiarism) เป็นรูปแบบที่พบเห็นได้ง่ายและแพร่หลายทั่วไปในแวดวงการศึกษา รวมทั้งยังเป็นลักษณะของการกระทำผิดที่มีผู้ให้ความสนใจศึกษาค้นคว้ามากในยุคปัจจุบัน

การลอกเลียนวรรณกรรม (plagiarism) เป็นการกระทำผิดที่เป็นส่วนหนึ่งของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ซึ่งเป็นโครงสร้างที่เป็นพหุมิติ (multidimensional construct) (Ferrari, 2005 อ้างถึงใน Iyer and Eastman, 2008: 22) รากศัพท์ของการลอกเลียนวรรณกรรมมาจากคำในภาษาละติน คือ Plagiarius หมายถึง ผู้ขโมย (kidnapper)(Jolly, 1998: 2) หรือผู้ขโมยคำ (the

theft of words) หรือบุคคลที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของคนอื่น (slaves) (Howard, 1995 อ้างถึงใน Gu and Brooks, 2008: 338) การลอกเลียนวรรณกรรมมีผู้ให้ความหมายไว้หลายคน ดังนี้

Sriganesh และ Iyer (2007: 146) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การขโมยเนื้อหาสาระหรือความคิดจากของคนอื่นโดยปราศจากการให้เครดิตต่อคนเหล่านั้น ทั้งนี้จะไม่ได้หมายถึงแต่เพียงการลอกเลียนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกระทำที่ไม่ได้ใส่เครื่องหมายในการอ้างอิง หรือไม่ได้มีการอธิบายแหล่งที่มาของข้อมูลอย่างถูกต้อง

Jolly (1998: 2) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง ลักษณะของความไม่ซื่อสัตย์ เป็นการที่บุคคลได้ขโมยงานของบุคคลอื่นอย่างตั้งใจและมีจุดประสงค์ที่จะนำงานมาเป็นของตนเอง

University of Northern British Columbia (1997: 1 อ้างถึงใน Suarez and Martin, 2001) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า หมายถึง การแทนที่หรือการยอมรับเอางานของคนอื่นมาเป็นงานของตนเองโดยปราศจากการอ้างอิง

Heineman และ Willis (1988 อ้างถึงใน Sabieh, 2002 : 3) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมไว้ในหนังสือ Writing term papers ว่าเป็น “ ความพยายามที่จะลอกเลียนความคิดหรือภาษาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง”

Hinchliffe (1998) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่าได้ครอบคลุมไปถึงลักษณะดังต่อไปนี้

1. การยอมรับงานของคนอื่นโดยที่มีการยอมรับแหล่งที่มาและไม่ยอมรับแหล่งที่มาของข้อมูล
2. การลอกเลียนวรรณกรรมหรือการถอดความของข้อมูลจากหนังสือโดยปราศจากเอกสารที่ถูกต้องเหมาะสม
3. การซื้อและการยอมรับงานจากเพื่อน การให้บริการเกี่ยวกับงานวิจัยหรือรายงานในภาคเรียน
4. การถ่ายข้อมูล (downloading) และการยอมรับงานจากเว็บไซต์ที่เป็นรายงานที่ให้ฟรี (free term paper)

Mallon (1989: 11 อ้างถึงใน Sutherland – Smith, 2005: 84) ให้ความหมายการลอกเลียนวรรณกรรมว่าเป็นการขโมยหรือการรับเอาวรรณกรรมทางด้านการคิดหรืองานของบุคคลอีกคนหนึ่ง และสรุปว่า นักลอกเลียนวรรณกรรมเป็น “ผู้ขโมยวรรณกรรมซึ่งเป็นผู้ที่ขโมยความคิดหรือการเขียนของอีกบุคคลหนึ่ง”

South – Coast University (อ้างถึงใน Sutherland – Smith, 2005: 88) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นการลอกเลียนความคิดของบุคคลคนอื่น ๆ หรือการนำมาแสดงโดยปราศจากการรับรองแหล่งที่มาอย่างถูกต้อง และได้แสดงความคิดหรือรูปแบบเหล่านี้ของการแสดงออกเป็นดังของตนเอง โดยได้รวมไปถึงไม่เพียงแต่งานเขียน ดังเช่น หนังสือหรือวารสาร แต่ยังมีหมายถึงข้อมูล หรือภาพที่ได้ถูกแสดงไว้ในรูปแบบของตาราง ไดอะแกรม การออกแบบ การวางแผน รูปภาพ ภาพยนตร์ สูตรคณิตศาสตร์ เว็บไซต์และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ รวมทั้งการใช้คำบรรยายของอาจารย์หรือของนักศึกษาคนอื่น ๆ เป็นดังของตนเอง

Wicker (2007) ได้อธิบายว่าการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เขียน

(1) เองงานของคนอื่นมาเป็นของตนเอง (2) ลอกเลียนคำหรือความคิดโดยปราศจากการตระหนักถึงแหล่งที่มาของข้อมูล (3) ใช้สิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรงโดยปราศจากการชี้ให้เห็นแหล่งที่มา (4) การชี้ให้เห็นแหล่งที่มาของข้อมูลแบบผิด ๆ (5) การลอกเลียนข้อความอย่างใกล้ชิดโดยที่ข้อความที่ลอกเลียนมาเป็นการได้มาจากแหล่งอีกแห่งหนึ่ง

The ICT agenda (2006: 19 อ้างถึงใน Curriculum Corporation, 2007) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่าเป็นการใช้คำหรือความคิดของบุคคลคนอื่น ๆ โดยปราศจากการรับรองอย่างชัดเจนในแหล่งที่มาของข้อมูล ภายในกรอบของความหมายที่ให้นี้ การลอกเลียนวรรณกรรมสามารถอยู่ในหลายรูปแบบ กล่าวคือ (1) การลอกเลียนข้อมูลทั้งหมดและแสดงราวกับว่าเป็นของตนเอง (2) การลอกเลียนส่วนที่ตัดตอนมาจากแหล่งข้อมูลโดยปราศจากการรับรองแหล่งที่มาอย่างถูกต้อง (3) การถอดความเนื้อหาสาระจากแหล่งข้อมูลโดยปราศจากการรับรองแหล่งที่มาอย่างถูกต้อง (4) การแสดงงานของบุคคลอีกคนหนึ่งโดยที่มีหรือไม่มีความรู้เกี่ยวกับผู้สร้างข้อมูล (5) การซื้อเรียงความ/ การให้บริการในงานวิจัย งานของนักศึกษาคนอื่น ๆ หรือรายงานจากทางออนไลน์

Anderson (2009: 35) ได้สรุปความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่าหมายถึง การยอมรับงานของบุคคลอีกคนหนึ่งและนำมาแสดงว่าเป็นงานของตนเอง ซึ่งให้ผลลัพธ์ในการสืบสวนของผู้เขียนงานเริ่มแรกและก่อให้เกิดความไม่น่าเชื่อถือในทางอาชีพ

Cicutto (2008 อ้างถึงใน Berlin, 2009: 1) ให้ความหมายการลอกเลียนวรรณกรรมว่าเป็นการใช้คำ ความคิด หรือผลลัพธ์ที่ได้จากงานของบุคคลอื่นโดยปราศจากการอ้างที่มา

Warn (2006: 196) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่าหมายถึง การกระทำในการแสดงงานหรือความคิดของบุคคลอีกคนหนึ่งราวกับว่าเป็นงานของตนเอง

Concise Oxford English Dictionary (Oxford Reference Online อ้างถึงใน Gu and Brooks, 2008: 338) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่า เป็นการนำเอางานหรือความคิดของคนอื่นมาและใช้งานนั้นราวกับว่าเป็นงานของตนเอง

Collins and Amodeo (2005: 528) ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่าเป็นการกระทำของการแสดงงานทางวิชาการหรือความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลคนอื่นราวกับว่าเป็นงานของตนเองไม่ว่าจะทั้งหมดหรือในบางส่วน โดยสามารถเป็นการกระทำของลักษณะหลายอย่าง ซึ่งอย่างหนึ่งอาจจะใช้คำ ภาพ หรือความคิดของบุคคลอีกคนหนึ่งอย่างตั้งใจ หรือสามารถเป็นการกระทำของการละเลย ซึ่งจะทำให้ความล้มเหลวที่จะรับรองให้เครดิตกับแหล่งที่มา ผู้สร้างข้อมูล หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ของคำ ภาพ หรือความคิด การตบตา เช่น การจัดทำเนื้อหาสาระขึ้น การอ้างอิง หรือสร้างแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นการสร้างความเท็จในงาน

นอกจากนี้ ก็ยังได้อธิบายเพิ่มเติมด้วยว่า การลอกเลียนวรรณกรรมยังรวมถึงกิจกรรมดังต่อไปนี้ (Collins and Amodeo (2005: 532)

1. การลอกเลียนเนื้อหาสาระ หรือการนำมากล่าวใหม่ในงานของบุคคลอีกคนหนึ่ง ไม่ว่าจะ เป็นในกรณีของการทดสอบ งานที่ได้รับมอบหมาย หรืองานที่อยู่ในรูปของการเขียน หรือทางวาจาอื่น ๆ โดยปราศจากการอ้างอิงแหล่งของข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสม โดยรวมไปถึงหนังสือ บทความจากวารสาร แมกกาซีน หรือเรื่องราวจากหนังสือพิมพ์ งานที่ได้รับการตีพิมพ์ หรือไม่ได้รับการตีพิมพ์ หรือรายงาน หรือแหล่งข้อมูลจากเว็บไซต์

2. การใช้งานที่สร้างขึ้นโดยนักศึกษาอีกคนหนึ่งโดยปราศจากการได้รับการอนุญาต หรือโดยปราศจากการรับรองในส่วนเริ่มต้น (introduction) ส่วนสุดท้าย (endnotes) ส่วนอ้างอิง (references) หรือส่วนอื่นใด

3. การลอกเลียนเนื้อหาสาระตามตัวอักษร โดยปราศจากการใช้เครื่องหมายอ้างอิง หรือโดยปราศจากการอ้างอิงแหล่งที่แท้จริงของเนื้อหาสาระนั้น

4. การแปลแหล่งข้อมูลโดยตรงจากภาษาอื่นมาเป็นภาษาอังกฤษและใช้ราวกับว่าเนื้อหาสาระได้เริ่มต้นมาจากนักศึกษา

5. การจ่ายเงินค่าจ้างให้กับผู้เขียนแบบไม่มีตัวตน (ghostwriter) หรือการซื้องานและยอมรับเอางานมาเป็นงานเริ่มต้นของตนเอง

6. การแสดงงานของเพื่อนร่วมงานราวกับว่าเป็นงานของตนเองโดยปราศจากการรับรองแหล่งที่มา ไม่ว่าจะ เป็นในคอร์สที่ซึ่งงานได้รับการให้เกรดเป็นของแต่ละบุคคล หรือในที่ประชุม (เช่น การประชุมวิชาการ) ที่ซึ่งมีเพียงงานของบุคคลคนเดียวที่จะต้องได้รับความน่าเชื่อถือ

Liverpool Hope University College (2003 อ้างถึงใน Flint, Clegg and Macdonald, 2006: 146) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมว่าเป็นการใช้เนื้อหาสาระซึ่งไม่ได้ได้รับการรับรองในแหล่งที่มาและมีการใช้เนื้อหาสาระโดยตรง มีการอ้างอิง หรือไม่ได้อ้างอิง โดยปราศจากตัวชี้วัดที่ชัดเจนว่าเนื้อหาสาระได้ถูกนำมาใช้ตามตัวอักษรจากแหล่งที่มาเริ่มต้น

The Council of Writing Program Administrators (WPA) (อ้างถึงใน Fawley, 2007: 71 – 72) ได้ให้ความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรมในจุดมุ่งหมายทางการศึกษาว่าเป็นการโกงทั้งหมดที่ปรากฏ “เมื่อผู้เขียนใช้ภาษา ความคิด หรือเนื้อหาสาระเริ่มแรกของบุคคลอื่น (ไม่ใช่ความรู้ทั่วไป) อย่างเจตนาโดยปราศจากการให้การรับรองในแหล่งที่มาของข้อมูล” การยอมรับเอาคำหรืองานของบุคคลคนอื่นอย่างตั้งใจมาเป็นงานของตนเองจัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในอีกด้านหนึ่ง การไม่ใช้แหล่งที่มาซึ่งเป็นความไม่ตั้งใจ การไม่ระมัดระวังหรือการใช้การอ้างอิงอย่างไม่เหมาะสมเนื่องจากไม่มีความสามารถที่จะเขียน จดบันทึก และใช้การถอดความ รวมทั้งใช้การอ้างอิงได้อย่างถูกต้อง

จากความหมายที่ได้มีผู้ให้ไว้ในข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นการนำเอางานของบุคคลคนอื่นมาเป็นงานของตนเอง ซึ่งอาจเป็นการลอกเลียนได้ในหลายลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นลอกเลียนภาษาที่ใช้จากแหล่งเริ่มต้นของข้อมูล การดัดแปลงส่วนประกอบของคำโดยรอบ การสลับที่ของคำที่ใช้ การแทนที่โดยใช้คำที่มีความหมายในแบบเดียวกัน ตลอดจนรวมไปถึงการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด โดยมีจุดสำคัญอยู่ที่การไม่ได้ให้การอ้างอิงกับแหล่งที่มาของข้อมูลว่ามาจากแหล่งเริ่มต้นใด

2. ประเภท และความถี่ของการลอกเลียนวรรณกรรม

ในการจำแนกประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม จะพบว่าการลอกเลียนวรรณกรรมนั้น มีอยู่ด้วยกันในหลายประเภทและบางครั้งผู้ลอกเลียนวรรณกรรมก็ยังใช้ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมในหลาย ๆ ประเภทที่ผสมผสานกันไปในงานเดี่ยวของตนได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม จัดได้ว่ามีความยุ่งยากอยู่พอสมควรในการจำแนกประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมได้อย่างชัดเจน เพราะบางครั้งผู้ลอกเลียนอาจจะใช้ข้อมูลจากหลากหลายแหล่งที่มาของข้อมูล อาจมีการจัดระเบียบเนื้อหาสาระใหม่ ลอกเลียนเนื้อหาบางส่วนและทำการเปลี่ยนแปลงโดยอาจเพิ่มคำของตนเองลงไปด้วยก็ได้ แต่จากการศึกษา พบว่าได้มีผู้แบ่งการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นประเภทต่าง ๆ กันดังต่อไปนี้ (Warn, 2006: 196 – 197)

มหาวิทยาลัย South – Coast ได้แบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท กล่าวคือ **การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจ** (intended plagiarism) และ**การลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ** (unintended plagiarism or inadvertent plagiarism) (Sutherland – Smith, 2005: 88; Collins and Amodeo, 2005: 532 – 533; Armstrong, 1993 อ้างถึงใน Berlin, 2009: 2) โดยที่การลอกเลียนวรรณกรรมอย่างตั้งใจ จะปรากฏเมื่อบุคคลมีเจตนาเอาเนื้อหาสาระมาเป็นของตนเองโดยปราศจากการให้เครดิตกับแหล่งที่มาหรือผู้สร้างข้อมูลนั้น ๆ ส่วนการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ มักจะเป็นการลอกเลียนบางส่วนของย่อหน้ามาและทำการอ้างอิงได้อย่างไม่ถูกต้อง

สำหรับการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ ได้มีการขยายความในรายละเอียดของการแบ่งประเภทย่อยว่ามีอยู่ด้วยกันใน 3 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ (SEO Services, n.d.) 1) ความสับสนในการอ้างอิง (citation confusion) เป็นประเภทหนึ่งของการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจที่ธรรมดามากที่สุด กรณีนี้ผู้เขียนไม่ได้ทราบถึงหลักเกณฑ์ของการอ้างอิงอย่างถูกต้อง ตัวอย่างเช่น เว็บไซต์ที่มีการเชื่อมโยงถึงกันแต่ไม่ได้มีการให้แหล่งที่มาของข้อมูล ทำให้การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลมีความยุ่งยากและไม่สามารถกระทำได้ 2) การถอดความ (paraphrasing) เป็นวิธีการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจที่มีบุคคลเป็นจำนวนมากใช้วิธีนี้โดยการนำเอาประโยคที่แตกต่างกันที่มาจากเว็บไซต์ที่หลากหลายแล้วนำมาทำเป็นประโยคใหม่ แต่เป็นความคิดที่มาจากของเดิมและลอกเลียนมา จึงเป็นการยากที่จะชี้ให้เห็นถึงการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจในแบบนี้ 3) การสับเปลี่ยนคำ (word substitution) เป็นการที่ผู้เขียนจะเปลี่ยนแปลงการใช้คำของเนื้อหาสาระในการเขียน แต่แนวคิดและความคิดได้ถูกลอกเลียนมาทั้งหมด

Wicker (2007) ได้แบ่งประเภททั้งหมดของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็น 3 ประเภท ได้แก่ แบบไม่ตั้งใจ แบบตั้งใจในกรณีของการขาดประสบการณ์ และแบบตั้งใจแต่เป็นกรณีที่เป็นการกระทำแบบมั่วร้าย โดยในแต่ละแบบมีรายละเอียด ดังนี้ 1) **การลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ** (unintentional plagiarism) เกิดขึ้นเมื่อผู้เขียนได้ลอกเลียนวรรณกรรมโดยบังเอิญแต่เพียงเล็กน้อยในประโยคหรือย่อหน้าสั้น ๆ หรือได้ลืมที่จะอ้างอิงสิ่งที่อ้างอิงโดยตรง ความผิดของการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีนี้อาจจะมีความเบาบาง อาจจะเพียงแค่ตักเตือน หรือให้ผู้ลอกเลียนวรรณกรรมไปแก้ไขงานใหม่เพื่อให้มีการอ้างอิงอย่างถูกต้อง ตัวอย่างสำหรับการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ ได้แก่ การฝึกเขียนเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับบทความทางวารสาร การจัดทำนโยบายของแผนกหรือคู่มือปฏิบัติการทางคลินิก ซึ่งอาจมีผลให้บุคคลได้นำเอาข้อมูลมาจากคู่มือบริษัทหรือจากหนังสือ และใช้ข้อมูลอย่างไม่ตั้งใจในการเขียนทั้ง ๆ ที่ปราศจากความรู้อจาก

แหล่งที่มาของข้อมูลเริ่มต้น เป็นต้น 2) **การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจเพราะขาดประสพการณ์** (intentional naïve plagiarism) เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เขียนมีความรู้ แต่ขาดประสพการณ์ มีการลอกเลียนบทลอกขนาดใหญ่ของข้อความตัวหนังสือ หรือนำเอาความคิดไปใช้โดยปราศจากการอ้างอิงแหล่งข้อมูล สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้เพราะผู้เขียนเข้าใจผิดในวิธีการอ้างอิงที่ถูกต้อง หรือมีการพัฒนาแนวคิดในการเขียนทางวิชาการหรือมีความเชี่ยวชาญน้อยในการเขียน ตัวอย่าง ผู้เขียนอาจใช้ข้อมูลจากหนังสือหรือคู่มือที่มีอยู่แล้วนำไปสู่บทความหรืองานที่ได้รับมอบหมายของตนเอง และเป็นไปได้ที่ในการร่างครั้งสุดท้ายผู้เขียนอาจจะลืมอ้างอิงเกี่ยวกับแหล่งที่มาเริ่มต้นของข้อมูลโดยมีการนำส่วนดังกล่าวมาเป็นงานของตนเอง การลอกเลียนวรรณกรรมอย่างขาดประสพการณ์จะไม่มี “ความตั้งใจ” ที่จะขโมยเป็นสำคัญ และสิ่งนี้ควรจะถูกนำมาตัดสินระดับของการกระทำผิดถ้าผู้ลอกเลียนวรรณกรรมถูกจับได้ 3) **การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจอย่างมีเจตนาประสังคร้าย** (intentional malicious plagiarism) ในกรณีนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับการขโมย การตบตาและการโกง เป็นความพยายามของผู้ลอกเลียนอย่างเป็นระบบที่จะใช้ข้อมูลซึ่งคนอื่น ๆ ได้ผลิตไว้แล้ว บัจจัยทางแรงจูงใจที่สำคัญในการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างประสังคร้าย ก็คือ การตบตาหลอกลวงอย่างตั้งใจ ตัวอย่าง เช่น นักศึกษาที่มีผลสำเร็จทางวิชาการที่ไม่ดีจะใช้วิธีการลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจโดยมีจุดประสงค์ในการโกงหรือการประสพผลสำเร็จของตนเองอย่างชัดเจน การลอกเลียนวรรณกรรมอย่างประสังคร้ายยังสามารถ หมายถึงการขอมรับเรียงความของนักศึกษาคนอื่น ๆ หรือการให้แหล่งที่มาอย่างคลุมเครือจากเว็บไซต์โดยคาดหวังว่าอาจารย์จะไม่สามารถทราบได้ว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม การซื้อเรียงความโดยใช้บริการทางออนไลน์ การโกงในงานวิจัย ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนข้อมูลและการใช้ผลลัพธ์จากงานวิจัยต่าง ๆ การลอกเลียนบทความจากวารสาร การใช้ความคิดเห็นจากการสัมภาษณ์ รวมไปถึงจนถึงการลอกเลียนเอกสารนโยบายจากองค์กรหนึ่งองค์กรใดไปสู่อีกองค์กรหนึ่งด้วย

Striganesh และ Iyer (2007: 146 – 147) ได้อธิบายว่าการลอกเลียนวรรณกรรมมีอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกัน **ประเภทแรกเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมที่ผู้เขียนไม่ได้ให้เครดิตหรือไม่ได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ส่วนประเภทที่สองเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทที่ผู้เขียนได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล** โดยผู้เขียนจำนวนมากเชื่อว่าสามารถลอกเลียนประโยค 1 ประโยคหรือ 2 ประโยค หรือแม้แต่เป็นจำนวนมาก และมีการอ้างอิงแหล่งที่มา แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นการเพียงพอ สิ่งหนึ่งที่สมควรคำนึงถึงก็คือ การแสดงให้เห็นถึงสัดส่วนที่ได้ถูกลอกเลียนมาตามตัวอักษรและเน้นอย่างระมัดระวังโดยการใส่อ้างอิง และอ้างอิงแหล่งที่มาอย่างถูกต้อง

ในบางกรณีผู้เขียนจะใช้การอ้างอิงเป็นย่อหน้าและใส่ส่วนของการอ้างอิงลงในพื้นที่แยกออกต่างหากและเป็นตัวเอียง สิ่งที่น่าสังเกตคือจะต้องแสดงให้เห็นเชิงประจักษ์ในส่วนของงานเขียนที่ได้ลอกเลียนมาใช้เป็นสำคัญ

Warn (2006: 196 – 197) ได้แบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมไว้เป็น 3 ประเภทด้วยกัน 1) **การลอกเลียนวรรณกรรมประเภทที่เปิดเผยชัดเจน** (transparent type of plagiarism) เป็นประเภทที่ผู้เขียนได้ใส่ชื่อของตนเองบนชิ้นงานของบุคคลอื่น ซึ่งก็หมายถึงว่าเป็นการนำเอางานของบุคคลอื่นมาเป็นงานของตนเองอย่างสมบูรณ์ โดยไม่ได้มีการใช้ความพยายามหรือใช้ความสามารถในการเขียนของตนเองแต่อย่างใด 2) **การลอกเลียนวรรณกรรมประเภทที่เป็นการเล่นแบบหรือเป็นการนำเอางานมาปะติดปะต่อกัน** (pastiche or patchwork) (Edlund, 2004; Austin and Brown, 1999 อ้างถึงใน Warn, 2006) การลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทนี้จะเกิดขึ้นเมื่อเนื้อหาสาระได้ถูกตัดตอนมาและนำเอามาจัดวางใหม่โดยมีที่มาจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย 3) **การลอกเลียนวรรณกรรมประเภทที่เป็นการถอดความอย่างสมบูรณ์** (complete paraphrase) เป็นการถอดความของเนื้อหาสาระมาโดยปราศจากการอ้างอิง กรณีนี้มักเกิดขึ้นกับนักเรียนและนักศึกษาที่มีทักษะหรือเทคนิคทางการเขียนที่ไม่ดี (poor technical skills) หรือขาดความเข้าใจในเนื้อหาสาระจากแหล่งข้อมูลเริ่มต้น (Edlund, 2004 อ้างถึงใน Warn, 2006)

Walker (1998: 103 อ้างถึงใน Maxwell, Curtis and Vardanega, 2008: 28) ได้อธิบายถึงประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมไว้ถึง 7 ประเภทด้วยกัน มีดังนี้ 1) **การถอดความแบบปลอมแปลง** (sham paraphrasing) เป็นการลอกเลียนเนื้อหาสาระตามตัวอักษรจากหนังสือและการยอมรับแหล่งที่มาแต่แสดงราวกับว่าเป็นการถอดความมา 2) **การถอดความแบบไม่ได้รับอนุญาต** (illicit paraphrasing) เป็นการถอดความทางเนื้อหาสาระจากหนังสือโดยปราศจากการยอมรับแหล่งที่มาของข้อมูล 3) **การลอกเลียนวรรณกรรมแบบอื่น** (other plagiarism) เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมทางเนื้อหาสาระจากงานของนักศึกษาอีกคนหนึ่งที่ใช้ความรู้ของนักศึกษาค้นอื่น ๆ 4) **การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร** (verbatim copying) เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมทางเนื้อหาสาระตามตัวอักษรจากหนังสือโดยปราศจากการยอมรับแหล่งที่มาของข้อมูล 5) **การนำมาใช้ใหม่** (recycling) เป็นงานเดิมที่ได้ถูกนำมาใช้มากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับรายวิชาที่แตกต่างกัน 6) **การเขียนแบบไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน** (ghost writing) เป็นงานที่ได้ถูกเขียนขึ้นโดยบุคคลกลุ่มที่สามและได้ถูกแสดงราวกับว่าเป็นงานของตนเอง 7) **การขโมยยกยอก**

(purloining) เป็นงานที่ได้ถูกคัดลอกมาจากงานของนักศึกษาอีกคนหนึ่งหรือเป็นงานของบุคคลคนอื่นโดยปราศจากความรู้ของบุคคลคนนั้น

Berlin (2009: 1 – 2) ได้อธิบายว่าการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถปรากฏได้ในรูปแบบ 2 รูปแบบด้วยกัน กล่าวคือ 1) **การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง** (self – plagiarism) เกิดขึ้นเมื่อผู้เขียนนำเอาบางส่วนองงานเขียนในครั้งก่อนของตัวเองเพื่อนำมาใช้ใหม่อีกครั้งกับงานต่อมา (Green, 2005 อ้างถึงใน Berlin, 2009: 1) เช่น การพิมพ์สำเนาที่เหมือนกันซ้ำและมากเกินไปจนความจำเป็น 2) **การแบ่งงานออกเป็นส่วน ๆ** (salami slicing) เช่น การแบ่งรายงานของผลที่ได้จากโครงการวิจัยเพื่อให้ได้ชิ้นงานมากพอเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อให้ได้ปริมาณมากที่สุดของการลงตีพิมพ์ (Rogers, 1999 อ้างถึงใน Berlin, 2009: 1- 2)

สำหรับ Barnbaum (2002) ได้เสนอว่ามีประเภทที่แตกต่างกันอย่างหลากหลายของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมได้มีการแบ่งออกเป็น 5 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1) **การลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นการลอกเลียนและการจัดวางข้อมูล** (copy and paste plagiarism) จะเป็นการที่ได้มีการยกประโยคหรือส่วนของประโยคมาในแบบเดิม โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากแหล่งของข้อมูลนั้น ซึ่งในกรณีนี้ ควรที่จะต้องใช้เครื่องหมายของการอ้างอิงและให้การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลด้วย 2) **การลอกเลียนวรรณกรรมแบบสับเปลี่ยนคำ** (word switch plagiarism) ถ้าได้นำเอาประโยคมาจากแหล่งที่มาและเปลี่ยนแปลงคำรอบ ๆ แต่เพียงเล็กน้อย ก็ยังคงถือว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ ซึ่งถ้าต้องการที่จะอ้างอิงประโยคแล้วต้องการที่จะใส่ประโยคไปในเครื่องหมายของการอ้างอิงและอ้างอิงผู้เขียนและบทความ แต่การอ้างอิงบทความที่เป็นแหล่งข้อมูลควรจะทำแต่เพียงเมื่อสิ่งที่อ้างอิงนั้นกล่าวว่าจะไร จะเป็นการมีประโยชน์โดยเฉพาะในจุดที่ผู้เขียนได้พยายามที่จะทำในสิ่งอะไรก็ตามที่ผู้เขียนกำลังเขียน ในกรณีเป็นจำนวนมาก การอ้างอิงไม่ได้เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง บุคคลผู้ซึ่งลอกเลียนบางครั้งก็เกี่ยวข้องกันจนเกินไปที่จะสังเคราะห์ความคิดที่ได้แสดงไว้ในบทความที่เป็นแหล่งข้อมูล 3) **การลอกเลียนวรรณกรรมโดยการใช้คำอุปมา** (metaphor plagiarism) คำอุปมาได้ถูกใช้ในการทำให้ความคิดมีความชัดเจนขึ้น หรือทำให้ผู้อ่านเปรียบเทียบความเหมือนที่สัมผัสกับความรู้สึกหรืออารมณ์นี้ได้ดีกว่าการบรรยายแบบปกติธรรมดา คำอุปมาจึงเป็นส่วนสำคัญของสไตล์ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เขียน แต่ถ้าไม่สามารถเกิดขึ้นได้กับการใช้คำอุปมาของตัวเองเพื่อที่จะแสดงความคิดที่สำคัญ ดังนั้น ถ้ามีการใช้คำอุปมาจากในบทความที่เป็นแหล่งของข้อมูลก็ต้องให้เครดิตกับผู้เขียนไว้ด้วย 4) **การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด** (idea plagiarism) ถ้า

ผู้เขียนของบทความที่เป็นแหล่งของข้อมูลได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ หรือได้เสนอแนะการแก้ไข ปัญหาเอาไว้ ความคิดหรือการแก้ปัญหาจะต้องได้รับการอ้างอิงที่มาอย่างชัดเจน แต่คำที่บอกถึง “ความรู้ทั่วไป” จะไม่ต้องการอ้างอิง อย่างไรก็ตามอาจเป็นการยากที่นักศึกษาจะจำแนก ความคิดของผู้เขียน และ/หรือการแก้ไขปัญหาลอกออกจากความรู้ทั่วไป ซึ่งเป็นความรู้ที่ทราบกันดี ในสาขาวิชาแต่ละสาขา การใช้การถามจากผู้รู้ในสาขานั้น ๆ ย่อมจะช่วยแก้ไขปัญหานี้ได้

5) **การลอกเลียนวรรณกรรมในลักษณะของการจัดระบบ/สไตล์ของการให้เหตุผล** (reasoning style/organization plagiarism) เมื่อไรก็ตามที่ผู้เขียนได้ติดตามบทความที่เป็นแหล่ง ของข้อมูลประโยคต่อประโยค หรือย่อหน้าต่อย่อหน้า สิ่งนี้ก็เป็นกรลอกเลียนวรรณกรรมด้วย เช่นกัน แม้ว่าจะไม่มีประโยคใดของผู้เขียนเหมือนกันอย่างแน่นอนกับในบทความที่เป็นแหล่งของ ข้อมูลหรือแม้แต่ในลำดับที่เหมือนกัน อะไรก็ตามที่ได้ลอกเลียนมาในกรณีนี้จะถือว่าเป็นสไตล์ ทางการให้เหตุผลของผู้เขียน

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมได้มีผู้แบ่งเอาไว้หลายรูปแบบซึ่งสรุปได้ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 2.1 ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

ผู้แบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	จำนวนประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม
1. มหาวิทยาลัย South - Coast	2	1.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจ (intended plagiarism)
		2.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ (unintended plagiarism)
2. Wicker (2007)	3	1.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ (unintentional plagiarism)
		2.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจเพราะขาดประสบการณ์ (intentional naïve plagiarism)
		3.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจอย่างมีเจตนาประสงค์ร้าย (intentional malicious plagiarism)
3. Sriganesh and Iyer (2007)	2	1.การลอกเลียนวรรณกรรมโดยไม่ได้ให้เครดิต (ไม่ได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล)

ผู้แบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	จำนวนประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม
		2.การลอกเลียนวรรณกรรมโดยอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล
4. Warn (2006)	3	1.การลอกเลียนวรรณกรรมประเภทที่เปิดเผยชัดเจน (transparent type of plagiarism)
		2.การลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นการเลียนแบบหรือนำเอางานมาปะติดปะต่อกัน (pastiche or patchwork)
		3.การลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นการถอดความอย่างสมบูรณ์ (complete paraphrase)
5. Walker (1998)	7	1.การถอดความแบบปลอมแปลง (sham paraphrasing)
		2.การถอดความแบบไม่ได้รับอนุญาต (illicit paraphrasing)
		3.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบอื่น ๆ (other plagiarism)
		4.การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (verbatim copying)
		5.การนำมาใช้ใหม่ (recycling)
		6.การเขียนแบบไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน (ghost writing)
		7.การขโมยยกยอก (purloining)
6. Berlin (2009)	2	1.การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง (self – plagiarism)
		2.การแบ่งงานออกเป็นส่วนๆ (salami slicing)
7. Barnbaum (2002)	5	1.การลอกเลียนและการจัดวางข้อมูล(copy and paste plagiarism)
		2.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบสับเปลี่ยนคำ (word switch plagiarism)
		3.การลอกเลียนวรรณกรรมโดยการใช้คำอุปมา (metaphor plagiarism)

ผู้แบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	จำนวนประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม
		4.การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด (idea plagiarism)
		5.การลอกเลียนวรรณกรรมในลักษณะของการจัดระบบ/สไตล์ของการให้เหตุผล (reasoning style/organization plagiarism)
8. Howard (1995)	3	1.การโกงโดยการซื้อรายงาน
		2.การไม่อ้างอิงแหล่งที่มา
		3.การเขียนแบบตัดปะ
9. Klausman (1999)	3	1.การลอกเลียนวรรณกรรมโดยตรง
		2.การถอดความ
		3.งานตัดปะ
10. Austin and Brown (1999)	2	1.เรียงความทั้งฉบับที่ได้มาจากแหล่งอื่น
		2.การลอกเลียนวรรณกรรมแบบการปะติดปะต่อกัน
11. Cabe (2003)	10	1.การลอกเลียนวรรณกรรมโดยตรง
		2.การตัดบางส่วนออก (truncation)
		3.การตัดทิ้ง (excision)
		4.การสอดแทรก (insertions)
		5.การกลับกัน (inversions)
		6.การแทนที่ (substitutions)
		7.การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง
		8.ข้อมูลความจริงที่ไม่มีเอกสาร
		9.การใช้เครื่องหมายการอ้างอิงที่ไม่เหมาะสม
		10.การถอดความที่ไม่เหมาะสม
12. Nitterhouse (2003)	3	1.เรียงความทั้งฉบับจากแหล่งอื่น
		2.การเปลี่ยนแปลงคำหรือโครงสร้างประโยคแต่เพียงเล็กน้อย
		3.การถอดความจากคำและความคิด
13. Edlund (2004)	3	1.การนำรายงานของบุคคลอื่นมาใช้
		2.การปะติดปะต่องานจากทางอินเทอร์เน็ต

ผู้แบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	จำนวนประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม
		3.การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
14. McCabe (2005)	4	1.การสมรู้ร่วมคิด (unauthorised collaboration) 2.การถอดความ (paraphrasing) 3.การตัดและวางข้อมูล 4.การปลอมแปลงรายชื่อเอกสารอ้างอิง
15. Roig (2006)	6	1.การลอกเลียนความคิด 2.การลอกเลียนข้อความ 3.การสรุปความ 4.การถอดความ 5.การสมรู้ร่วมคิด 6.การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
16. Wright and Armstrong (2007)	1	1.การอ้างอิงอย่างผิด ๆ
17. Errami, et al.(2007)	1	1.การพิมพ์ซ้ำ

ที่มา : ดัดแปลงจาก 1) Bretag and Mahmud, 2009. A model for determining student plagiarism : electronic detection and academic judgement. Journal of University Teaching and Learning Practice. 6(1): หน้า 51 – 52. 2) Warn, 2006. Plagiarism software: no magic bullet!. Higher Education Research and Development. 25(2): หน้า 197.

จากตาราง 2.1 ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถนำมาจัดเป็นกลุ่มตามมิติของการลอกเลียนวรรณกรรมได้โดยสรุปดังนี้

1. มิติการลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจและแบบไม่ตั้งใจ
2. มิติการลอกเลียนวรรณกรรมของผู้อื่นและการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. มิติการแบ่งตามปริมาณและมิติการแบ่งตามเนื้อหาสาระ โดยในแต่ละมิติจะมีการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ ได้แก่

3.1 มิติการแบ่งตามปริมาณ เป็นการแบ่งที่พิจารณาจากจำนวนข้อความที่ได้คัดลอกมา รวมทั้งดูจากปริมาณของข้อความที่ไม่ได้ใส่แหล่งอ้างอิง การใส่แหล่งอ้างอิงที่ผิดพลาด และตกหล่น ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมที่จัดอยู่ในมิตินี้ ได้แก่ การลอกเลียนวรรณกรรม

ทั้งหมด การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน การถอดความอย่างไม่เหมาะสม และการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง

3.2 มิติการแบ่งตามเนื้อหาสาระ เป็นการแบ่งที่พิจารณาจากบริบทที่เป็นสาระสำคัญของการลอกเลียนวรรณกรรม ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมที่จัดอยู่ในมิตินี้ได้แก่ การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด ซึ่งไม่สามารถวัดได้จากปริมาณข้อความที่คัดลอกมา เนื่องจากอาจไม่มีข้อความใดเลยที่เหมือนกันกับต้นฉบับ หรือการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง เป็นบริบทของการนำงานเดิมของตนเองมาใช้ซ้ำ

ในการแบ่งตามมิติที่ 3 มิติการแบ่งตามปริมาณและมิติการแบ่งตามเนื้อหาสาระ จะแบ่งให้เห็นภาพของการลอกเลียนวรรณกรรมในแต่ละประเภทที่ชัดเจนและแคบได้ดีกว่าการแบ่งตามมิติที่ 1 และมิติที่ 2 ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จะทำการแบ่งตามมิติที่ 3 ซึ่งแบ่งตามปริมาณและตามเนื้อหาสาระ

สำหรับความถี่ของการลอกเลียนวรรณกรรมและประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม เนื่องจากข้อมูลสถิติต่าง ๆ ที่ได้รวบรวมมาได้มาจากคนละแหล่งของข้อมูล จึงมีความแตกต่างกันทั้งสถานที่ เวลา และบุคคลผู้ให้ข้อมูล ความแตกต่างเหล่านี้ทำให้การสรุปความถี่ของการลอกเลียนวรรณกรรมไม่สามารถสรุปได้อย่างแน่นอนและชัดเจน แม้ว่าในภาพรวมแล้ว จะมีการกระทำ ความผิดที่มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นก็ตาม ตัวอย่างข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งของการศึกษาในที่ต่าง ๆ ก็ เช่น การศึกษาของ Brown และ McInerney (2008: 625) พบว่า การลอกเลียนวรรณกรรมได้เพิ่มขึ้นจากปี 1999 – 2006 โดยที่ในปี 1999 การลอกเลียนวรรณกรรมคิดเป็น 53.3 เปอร์เซ็นต์ และในปี 2006 ได้เพิ่มขึ้นเป็น 63.9 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ Hard, Conway และ Moran (2006: 1058) พบว่า 90.1 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาจะมีพฤติกรรมการกระทำผิดอย่างน้อยที่สุด 1 พฤติกรรมและอย่างน้อยที่สุด 1 ครั้ง ในขณะที่การศึกษาของ Rettinger และ Kramer (2009: 300) พบว่ามีนักศึกษาถึง 73.4 เปอร์เซ็นต์ที่ได้มีการรายงานว่ามีพฤติกรรมการโกงอย่างน้อยที่สุด 1 อย่าง โดยในจำนวนนี้ได้รายงานว่าเป็นการโกงในการทดสอบ 36 เปอร์เซ็นต์ และรายงานว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือลอกการบ้านถึง 65.6 เปอร์เซ็นต์ จากข้อมูลได้แสดงให้เห็นว่า การกระทำผิด โดยการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถที่จะกระทำได้อย่างง่าย อีกทั้งยังมีการลงโทษจากการกระทำผิดที่น้อยกว่าการโกงในการทดสอบ จึงทำให้สถิติของการลอกเลียนวรรณกรรมมีสูงกว่า (Rettinger and Kramer, 2009: 300 – 301) นอกจากนี้ ก็ยังมีความถี่ของข้อมูลที่ได้มาจากการรายงานการกระทำผิดทางออนไลน์โดยการศึกษาของ Selwyn (2008: 452) ที่ได้พบว่าการรายงานด้วยตนเองของการกระทำผิดของนักศึกษาทางออนไลน์ในช่วง

ระยะเวลา 12 เดือน ในกรณีของการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งเป็นการคัดลอกประโยคบางประโยค จากเว็บไซต์เพื่อนำไปใช้ในการเรียงความ หรืองานที่ได้รับมอบหมายโดยปราศจากการอ้างอิง แหล่งที่มาที่มีถึง 60.0 เปอร์เซนต์ ลักษณะอื่น ๆ ของการศึกษาก็จะมีการศึกษาวารสารในอิหร่าน โดยใช้การตรวจสอบอย่างเป็นระบบของข้อความที่ได้มีการลอกเลียนแบบ พบว่าในจำนวนหน้า ของวารสาร 80 หน้าจะพบว่ามีถึง 55 เปอร์เซนต์ที่มีการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างน้อยที่สุด 1 ประโยค (Farrokhi, Khoddam and Zamami, 2008 อ้างถึงใน Farrokhi, 2009: 176)

การศึกษาข้อมูลความถี่ของการกระทำผิดในการลอกเลียนวรรณกรรมประเภท ต่าง ๆ ได้มีปรากฏให้เห็นไม่มากนัก เท่าที่ปรากฏมีในงานการศึกษาวิจัยของ Maxwell, Curtis และ Vardanega ในปี 2006 และในปี 2008

ในปี 2006 Maxwell, Curtis และ Vardanega (2006: 210 – 215) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ พฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาชาวออสเตรเลียและนักศึกษา ชาวเอเชีย ผลการศึกษาได้พบว่า (1) นักศึกษาชาวออสเตรเลียมีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม ในประเภทการถอดความแบบปลอมแปลง (sham paraphrasing) การลอกเลียนวรรณกรรมใน รูปแบบอื่น ๆ (other plagiarism) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (verbatim copying) และการลอกเลียนวรรณกรรมในลักษณะของการนำกลับมาใช้ใหม่ (recycling) สูงกว่านักศึกษา ชาวเอเชีย (2) การลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทที่ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน (ghost writing) และการ ขโมยยักยอก (purloining) ทั้งสองประเภตินักศึกษาชาวเอเชียจะมีลักษณะการลอกเลียน วรรณกรรมในประเภตินี้สูงกว่านักศึกษาชาวออสเตรเลีย (3) การลอกเลียนวรรณกรรมในประเภท การถอดความแบบไม่ถูกต้อง (illicit paraphrasing) ในประเภตินี้ นักศึกษาชาวออสเตรเลียและ นักศึกษาชาวเอเชียจะมีเท่ากัน

สำหรับเปอร์เซนต์เปรียบเทียบการลอกเลียนวรรณกรรมในแต่ละประเภทระหว่างนักศึกษา ชาวออสเตรเลียและนักศึกษาชาวเอเชียเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย สรุปได้ดังตาราง 2.2

ตาราง 2.2 เปรียบเทียบการลอกเลียนวรรณกรรมในแต่ละประเภทระหว่างนักศึกษาชาวออสเตรเลียและนักศึกษาชาวเอเชีย

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	นักศึกษาชาวออสเตรเลีย (%)	นักศึกษาชาวเอเชีย (%)
1.การถอดความแบบปลอมแปลง (sham paraphrasing)	64	63
2.การถอดความแบบไม่ถูกต้อง (illicit paraphrasing)	62	62
3.การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (verbatim copying)	33	22
4.การนำกลับมาใช้ใหม่ (recycling)	31	25
5.การลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทอื่น ๆ (other plagiarism)	21	13
6.การขโมยยกยอก (purloining)	9	6
7.การลอกเลียนวรรณกรรมที่ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน (ghost writing)	4	1

สำหรับการศึกษาความถี่ของประเภทของการกระทำผิดในการลอกเลียนวรรณกรรมในงานการศึกษาของ Maxwell, Curtis และ Vardanega (2008: 29) จะเป็นการเปรียบเทียบความเข้าใจและการรับรู้ของนักศึกษาชาวออสเตรเลียกับนักศึกษาชาวเอเชีย ได้พบว่าการรายงานการกระทำผิดของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยภาพรวมแล้วมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีนักศึกษาชาวออสเตรเลีย 83 เปอร์เซนต์และนักศึกษาชาวเอเชีย 82 เปอร์เซนต์ที่ได้รายงานว่ามีพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรมในบางประเภทอย่างน้อย 1 ครั้ง และมีผู้รายงานการกระทำผิดในการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ กันเรียงจากมากไปหาน้อยมีดังนี้

(1) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชาวออสเตรเลียจะรายงานว่าเป็นการขโมยยกยอก (purloining) 99 เปอร์เซนต์ ส่วนนักศึกษาชาวเอเชียจะรายงานในประเภทนี้ 90 เปอร์เซนต์ (2) รองลงมาเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (verbatim copies) 95 เปอร์เซนต์ และ 93 เปอร์เซนต์ สำหรับนักศึกษาชาวออสเตรเลียและนักศึกษาชาวเอเชียตามลำดับ (3) อันดับที่สามจะเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ (other plagiarism) คิดเป็น 89 เปอร์เซนต์และ 81 เปอร์เซนต์ ตามลำดับสำหรับนักศึกษาชาวออสเตรเลียและนักศึกษาชาวเอเชีย (4) ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมที่เหลือจะมีเปอร์เซนต์ลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ ได้แก่ การเขียนแบบที่ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน (ghost writing) การถอดความแบบไม่ถูกต้อง (illicit paraphrasing) และการถอดความแบบปลอมแปลง (sham paraphrasing) (5) ประเภทที่น้อยที่สุดจะเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในลักษณะของการนำกลับมาใช้ใหม่ (recycling) ในประเภทสุดท้ายนี้จะมีนักศึกษาชาวออสเตรเลียรายงานว่าเป็นประเภทนี้ 8 เปอร์เซนต์และมีนักศึกษาชาวเอเชียรายงานความถี่ของประเภทนี้ 22 เปอร์เซนต์ตามลำดับ

จากการศึกษาข้างต้นได้แสดงให้เห็นว่า การศึกษาประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ยังไม่สามารถครอบคลุมประเภทต่าง ๆ ของการลอกเลียนวรรณกรรมได้อย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ เพราะการแบ่งประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมมิได้หลายลักษณะด้วยกัน อีกทั้งข้อมูลโดย ส่วนมากของการศึกษาที่ผ่านมา มักจะเน้นไปที่ความถี่ของพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรม ของนักศึกษามากกว่าที่จะศึกษาประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

3. การรับรู้ในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม

การรับรู้และความเข้าใจที่มีต่อการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้ศึกษาวิจัยให้ ความสนใจ ทั้งนี้เพราะการรับรู้และความเข้าใจเป็นตัวแปรที่กำหนดพฤติกรรมของผู้กระทำการ ลอกเลียนวรรณกรรม การที่ผู้ลอกเลียนวรรณกรรมมีการรับรู้ มีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องจะ ช่วยลดพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมได้ โดยความเข้าใจและการรับรู้ระดับความรุนแรงที่สูง กว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อเหตุการณ์ของการลอกเลียนวรรณกรรมที่น้อยกว่า (Maxwell, Curtis and Vardanega, 2008: 30)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า การศึกษาการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจที่มีต่อการ ลอกเลียนวรรณกรรมได้กระทำทั้งในระดับนักศึกษา (Maxwell, Curtis and Vardanega, 2008; Chanock, 2008; Sisti, 2007; Yeo, 2007; Jocoy and DiBiase, 2006; Wang, 2008; Dawson and Overfield, 2006; Hochstein, et al., 2008) อาจารย์ผู้สอน (Sutherland – Smith, 2005; Flint, Clegg and Macdonald, 2006) หรือทั้งนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน (Brimble and Stevenson – Clarke, 2005; Mitchell and Carroll, 2008) โดยผลการศึกษาส่วนใหญ่จะพบว่ามี การรับรู้ ความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างหลากหลายใน ระหว่างกลุ่มนักศึกษาด้วยกันเอง กลุ่มผู้สอน และการรับรู้นี้ยังมีความไม่สอดคล้องกับระดับ นโยบายที่แต่ละสถาบันการศึกษาได้กำหนดนับตั้งแต่การให้นิยามความหมายของการลอกเลียน วรรณกรรม ลักษณะและรูปแบบของการลอกเลียนวรรณกรรม การรับรู้ระดับความรุนแรงกับการ พิจารณาตัดสินการลงโทษ ตลอดจนถึงการรับรู้ระดับความถี่ในการลอกเลียนวรรณกรรม

การศึกษาการรับรู้ของนักศึกษา จากการศึกษาของ Dawson และ Overfield (2006) ที่ สัมภาษณ์การรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการกระทำความผิดในลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรม จากบุคคลอื่น ผลที่ได้พบว่ามี ความไม่ชัดเจนในการให้คำอธิบายเกี่ยวกับความหมายของการลอก เลียนวรรณกรรม โดยนักศึกษามีความรู้และความเข้าใจว่าการกระทำโดยการใช้อำนาจของบุคคลอื่น มาเป็นของตนเป็นความผิดในลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรม แต่มีความชัดเจนน้อยกว่าใน กรณีความคิดรวบยอดที่ว่าการใช้ความคิดของคนอื่นมาเป็นของตน ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้มีถึง

ประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ และเช่นเดียวกันกับในกรณีความคิดรวบยอดที่ว่า การใช้ผลลัพธ์ของคนอื่นมาเป็นของตน รวมไปถึงถึงความไม่ชัดเจนในความคิดรวบยอดของการแบ่งปันงานกับคนอื่น ๆ ในลักษณะของการสมรู้ร่วมคิดในการลอกเลียนวรรณกรรมและมีการรวมกลุ่มความคิดในการทำงานเป็นกลุ่ม นอกจากนี้ นักศึกษายังคิดว่าการนำเอาความคิดมาจากหนังสือไม่ถือว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมแต่อย่างใด

Yeo (2007) ได้ศึกษาความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ โดยใช้วิธีการเสนอฉากเรื่องราว (scenario) ให้กับนักศึกษาเพื่อประเมินการรับรู้ของนักศึกษาในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า นักศึกษาโดยมากที่สุดเข้าใจคำนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรมได้ดี แต่ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมมีการแปรเปลี่ยนไป การศึกษาได้พบว่า การลอกเลียนวรรณกรรมและการตัดและการวางโดยการนำเอาข้อมูลมาจากอินเทอร์เน็ตได้รับการพิจารณาว่าเป็นตัวอย่างที่มีความรุนแรงของการลอกเลียนวรรณกรรม รูปแบบของการสมรู้ร่วมคิดซึ่งจัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมได้รับการพิจารณาว่าเป็นการทำงานร่วมกันเสียมากกว่า ส่วนในกรณีที่เนื้อหาของฉากการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นกราฟหรือเป็นปัญหาของงานที่ได้รับมอบหมายมา นักศึกษาก็มักจะไม่ได้คำนึงถึงในกรณีนี้ว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมด้วย อีกทั้งจากตัวอย่างเรื่องราวที่ให้ในแต่ละกรณี นักศึกษาจะรับรู้ระดับของความรุนแรงของแต่ละสถานการณ์ไม่เท่ากัน และในลักษณะตรงกันข้ามกับนโยบายของสถาบัน นอกจากนี้ ยังมีการรับรู้ระดับของการลงโทษจากการลอกเลียนวรรณกรรมในแต่ละกรณีเบาบางกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับนโยบายที่สถาบันได้กำหนดเอาไว้

สิ่งหนึ่งที่จัดได้ว่ามีผลต่อการพิจารณาตัดสินว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ นอกเหนือจากความแตกต่างในการให้คำนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมที่แตกต่างกันออกไปของแต่ละสถาบันการศึกษาแล้ว ยังได้พิจารณาในเรื่องของความตั้งใจและไม่ตั้งใจในการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นตัวชี้วัดที่สนับสนุนต่อความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของการลอกเลียนวรรณกรรม เช่น ถ้าไม่มีความตั้งใจที่จะโกงโดยวิธีการลอกเลียนวรรณกรรมแล้ว นักศึกษาก็จะมีความเข้าใจว่าไม่จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

นอกเหนือจากนี้ ได้มีการศึกษาของ Hochstein, et al.,(2008) ที่ได้ทำการสำรวจเพื่อประเมินการรับรู้ตนเองของนักศึกษาในเรื่องความเข้าใจในการลอกเลียนวรรณกรรม โดยการศึกษานี้ได้ใช้ตัวอย่างของการลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยตรง การถอดความและการใช้เครื่องหมายอ้างอิง เพื่อดูว่านักศึกษามีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่และอย่างไร การศึกษาให้ผลที่บ่งบอกว่าโดยมากแล้วนักศึกษาก็จะ

มีความเข้าใจว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมเมื่อการลอกเลียนเป็นลักษณะของการลอกเลียนโดยตรง ซึ่งมีในลักษณะนี้อยู่ถึง 59 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ถ้าเป็นการถอดความหรือใช้คำใหม่ จะมีในลักษณะหลังนี้อยู่เพียง 37 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งต่ำกว่าความคาดหวังที่ได้ตั้งเอาไว้ (50 เปอร์เซ็นต์) ผลจากการศึกษา ได้แสดงให้เห็นว่ามีความไม่สอดคล้องในระหว่างความรู้ในการจำแนกด้วยตนเองของนักศึกษาและในสถานการณ์ที่เป็นการนำไปประยุกต์ใช้จริง ดังนั้น การศึกษานี้จึงอาจเป็นเครื่องสะท้อนที่อธิบายได้ว่าการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาบางคนอาจเป็นผลมาจากการขาดความเข้าใจในการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งเป็นการขาดประสบการณ์ของนักศึกษาเมื่อต้องนำความรู้ในการลอกเลียนวรรณกรรมที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้กับตัวอย่างจริงที่เป็นรูปธรรม อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการบอกได้ว่าส่วนหนึ่งของการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาอาจจะเป็นการไม่ตั้งใจ ในขณะที่อีกมุมหนึ่งซึ่งเป็นผลจากการศึกษาของ Chanock (2008: 5) ซึ่งได้ศึกษาความเข้าใจของการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลที่ได้ทำการคัดลอกมาของนักศึกษา ได้ผลในลักษณะที่ตรงกันข้ามกัน กล่าวคือ การที่นักศึกษามีความล้มเหลวที่จะอ้างอิงได้อย่างถูกต้องไม่ใช่เพราะนักศึกษาไม่ทราบเกี่ยวกับการอ้างอิงที่มาของข้อมูล แต่เป็นเพราะนักศึกษาทราบเกี่ยวกับการอ้างอิงและคิดว่าตนเองได้กำลังทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

การศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะกับการลอกเลียนวรรณกรรมทางเอกสารที่เป็นสิ่งพิมพ์เท่านั้น ในระยะหลังความสนใจได้หันไปสู่การศึกษาการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจในการลอกเลียนวรรณกรรมโดยผ่านสื่อเทคโนโลยีซึ่งเป็นอินเทอร์เน็ต มีการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารในลักษณะดังกล่าวได้โดยง่าย อีกทั้งยังสามารถตัดและคัดลอกข้อความได้ในเวลาอันรวดเร็ว ข้อมูลจากการศึกษาวิจัยของ CAI Research (CAI research, 2005 อ้างถึงใน Jocoy and DiBiase, 2006: 6) ได้ให้ผลที่แสดงให้เห็นว่า การลอกเลียนวรรณกรรมแบบการคัดลอกและการวาง (copy and paste) โดยการใช้ประโยคเพียง 1 ประโยคหรือ 2 ประโยคหรือมากกว่านี้จากแหล่งที่มาที่แตกต่างกันบนอินเทอร์เน็ต และนำข้อมูลที่ได้มานี้มาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันมาเป็นงานที่ปราศจากการอ้างอิงอย่างถูกต้องเหมาะสมไม่เป็นวิธีการที่กระทำผิดอย่างรุนแรงแต่อย่างใด โดยมีนักศึกษาที่ตอบและให้ข้อมูลดังกล่าวถึง 77 เปอร์เซ็นต์ (The Center of Academic Integrity, 2005 อ้างถึงใน Wang, 2008: 744) และการศึกษานี้มีความสอดคล้องตรงกันกับการศึกษาของ Wood (2004 อ้างถึงใน Wang, 2008: 751) ที่พบว่ามึนักศึกษาถึง 43 เปอร์เซ็นต์ของการศึกษาที่เห็นด้วยว่านักศึกษาลอกเลียนวรรณกรรมเพราะว่าไม่ได้พิจารณาว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ผิด รวมทั้งนักศึกษาจะไม่พิจารณาว่าการลอกเลียนวรรณกรรมในแบบการตัด

และการวางจากทางอินเทอร์เน็ตเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมอีกด้วย (Wood, 2004 อ้างถึงใน Molnar, Kletke and Chongwatpol, 2008: 658)

การศึกษาอื่น ๆ ที่ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับรู้การโกงโดยใช้เทคโนโลยีไอทีในลักษณะของการฝ่าฝืนทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นการศึกษากับนักศึกษาที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาที่มีวิชาเอกทางด้านบริหารธุรกิจและไม่ใช้วิชาเอกทางด้านบริหารธุรกิจ ผลจากการศึกษาได้พบว่า นักศึกษาที่ยังไม่สำเร็จการศึกษามีการรับรู้ว่าการโกงโดยใช้เทคโนโลยีไอทีที่จะได้รับการยอมรับมากกว่าการโกงโดยปราศจากเทคโนโลยีไอที และยังปรากฏด้วยว่า ในกรณีของการโกงโดยใช้เทคโนโลยีไอที นักศึกษาที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาก็จะได้รับการยอมรับอย่างมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลคนอื่น ๆ (Molnar, Kletke and Chongwatpol, 2008)

การศึกษาการรับรู้ของอาจารย์ในสถาบันการศึกษา โดยการศึกษาของ Flint, Clegg และ Macdonald (2006: 150) ใช้วิธีการสัมภาษณ์อาจารย์ ซึ่งได้พบว่ามี ความแตกต่างในระหว่างกลุ่มอาจารย์ด้วยกันในเรื่องของการรับรู้ความสัมพันธ์ในระหว่างการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรม จากการศึกษาสามารถสรุปความแตกต่างในการรับรู้ได้ออกเป็น 4 รูปแบบ กล่าวคือ รูปแบบแรก เป็นมุมมองที่มองว่าการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งเดียวกันจึงมีความเหมือนกัน รูปแบบที่สอง ได้เป็นมุมมองที่ได้ชี้ให้เห็นว่าการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นกิจกรรมที่แยกออกจากกันหรือแตกต่างกัน ในขณะที่รูปแบบที่สาม เป็นการตระหนักว่ามีความคาบเกี่ยวกันบางส่วนแต่ก็มีความแตกต่างกันบางส่วนอย่างมีนัยสำคัญด้วยในระหว่างการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรม และรูปแบบที่สี่ที่เป็นรูปแบบสุดท้ายได้เสนอแนะว่าการลอกเลียนวรรณกรรมจัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของการโกงหรือเป็นส่วนย่อยของการโกง โดยความแตกต่างในการรับรู้รูปแบบที่แตกต่างกันเหล่านี้จะไม่ยึดถือรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างตายตัวแต่มีความแตกต่างที่จะต้องพิจารณาตามสถานการณ์ด้วย

นอกจากนี้ในอาจารย์แต่ละท่าน แม้ว่าจะพิจารณาในปัญหาเดียวกันก็ยังมี การรับรู้ที่ไม่สอดคล้องตรงกันเสียทีเดียว ตัวอย่างเช่น กรณีการลอกเลียนวรรณกรรมและมีการร่วมมือกัน ในระหว่างนักศึกษาที่เป็น การสมรู้ร่วมคิดด้วยกัน ก็ได้ก่อให้เกิดความคิดเห็นที่หลากหลาย สิ่งนี้ได้รับการพิจารณาว่าเป็นประเภทที่แตกต่างกันออกไปจากการโกง และไม่ใช้การรับรู้ของอาจารย์ทั้งหมดจะเห็นด้วยว่าการสมรู้ร่วมคิดที่ควร จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการลอกเลียนวรรณกรรม การรับรู้ของอาจารย์จำนวนมากรู้สึกว่าจะพิจารณาถึงขอบเขตในระหว่างระดับที่ได้รับการยอมรับจากผู้ร่วมงานและขอบเขตระดับใดที่บุคคลได้สมรู้ร่วมคิดกันอย่างไม่

เหมาะสมเกินไป ซึ่งในส่วนนี้จะมีความไม่ชัดเจนในการรับรู้ในระหว่างอาจารย์ด้วยกันหรือแม้แต่ในกลุ่มนักศึกษา

โดยทั่วไปแล้ว การลอกเลียนวรรณกรรมจะถูกรับรู้ว่าเป็นการโกงก็ต่อเมื่อนำมาเชื่อมโยงกับความตั้งใจ สำหรับอาจารย์บางท่านได้ให้ความแตกต่างในระหว่างการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรมโดยพิจารณาเชื่อมโยงความสัมพันธ์กับรูปแบบของการประเมินด้วย ดังเช่น จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นการโกงเมื่อเชื่อมโยงกับกรณีของการทดสอบ แต่จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมเมื่อเชื่อมโยงกับงานที่ได้มอบหมายให้นักศึกษาทำในรายวิชาต่าง ๆ อาจารย์จำนวนมากได้อภิปรายเกี่ยวกับความตั้งใจ ขอบเขตของการลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นการผสมผสานงานของตนเองเข้ากับงานของนักศึกษาคนอื่น ๆ ตลอดจนสเกลของผู้กระทำผิดที่ได้ถูกเชื่อมโยงไปสู่ระดับความรุนแรงของการลงโทษ โดยมีลักษณะที่ผันแปรแตกต่างกันออกไป ในบางการศึกษาพบที่มีความแตกต่างกันในประเภทของการประเมินที่ใช้ เช่น ทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์จะใช้การประเมินแบบตัวเลือกและเน้นถึงคำตอบที่ถูกต้อง ในขณะที่ทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จะเน้นให้นักศึกษาได้ใช้คำของตนเองในการตอบมากกว่า (Morgan, 1996 อ้างถึงใน Flint, Clegg and Macdonald, 2006: 147)

การศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาและอาจารย์ เป็นการศึกษาที่ใช้กลุ่มตัวอย่างกับทั้งนักศึกษาและอาจารย์ในการศึกษาครั้งเดียวกัน ผลการศึกษาให้ผลที่คล้ายคลึงกัน เช่น จากการศึกษาของ Mitchell และ Carroll (2008: 218) กับนักศึกษาในระดับปริญญาเอก นักศึกษาก็ยังมีการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับคำนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรมที่ไม่ชัดเจน ส่วนการศึกษาของ Brimble และ Stevenson - Clarke (2005: 39) ได้พบว่านักศึกษามีการรับรู้ระดับของความรุนแรงและระดับของการลงโทษของการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่าที่ควรจะเป็น มีการรับรู้ความถี่ของการไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของเพื่อนนักศึกษามากกว่าที่อาจารย์รับรู้ รวมทั้งมีเจตนาและมีแรงจูงใจที่เป็นการสนใจของตนเองมากกว่าที่สถาบันการศึกษาเชื่อในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม (Brimble and Stevenson – Clarke, 2005: 40)

ในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และความรู้ความเข้าใจที่มีต่อการลอกเลียนวรรณกรรม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Brimble และ Stevenson – Clarke (2005) ได้ศึกษาถึงการรับรู้ความถี่และความรุนแรงของการกระทำผิดทางวิชาการในมหาวิทยาลัยควีนสแลนด์ในประเทศออสเตรเลีย 4 แห่ง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 1,206 คนและพนักงานทางวิชาการ จำนวน 190 คนโดยศึกษาถึงการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดทางวิชาการ การรับรู้การลงโทษ ความถี่ของการ

กระทำความผิดทางวิชาการ และเหตุผลของการกระทำความผิดทางวิชาการ ผลลัพธ์ที่ได้ได้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาได้มองว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีความรุนแรงน้อยกว่าพนักงานทางวิชาการในทุกกรณี และนักศึกษามีการรับรู้การลงโทษในการกระทำความผิดในแต่ละประเภทน้อยกว่าพนักงานทางวิชาการ โดยเฉพาะในกรณีของการแสดงผลพรีในงานวิจัยอย่างผิด ๆ และการลอกเลียนวรรณกรรม โดยมากของการรายงานตนเองของการกระทำความผิดในแต่ละรูปแบบจะมีมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ และการรายงานด้วยตนเองของการกระทำความผิดมักจะต่ำกว่าความเป็นจริง สำหรับเหตุผลของการกระทำความผิดทางวิชาการที่นักศึกษาและพนักงานทางวิชาการให้เหตุผลที่เป็นสาเหตุของการกระทำความผิดที่ให้อันดับสูงสุดก็คือ ความต้องการที่จะช่วยเหลือเพื่อน โดยคิดเป็น 43 เปอร์เซ็นต์ ส่วนเหตุผลของการกระทำความผิดที่พนักงานทางวิชาการให้เหตุผลมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งของการกระทำความผิดจะได้แก่ การมีวิกฤติส่วนบุคคล โดยคิดเป็น 70 เปอร์เซ็นต์ของการให้เหตุผลทั้งหมด ผลการศึกษาที่ได้จึงแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีการรับรู้ในเรื่องของความรุนแรงและการลงโทษในกรณีของการกระทำความผิดทางวิชาการแตกต่างจากการรับรู้ของพนักงานทางวิชาการ

Dawson และ Overfield (2006) ได้ทำการสำรวจการรับรู้ของนักศึกษาเพื่อที่จะดูว่าจะไรเป็นส่วนประกอบของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามเป็นฉากเรื่องราว (scenario) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชีววิทยาจากระดับ 0 หรือระดับพื้นฐานไปสู่ระดับ 3 การศึกษาและการวิเคราะห์จากการตอบของนักศึกษาได้พบว่า นักศึกษาไม่แน่ใจเกี่ยวกับลักษณะที่เป็นส่วนประกอบที่หลากหลายของการลอกเลียนวรรณกรรม อันได้แก่ การดาวน์โหลดเนื้อหาสาระจากทางอินเทอร์เน็ต รวมทั้งนักศึกษายังมีความเข้าใจที่คลุมเครือและไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความแตกต่างในระหว่างการสมรู้ร่วมคิดในการลอกเลียนวรรณกรรม การคัดลอกและการทำงานกลุ่ม โดยความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนนี้จะพบได้ในกลุ่มนักศึกษาในระดับพื้นฐานมากกว่านักศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ในการศึกษาความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม การศึกษาได้พบว่า นักศึกษามีความรู้และความเข้าใจว่าการกระทำที่นำเอาคำของบุคคลคนอื่นมาเป็นของตนเป็นความผิดในแบบของการลอกเลียนวรรณกรรม แต่มีความไม่ชัดเจนในกรณีของการใช้ความคิดของคนอื่นหรือนำแนวคิดจากหนังสือมาเป็นของตน ซึ่งลักษณะนี้มีถึงประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

Yeo (2007) ได้สำรวจความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยในออสเตรเลีย จุดประสงค์ของการศึกษาก็เพื่อศึกษาการให้คำนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรม และการลงโทษแบบใดที่ควร

จะนำมาใช้กับการลอกเลียนวรรณกรรม และให้ตัดสินตัวอย่างกรณีศึกษาที่เป็นฉากเรื่องราว 6 กรณีศึกษาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการศึกษาได้พบว่าแม้ว่านักศึกษาจะสามารถเข้าใจคำนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรมได้แต่ในรายละเอียดของข่ายของกิจกรรมและการกระทำตามตัวอย่างฉากเรื่องราวที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมแล้ว นักศึกษายังมีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนนักและตัดสินสถานการณ์ของการลอกเลียนวรรณกรรมได้อย่างไม่แน่นอนอนว่ากิจกรรมใดบ้างที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม ทั้งนี้จะมีตัวอย่างของการลอกเลียนวรรณกรรมในบางกรณีที่นักศึกษาตัดสินว่ามีความรุนแรงน้อยกว่าซึ่งไม่สอดคล้องกับการตัดสินที่เป็นนโยบายจากสถาบันการศึกษา รวมทั้งนักศึกษาจะรับรู้และเข้าใจว่าการลงโทษจะมีความเบาบางมากกว่านโยบายการลงโทษที่สถาบันการศึกษาได้กำหนดเอาไว้

Hochstein., et al.,(2008) ได้สำรวจเพื่อศึกษาถึงความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาที่ Wright State University Lake Campus จำนวน 128 คน ที่มีช่วงอายุ 17 - 46 ปี การศึกษาได้ให้นักศึกษารายงานการรับรู้ด้วยตนเองของความเข้าใจที่มีต่อการลอกเลียนวรรณกรรม เครื่องมือที่ใช้จะเป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากหนังสือ 16 ข้อความเพื่อนำมาทำเป็นเวอร์ชันนักศึกษาที่ประกอบด้วยการใช้ทักษะการถอดความ การลอกเลียนโดยตรงตามตัวอักษรและการใช้เครื่องหมายอ้างอิง โดยให้นักศึกษาพิจารณาตัดสินว่าข้อความในแต่ละข้อความนั้นข้อความใดเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการศึกษาได้พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเป็นอย่างดีในกรณีของการลอกเลียนโดยตรงตามตัวอักษร ซึ่งจะตอบถูกในกรณีนี้ถึง 59 เปอร์เซ็นต์มากกว่าในข้อความที่เป็นการถอดความมาหรือมีการจัดทำเนื้อหาสาระโดยใช้คำใหม่ที่มีผู้ตอบถูกประมาณ 37 เปอร์เซ็นต์ ผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความเข้าใจการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีที่เป็นการลอกเลียนโดยตรงมากกว่ากรณีของการลอกเลียนวรรณกรรมที่เป็นการถอดความหรือการใช้เครื่องหมายอ้างอิง จากผลดังกล่าวได้เสนอแนะว่าการกระทำผิดในการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาอาจจะมีความไม่ตั้งใจ อันเนื่องมาจากขาดความเข้าใจในทักษะการเขียนที่จำเป็นต่อการเขียนที่ไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

Engler, Landau และ Epstein (2008) ได้ศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่มีต่อพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมหรือการโกงในการทดสอบของตนเอง ของเพื่อนของตน และของนักศึกษาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยว่ามี การกระทำดังกล่าวมาน้อยเพียงใดโดยเปรียบเทียบกันในระหว่างการลอกเลียนวรรณกรรม และการโกงในการทดสอบ และเปรียบเทียบกันระหว่างในกลุ่มควบคุมที่ไม่มีการใช้กฎเกณฑ์ทางจริยธรรม (Honor code) ในสถาบันการศึกษา และกลุ่มที่มีการใช้กฎเกณฑ์ทางจริยธรรมใน

สถาบันการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 56 คนในคอร์สจิตวิทยาเบื้องต้นของวิทยาลัยที่สอนทางด้านศิลปศาสตร์ โดยให้ประเมินพฤติกรรมภารกิจที่แตกต่างกันจากเอกสารที่ได้มอบหมายให้นักศึกษาทำในตัวเลขของจำนวนครั้งที่ตนเอง เพื่อนของตนเอง และนักศึกษาในวิทยาลัยโดยเฉลี่ยควรจะลอกเลียนวรรณกรรม และจะโงะโงะในการทดสอบในเงื่อนไขของกรณีที่มีการใช้กฎเกณฑ์ทางจริยธรรมและกลุ่มที่ไม่มีมีการใช้กฎเกณฑ์ทางจริยธรรมในสถาบันการศึกษา ผลการศึกษาได้พบว่าการรายงานของตนเองเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่ม 3 กลุ่ม กล่าวคือ ตนเอง เพื่อนของตนเอง และนักศึกษาวิทยาลัยโดยเฉลี่ย นักศึกษาจะมีการรายงานว่าการลอกเลียนวรรณกรรมโดยเฉลี่ยจะโงะโงะมากที่สุด รองลงมาเป็นเพื่อนของตนเอง และตนเองจะมีการโงะโงะน้อยที่สุด และยังเชื่อด้วยว่าการใช้กฎเกณฑ์ทางจริยธรรมของสถาบันการศึกษาจะไม่มีผลต่อพฤติกรรมภารกิจของตนเอง แต่ควรจะลดพฤติกรรมภารกิจของเพื่อนและนักศึกษาโดยเฉลี่ยของวิทยาลัยได้มากกว่า การรายงานการรับรู้ได้แสดงให้เห็นถึงการประเมินการรับรู้การกระทำผิดของตนเองที่ต่ำกว่าความเป็นจริง เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่นักศึกษาประเมินเพื่อนของตน และนักศึกษาทั่วไปโดยเฉลี่ยของวิทยาลัย

Arhin (2009) ได้ศึกษาเพื่อทดสอบเครื่องมือที่สำรวจการรับรู้ภารกิจในนักศึกษาพยาบาลใช้เครื่องมือที่เป็นบทเรื่องราวในลักษณะ 3 ประเภท ได้แก่ เรื่องราวที่แสดงพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ในสถานการณ์ของการทดสอบ เรื่องราวที่แสดงความไม่ซื่อสัตย์ในการปฏิบัติงานในห้องแล็บ ผลที่ได้ได้พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีความเข้าใจชัดเจนในการให้คำนิยามของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในสถานการณ์ของการทดสอบ แต่ไม่มีความเข้าใจอย่างชัดเจนในสถานการณ์ของพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ที่เกี่ยวข้องกับงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำในห้องเรียนและการปฏิบัติงานในห้องแล็บ ตัวอย่าง เช่น มีนักศึกษาที่ตอบว่าเป็นพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ที่นักศึกษาจะยืมงานเอาแนวคิดของเพื่อนเพื่อมาเขียนเป็นงานของตนเอง โดยมีผู้ตอบ 38 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วน 59 เปอร์เซ็นต์จะตอบว่าการใช้บางส่วนของงานเพื่อนเพื่อเขียนขึ้นเป็นงานของตนเองโดยได้รับอนุญาตเป็นพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ ในขณะที่มีถึง 77 เปอร์เซ็นต์ที่ตอบว่าจะไม่ซื่อสัตย์ก็ต่อเมื่อไม่ได้รับอนุญาต และในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันนี้มี 11 เปอร์เซ็นต์ไม่เห็นด้วยที่ว่าพฤติกรรมในลักษณะนี้จะเป็นพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ และมีอีก 11 เปอร์เซ็นต์ที่ตอบว่าไม่แน่ใจในกรณีนี้ ส่วนกรณีของการตัดและการวางข้อมูลจากเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตไปใส่ในงานของตนเอง ทำการเปลี่ยนแปลงแต่เพียงเล็กน้อยและไม่ใช้เครื่องหมายของการอ้างอิง ผู้ตอบ 59 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่างได้ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมนี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ มี 13 เปอร์เซ็นต์ที่ไม่เห็นด้วย และ 27 เปอร์เซ็นต์ไม่แน่ใจในกรณีนี้ นอกจากนี้ งานวิจัยนี้

ยังได้อธิบายการนำผลจากการวิจัยไปประยุกต์ใช้เพื่อกลยุทธ์ที่ประสบผลสำเร็จในการจัดการกับความไม่เชื่อสัจธรรมทางวิชาการของนักศึกษา

จากงานวิจัยที่ผ่านมาในเรื่องของการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา อาจารย์ และของทั้งนักศึกษาและอาจารย์ ได้แสดงให้เห็นการไม่สอดคล้องตรงกันในระหว่างการรับรู้ของบุคคลในกลุ่มเดียวกัน ระหว่างกลุ่ม และยังมีعدمสอดคล้องกับการให้คำจำกัดความของแต่ละสถาบันการศึกษาได้ให้ไว้ในเรื่องของนโยบายเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ความแตกต่างในการรับรู้จึงขึ้นอยู่กับการพิจารณาการแปลความหมายและความเข้าใจที่แตกต่างกัน จากความไม่ชัดเจนนี้เองที่อาจทำให้ความรู้และความเข้าใจของการตัดสินใจลอกเลียนวรรณกรรมของแต่ละกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความคลาดเคลื่อนได้ และอีกทั้งยังสามารถนำไปสู่การเพิ่มของการกระทำความคิดในการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งในแง่ของการลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจและไม่ตั้งใจ

4. วิธีเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

โดยทั่วไปแล้ว การลอกเลียนวรรณกรรมสามารถแบ่งใหญ่ ๆ ได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ การลอกเลียนวรรณกรรมแบบตั้งใจและไม่ตั้งใจ (Sutherland – Smith, 2005: 88; Collins and Amodeo, 2005: 532 – 533; Armstrong, 1993 อ้างถึงใน Berlin, 2009: 2) โดยเฉพาะประการหลังที่มีบุคคลส่วนหนึ่งกระทำความคิดโดยไม่ตั้งใจ ได้เป็นที่สนใจของครูอาจารย์ในการที่จะลดอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมลง ทั้งนี้เพราะ การลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจนั้นสามารถที่จะป้องกันได้จากการให้ความรู้เพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความเข้าใจเสียใหม่ตั้งแต่ยังอยู่ในสถาบันการศึกษา และยังเป็นพื้นฐานที่ผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติจนเคยชินเป็นนิสัยได้ โดยความรู้ความเข้าใจนี้สามารถที่จะนำไปใช้ได้กับวิชาต่าง ๆ ตลอดจนการทำงานวิจัยที่จะเป็นพื้นฐานความรู้สำคัญในระดับสูงได้ต่อไปในอนาคต

พื้นฐานความรู้ความเข้าใจที่จะช่วยป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรมจะประกอบด้วย ความรู้ว่าการลอกเลียนวรรณกรรมคืออะไร มีลักษณะใดบ้างที่เข้าข่ายของการลอกเลียนวรรณกรรม ทักษะในการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล และทักษะในการถอดความ

มีการศึกษาจากช่วงที่ผ่านมาที่ได้พบว่า การสอนจะสามารถช่วยเพิ่มความรู้ความเข้าใจและลดอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมในกลุ่มที่ได้รับการฝึกอบรมในทักษะของการอ้างอิง และทักษะในการถอดความ และเรียนรู้วิธีการเขียนที่หลีกเลี่ยงจากการลอกเลียนวรรณกรรม และยังช่วยให้นักศึกษาได้มีความรู้สามารถเข้าใจนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรมได้ดีขึ้นอีกด้วย

การศึกษาของ Dawson และ Overfield (2006) ที่ได้สำรวจการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการกระทำ ความผิดในลักษณะลอกเลียนผลงานของบุคคลอื่น พบว่า มีความไม่ชัดเจนในการให้คำอธิบาย เกี่ยวกับความหมายของการลอกเลียนวรรณกรรม และการให้เหตุผลว่าทำไมการลอกเลียน วรรณกรรมจึงถือได้ว่าเป็นความผิด การศึกษาได้พบว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจว่าการ กระทำโดยการใช้คำของบุคคลคนอื่นมาเป็นของตนเป็นความผิดในแบบของการลอกเลียน วรรณกรรม และมีประมาณ 40 % ที่มีความชัดเจนน้อยกว่าเกี่ยวกับความคิดรวบยอดที่ว่า การใช้ ความคิดของคนอื่นมาเป็นของตน หรือการนำเอาผลลัพธ์ของคนอื่นมาเป็นของตน และในลักษณะ งานกลุ่มที่มีการแบ่งปันงานกับคนอื่น ๆ ตลอดจนนักศึกษายังคิดว่า การนำเอาความคิดมาจาก หนังสือไม่ถือได้ว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม นอกจากนี้ งานวิจัยของ Hochstein, et al. (2008: 62 -63) ได้ชี้ให้เห็นว่าในกรณีที่เป็นการคัดลอกคำต่อคำอย่างชัดเจน นักศึกษามีความเข้าใจเป็น อย่างดีว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม แต่ถ้าเป็นในกรณีที่เป็นการถอดความที่ต้องการการอ้างอิง นักศึกษาจะมีความไม่เข้าใจ โดยนักศึกษาไม่สามารถจำแนกข้อความที่ได้ถูกคัดลอกมาได้ อย่าง ถูกต้อง การศึกษาจึงเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าบางส่วนของ การลอกเลียนวรรณกรรมจะเป็นไป เพราะการขาดความรู้และโดยความไม่ตั้งใจ

ในการศึกษาวิจัยของ Yeo (2007: 213) เพื่อสำรวจความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียน วรรณกรรมและตัดสินความรุนแรงของเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาปีแรกของคณะวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ใช้เหตุการณ์ (scenarios) ของการ ลอกเลียนวรรณกรรมในบริบทของงานทางวิชาการเพื่อให้นักศึกษาประเมินตัดสินเกี่ยวกับความ รุนแรงของเหตุการณ์ ผลการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาสามารถให้การนิยามการลอกเลียน วรรณกรรมได้เป็นอย่างดี แต่มีข้อจำกัดในการทำความเข้าใจขอบข่ายของกิจกรรมหรือการกระทำ ที่มีพื้นฐานในห้องเรียนที่เป็นส่วนประกอบของการลอกเลียนวรรณกรรมจะเปลี่ยนแปลงไปไม่คงที่ เหตุการณ์บางเหตุการณ์จะถูกรับรู้ว่ามีความรุนแรงน้อยกว่าเหตุการณ์อื่น ๆ และมีความขัดแย้งกับ นโยบายของสถาบันการศึกษา ยิ่งไปกว่านั้น ในเรื่องของการถอดความ นักศึกษายังมีความคิดใน ระดับเพียงแค่พื้นฐานที่มองว่าการถอดความ เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงข้อความให้ไปอยู่ใน ลักษณะของการใช้คำเป็นของตนเอง และการรับรู้ของนักศึกษายังละเอียดในบางกรณี ที่เป็นเนื้อหา สารของการลอกเลียนวรรณกรรมด้วย เช่น กราฟ หรือในกรณีของการทำงานร่วมกันในงานที่ ได้รับมอบหมาย โดยใช้ความคิดของคนบางคนในกลุ่ม และใส่ชื่อของคนทั้งหมดในกลุ่ม ทั้งสอง กรณีนี้นักศึกษาจะไม่ค่อยมั่นใจนักว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม แต่ถ้าจะพิจารณาว่าเป็นการ ลอกเลียนวรรณกรรมแล้ว ก็เป็นกรณีที่พิจารณาว่าเป็นรอง คือ เป็นการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง และ

นักศึกษาจะรับรู้และเข้าใจว่า เป็นแต่เพียงปัญหาของการมอบหมายงานเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นเพียงเนื้อหาสาระที่มีความสำคัญแต่เพียงเล็กน้อย (Yeo, 2007: 214)

นอกจากนี้ สิ่งที่สอนกันในห้องเรียน อาจจะไม่ได้นำไปสู่การเชื่อมโยงสู่การปฏิบัติจริง ซึ่งจะต้องมีกรณีตัวอย่าง (ปัญหาในการอ้างอิงในหลากหลายรูปแบบ) ที่จะทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำการอ้างอิงมาใช้ได้อย่างถูกต้องเพราะไม่มีกรณีตัวอย่างให้ศึกษา และไม่ได้ฝึกปฏิบัติจริง นั่นคือสิ่งที่ได้รับมาจากการสอน และสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้มากจะไม่เหมือนกัน (Chanock, 2008: 4)

จากจุดนี้เอง ทำให้ผู้วิจัยได้สนใจที่จะจัดโปรแกรมการเรียนรู้ที่เป็นการเรียนรู้โดยการนำเสนอตัวอย่างข้อความที่เป็นปัญหา เพื่อให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์กับกรณีตัวอย่างที่เป็นปัญหาการอ้างอิงในหลากหลายรูปแบบ กับวิธีการสอนที่เป็นการฝึกปฏิบัติการเขียนจากข้อความที่เป็นโจทย์ปัญหาโดยตรง และมีการให้คำอธิบาย และให้ข้อมูลย้อนกลับจากการเขียนของนักศึกษา เป็นการเรียนรู้จากข้อผิดพลาด และเพื่อปรับเปลี่ยนความเข้าใจให้กับนักศึกษาได้มีความเข้าใจอย่างถูกต้องในประเด็นที่ยังไม่เข้าใจได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะเป็นการช่วยเสริมความรู้ความเข้าใจ นอกเหนือจากการเรียนเฉพาะทฤษฎีและเนื้อหาแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งน่าจะมีผลต่อการลดอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมได้มากกว่าอีกด้วย

5. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม

จากการศึกษา พบว่ามีทฤษฎีอยู่หลายทฤษฎีด้วยกันที่อธิบายถึงการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งแต่ละทฤษฎีจะมีทั้งจุดเด่นและข้อจำกัดในการอธิบายการลอกเลียนวรรณกรรม สำหรับทฤษฎีที่ได้นำมาใช้ในการศึกษาเพื่ออธิบายการลอกเลียนวรรณกรรมในแง่มุมต่าง ๆ นั้น มีดังนี้

1) แนวคิดและทฤษฎีที่อธิบายการวางแผน ทฤษฎีนี้ได้อยู่ในชื่อทฤษฎีพฤติกรรมกรรมวางแผน (the theory of planned behavior) ทฤษฎีนี้ได้ขยายกรอบแนวคิดและมีที่มาจากทฤษฎีการกระทำที่มีเหตุผล (reasoned action) (Ajzen and Fishbein, 1980; Fishbein and Ajzen, 1975 อ้างถึงใน Atmeh and Al – Khadash, 2008: 111) ทฤษฎีนี้ได้อธิบายโดยเน้นว่า พฤติกรรมที่บุคคลได้กระทำขึ้น เป็นผลที่ได้รับความสำเร็จที่สืบเนื่องมาจากความตั้งใจและการควบคุมทางพฤติกรรม

บุคคลจะกระทำพฤติกรรมมากน้อยเพียงใด จะมีความตั้งใจเป็นตัวชี้วัด ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทัศนคติที่นำไปสู่พฤติกรรม โดยบุคคลอาจจะมีทัศนคติเป็นบวกหรือเป็นลบต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ

การคล้อยตามบุคคลรอบข้างและการควบคุมพฤติกรรมที่บุคคลรับรู้ได้ จะเกิดขึ้นได้จากการที่บุคคลได้ถูกคาดหวังจากทางสังคมหรือได้รับความกดดันจากสังคมที่ทำให้บุคคลรับรู้และเลือกที่จะผูกพันในพฤติกรรมนั้น ๆ หรือไม่ผูกพัน

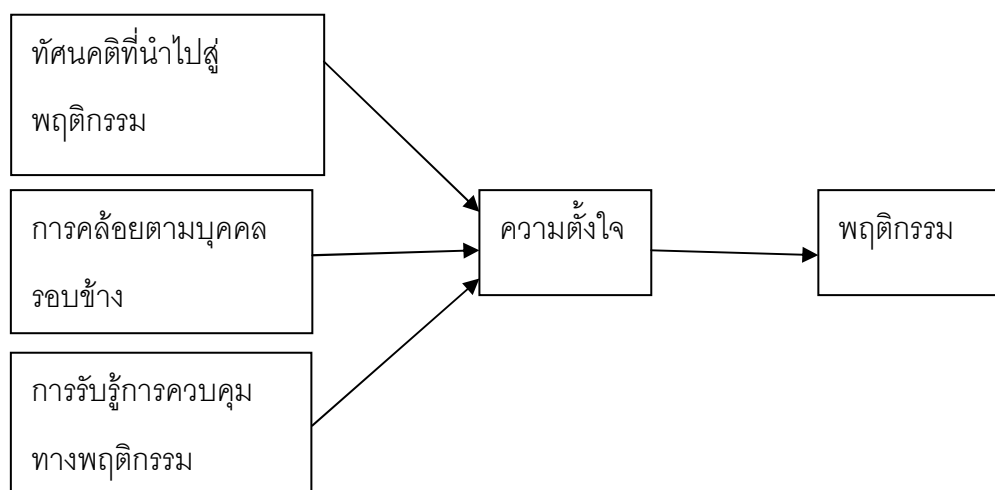
การควบคุมพฤติกรรมที่บุคคลรับรู้ได้ เป็นการที่บุคคลรู้ว่าหนทางที่จะทำพฤติกรรมนั้นเป็นความง่ายหรือความยุ่งยาก ซึ่งขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ของการรับรู้ในความสำเร็จของงานที่จะทำ อย่างไรก็ตาม ความถูกต้องของการรับรู้จะเป็นตัวแทนของการวัดที่ดีของการควบคุมทางพฤติกรรม (Ajzen and Fishbein, 2005 อ้างถึงใน Atmeh and Al – Khadash, 2008: 112 - 113)

Fishbein และ Ajzen (1975 อ้างถึงใน Franzoi, 1996: 186) เชื่อว่าทัศนคติที่นำตรงไปสู่การกระทำพฤติกรรมโดยเฉพาะได้ถูกสร้างขึ้นโดยกระบวนการที่มีเหตุมีผล ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัย 2 ปัจจัย กล่าวคือ ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับผลสืบเนื่องของการกระทำพฤติกรรมโดยเฉพาะและการประเมินในผลสืบเนื่องที่เป็นไปได้เหล่านั้น เช่น ในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมบุคคลจะเชื่อและให้เหตุผลต่อการกระทำพฤติกรรมว่าการลอกเลียนวรรณกรรมจะให้ผลลัพธ์ได้ อย่างไรก็ตาม และก็ทำการประเมินของผลสืบเนื่องที่เป็นไปได้เหล่านั้น นั่นคือ บุคคลที่มีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรม จะมองว่าการลอกเลียนวรรณกรรมให้ผลลัพธ์ต่อตนเองทางบวกมากกว่าบุคคลที่ไม่มีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรม

การคล้อยตามบุคคลรอบข้างหรือกลุ่มอ้างอิง (subjective norm) จะเป็นผลผลิตของปัจจัย 2 ประการ (Franzoi, 1996: 187) กล่าวคือ ความคาดหวังที่รับรู้ได้ในบุคคลอื่น และแรงจูงใจของบุคคลที่จะคล้อยตามต่อความคาดหวังเหล่านั้น เช่น ถ้าบุคคลรับรู้ว่าเป็นเพื่อนของตนในกลุ่มคาดหวังให้ตนเองมีพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรมเหมือนคนอื่น ๆ ในกลุ่ม บุคคลก็จะมีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามโดยมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมตามความคาดหวังของเพื่อน

การรับรู้การควบคุม (perceived control) (Franzoi, 1996: 188) Ajzen ได้แย้งว่าทัศนคติจะไม่สามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ถ้าบุคคลจะไม่รู้สึกมั่นใจในความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรม เมื่อบุคคลเชื่อว่าเขาจะมีการควบคุมแต่เพียงเล็กน้อยเหนือการกระทำพฤติกรรมเนื่องจากการขาดความสามารถหรือทรัพยากร ดังนั้น ความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมจะดูเหมือนที่จะต่ำลงด้วย ตัวอย่าง เช่น บุคคลที่มีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมจนเป็นนิสัยแม้ว่าครูจะเห็นด้วยที่เขาจะปรับเปลี่ยนนิสัยในการลอกเลียนวรรณกรรม แต่เนื่องจากพฤติกรรมของเขาเป็นสิ่งที่ยังแน่นอยู่กับเขามานานเขาอาจจะรู้สึกยุ่งยากในการที่จะต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง บุคคลอาจจะสูญเสียความมั่นใจในความสามารถที่จะปรับเปลี่ยนนิสัยของการลอกเลียน

วรรณกรรมของตนเอง (การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมได้ต่ำ) ดังนั้น ความตั้งใจของบุคคลที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวก็จะลดลงหรือเลิกไป

ภาพ 2.1 แสดงทฤษฎีพฤติกรรมการวางแผน

ที่มา : ดัดแปลงจาก Franzoi, Stephen L. (1996). *Social Psychology*. Madison: Brown and Benchmark. หน้า 186.

2) แนวคิดหรือทฤษฎีที่อธิบายความไม่สอดคล้องทางการรู้คิด (the Cognitive – dissonance theory) ทฤษฎีนี้ได้มีผู้เสนอขึ้นคือ Leon Festinger (Festinger, 1957 อ้างถึงใน Glassman and Hadad, 2004: 191) โดยทฤษฎีนี้ได้อธิบายว่าบุคคลจะปรับความเชื่อของตัวเองเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับพฤติกรรมของตัวเอง ผลต่อมา ก็คือ บุคคลที่มีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมอาจจะปรับเปลี่ยนการรับรู้ในเรื่องของความรุนแรงของการลอกเลียนวรรณกรรม เพื่อให้มาสอดคล้องกับพฤติกรรมของตัวเองได้ (Maxwell; Curtis and Vardanega, 2008: 31) โดยปกติแล้ว บุคคลจะมีการแสดงพฤติกรรมสอดคล้องกับความเชื่อ แต่ถ้าการกระทำของบุคคลไม่สอดคล้องกับความเชื่อของตนเอง หรือแม้แต่ความเชื่อ 2 อย่างได้ขัดแย้งกัน บุคคลจะมีประสบการณ์ของความตึงเครียด ซึ่งในที่นี้ก็คือความไม่สอดคล้องทางการรู้คิด (cognitive dissonance) ตัวอย่างเช่น บุคคลอาจจะเชื่อว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรจะทำ แต่ก็เห็นเพื่อน ๆ ในขณะเดียวกันมักจะกระทำพฤติกรรมดังกล่าวในขณะที่อยู่ภายในโรงเรียน สิ่งนี้อาจทำให้บุคคลเกิดความขัดแย้งในทัศนคติที่ว่า การมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ดีตามที่ตนเองเชื่ออยู่ก่อนแล้วกับทัศนคติที่มีต่อคนที่เพื่อน ๆ หรือคนใกล้ตัวได้ลอกเลียนวรรณกรรม จากผลลัพธ์ในความไม่สอดคล้องกันนี้ บุคคลจะมีความขัดแย้งเกิดขึ้น

และนำไปสู่การแก้ไขหรือปรับปรุงทัศนคติ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับการกระทำของตนเอง ในที่นี้ บุคคลอาจจะเลือกยืนยันในทัศนคติที่ว่า การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรจะทำ หรืออาจเลือกปรับเปลี่ยนทัศนคติของตนเองไปสู่พฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ที่ยอมรับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยบุคคลจะมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมเช่นเดียวกันกับเพื่อนของเขา โดยทฤษฎีนี้ได้อธิบายว่าความขัดแย้งหรือความไม่สอดคล้องสามารถที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในทัศนคติหรือการกระทำ ถ้าทัศนคติได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป ความเชื่อที่อ่อนแอที่สุดของบุคคลจะเป็นสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย (Glassman and Hadad, 2004: 191)

3) การวิเคราะห์เครือข่ายทางสังคม (social network analysis) เป็นแนวคิดที่พยายามจะอธิบายว่าทำไมบุคคลจึงผูกพันกับการโกง ตามทฤษฎีนี้การแพร่กระจายทางสังคม ทัศนคติ และการให้คุณค่าไม่ได้เกิดขึ้นได้โดยแยกจากกัน แต่เป็นผลลัพธ์ที่ได้รับอิทธิพลทางสังคมจากคนอื่น ๆ (Erickson, 1988 อ้างถึงใน Megehee and Spake, 2008: 6) ทฤษฎีนี้ได้อธิบายการแพร่กระจายของพฤติกรรมที่ไม่มีจริยธรรมทางสังคม (Brass; Butterfield and Skaggs, 1988 อ้างถึงใน Megehee and Spake, 2008: 6) ที่เป็นเหตุให้บุคคลในกลุ่มมักจะมีพฤติกรรมอย่างคล้ายคลึงกัน ซึ่งในกรณีนี้ การรับรู้พฤติกรรมของเพื่อนจะมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อพฤติกรรมของตนเอง ตัวอย่างเช่น บุคคลจะโกงเป็นอย่างมากในสถานการณ์ที่เพื่อนของเขาโกง และดูเหมือนจะโกงน้อยกว่าในกรณีที่พฤติกรรมนั้น ๆ จะไม่ได้ได้รับการยอมรับจากเพื่อน (McCabe and Trevino, 1993, 1995, 1997 อ้างถึงใน Megehee and Spake, 2008: 6) นอกจากนี้บุคคลยังมักมีการประเมินความถี่ที่เพื่อนได้กระทำความผิดที่สูงเกินกว่าความเป็นจริง ซึ่งจะสามารถนำไปสู่การเพิ่มขึ้นในพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ จากการทบทวนการศึกษามากกว่า 16 เรื่องได้แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์เป็นอย่างมากในระหว่างความเชื่อในเรื่องความถี่ของการกระทำความผิดทางวิชาการของเพื่อน และการกระทำความผิดของตนเองของบุคคล การค้นพบนี้เป็นการสอดคล้องกับความเชื่อที่ว่า การประเมินการกระทำความผิดของเพื่อนที่มากเกินไปนั้นจะสามารถเพิ่มการกระทำความผิดของตนเองของบุคคลได้ (Whitley, 1998 อ้างถึงใน Hard; Conway and Moran, 2006: 1058)

4) ทฤษฎีการวิเคราะห์ประโยชน์หรือต้นทุน (cost/benefit analysis) ทฤษฎีนี้ได้เป็นการประยุกต์ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์เพื่ออธิบายพฤติกรรมโกง บุคคลจะโกงเพราะประโยชน์ของการกระทำมีค่าเกินกว่าต้นทุน โดยประโยชน์ที่ได้รับจากการโกงจะเป็นการได้เกรดที่สูงขึ้นและประหยัดเวลาในการที่จะประสบผลสำเร็จอย่างรวดเร็ว สำหรับต้นทุนของการโกงจะเป็นการลงโทษหรือการถูกจับได้ ในต้นทุนที่เพิ่มขึ้นของการโกงจะรวมไปถึงการขาดความรู้ที่ต้องการใน

ภายหลังและ/หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกับการโกง การถูกจับได้และการได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงจึงมีผลกระทบคือการวิเคราะห์อาณาประโยชน์หรือต้นทุน และสามารถที่จะมีผลต่อการป้องกันการกระทำผิดกรรมการโกงได้ ดังนั้น ทฤษฎีนี้จึงอธิบายว่าบุคคลที่จะโกงจะทำการประเมินความเสี่ยงและพิจารณาถึงประโยชน์ที่มีความเกี่ยวข้องกับการที่บุคคลจะกระทำการโกงว่ามีความคุ้มค่ากับการลงทุนที่บุคคลจะเสี่ยงหรือไม่อีกด้วย (Megehee and Spake, 2008: 6–9)

5) ทฤษฎีการอ้างเหตุผลที่จะฝ่าฝืนพฤติกรรมทางจริยธรรม (neutralization theory) เป็นทฤษฎีที่ได้พัฒนาขึ้นมาจากอาชญาวิทยาทางสังคม (Sykes and Matza, 1957 อ้างถึงใน Staats; Hupp and Hagley, 2008: 357) เป็นลักษณะของการให้เหตุผลของบุคคลที่ทำให้พฤติกรรมไม่ดีมีน้อยที่สุด โดยจะปรากฏได้ในหลายลักษณะรูปแบบ เช่น การปฏิเสธความรับผิดชอบ (สถานการณ์ที่เป็นความรับผิดชอบ) การปฏิเสธความบาตเจ็บ (ไม่มีอันตรายที่จะกระทำต่อคนอื่น ๆ) การปฏิเสธเหยื่อ (โดยให้เหตุผลว่าเหยื่อมีความสมควรที่จะได้รับผลแห่งการกระทำนั้น ๆ) และการประณามต่อหน้าที่ความรับผิดชอบ (Agnew and Peters, 1986; Cromwell and Thurman, 2003; Roeg and Caso, 2005 อ้างถึงใน Staats; Hupp and Hagley, 2008: 357)

จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีจากที่ได้นำเสนอมาชำงต้นจะมีความเหมาะสมที่จะใช้อธิบายในกรณีของการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างตั้งใจ แต่ถ้าเป็นกรณีของการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างไม่ตั้งใจแล้ว จะอธิบายได้ในแง่มุมของการขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม

6. สาเหตุและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม

จากการศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรม ทำให้เกิดความสนใจต่อไปว่าเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังของการลอกเลียนวรรณกรรมคืออะไร โดยภาพรวมแล้ว มีเหตุผลหลากหลายที่อาจจะมีอิทธิพลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา สาเหตุที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาจะมีสาเหตุมาจากทั้งปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก

ได้มีการศึกษาตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งโดยมากแล้วจะใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนและนักศึกษา ตัวแปรเหล่านี้ สามารถสรุปได้ ดังนี้ (Abdolmohammadi and Baker, 2008)

1. การให้เหตุผลทางจริยธรรม และการลอกเลียนวรรณกรรมจากทางอินเทอร์เน็ต ได้ผลพบว่า การให้เหตุผลทางจริยธรรมที่สูงกว่า จะมีการลอกเลียนวรรณกรรมจากอินเทอร์เน็ตที่ต่ำกว่า
2. ระดับชั้นเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาจะมีการลอกเลียน

วรรณกรรม 36 เปอร์เซ็นต์จากอินเทอร์เน็ตซึ่งสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาแล้วที่มีการลอกเลียนวรรณกรรมจากอินเทอร์เน็ต 21 เปอร์เซ็นต์

3. ความกดดัน (pressure) มีความสัมพันธ์กับการลอกเลียนวรรณกรรมจากอินเทอร์เน็ตในทางลบ

4. ช่วงระยะเวลาของภาคเรียน พบว่า ในตอนปลายของภาคเรียน จะมีการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่าในตอนต้นของภาคเรียน และเมื่อเปรียบเทียบโดยแยกเป็นผู้ที่ยังไม่สำเร็จการศึกษา จะมี 5.50 เปอร์เซ็นต์ที่ลอกเลียนวรรณกรรมมากในตอนปลายของภาคเรียน และผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้ว พบว่าเป็น 2.39 เปอร์เซ็นต์

Ma, et al., (2007) ได้ศึกษาถึงการสำรวจเชิงประจักษ์ของการโกงทางดิจิทัลและการลอกเลียนวรรณกรรมในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนกลาง พบว่า ทั้งนักเรียน ครูและผู้เชี่ยวชาญทางสื่อทั้งหมดได้รายงานว่า อินเทอร์เน็ตเป็นนวัตกรรมที่สนับสนุนต่ออัตราการเพิ่มขึ้นของการโกงทางวิชาการและการลอกเลียนวรรณกรรมในนักเรียนวัยรุ่น นอกจากนี้ การศึกษายังได้พบว่า ลักษณะดังต่อไปนี้ได้สนับสนุนต่อการเพิ่มขึ้นในการโกงทางวิชาการ โดยการศึกษาค้นคว้าได้ใช้การ focus group discussion

1. วัฒนธรรมของกลุ่มเพื่อน มีการรายงานว่าการลอกเลียนวรรณกรรมได้กระทำโดยการเลียนแบบเพื่อน โดยให้เหตุผลว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ก็ทำเช่นเดียวกัน ซึ่งการศึกษาได้พบว่า จาก 2 ใน 3 ของนักเรียนที่ศึกษาได้ยอมรับว่าพวกเขาได้เห็นเพื่อนบางคนใช้ออนไลน์เพื่อการลอกเลียนในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือได้ลอกเลียนและวางคีย์คำตอบของปัญหาทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

2. เว็บไซต์ที่อำนวยความสะดวกในการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งนักเรียนได้รายงานว่ามีเว็บไซต์ที่มีข้อมูลเป็นจำนวนมาก และเป็นการง่ายที่จะค้นหาเว็บเพจที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะทำรายงาน นักเรียนบางคนได้รายงานว่าเขารู้สึกดีใจที่สามารถค้นพบข้อมูลได้มากมายและนำข้อมูลมาใช้เป็นของตนเองได้โดยง่าย

3. ความกดดันเพื่อที่จะประสบความสำเร็จ ซึ่งเด็กนักเรียนจะรายงานว่าการที่เขาไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ในระยะเวลาอันสั้น การโกงจึงเป็นทางออกที่เขาตัดสินใจนำมาใช้ ความต้องการที่จะได้คะแนนสูงโดยมีเวลาเตรียมตัวที่จำกัด

4. การได้รับผลสืบเนื่องที่เป็นการถูกลงโทษแต่เพียงเล็กน้อย นักเรียนจะรายงานว่าการลอกเลียนวรรณกรรมจากทางอินเทอร์เน็ตแม้ว่าเขาจะทราบว่ามันเป็นการไม่ถูกต้อง ทั้งนี้

เพราะว่า นักเรียนได้พบว่าไม่มีผลสืบเนื่อง (การลงโทษ) อย่างทันทีสำหรับพวกเขาถ้าได้ทำการโกงบ้างเป็นบางครั้ง

5. การขาดความเข้าใจในเรื่องความคิดรวบยอดของการลอกเลียนวรรณกรรม การศึกษาได้พบว่า ความเข้าใจที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักเรียนอยู่ในขอบเขตจำกัดและไม่ชัดเจน นักเรียนเข้าใจว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งปกติธรรมดา ไม่เป็นปัญหาใหญ่โตอะไรที่จะลอกเลียนวรรณกรรมของบุคคลคนอื่น ๆ เพราะพวกเขาทราบว่า คนอื่น ๆ เป็นจำนวนมากก็ทำกันและความคลุมเครือนี้ก็ยังคงพบได้ด้วยในนักศึกษาระดับสูง เช่น ในกรณีของการกระทำความผิดในงานวิจัยและงานทางด้านวิชาการของนักศึกษาในระดับปริญญาเอก (Mitchell and Carroll, 2008: 218 – 226) ที่ขาดทักษะที่จำเป็นในการทำงานวิจัย การดำเนินการตามกระบวนการของการทำวิทยานิพนธ์ การทำงานวิจัยภายใต้ความกังวลของเวลาที่จำกัดที่ได้รับเงินทุนสนับสนุน ตลอดจนเป็นผลมาจากการต้องการประสบความสำเร็จในระดับที่สูงทั้งในทางด้านส่วนตัวและในทางอาชีพ รวมไปถึงการขาดอาจารย์ที่ปรึกษาที่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์และวัฒนธรรมของงานวิจัยเมื่อต้องเผชิญกับการกระทำความผิดทางด้านวิชาการ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องตระเตรียมอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อจัดการกับเหตุการณ์ ดังเช่น การปลอมแปลงของข้อมูล การตบตาและการแทนที่ข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง ดังเช่น การลอกเลียนวรรณกรรม (Angellil – Carter, 2000; Mitchell and Carroll, 2008)

ข้อมูลจากงานวิจัยในช่วง 4 – 5 ปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันได้มีการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการโกงและการลอกเลียนวรรณกรรม สามารถสรุปตัวแปรหลัก ๆ และผลที่ได้ได้ดังต่อไปนี้คือ

1) **ปัจจัยทางด้านตัวบุคคล** จากการทบทวนวรรณกรรมได้พบว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของบุคคลที่มีผลต่อการโกงและการคอร์รัปชันทางวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ พบว่ามีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะโกง ทศนคติที่นำไปสู่การโกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำึงถึงการโกง และพฤติกรรมการโกง (Harding, et al., 2007) เมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง ได้ผลพบว่า ในบางงานวิจัยก็พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในบางงานวิจัยก็ได้ผลที่แตกต่างกันออกไปดังนี้ งานวิจัยของ Atmeh และ Al – Khadash (2008) ได้ผลพบว่าเพศหญิงโกงน้อยกว่าเพศชาย ในขณะที่ Niiya, et al.,(2008) ได้ผลที่ตรงกันข้ามกัน คือ นักศึกษาเพศชายโกงมากกว่าเพศหญิง ยิ่งไปกว่านั้น ตัวทำนายของการโกงยังมีปฏิสัมพันธ์กับเพศ โดยพบว่า เพศชายมีการให้คุณค่าตนเองกับการแข่งขันและการปฏิบัติงาน – เป้าหมายที่เป็นการหลีกเลี่ยงจะทำนายการโกงได้เป็นอย่างดีมาก ในขณะที่การให้คุณค่ากับตนเองบนความดีงามจะทำนายการโกงได้น้อยกว่า ส่วนในเพศหญิง จะไม่มีตัวทำนายและเป้าหมายที่จะสามารถทำนาย

การโกงได้ Selwyn (2008) ได้ศึกษาการกระทำผิดของนักศึกษาทางไซเบอร์ พบว่า เพศชาย จะมีการกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญมากกว่าเพศหญิงในเรื่องของการรายงานความไม่ เป็นตัวแทนของตัวเอง การลอกเลียนวรรณกรรม การดาวน์โหลดโดยที่ไม่ได้ได้รับอนุญาตจากเพลง หรือฟิล์ม และการใช้ภาพลามกโดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต ในทางตรงกันข้าม การศึกษาของ

Taylor – Bianco and Deeter – Schmelz (2007) ได้ผลลัพธ์ของภาพรวมของการศึกษากับ นักศึกษาชาวอเมริกันและนักศึกษาชาวอินเดียโดยได้เปิดเผยให้เห็นว่า ความแตกต่างทางเพศจะไม่ทำนายความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ แต่แม้กระนั้นก็ตาม เฉพาะกับกลุ่มนักศึกษาชาวอเมริกัน นักศึกษาเพศชายก็ยังได้คะแนนที่สูงกว่านักศึกษาเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญในประเภทของการรายงานด้วยตนเองของพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทาง วิชาการ โดยเฉพาะในพฤติกรรมการโกงในระหว่างการทดสอบ การแอบลอกในการทดสอบ (cribnotes) การลอกเลียนวรรณกรรมจากนักศึกษาอีกคนหนึ่งในระหว่างการทดสอบ การ ช่วยเหลือนักศึกษาบางคนโกงในการทดสอบ รวมไปถึงจนถึงการโกงบนการทดสอบด้วยวิธีการอื่น ๆ ส่วนการศึกษาในแง่ของจริยธรรมเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง Smyth, Davis และ Kroncke (2009) ได้พบว่า เพศหญิงจะมีแนวโน้มที่จะแสดงความอดทนต่อการตัดสินใจทาง จริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับทางออกทางคอมพิวเตอร์และการเห็นแก่ตัวต่ำกว่าเพศชาย และโดยรวม แล้วเพศหญิงจะมีจริยธรรมมากกว่าเพศชาย

อายุ ได้มีผลการวิจัยดังนี้ Kisamore, Stone และ Jawahar (2007: 388) ได้พบว่าอายุมี ความสัมพันธ์ทางลบต่อความสงสัยว่าจะโกง การพิจารณาการกระทำผิด และมีความสัมพันธ์ ทางบวกต่อการรายงานการโกง ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับ Bisping, Patron และ Roskelley (2008) ที่ได้ผลพบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางลบต่อการโกง Selwyn (2008) ได้พบว่า การกระทำผิด ทางไซเบอร์ ผู้ตอบที่มีอายุมากกว่าจะรายงานด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญมากกว่าของการใช้ภาพ ลามกทางออนไลน์

ศาสนา จากการศึกษาของ Bloodgood, Turnley และ Mudrack (2008) ที่ได้ทดสอบ อิทธิพลของการสอนทางจริยธรรม ศาสนาและเชาวน์ปัญญาที่มีต่อพฤติกรรมการโกง ผลลัพธ์ได้ ชี้ให้เห็นว่าขอบเขตของการได้รับรายวิชาทางจริยธรรมธุรกิจจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการโกง เมื่อ มีตัวแปรศาสนาและเชาวน์ปัญญาของนักศึกษาในแต่ละบุคคลเป็นตัวแปรกำกับ โดยเฉพาะ ในขณะที่นักศึกษาผู้ซึ่งนับถือศาสนาอย่างสูงจะโกงไม่ว่านักศึกษาจะได้รับรายวิชาทางจริยธรรม ธุรกิจหรือไม่ ส่วนนักศึกษาผู้ซึ่งไม่ได้นับถือศาสนาอย่างสูงจะโกงน้อยกว่าเมื่อพวกเขาได้รับ รายวิชาทางจริยธรรมธุรกิจ นอกจากนี้ ขอบเขตของการโกงของนักศึกษาที่มีสติปัญญาสูงจะ

ลดลงอย่างมีนัยสำคัญถ้านักศึกษาได้รับรายวิชาทางจริยธรรมธุรกิจ นักศึกษาผู้ซึ่งมีสติปัญญาสูงกว่าจะโกงน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญถ้ามีศาสนาอยู่ในระดับสูงด้วย ส่วน Zopiatis และ Krambia – Kapardis (2008: 657) พบว่านักศึกษาที่มีความเชื่อทางศาสนาอย่างแข็งขันจะอดทนต่อทางออกของการเห็นแก่ตัวมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาผู้ซึ่งมีความเชื่อทางศาสนาปานกลางหรือไม่มีความเชื่อทางศาสนา

แรงจูงใจ จากการศึกษาพบว่าแรงจูงใจภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญกับการโกงในครั้งก่อน ส่วนแรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญกับการปฏิบัติงานทางวิชาการและการโกงในครั้งก่อน (Davy, et al., 2007)

ความสุขรอบคอบ มีการศึกษาที่ได้พบว่าความสุขรอบคอบมีความสัมพันธ์ทางลบต่อการพิจารณาการกระทำผิด และมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการที่จะรายงานการโกง ส่วนการปรับตัวมีความสัมพันธ์ทางลบต่อการประมาณความถี่ของการโกง ความสงสัยว่าจะโกงและการพิจารณาการกระทำผิด รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวและวัฒนธรรมของความซื่อสัตย์ โดยที่วัฒนธรรมความซื่อสัตย์จะมีอิทธิพลอย่างมากบนความตั้งใจที่จะโกงสำหรับบุคคลที่มีการปรับตัวได้ดีน้อยกว่า และยังได้แสดงให้เห็นว่าตัวแปรทางบุคลิกภาพสามารถอธิบายความแปรปรวนเฉพาะในการกระทำผิดทางวิชาการได้ดีที่สุด (Kisamore, Stone and Jawahar, 2007: 388)

2) **ปัจจัยทางด้านความเชื่อ/ทัศนคติที่เกี่ยวกับการโกง** นักศึกษาที่มีความเชื่อว่าจะมีความเสี่ยงที่จะถูกจับได้ต่ำ จะมีแนวโน้มจะโกงมากกว่า (Eastman, Eastman and Iyer, 2008) และขอบเขตที่กว้างขวางกว่าของประเภทในการกระทำผิดจะสัมพันธ์ทางบวกต่อการโกง ยิ่งมีความเป็นไปได้ของการถูกจับยิ่งมากขึ้น ก็ยิ่งที่จะดูเหมือนว่านักศึกษาจะโกงต่ำลง อย่างไรก็ตาม ความรุนแรงของการลงโทษไม่ได้เป็นตัวตัดสินอย่างมีนัยสำคัญของประเภทของการกระทำผิด (Bisping, Patron and Roskelley, 2008)

3) **ปัจจัยทางด้านสถาบันการศึกษา** ประกอบด้วยปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน สาขาวิชาที่เรียน ปีในโรงเรียน ระดับการศึกษา เกรดเฉลี่ย และสถานภาพการเป็นนักศึกษาต่างชาติ

ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน จากการศึกษาพบว่า การเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรในสถาบันการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะโกง ทัศนคติที่นำไปสู่การโกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำประกันการโกงและพฤติกรรมโกง (Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Harding, et al., 2007) โดยความเป็นสมาชิกขององค์กรในสถาบันการศึกษามีความสัมพันธ์ทางอ้อมต่อพฤติกรรมในการโกงโดยผ่านความตั้งใจที่จะโกง (Harding, et al., 2007) ส่วน Batory

และ Batory (2008) ได้ศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของความซื่อสัตย์ทางวิชาการที่มีต่อการยอมรับพฤติกรรมทางธุรกิจอย่างมีจริยธรรม โดยเปรียบเทียบกันในระหว่างนักศึกษาชาวฝรั่งเศสและนักศึกษาชาวอเมริกัน ได้พบว่า มีตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับของนักศึกษาชาวฝรั่งเศสในตัวชี้วัดของพฤติกรรมทางธุรกิจ ซึ่งก็คือ ความเชื่อว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้รับการพิจารณาว่าเป็นความผิดของสังคมโดยเพื่อน และตัวเลขของการกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมกับคนอื่น ๆ ในระหว่างปีที่ผ่านมา นักศึกษาชาวฝรั่งเศสจะได้รับอิทธิพลโดยมาตรฐานของเพื่อนเป็นอย่างมาก ยิ่งมีความถี่อย่างมากของนักศึกษาที่จะผูกพันต่อการกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการกับคนอื่น ๆ ก็ยิ่งจะดูเหมือนว่านักศึกษาจะยอมรับพฤติกรรมทางธุรกิจอย่างไม่มีจริยธรรมได้มากกว่าด้วย การกระทำที่ไม่ได้ได้รับการอนุมัติทางสังคมจะเป็นตัวหนุนเหนี่ยวต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ (Batory and Batory, 2008: 69) การรับรู้ทัศนคติพฤติกรรมของเพื่อนจะมีความสัมพันธ์ต่อการโกง (Stephens, Young and Calabrese, 2007: 234) เพื่อนจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อความเชื่อและพฤติกรรมของบุคคลที่จะโกง (McCabe and Trevino, 1997 อ้างถึงใน Stephens, Young and Calabrese, 2007: 236) ซึ่งมีผลที่ได้พบว่า การไม่ได้รับการอนุมัติจากเพื่อนในเรื่องของการโกงและพฤติกรรมการโกงของเพื่อนเป็นตัวทำนายที่เข้มแข็งมากที่สุดของการรายงานการโกงด้วยตนเองของนักศึกษา นักศึกษาที่รับรู้ว่าเป็นเพื่อนของเขาไม่อนุมัติในเรื่องของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการจะโกงน้อยกว่า ในขณะที่นักศึกษาที่รับรู้ว่ามีภารกิจในระดับสูงของกลุ่มเพื่อนก็จะรายงานการโกงที่มากกว่าด้วย สำหรับ Zopiatis และ Krambia – Kapardis (2008 : 657) พบว่านักศึกษาต่างชาติจะอดทนต่อทางออกของการโกงได้มากกว่าเพื่อนร่วมชั้นชาวไซปรัส

สาขาวิชา มีผลที่ได้พบว่าสาขาวิชามีความสัมพันธ์ทางอ้อมต่อพฤติกรรมในการโกง โดยผ่านความตั้งใจที่จะโกง (Harding, et al., 2007) สาขาวิชามีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะโกง ทัศนคติที่นำไปสู่การโกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำประกันถึงการโกงและพฤติกรรมการโกง (Harding, et al., 2007) สำหรับ Eastman, Eastman and Iyer (2008) ได้พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์จะรายงานการโกงที่มีความถี่มากกว่านักศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์ แม้แต่เมื่อได้ทำการควบคุมตัวเลขของโอกาสที่จะกระทำการโกง และโดยเฉลี่ยแล้วสาขาวิชาเอกที่ไม่ใช่บริหารธุรกิจจะมีจริยธรรมมากกว่าวิชาเอกบริหารธุรกิจ (Smyth, Davis and Kroncke, 2009)

ปีในโรงเรียน นักศึกษาปีสุดท้ายจะโกงน้อยกว่า (Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Atmeh and Al – Khadash, 2008) นักศึกษาผู้ซึ่งอยู่ในวิทยาลัยยาวนานกว่าดูเหมือนที่จะโกงมากกว่า (Bisping, Patron and Roskelley, 2008) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะอดทนต่อทางออกที่

เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางคอมพิวเตอร์น้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาในปีต่อมา แต่ นักศึกษาในชั้นปีที่ 1 ดูเหมือนที่จะอดทนน้อยที่สุดในเรื่องของการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของโรงเรียนที่มีความแตกต่างที่มีอยู่ในระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ในขณะที่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาแล้วดูเหมือนที่จะไม่เห็นด้วยกับปัจจัยของ ความเห็นแก่ตัวและในปัจจัยในเรื่องจริยธรรมทางคอมพิวเตอร์ การโกงทางวิชาการ และการฝ่าฝืน กฎเกณฑ์ของโรงเรียน นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาแล้วจะแสดงความอดทนอย่างมากที่สุดในขณะที่ ปัจจัยของความเห็นแก่ตัว นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาแล้วจะแสดงความอดทนได้น้อยที่สุด (Zopiatis and Krambia – Kapardis, 2008: 657)

ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาปริญญาตรี โทและเอก มีความสัมพันธ์กับความ ตั้งใจที่จะโกง ทักษะคิดที่จะนำไปสู่การโกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำประกันถึงการโกง และพฤติกรรม การโกง (Harding, et al., 2007) ห้องเรียน นักศึกษาที่อยู่ในแผนกที่สูงขึ้นจะมีจริยธรรมมากกว่า นักศึกษาที่อยู่ในแผนกที่ต่ำกว่า (Smyth, Davis and Kroncke, 2009) และงานที่ได้รับมอบหมาย ให้อ่านรายวิชาของแต่ละวิชาเอกของนักศึกษาจะมีผลต่อการโกง (Eastman, Eastman and Iyer, 2008) การโกงในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะโกง ทักษะคิดที่จะนำไปสู่การ โกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำประกันถึงการโกง และพฤติกรรม การโกง (Harding, et al., 2007) ขอบเขต ของการโกงในโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นตัวทำนายที่เข้มแข็งของการโกงในวิทยาลัย และพบว่า การ โกงในอดีตมีความสัมพันธ์ทางอ้อมต่อพฤติกรรมในการโกงโดยผ่านความตั้งใจที่จะโกง (Harding, et al., 2007)

เกรดเฉลี่ย (GPA) มีแนวโน้มที่จะสัมพันธ์ทางลบต่อการโกง (Bisping, Patron and Roskelley, 2008) โดยนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยที่สูงจะโกงน้อยกว่า (Atmeh and Al – Khadash, 2008) Selwyn (2008) ได้พบว่านักศึกษาผู้ที่ได้รับเกรดที่ต่ำกว่าระดับ A จะมีการรายงานด้วย ตนเองที่จะมีนัยสำคัญอย่างมากกว่าที่จะลอกเลียนวรรณกรรมในงานที่ได้รับมอบหมายใน มหาวิทยาลัย Zopiatis และ Krambia – Kapardis(2008: 657) ได้พบว่านักศึกษาผู้ตอบที่มีเกรด เฉลี่ยสูง (ในระหว่าง 3.01 – 4.00) จะอดทนในเรื่องเกี่ยวกับจริยธรรมที่สัมพันธ์ต่อการเห็นแก่ตัวได้ น้อยกว่า ซึ่งก็ดูเหมือนว่านักศึกษาที่ได้เกรดสูงจะมีความไวและตระหนักรู้อย่างมากในเรื่อง จริยธรรมที่สัมพันธ์ต่อการเห็นแก่ตัวเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาที่ได้เกรดเฉลี่ยต่ำ

สถานภาพการเป็นนักศึกษาต่างชาติ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะโกง ทักษะคิดที่จะนำไปสู่การโกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำประกันถึงการโกง และพฤติกรรม การโกง (Harding, et al., 2007)

4) **ปัจจัยทางด้านจริยธรรม** โครงสร้างทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะโกง ทศนคติที่นำไปสู่การโกง การรับรู้มาตรฐานที่ค้ำประกันถึงการโกงและพฤติกรรมโกง (Harding, et al., 2007) Wowra (2007) ได้พบว่าอาการของความวิตกกังวลทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการระลึกรั้งถึงการโกงทางวิชาการ และยังไปกว่านั้น ยังมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาซึ่งได้ให้ความสำคัญน้อยกว่าในเอกลักษณ์ทางจริยธรรม นักศึกษาที่ได้ให้ความสำคัญอย่างมากบนเอกลักษณ์ทางจริยธรรมจะระลึกรั้งเหตุการณ์ของการโกงได้น้อยกว่าด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสรุป การค้นพบเหล่านี้ได้เสนอแนะว่า นักศึกษาที่ดูเหมือนจะโกงในงานของโรงเรียนน้อยกว่าเมื่อพวกเขาได้วางการเน้นอย่างมากบนเอกลักษณ์ทางจริยธรรมและมีความไวต่อการประเมินทางสังคมน้อยกว่าด้วย ส่วน Stephens, Young และ Calabrese (2007) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อและพฤติกรรมที่รายงานด้วยตนเองของนักศึกษาในกิจกรรมการโกงที่เหมือนกันของรูปแบบการโกงแบบธรรมดา และการโกงทางดิจิทัล ผลการศึกษาได้พบว่า ทั้งนักศึกษาที่มีการโกงด้วยวิธีธรรมดาแต่เพียงอย่างเดียว (conventional only) และนักศึกษาที่มีการโกงด้วยวิธีการทางดิจิทัลแต่เพียงอย่างเดียว (digital only) จะมีความรู้สึกต่ำที่สุดของความรับผิดชอบทางจริยธรรมที่จะหยุดยั้งจากการโกง และมีแนวโน้มมากที่สุดที่จะแก้ข้อกล่าวหา (neutralize) เพื่อลดล้างความรับผิดชอบนั้น ในขณะที่ Batory และ Batory (2008) ได้ศึกษาเปรียบเทียบในระหว่างนักศึกษาชาวฝรั่งเศสและนักศึกษาชาวอเมริกันเพื่อศึกษาอิทธิพลของความซื่อสัตย์ทางวิชาการที่มีต่อการยอมรับพฤติกรรมทางธุรกิจอย่างมีจริยธรรม โดยศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่จะนำตรงไปสู่พฤติกรรมดังกล่าว ผลลัพธ์ได้ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในอดีตของนักศึกษาชาวอเมริกันจะมีอิทธิพลต่อการยอมรับพฤติกรรมที่มีจริยธรรมในทางธุรกิจ Zopiatis และ Krambia – Kapardis(2008: 654) ได้ศึกษาถึงการตัดสินใจทางจริยธรรมของนักศึกษาในสิ่งแวดล้อมทางวิชาการของไซปรัส ผลลัพธ์ที่ได้เปิดเผยให้เห็นว่านักศึกษาจะมีระดับของการอดทนสูงสุดที่จะนำไปสู่จริยธรรมทางคอมพิวเตอร์ และมีระดับที่ต่ำที่สุดที่จะนำตรงไปสู่การเห็นแก่ตัว นักศึกษาจะมีการอดทนอย่างมากที่สุดสำหรับการกระทำ ดังเช่น การโจรกรรมทางซอฟต์แวร์และการดาวน์โหลดไฟล์ลิขสิทธิ์ที่ไม่ได้ได้รับอนุญาตจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่ามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด นักศึกษาได้มีความอดทนต่ำต่อความคิดของการใช้การช่วยเหลือที่ไม่ได้ได้รับอนุญาต เพื่อที่จะโกงในการทดสอบและความอดทนได้กลายมาเป็นสูงขึ้นมากเมื่อโอกาสของการถูกจับในการกระทำนี้มีน้อยกว่า 10 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งได้ปรากฏว่าความเป็นไปได้ที่จะถูกจับ จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจทางจริยธรรมของนักศึกษาโดยค้ำประกันถึงการโกง การฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของโรงเรียน หมายถึงการกระทำที่ไม่ยอมรับ ดังเช่น การใช้ที่ไม่ได้ได้รับการอนุญาตของทรัพยากรทาง

วิชาการและการกระทำผิดกับคณะ ที่ได้แสดงให้เห็นระดับต่ำจนถึงปานกลางของความอดทนที่นำไปสู่การกระทำ นักศึกษาที่ได้รับรายวิชาอย่างเป็นทางการในรายวิชาจริยธรรมจะอดทนอย่างมากต่อทางออกของการโกงทางวิชาการ

5) **ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยี** เมื่อมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาซึ่งเป็นการใช้โดยผ่านทางดิจิทัล ความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบว่าการโกงในแบบธรรมดา/ที่มีการใช้อุปกรณ์แบบเก่าหรือเรียกว่า conventional cheating กับการโกงในแบบดิจิทัล (digital cheating) จะมีลักษณะการโกงที่เป็นการรายงานด้วยตนเองของนักศึกษาและแตกต่างกันออกไปอย่างไรในประเภทของการโกง การศึกษาดังกล่าวปรากฏในงานของ Stephens, Young และ Calabrese (2007) โดยได้ศึกษากิจกรรมที่เป็นคู่ขนานกัน 6 คู่ของการโกงที่เป็นทั้งในรูปแบบการโกงแบบธรรมดา และการโกงทางดิจิทัล ผลลัพธ์จากการศึกษาได้พบว่า นักศึกษาที่ใช้วิธีการโกงในแบบธรรมดาระายงานความถี่ของกิจกรรมการโกงในเรื่องของการลอกเลียนการบ้าน การร่วมมือกันโกง และการลอกเลียนคนอื่น ๆ ในระหว่างการทดสอบมากกว่าวิธีการทางดิจิทัล ในขณะที่การโกงทางดิจิทัลจะมีมากกว่าในกิจกรรมการโกงโดยการลอกเลียนและวางข้อความจากทางอินเทอร์เน็ต การใช้ข้อมูลที่มีการบันทึกโดยเก็บไว้ในเครื่องมือดิจิทัลในการโกงการทดสอบด้วยความถี่ที่มากกว่าการโกงโดยใช้วิธีการธรรมดา ๆ และผู้โกงที่มีการโกงด้วยวิธีธรรมดาแต่เพียงอย่างเดียว จะรายงานในประเภทของกิจกรรมการโกงในงานที่ได้รับมอบหมายมากกว่าผู้โกงที่โกงด้วยวิธีการทางดิจิทัลแต่เพียงอย่างเดียว แต่ในกิจกรรมการโกงด้วยการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้โกงด้วยวิธีการทางดิจิทัลแต่เพียงอย่างเดียวจะมากกว่าผู้โกงด้วยวิธีการแบบธรรมดา ๆ แต่เพียงอย่างเดียว

ความเชี่ยวชาญ จากการศึกษาของ Selwyn (2008) ยังพบว่า การที่ผู้ตอบได้รายงานว่ามีความเชี่ยวชาญในการใช้เทคโนโลยีหรือเป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีความสามารถมากจะมีนัยสำคัญมากกว่าผู้ตอบที่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญน้อยกว่าในการรายงานความเป็นตัวแทนที่ผิดของตัวเอง การเข้าใช้ account ของบุคคลอื่นโดยไม่ได้ได้รับอนุญาต การลอกเลียนเรียงความหรืองานที่ได้รับมอบหมาย การดาวน์โหลดเพลงหรือฟิล์มโดยไม่ได้ได้รับอนุญาต หรือการใช้ภาพลามกทางออนไลน์ และได้พบว่า ผู้ตอบที่เข้าสู่อินเทอร์เน็ตโดยใช้คอมพิวเตอร์ส่วนตัวของตัวเองจะมีการดาวน์โหลดเพลงหรือฟิล์มที่ไม่ได้ได้รับอนุญาตมากกว่าแต่เพียงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ตอบที่เข้าสู่อินเทอร์เน็ตโดยใช้คอมพิวเตอร์สาธารณะ รวมทั้งผู้ตอบที่ใช้อินเทอร์เน็ตทางออนไลน์จะรายงานว่ามีความผูกพันกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรูปแบบต่าง ๆ เท่าเทียมกันอย่างมีนัยสำคัญกับผู้ตอบที่ออนไลน์

6) **ปัจจัยในเรื่องนโยบายของสถาบันการศึกษา** Engler, Landau และ Epstein (2008) ได้ศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาที่รับเข้าเรียนในรายวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นจำนวน 56 คน ในวิชาเอก 18 วิชาเอก โดยนักศึกษาเหล่านี้จะมีช่วงเวลาอย่างน้อยที่สุด 1 ภาคการศึกษาเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และวิธีการของวิทยาลัย ซึ่งจัดว่าเป็นช่วงที่มีข้อกำหนดทางความซื่อสัตย์ (honor code) และนำมาเปรียบเทียบกับช่วงปัจจุบันที่ไม่มีข้อกำหนดทางความซื่อสัตย์ โดยการสำรวจเพื่อการประเมินพฤติกรรมภารกิจที่แตกต่างกัน ซึ่งนักศึกษาจะต้องประเมินจำนวนครั้งซึ่งตนเอง เพื่อนของตน และนักศึกษาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยจะกระทำในกรณีของภารกิจในการทดสอบในกรณีของการลอกเลียนวรรณกรรม ใช้การทดลองที่มีการเปรียบเทียบกันในระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มที่มีข้อกำหนดทางความซื่อสัตย์ ผลพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยจะดูเหมือนที่จะโกงมากที่สุด เพื่อนของตนเองจะโกงน้อยกว่า และตัวนักศึกษาเองดูเหมือนจะโกงน้อยที่สุด นักศึกษาจะไม่เชื่อว่าข้อกำหนดทางความซื่อสัตย์จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมภารกิจของตน แต่สามารถที่จะลดพฤติกรรมภารกิจของเพื่อนและนักศึกษาโดยเฉลี่ยได้

ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการโกง ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ (ความไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง การปลอมแปลงทางสังคม และการลอกเลียนวรรณกรรม) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญกับอนาคตของการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ และมาตรฐานที่จินตนาการได้ (Lovett - Hooper, et al., 2007) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระหว่างการหน่วงเหนี่ยวกับการโกงในครั้งก่อนและแนวโน้มที่จะโกง (Atmeh and Al - Khadash, 2008) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระหว่างความห่างเหินกับการโกงในครั้งก่อนและแนวโน้มที่จะโกง (Atmeh and Al - Khadash, 2008) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระหว่างการแก้ข้อกล่าวหา (neutralization) กับการโกงในครั้งก่อน และแนวโน้มที่จะโกง (Atmeh and Al - Khadash, 2008) การโกงในครั้งก่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อแนวโน้มของการโกงในอนาคต (Davy, et al., 2007) การหน่วงเหนี่ยวมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อแนวโน้มของการโกงในอนาคต (Davy, et al., 2007)

ตัวแปรที่ทำนายความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ การปลอมแปลงทางสังคม (Social falsifying) สามารถทำนายอย่างมีนัยสำคัญของพฤติกรรมภารกิจฝ่าฝืนกฎเกณฑ์/มาตรฐานในอนาคต (Lovett - Hooper, et al., 2007) ความต้องการที่จะได้เกรดสูง การมีเวลาแต่ไม่ต้องการที่จะศึกษา การไม่มีเวลาที่จะศึกษา และเนื้อหาของรายวิชาที่มีความยุ่งยากที่จะเข้าใจได้ เป็น

ตัวทำนายอย่างมีนัยสำคัญต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกทางด้านบริหารธุรกิจ (Eastman, Eastman and Iyer, 2008)

จากปัจจัยต่าง ๆ ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่ามีตัวแปรหลัก ๆ ที่เป็นสาเหตุและเกี่ยวข้องกับ การลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางด้านตัวบุคคล ปัจจัยทางด้านความเชื่อ/ทัศนคติที่ เกี่ยวกับการโกง ปัจจัยทางด้านสถาบันการศึกษา ปัจจัยทางด้านจริยธรรม ปัจจัยทางด้าน เทคโนโลยี และปัจจัยในเรื่องนโยบายของสถาบันการศึกษาเป็นสำคัญ

ตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม

ในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถทำได้ในหลายวิธี แต่ละวิธีจะมี ข้อจำกัดในการตรวจสอบ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องของการตรวจสอบการลอกเลียน วรรณกรรม ผู้วิจัยจึงขอเสนอรายละเอียดในส่วนนี้ตามลำดับดังนี้ วิธีการตรวจสอบโดยใช้ตัว บุคคล วิธีการตรวจสอบโดยใช้เครื่องมือ ตัวชี้วัดการลอกเลียนวรรณกรรม และงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม (McKeever, 2006; Meyer, et al., 2007; Maurer and Kulathuramaiyer, 2007; Bretag and Mahmud, 2009)

1. การตรวจสอบโดยใช้ตัวบุคคล

เป็นวิธีการตรวจสอบที่อาศัยความรู้ ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาตามประสบการณ์ที่ ตนเองมี วิธีการนี้เป็นการตรวจสอบตามสามัญสำนึกของตัวบุคคลในการที่จะพิจารณาและตัดสิน ว่าข้อความใดเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ โดยวิธีนี้ผู้ตรวจสอบอาจใช้วิธีการวิเคราะห์ ภาษาร่วมด้วย วิธีนี้จะดูจากลักษณะการจัดโครงสร้างของประโยค การใช้คำต่าง ๆ ในประโยค การสลับที่ของข้อความหรือตำแหน่งของข้อความ ความยาวของคำที่ติดต่อกันไป ตลอดจน ความหมายของคำ การแสดงออกซึ่งความคิดและสไตล์การเขียน การจัดลำดับเนื้อหา โดยวิธีนี้จะ ใช้การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากแหล่งเริ่มต้นที่บุคคลหรือผู้เขียนได้อ้างอิงถึงแล้ว นำมาเทียบกับข้อความหรือประโยคที่ผู้เขียนได้เขียนถึงความเหมือนหรือความคล้ายคลึงของ ข้อความเมื่อเปรียบเทียบกับแหล่งเริ่มต้นที่ผู้เขียนได้อ้างอิงเอาไว้

วิธีการคำนวณการลอกเลียนวรรณกรรมจะสามารถบอกได้ว่าบุคคลลอกเลียนวรรณกรรม มามากน้อยเพียงใด มีลักษณะการลอกเลียนโดยอ้างอิงอย่างไม่ถูกต้อง หรือมีการถอดความที่ ไม่ได้รับการยอมรับหรือไม่ ลักษณะการลอกเลียนเป็นลักษณะรูปแบบใดบ้าง และมีความรุนแรง ของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเช่นไร วิธีที่ใช้ก็คือดูจากสัดส่วนของปริมาณข้อความที่เป็นค่า จากที่ได้ลอกเลียนมาจากแหล่งอ้างอิงหารด้วยปริมาณข้อความทั้งหมดที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้น และดู

จากส่วนของข้อความที่ซ้ำกับแหล่งเริ่มต้นที่ยาวที่สุดหารด้วยตัวอย่างงานเขียนของผู้เขียนแต่ละคน

ข้อดี วิธีนี้มีข้อดี ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. เป็นการตรวจสอบที่ใช้ดุลยพินิจของผู้ตรวจสอบ จึงมีความสามารถในการตรวจสอบในแง่ของความซับซ้อนและการตีความของการใช้ภาษาได้ดีกว่าการใช้เครื่องมือในการตรวจสอบ ซึ่งมักจะตรวจสอบและมีข้อจำกัดเฉพาะกับเอกสารที่ได้ลอกเลียนมาโดยตรงตามตัวอักษรเป็นส่วนใหญ่

2. ผู้ตรวจสอบไม่ต้องเรียนรู้วิธีการใช้และวิธีการตรวจสอบจากเครื่องมือ ซึ่งอาจต้องอาศัยการเรียนรู้ที่ใช้เวลาเพิ่มมากขึ้น เช่น การดัดแปลงไฟล์ข้อมูลก่อนที่จะนำเข้าสู่การตรวจสอบ โดยการใช้เครื่องมือ การเรียนรู้ขั้นตอนและกระบวนการในการตรวจสอบ เป็นต้น

ข้อจำกัดของวิธีนี้

1. จะต้องมีข้อความจากแหล่งอ้างอิงที่ผู้เขียนอ้างถึงมาเทียบเคียง เพื่อดูว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเข้าข่ายประเภทใด และมีสัดส่วนของข้อความที่ซ้ำมาเป็นเท่าไร จะไม่สามารถสืบจับข้อความที่ผู้เขียนลอกเลียนมาแต่ไม่ได้อ้างอิงถึงได้ ยกเว้น ผู้ตรวจสอบโดยการวิเคราะห์ภาษาที่มีความคุ้นเคยในสาขาหรือเรื่องที่ตนเองวิเคราะห์ก็อาจจะสังเกตจากข้อความที่ผู้เขียนได้อ้างอิงมา และสามารถจะบอกได้ว่าเป็นข้อความที่เขียนขึ้นโดยอิงอยู่กับผู้เขียนคนใด หรือดัดแปลงมาจากแหล่งเริ่มต้นใด

2. เสียเวลาในการตรวจสอบมาก โดยเฉพาะเอกสารที่มีการอ้างอิงแหล่งที่มาจากหลากหลายแหล่ง ซึ่งการตรวจสอบเองอาจทำได้ไม่ถนัด และไม่สามารถตรวจสอบเอกสารที่อยู่ในรูปแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ และลอกเลียนมาวางโดยไม่ได้ให้แหล่งอ้างอิงได้ โอกาสที่จะตรวจสอบให้ครอบคลุมเอกสารที่อยู่ในรูปแบบของฐานข้อมูลต่าง ๆ มีได้น้อยกว่าการใช้เครื่องมือในการตรวจสอบ

3. อาจมีความผิดพลาดได้จากความไม่ละเอียดรอบคอบของผู้ตรวจสอบเองทำให้มีโอกาสมองข้ามและสืบจับได้อย่างไม่ครอบคลุม

2. การตรวจสอบโดยใช้เครื่องมือ

เป็นวิธีการที่ใช้ซอฟต์แวร์ในการตรวจสอบ ซึ่งมีความสามารถในการตรวจจับข้อความจากฐานข้อมูลตามแหล่งต่าง ๆ ที่มีในระบบว่าข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นมีความสอดคล้องจับคู่กับข้อมูลในฐานข้อมูลที่มีใดบ้าง เครื่องมือจะให้ผลลัพธ์ในการขึ้นแถบสีบริเวณข้อความที่เหมือนกันกับแหล่งข้อมูลเริ่มต้น ซึ่งสามารถนำผลที่ได้ไปคำนวณหาอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมได้

ข้อดีของการสืบจับโดยใช้ซอฟต์แวร์

ในการสืบจับโดยการใช้ออฟฟเวอร์ มีข้อดีที่สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ประหยัดเวลาในการสืบจับ เนื่องจากในข้อความจะมีการอ้างอิงหลายแหล่งด้วยกัน ถ้าใช้บุคคลตรวจสอบอาจต้องใช้เวลาในการตรวจสอบมาก การใช้ออฟฟเวอร์จะทำให้สามารถตรวจสอบได้เร็วขึ้น
2. มีประโยชน์ในการเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ให้กับนักศึกษา การตรวจสอบจะทำให้ นักศึกษาได้ปรับปรุงงานเขียนของตนเองโดยการส่งสัญญาณว่างานเขียนมีข้อบกพร่องอย่างไรบ้าง ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาได้ใช้ในการตรวจสอบงานของตนเองว่าการเขียนเป็นไปในลักษณะไม่ลอกเลียนวรรณกรรมแล้วหรือไม่

ข้อจำกัดของการสืบจับโดยใช้ออฟฟเวอร์

1. ข้อจำกัดได้ถูกรายงานโดยผู้ใช้งานซอฟต์แวร์ เช่น Turnitin ได้รับการถูกวิจารณ์ว่า รายงานผลได้ช้า
2. เป็นการค้นหาการลอกเลียนวรรณกรรมทางเว็บเท่านั้น ที่ต้องใส่คำค้นและค้นหาได้จากเว็บที่มองเห็นได้เท่านั้น (เว็บที่ไม่ลือคโดยการใช้พาสเวิร์ด) (McKeever, 2006: 160) เพื่อเข้าถึงข้อมูลหรือฐานข้อมูล
3. ไม่สามารถสืบจับบริการที่เป็นงานเขียนในลักษณะที่เป็นการสั่งทำหรือการผลิตที่เป็นการซื้อขายทางอินเทอร์เน็ต
4. เป็นการสืบจับการลอกเลียนตามตัวอักษรโดยตรงเสียส่วนมาก ถ้ามีการถอดความหรือเปลี่ยนแปลงคำหรือโครงสร้างประโยคบ้างอาจจะหลุดรอดไม่สามารถสืบจับได้อย่างแน่นอน จึงไม่สามารถตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมได้ทุกประเภท เช่น Turnitin จะไม่สามารถสืบจับโดยจำแนกข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายของการอ้างอิงว่ามีความถูกต้องหรือไม่ ซึ่งจะต้องนำส่วนข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายของการอ้างอิงที่หลุดรอดจากการตรวจสอบนี้ไปตรวจสอบซ้ำอีกครั้งหนึ่ง (McKeever, 2006: 161)
5. ในกรณีนี้เอกสารที่นำมาตรวจสอบไม่ได้อยู่ในรูปแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ เช่น เป็นข้อความที่อยู่ในแหล่งที่มาจากกระดาษหรือลักษณะที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมที่ค่อนข้างซับซ้อน เช่น การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิดจะไม่สามารถตรวจสอบได้ (Bretag and Mahmud, 2009: 53) รวมทั้งไม่สามารถตรวจสอบความครอบคลุมคำศัพท์ที่ใช้แทนที่คำบางคำได้ในทุกกรณี
6. การใช้การสืบจับทางออนไลน์ จึงควรใช้ร่วมกับการใช้ตัวบุคคลในการแปลความหมายหรือตรวจสอบผลจากการรายงานการสืบจับทางอิเล็กทรอนิกส์ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง (Bretag

and Mahmud, 2009: 53) ตัวอย่าง เช่น ในบางกรณีรายงานผลของการตรวจสอบทางอิเล็กทรอนิกส์ ได้พบว่า มีข้อความที่คล้ายคลึงกันกับแหล่งเริ่มต้นและถูกให้แถบสีเข้มตามข้อความเหล่านั้น แต่เมื่อผู้ตรวจสอบได้มาตรวจสอบดูอีกครั้งจะพบว่าเป็นส่วนย่อยของข้อความที่แยกจากกัน มีการจับคู่ที่เหมือนกันแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในการพิจารณาตัดสินการลอกเลียนวรรณกรรมก็จะเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมแต่อย่างใด (Bretag and Mahmud, 2009: 54)

7. อาจมีข้อจำกัดก่อนการตรวจสอบโดยการใช้ออฟต์แวร์บางชนิด อาจจำเป็นต้องมีการแปลงไฟล์นามสกุลบางไฟล์เสียก่อนให้เป็นในแบบที่ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการตรวจสอบยอมรับได้ (McKeever, 2006: 161)

ดังนั้น จากข้อดีและข้อจำกัดของแต่ละวิธี เพื่อให้การตรวจสอบสามารถที่จะตัดสินผลได้อย่างถูกต้อง จึงควรที่จะใช้ทั้งสองวิธีร่วมกันในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม โดยการใช้ออฟต์แวร์บ่งบอกการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษรเป็นเบื้องต้น จากนั้นผู้ตรวจสอบอาจใช้การวิเคราะห์ภาษาเข้ามาพิจารณาวินิจฉัยเพิ่มเติมซ้ำอีกครั้งเพื่อช่วยลดข้อจำกัดของการใช้ออฟต์แวร์ และเพื่อให้การพิจารณาตรวจสอบโดยการใช้อัปเดตข้อมูลข้อจำกัดของการใช้ออฟต์แวร์ในกรณีที่ซอฟต์แวร์ไม่สามารถสืบจับได้ในบางกรณี

3. ตัวชี้วัดการลอกเลียนวรรณกรรม

ในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม จะยึดหลักจากการดูข้อความที่ลอกเลียนมาซึ่งเป็นข้อความที่เหมือนกับแหล่งเริ่มต้น และใช้การคำนวณหาสัดส่วนข้อความที่ลอกเลียนมาต่อข้อความทั้งหมดเพื่อที่จะบ่งบอกว่ามีการลอกเลียนวรรณกรรมมากน้อยเพียงใด ดังนั้น ตัวชี้วัดการลอกเลียนวรรณกรรมอาจดูได้จาก (Warn, 2006: 197)

1. ในกรณีตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร สามารถใช้ตัวชี้วัดการลอกเลียนวรรณกรรมได้จาก
 - 1.1 เปอร์เซนต์ของข้อความที่ลอกเลียนมาตามตัวอักษรเมื่อเปรียบเทียบกับข้อความที่ได้เขียนขึ้นมาทั้งหมด
 - 1.2 จำนวนของคำที่เชื่อมต่อกันเป็นสายที่ลอกเลียนมาตามตัวอักษรในแต่ละส่วนของข้อความที่แยกจากกัน
 - 1.3 ส่วนของข้อความหรือจำนวนคำที่มีความยาวมากที่สุดที่ลอกเลียนมาตามตัวอักษรที่ต่อเนื่องกันไป

2. กรณีการถอดความ (paraphrasing) เป็นกรณีที่ผู้เขียนพยายามที่จะถอดความหรือเรียบเรียงใหม่เป็นภาษาของตนเองโดยที่มีเนื้อความไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม การถอดความอาจจะกระทำได้โดยการใช้คำที่มีความหมายเดียวกันแทนที่คำเก่า การสลับที่ การตัดออก การเพิ่มคำเข้ามา หรือเปลี่ยนแปลงคำขยายและโครงสร้างของประโยค การถอดความจึงมีความครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่คำ 1 คำไปจนถึงการเขียนที่ไม่มีลักษณะที่เป็นการลอกเลียนคำที่ต่อเนื่องกันไปเป็นสายแต่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของรูปประโยคไปทั้งหมดจากแหล่งข้อมูลเริ่มต้น วิธีการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีนี้จะยึดหลักดูจากการใช้คำหรือข้อความที่สรุปมาได้ลอกเลียนจากแหล่งเริ่มต้นมาน้อยเพียงใด การพิจารณาในการตัดสินการลอกเลียนวรรณกรรมจะดูจากเกณฑ์ ความยาวของคำ มีการใช้วลีหรือกลุ่มคำหรือไม่ มีการใช้การเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะของประโยค (unique links) และการใช้การเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะทั่วไปมาน้อยเพียงใด (general links) และถ้ามีวลีได้ถูกนำมาใช้ก็จะไม่นำมานับรวมเป็นคำทั้งหมดที่ได้ถูกถอดความ (Keck, 2006: 266)

Keck (2006) ได้เสนอว่าในข้อความที่ถอดความมาจากแหล่งเริ่มต้นจะมีคำหรือส่วนของข้อความที่นำมาใช้ที่ได้มาจากแหล่งข้อมูลเริ่มต้น และคำหรือส่วนของข้อความนี้จะไม่มีปรากฏอยู่ในที่อื่นใดอีกของข้อความเริ่มต้นนั้น ๆ จะเรียกว่า การเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะของประโยค (unique links)

การเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะทั่วไป (general links) เป็นการนำคำจากแหล่งเริ่มต้นเพื่อนำมาใช้ในการถอดความและคำที่ใช้จะปรากฏอยู่ในบริเวณอื่น ๆ ของข้อความเริ่มต้นด้วย

ในกรณีนี้จะเป็นการหาเปอร์เซ็นต์ของคำหรือข้อความที่ยืมมาใช้จากแหล่งเริ่มต้นและส่วนของคำหรือข้อความที่เหลือจะเป็นส่วนของผู้เขียนที่ได้เขียนขึ้นเป็นภาษาของตนเอง โดยที่ระดับของการยืมเอาคำหรือข้อความจากแหล่งเริ่มต้นมาใช้จะสามารถจำแนกประเภทของการถอดความได้ออกเป็น 4 ลักษณะ พิจารณาจากปริมาณการยืมเอาคำเชื่อมโยงที่มีลักษณะเฉพาะและการนำคำเชื่อมโยงที่มีลักษณะทั่วไปมาใช้ในการถอดความ มีดังนี้ (Keck, 2006: 268 – 270)

1. ประเภทที่มีลักษณะใกล้เคียงกับแหล่งที่มา (near copy) ในลักษณะนี้จะมีการเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะ (unique links) โดยการใช้คำหรือข้อความที่เป็นการเชื่อมโยงลักษณะเฉพาะ (unique links) จากแหล่งเริ่มต้น 50 เปอร์เซ็นต์หรือมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยังมีความยาวโดยเฉลี่ยของคำที่เชื่อมติดต่อกันไปที่ใช้ในการเขียนถอดความใหม่ประมาณ 5 คำหรือยาวกว่า และมีการใช้คำหรือข้อความเชื่อมโยงในลักษณะเฉพาะและลักษณะทั่วไปรวมกันมากกว่า 75 เปอร์เซ็นต์ของข้อความทั้งหมด

2. ประเภทที่มีการปรับปรุงแก้ไขน้อยที่สุด (minimal revision) เป็นการถอดความที่มีการใช้คำหรือข้อความที่เป็นลักษณะเฉพาะจากแหล่งเริ่มต้น 20 – 49 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยังมีความยาวโดยเฉลี่ยของคำที่ยาวติดต่อกันไปน้อยกว่า 5 คำ (โดยมากความยาวของคำโดยเฉลี่ยในประเภทนี้จะเท่ากับ 25 คำ) การถอดความชนิดนี้จะมีการเชื่อมโยงของคำที่เป็นลักษณะเฉพาะและลักษณะทั่วไปประมาณ 42 เปอร์เซ็นต์ของข้อความทั้งหมด

3. ประเภทที่มีการปรับปรุงแก้ไขปานกลาง (moderate revision) ประเภทนี้ของการถอดความจะมีการใช้คำหรือข้อความเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะ (unique links) อย่างน้อยที่สุด 1 คำและเป็นการใช้คำหรือข้อความเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะน้อยกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ของคำหรือข้อความทั้งหมด โดยที่จะมีการใช้คำหรือข้อความเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะและลักษณะทั่วไปอย่างละเท่า ๆ กัน

4. ประเภทที่มีการปรับปรุงแก้ไขอย่างสมบูรณ์ (substantial revision) สำหรับประเภทนี้ของการถอดความจะไม่มีคำหรือข้อความเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะเฉพาะ (unique links) และยังมีคำหรือข้อความเชื่อมโยงที่เป็นลักษณะทั่วไป (general links) แต่เพียงเล็กน้อยอีกด้วย (ประมาณ 12 เปอร์เซ็นต์) ในการถอดความประเภทนี้ จะไม่ปรากฏคำหรือข้อความที่อยู่ในแหล่งข้อมูลเริ่มต้นมีจำนวนถึงมากกว่า 85 เปอร์เซ็นต์ของข้อความทั้งหมดที่ได้เขียนขึ้น

ดังนั้น จากตัวชี้วัดการลอกเลียนวรรณกรรมดังกล่าว สามารถที่จะนำมาใช้ในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมได้โดยการยึดหลักการตรวจสอบจากคำซ้ำที่ยืมมาจากแหล่งเริ่มต้นของข้อมูลเป็นสำคัญ รวมไปถึงจนถึงการตรวจสอบสัดส่วนจากการใช้คำที่ถอดความมาจากแหล่งเริ่มต้นของข้อมูล ตัวชี้วัดได้แสดงให้เห็นวิธีการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร และวิธีการพิจารณาการถอดความว่ามีคำที่เชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับข้อความเดิมมากน้อยเพียงใด หรือบ่งบอกได้ว่าผู้เขียนมีความสามารถในการถอดความได้ดีเพียงใด โดยดูจากคำที่เชื่อมโยงที่นำมาใช้กับการถอดความที่มีความสัมพันธ์หรือนำมาจากข้อความเก่ามากหรือน้อยเป็นปริมาณเท่าใด ซึ่งผู้ที่ถอดความได้ดีจะมีการนำคำจากประโยคเก่ามาใช้ในสัดส่วนที่น้อยกว่ามีข้อจำกัดที่จะต้องมีการมีแหล่งข้อมูลเริ่มต้นมาใช้ในการเทียบเคียงเพื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของคำที่มีลักษณะเฉพาะหรือลักษณะทั่วไปของคำที่ได้นำมาใช้จากแหล่งเริ่มต้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม

ในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม สำหรับงานวิจัยในส่วนนี้จะไม่ปรากฏให้เห็นมากนักที่เป็นการตรวจสอบจากวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา แต่เท่าที่ปรากฏและมีที่เกี่ยวข้องนั้นมีดังต่อไปนี้

Pecorari (2003) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรายงานแหล่งที่มาของข้อความที่นักศึกษาได้เขียนขึ้นโดยนำไปเปรียบเทียบกับแหล่งที่มาเริ่มต้นเพื่อที่จะอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งที่มาสองแหล่ง ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 17 คน ในสาขาวิชา 4 สาขาวิชา ซึ่งได้แก่ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ 3 แห่ง การศึกษาได้แบ่งออกเป็น 2 ระยะ ระยะแรก จะใช้ตัวอย่างรายงานเขียนจากวิทยานิพนธ์ปริญญาโทของนักศึกษาจำนวน 9 คน มีการสัมภาษณ์จากนักศึกษาเหล่านี้ และจากอาจารย์ที่ควบคุมวิทยานิพนธ์ ส่วนการศึกษาระยะที่สอง งานวิจัยจะเกี่ยวข้องกับการรวบรวมตัวอย่างงานเขียนที่สำเร็จเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกแล้ว โดยดูจากความสมารถที่จะใช้แหล่งข้อมูลได้อย่างเหมาะสมที่มีการอ้างอิงไว้อย่างชัดเจนในวิทยานิพนธ์ โดยเลือกจากรายการวิทยานิพนธ์ที่มีในห้องสมุดของมหาวิทยาลัย และใช้ตัวอย่างการเขียนจากวิทยานิพนธ์จำนวน 8 เล่มที่มีการสำเร็จการศึกษามาแล้วน้อยกว่า 10 ปี ผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นการลอกเลียนวรรณกรรมในลักษณะคำซ้ำที่นำมาจากแหล่งเริ่มต้นโดยไม่ได้ให้แหล่งที่มาของข้อมูล และการไม่ใส่เครื่องหมายของการอ้างอิงในข้อความที่นำมาจากแหล่งข้อมูลเริ่มต้น การสัมภาษณ์ การตรวจสอบและการวิเคราะห์ลักษณะข้อความได้ช่วยสะท้อนให้เห็นความชัดเจนของการขาดความตั้งใจที่จะลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา ผลการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรมโดยให้การสอนได้เข้ามามีบทบาทร่วม

Mark และ Melissa (2005) ได้ศึกษาการใช้ google search engine เพื่อสืบจับการลอกเลียนวรรณกรรมแบบคำต่อคำในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทที่มีอยู่ในฐานข้อมูลออนไลน์ทางอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 210 ฉบับ พบว่ามี 57 ฉบับที่มีการลอกเลียนวรรณกรรมหรือคิดเป็น 27.14 เปอร์เซ็นต์ โดยผลจากการศึกษาได้พิจารณาการปรากฏการลอกเลียนวรรณกรรมแบบจำนวนคำที่ต่อเนื่องกันไปจะมีประมาณ 7 คำขึ้นไป ในจำนวนนี้มีถึงประมาณเกือบ 60 เปอร์เซ็นต์ของวิทยานิพนธ์ที่ประกอบด้วยข้อความที่ยาวต่อเนื่องกันไป โดยช่วงของข้อความหนึ่ง ๆ จะมีประมาณ 7 คำขึ้นไป มีจำนวน 23 เล่ม จำนวนสูงสุดของการพบการลอกเลียนวรรณกรรมที่สืบจับได้จากวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท จะเป็นสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์หรือศาสตร์คอมพิวเตอร์ มีอยู่ 43.59 เปอร์เซ็นต์ รองลงมาตามลำดับจะได้แก่ สาขาวิชาวิศวกรรมอื่น ๆ 40.00 เปอร์เซ็นต์ วิศวกรรมเครื่องกลและอวกาศ 38.10 เปอร์เซ็นต์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ โครงสร้างและการออกแบบภายใน 25.00 เปอร์เซ็นต์ เคมีและวิทยาศาสตร์กายภาพ 23.08 เปอร์เซ็นต์ การศึกษา 20.00 เปอร์เซ็นต์ เกษตรกรรม ชีววิทยา และแพทยศาสตร์ 19.35 เปอร์เซ็นต์ บริหารธุรกิจและสังคมศาสตร์ 18.52 เปอร์เซ็นต์ และศิลปะและมนุษยศาสตร์ 4.35 เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้ได้พบว่าใน

ระหว่างสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษา โดยภาพรวมแล้วจะพบการลอกเลียนวรรณกรรมของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ คิดเป็นจำนวน 63.63 เปอร์เซ็นต์ สำหรับการลอกเลียนวรรณกรรมที่พบ จะมีลักษณะต่าง ๆ ของข้อความจากวิทยานิพนธ์ที่พบว่ามีกรลอกเลียนวรรณกรรมจำนวนทั้งหมด 57 เล่ม ได้พบว่า มีลักษณะข้อความที่ยาวต่อเนื่องกันไปมากที่สุด (7 คำขึ้นไป) จำนวน 23 เล่ม รองลงมาตามลำดับจะได้แก่ ข้อความที่ยาวแบบมาจากแหล่งที่หลากหลาย (multiple long phrases) มีจำนวน 11 เล่ม ใช้ประโยคแบบผสมผสาน (multiple sentences) มีจำนวน 7 เล่ม ใช้ประโยคทั้งหมด (entire sentence) และประเภทที่ใช้ย่อหน้าทั้งหมด (entire paragraph) มีจำนวนเท่ากัน คืออย่างละ 6 เล่ม ใช้ย่อหน้าแบบมาจากหลากหลายแหล่ง (multiple paragraphs) มีอยู่ 3 เล่ม และเป็นการใช้จากสิ่งตีพิมพ์ทั้งหมด (entire publication) มีเพียงจำนวน 1 เล่ม

Holmberg และ McCullough (2006) ได้ทำการสำรวจโดยการติดตามการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทของสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จุดประสงค์ก็เพื่อใช้ตัดสินว่ามีการลอกเลียนวรรณกรรมมากเพียงใดในสถานการณ์ที่เป็นจริงของการลอกเลียนวรรณกรรม ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ในระดับปริญญาโทจำนวน 68 เล่มที่ได้พิมพ์ขึ้นในปี 2003 เลือจากข้อความในวิทยานิพนธ์ 68 เล่ม เหล่านี้ที่ไม่ได้ได้รับการอ้างอิงและไม่ได้ใช้เครื่องหมายของการอ้างอิง และนำมาค้นหาเพื่อการจับคู่กันใน google และ scirus search engines การศึกษาก็เพื่อจะดูประสิทธิภาพของ search engine ในการชี้ให้เห็นการลอกเลียนวรรณกรรมในวิทยานิพนธ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ ใช้เกณฑ์ในการตัดสินการลอกเลียนวรรณกรรมจากคำที่ติดต่อกันไปจำนวน 7 คำเป็นเกณฑ์ ผลได้พบว่ามีกรลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์จำนวน 46 เล่มจากจำนวนทั้งหมด 68 เล่ม

Pecorari (2006) ได้ศึกษาลักษณะการอ้างอิงในการเขียนทางวิชาการที่เป็นการปกปิดและมีการเปิดเผยไว้อย่างชัดเจน ซึ่งได้มาจากส่วนของงานวิจัยที่เขียนขึ้นโดยนักศึกษาปริญญาโท 9 คน ที่มาจากสาขาวิชาชีววิทยา วิศวกรรมโยธา และการศึกษาอย่างละ 2 คน รวมทั้งสาขาภาษาศาสตร์จำนวน 3 คน และในระดับปริญญาเอก 8 คนของมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ 3 แห่ง นักศึกษาและอาจารย์ผู้ควบคุมการเขียนทางวิชาการได้เข้าร่วมในการสัมภาษณ์ โดยงานเขียนนี้เป็นฉบับร่างที่คาดหวังว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของข้อเสนอของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท ในขณะที่ส่วนอีกส่วนหนึ่งจะเป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จการศึกษาแล้วในระดับปริญญาเอกจากห้องสมุดของมหาวิทยาลัยจำนวน 8 เล่ม และไม่ได้มีการติดต่อกับนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในการเข้าร่วมการสัมภาษณ์ วิทยานิพนธ์เหล่านี้ได้มาจาก

สาขาวิชาเดียวกันกับในระดับปริญญาโทสาขาละ 2 เล่ม การศึกษาได้เน้นไปที่แหล่งที่มาของข้อมูล และการอ้างอิงในตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษาที่เห็นได้ชัดเจนและไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ได้แก่ การอ้างอิงจากเอกสารแหล่งที่สอง ธรรมชาติของการใช้และการรายงานแหล่งที่มา และ ภาษาที่ได้ใช้ที่ซ้ำกับแหล่งที่มาของข้อมูล การศึกษาได้สะท้อนให้เห็นถึงความมีอยู่ของแหล่งของการอ้างอิงที่ไม่ได้ถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนและความไม่ถูกต้อง ตลอดจนการขาดหายไปของการอ้างอิงในแหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งสามารถนำไปสู่การวินิจฉัยถึงการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา รวมทั้งยังพบว่าการเขียนได้คำนึงถึงการตอบสนองต่อความคาดหวังของสาขาวิชาในลักษณะของการใช้แหล่งที่มาที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน แต่คำนึงถึงลักษณะที่ไม่ได้รับการเปิดเผยในการเขียนที่แตกต่างกันโดยพิจารณาจากมาตรฐานของสาขาวิชาที่ได้รับ การศึกษาในครั้งนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงช่องว่างที่ยังมีอยู่ในระหว่างความคาดหวังของสาขาวิชาและการนำไปใช้ในทางปฏิบัติจริง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมได้พบว่ายังคงมีการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏให้เห็นได้ในวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนยังอาจมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่ไม่ชัดเจน การขาดทักษะในการเขียนถอดความ การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง รวมทั้งการขาดซึ่งความละเอียดรอบคอบในการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สามารถทำให้ผู้เรียนได้รับการพิจารณาว่าลอกเลียนวรรณกรรมได้

ตอนที่ 3 การสอนทักษะการเขียนและการอ้างอิง

ในการเขียนเอกสารทางวิชาการในลักษณะต่าง ๆ ผู้เขียนจะต้องสามารถเขียนอ้างอิงได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งยังต้องมีทักษะในการเขียนโดยการสังเคราะห์และสรุปเนื้อหาตามความเข้าใจเป็นภาษาของตนเองจากเอกสารที่ได้ไปอ่านมา ซึ่งควรอยู่ในรูปแบบที่เป็นมาตรฐานและยอมรับได้ว่ามีความถูกต้อง การสอนการอ้างอิงและทักษะในการเขียนจึงจัดว่าเป็นสิ่งจำเป็น เพราะนักศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการนำความรู้ไปใช้ในงานเขียน ซึ่งมีความจำเป็นกับการศึกษาในทุกระดับ นอกจากนี้ ยังช่วยให้อัตราของการกระทำความผิดจากการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาลดลงได้ เนื่องจากนักศึกษาทราบรูปแบบและรายละเอียดว่าการลอกเลียนวรรณกรรมนั้นคืออะไร ในการสอนจึงควรมีการมอบหมายงานที่เป็นแบบอย่างและตัวอย่างของลักษณะการเขียนในแบบต่าง ๆ ที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมให้นักศึกษาได้ศึกษา ตลอดจนจะต้องมีการฝึกฝนการเขียนตามหลักการที่ถูกต้องอีกด้วย (Nienhaus, 2004: 345) เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เกิดทักษะและประสบการณ์ในการนำเอาความรู้จากการอบรมไปใช้ได้จริงในทางปฏิบัติ

การเขียนอ้างอิงนั้นมีรูปแบบอย่างหลากหลาย นับตั้งแต่ รูปแบบ APA (American Psychological Association) MLA (Modern Language Association) ACS (American Chemical Society) AIP (American Institute of Physics) CBE (Council of Biology Editors) Legal Citation และ Vancouver Style ในแต่ละรูปแบบจะมีลักษณะที่เป็นกฎเกณฑ์เฉพาะของตนเอง แต่สำหรับรูปแบบที่เป็นลักษณะที่นิยมใช้กันมากโดยทั่ว ๆ ไป จะได้แก่ APA และ MLA เป็นสำคัญ

ส่วนทักษะอีกส่วนหนึ่งที่นอกเหนือจากการเขียนอ้างอิงตามรูปแบบเฉพาะแล้ว ก็จะเป็นส่วนของทักษะการเขียนเนื้อหาจากการที่นักศึกษาได้ไปอ่านเอกสารต่าง ๆ มา การเขียนที่ไม่ถูกต้องหรือไม่ได้รับการยอมรับจะนำไปสู่การถูกตัดสินว่าลอกเลียนวรรณกรรมได้ โดยเฉพาะการเขียนโดยใช้ทักษะในการถอดความ ที่เป็นประเภทที่ยอมรับได้และยอมรับไม่ได้ ซึ่งจะต้องให้นักศึกษาได้มีการเรียนรู้และนำหลักการมาฝึกปฏิบัติเขียนในสถานการณ์จริงจากงานที่ได้มอบหมายให้นักศึกษาได้นำไปปฏิบัติ

สำหรับในส่วนของการสอนทักษะการเขียนและการอ้างอิง ผู้วิจัยขอเสนอในประเด็นดังต่อไปนี้ตามลำดับ การสอนเพื่อป้องกันความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ การถอดความในการเขียนที่ป้องกันความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะการเขียนอ้างอิงและการเขียนถอดความ

1. การสอนเพื่อป้องกันความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ช่วยป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาโดยไม่ตั้งใจ อันเป็นผลมาจากการที่นักศึกษาได้ขาดทักษะในการเขียน ไม่ว่าจะเป็นการจดบันทึก การเขียนเรียงความ และการเขียนอ้างอิง โดยทั่วไปแล้ว นักศึกษาที่เรียนในระดับสูงมักจะมีภูมิหลังที่มาจากการศึกษาพื้นฐานต่างกัน การอบรมสั่งสอนของครูในสถาบันการศึกษาแต่ละแห่งจะมีความเข้มของการสอนในการอ้างอิงที่แตกต่างกันไปด้วย การสอนมักจะดำเนินไปโดยเน้นการอ้างอิงแบบให้ใส่แหล่งที่มาของข้อมูลเท่านั้น แต่ไม่ได้ช่วยในเรื่องของทักษะในการเขียนว่าควรจะเขียนลักษณะไหนจึงจะเป็นการเขียนโดยใช้ภาษาของตนเองจากแหล่งของข้อมูลที่ได้อ่านมา การลงโทษกับความล้มเหลวของนักศึกษาที่มีการอ้างอิงอย่างไม่ถูกต้องและมีทักษะทางการเขียนที่ไม่ดีจึงเป็นการไม่ถูกต้องนักสำหรับในกรณีนี้ (McGowan and Lightbody, 2008: 17) สถาบันการศึกษาในต่างประเทศจึงมีหลักสูตรที่จะช่วยให้นักศึกษาที่มีปัญหาในเรื่องของการอ้างอิงและการเขียน โดยเฉพาะนักศึกษาต่างชาติที่มีภูมิหลังมาจากสถาบันการศึกษาที่ต่างกัน กระบวนการให้ความรู้

วิธีการหนึ่งของการสอน ก็คือ การสอนที่ละชั้นและแสดงให้นักศึกษาได้เห็นอย่างแน่นอนว่าการเขียนและการอ้างอิงที่ถูกต้องทำได้อย่างไร และให้นักศึกษาเหล่านี้ได้ฝึกฝนปฏิบัติทำจริง มีตัวอย่างที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและการอ้างอิงประเภทต่าง ๆ ให้ศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาได้มีความรู้และความเข้าใจที่จะพัฒนาทักษะในการเขียนอ้างอิงได้อย่างถูกต้องตามหลัก มาตรฐานของทักษะการเขียนทางวิชาการที่มีประสิทธิผลได้ (Edwards and Ran, 2006 อ้างถึงใน McGowan and Lightbody, 2008: 17)

2. การถอดความในการเขียนที่ป้องกันความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

การถอดความ (paraphrasing) เป็นวิธีการสำหรับผู้เขียนที่ต้องการจะผสมผสานความคิดเริ่มแรกไปในเรียงความที่ได้จัดทำขึ้นโดยที่ปราศจากการลอกเลียนวรรณกรรม การถอดความจะเกี่ยวข้องกับการสรุปและเน้นจุดที่สำคัญ เป็นการเปรียบเทียบจุดเหล่านี้กับงานของผู้เขียนคนอื่น ๆ การวิเคราะห์ข้อมูลในบริบทของประสบการณ์ของผู้เขียนเอง ความสัมพันธ์ของข้อมูล การจัดกระทำและการใช้ข้อมูลที่ได้ไปอ่านมา เป็นวิธีการที่หลีกเลี่ยงการใช้สิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรง การถอดความจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเข้าใจเนื้อหาของของผู้เขียนเริ่มแรกอีกด้วย (Wicker, 2007: 381)

ปัญหาหนึ่งของผู้เขียนงานทางวิชาการ ก็คือการถอดความ เพราะว่าการถอดความ เป็นอะไรที่มากกว่าการสรุปข้อความจากหนังสือที่ได้ไปอ่านมา อีกทั้งยังต้องเข้าใจหลักของการถอดความเป็นอย่างดีอีกด้วย การที่ผู้เขียนไม่สามารถถอดความเพื่อสรุปงานได้อาจนำไปสู่การวางข้อความแบบตัดปะไปในเอกสารของตนเอง ซึ่งจะเป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือของการลอกเลียนวรรณกรรม (Wicker, 2007: 381)

จากการให้คำนิยามของ Roig (1997 & 1999) และ Howard (1995) (อ้างถึงใน Walker, 2007: 389) ในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมและการเขียนแบบตัดปะ (plagiarism and patchwriting) ได้จำแนกเป็นหลายประเภทด้วยกัน ซึ่งจะรวมไปถึง 1) **การเชื่อมต่อเป็นสายของคำ** (word strings) เป็นการยกข้อความ (phrases) ที่แน่นอนจากองค์ประกอบเริ่มต้นของคำ 5 – 9 คำหรือมากกว่า 2) **การแทนที่คำ** (substitutions) เป็นการแทนที่คำเริ่มต้นด้วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน 3) **การเพิ่มเติม** (additions) เป็นการนำคำเข้ามาเพิ่มเติมจาก 1 – 4 คำไปสู่แหล่งข้อมูลเริ่มต้น 4) **การตัดทิ้ง** (deletions) เป็นการกำจัดคำ 1 – 4 คำจากแหล่งข้อมูลเริ่มต้น 5) **การกลับคำ** (reversals) เป็นการให้โครงสร้างประโยคและ/หรือโครงสร้างของคำที่สลับที่กัน

Walker (2007: 389) ได้ให้คำนิยาม การถอดความแบบถูกต้อง (accurate paraphrasing) ว่าเป็นการแสดงความคิดเริ่มต้นด้วยคำของตนเอง และก่อให้เกิดการสรุปโดยปราศจากการเชื่อมต่อกันเป็นสายของคำ การแทนที่คำ การเพิ่มเติม การตัดทิ้ง และการกลับคำ

วิธีที่สถาบันการศึกษาจะทำการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรมในแบบของการถอดความที่ไม่ถูกต้อง สามารถกระทำได้โดยผ่านการฝึกอบรมนักศึกษาให้มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องของการถอดความให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นที่ยอมรับได้

3.งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะการเขียนอ้างอิงและการเขียนถอดความ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะการเขียนอ้างอิงและการเขียนถอดความเพื่อป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งในส่วนนี้จะมีรายละเอียดของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการสอนที่จะช่วยนักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยได้ปรากฏให้เห็นในงานวิจัย ตลอดจนได้แสดงให้เห็นผลของการวิจัยจากงานวิจัย ดังต่อไปนี้

Sabieh (2002) ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คนในวิชาเอกทางด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ คอมพิวเตอร์ หรือวิศวกรรมศาสตร์ที่รับเข้าเรียนในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นรายวิชาของการปรับปรุงภาษา ผู้เรียนจะได้รับการสอนทักษะที่ผสมผสาน การเขียนย่อหน้าและการเขียนเรียงความ รวมทั้งงานเขียนในรายวิชาที่เป็นส่วนหนึ่งของความต้องการเพื่อที่จะสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย การศึกษาได้มอบหมายงานโดยใช้คอมพิวเตอร์เพื่อให้นักศึกษามีอิสระในการออกแบบเว็บไซต์ นักศึกษาจะได้เรียนรู้ขั้นตอนของงานวิจัยพื้นฐานเพื่อสร้างรายงานการวิจัยในรูปแบบของ APA (APA research paper) ซึ่งในการศึกษานี้ได้ให้แนวทาง 5 ขั้นตอนในการทำงานวิจัยที่ได้รับมอบหมาย ประกอบด้วย ขั้นตอนแรก การมอบหมายงานที่ทำทนายให้กับผู้เรียน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกทักษะทางการคิดเพื่อที่จะปรับปรุงงานไปตามความคิดของตนเองและสร้างความรู้สึกรับผิดชอบเป็นเจ้าของงาน ผู้เรียนจะสามารถวางแผนงานโดยความคิดของตนเอง มีการกำหนดวันส่งงานและการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยในตอนท้ายของรายวิชาผู้เรียนจะต้องส่งเอกสารรายงานในรูปแบบของ APA พร้อมกับสร้างเว็บเพจที่แสดงหัวข้อการวิจัยที่เป็นการเลือกของตัวเอง เงื่อนไขในการเขียนในขั้นตอนนี้ ก็คือ เนื้อหาสาระที่นักศึกษาใช้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานจะต้องถูกนำมาเชื่อมโยงไปสู่เอกสารที่เป็นข้อความและเอกสารที่เป็นหน้าอ้างอิง และการเชื่อมโยงไปสู่เอกสารข้อความจะต้องแสดงหรือเปิดไปสู่แหล่งข้อมูลเริ่มต้นเพื่อแสดงให้เห็นเอกสารที่นำมาใช้เป็นแหล่งข้อมูลของการเขียน ในตอนท้ายของรายวิชานักศึกษาจะต้องรายงานหัวข้อโดยปากเปล่าให้กับผู้สอนและให้กับเพื่อนร่วมชั้น

เพื่อให้ได้การระดมสมองและข้อคิดเห็นจากชั้นเรียนว่างานที่ทำมีความสร้างสรรค์ เป็นอิสระและมีลักษณะเฉพาะเหมาะสมกับการทำรายงานการวิจัย โดยการวางแผนงาน สามารถที่จะแบ่งงานในแต่ละสัปดาห์ได้ดังนี้

สัปดาห์แรก	หัวข้อทั่วไป และกรอบงานเบื้องต้น
สัปดาห์ที่สอง	หัวข้อที่แคบลง และการเริ่มต้นการให้หมายเหตุอ้างอิงในงาน การสร้างเว็บไซต์ และเริ่มต้นที่จะใส่ข้อมูลไปในเว็บไซต์
สัปดาห์ที่สาม	การปรับปรุงกรอบงานเบื้องต้น
สัปดาห์ที่สี่	เอกสารของแหล่งที่มาของเนื้อหาสาระในแบบ APA และการจัดบันทึกข้อมูล
สัปดาห์ที่ห้า	การบันทึกข้อมูลลงในเอกสารข้อความ
สัปดาห์ที่หก	กรอบงานที่เป็นทางการ และเอกสารยืนยันที่มีความถูกต้องในเว็บไซต์
สัปดาห์ที่เจ็ด	ร่างและเอกสาร
สัปดาห์ที่แปด	รายงานและเว็บไซต์ที่ได้ในขั้นตอนสุดท้าย
สัปดาห์ที่เก้า	การแสดงให้เห็นรายงาน และเว็บไซต์โดยการรายงานปากเปล่า

ขั้นตอนที่ 2 เป็นขั้นตอนที่มีความชัดเจนเพื่อติดตามผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนให้การสอนในขั้นตอนของงานวิจัยและความคิดรวบยอดของการลอกเลียนวรรณกรรม เป็นการสอนว่าจะเลือกหัวข้อที่สนใจได้อย่างไรและทำให้หัวข้อมีความแคบลง สอนให้นักศึกษาทราบถึงแหล่งที่มาของข้อมูลเบื้องต้นและลำดับที่สอง และจะสามารถค้นหาเนื้อหาสาระเพื่อทำโครงการวิจัยได้จากที่ไหน สอนถึงวิธีการจัดบันทึกและการอ้างอิง (การสรุปการใช้เครื่องหมายอ้างอิง การถอดความ และความคิดเห็นส่วนบุคคล) การสอนเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม (การโกง การไม่ใช้การอ้างอิง และงานตัดปะ) วิธีการอย่างไรที่จะหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม วิธีการที่จะถ่ายโอนข้อมูลจากการบันทึกไปสู่การจัดทำร่าง การแก้ไขงานและการจัดรูปแบบหน้ากระดาษว่าจะทำได้อย่างไร

ขั้นตอนที่ 3 การทำให้ความกลัวคอมพิวเตอร์มีน้อยที่สุดและการสร้างเว็บเพจ โดยการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ และการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนรู้ ตลอดจนนำความรู้ไปสร้างเว็บเพจ

ขั้นตอนที่ 4 ความเข้าใจที่ได้รับจากขั้นตอนงานวิจัย เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะต้องแสดงงานที่ได้รับมอบหมาย และมีการสอนเกี่ยวกับการนำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยไปสู่กระบวนการการเขียนรายงานทั้งหมด มีการให้การระดมสมองและให้ข้อมูลย้อนกลับในแต่ละขั้นตอนที่นักศึกษาได้ทำไปแล้ว

ขั้นตอนที่ 5 การยืนยันเพื่อระมัดระวังการลอกเลียนวรรณกรรม เป็นขั้นตอนเพื่อยืนยันว่านักศึกษามีความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้เรียนจะต้องสามารถนำพาขั้นตอน

แต่ละขั้นตอนไปใช้ในโครงการวิจัยได้ และสามารถประเมินเพื่อตัดสินใจได้ด้วยตนเองว่าจะสามารถจัดทำโครงการวิจัยได้อย่างไรที่ปราศจากการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งถ้านักศึกษามีการลอกเลียนวรรณกรรมเกิดขึ้น ก็อาจมีผลต่อการได้รับคะแนนในรายวิชาซึ่งอาจจะเป็น F ได้

จากการศึกษานี้ พบว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการจัดทำโครงการวิจัยที่ปราศจากการลอกเลียนวรรณกรรมมีถึง 50 เปอร์เซ็นต์

Duff, Rogers and Harris (2006: 673 – 681) ได้ทำการศึกษารายวิชาเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ 16 คนที่ได้ถูกพบว่ามี การลอกเลียนวรรณกรรม โดยการให้ความรู้โดยการจัดเป็น workshop ซึ่งเป็นรายวิชาที่สนับสนุนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ของสถาบัน รายละเอียดของรายวิชาจะประกอบด้วย การให้ความสำคัญกับการอ้างอิง การเขียนบททวนวรรณกรรม และการให้รายละเอียดของโครงสร้างข้อเสนอของงานวิจัย workshop จะประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ การแนะนำสู่หนทางของการศึกษาในทางโลกตะวันตก การจัดหาทรัพยากรให้ทางออนไลน์ workshop การหาความรู้ทางวิชาการ งานที่มอบหมายไปสู่การฝึกปฏิบัติทักษะและความเข้าใจในทักษะทางการเขียนและการอ้างอิง วงจรของผู้เขียน และการชี้ให้เห็นความเสี่ยงที่จะเป็นความล้มเหลวของนักศึกษา โดยจะมีอาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำเกี่ยวกับตัวอย่างของการเขียน นักศึกษาสามารถที่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ทางวิชาการของแหล่งข้อมูลที่ได้ถูกนำมาใช้ การใช้แหล่งข้อมูลซึ่งจะประกอบด้วย การแปลความหมายและ/หรือการวิเคราะห์ และเครื่องมือที่ใช้ในการอ้างอิง

ตาราง 2.3 โปรแกรมและเทคนิคเพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม

ลำดับ	โปรแกรมที่จัดให้	กลยุทธ์
1	การแนะนำรายวิชา	
2	การสร้างความเข้าใจไปสู่หนทางของโลกตะวันตก	การแนะนำความรู้ทางวิชาการในโลกตะวันตก การแสดงให้เห็นอย่างสั้น ๆ ของดาต้าเบสที่จะให้นักศึกษาเริ่มกับงานที่ได้รับมอบหมายเป็นงานแรก
	การจัดหาทรัพยากรให้ทางออนไลน์	Workshop ทางออนไลน์ของการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม การแนะนำการอ้างอิง
3 - 12	Workshop ความรู้ทางวิชาการ	การใช้ดาต้าเบสทางอิเล็กทรอนิกส์/workshop ในเรื่องวารสาร การแนะนำการอ้างอิง การเขียนและการใช้แหล่งที่มาของข้อมูล การเขียนเพื่อทบทวนวรรณกรรม
	การมอบหมายงานเพื่อให้ฝึกทักษะและความเข้าใจในทางวิชาการ	งานที่มอบหมายให้ทำ “การทบทวนวรรณกรรม” ความยาว 700 คำ เพื่อทดสอบทักษะการอ้างอิง/ทักษะทางการเขียน ตรวจและให้คะแนนโดยอาจารย์ผู้บรรยายของรายวิชา
	การชี้ให้เห็นความเสี่ยงของนักศึกษา	นักศึกษาที่ทำงานที่ได้รับมอบหมายถ้าประเมินแล้วเสี่ยงที่จะล้มเหลวจะถูกส่งต่อไปยังอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อเพิ่มการเรียนรู้
7 - 13	วงจรของผู้เขียน	ทางออกทางภาษาและทางวิชาการที่ได้ชี้ให้เห็นจากงานเขียนที่ได้รับมอบหมายให้ทำในงานแรก การประชุมงานเขียนเป็นรายสัปดาห์อย่างไม่เป็นทางการ เพื่อที่จะสร้างความเข้มแข็งให้กับงานเขียนและในทางความรู้ทางวิชาการ
13		นักศึกษานำร่างของงานที่มีความก้าวหน้ามาแสดง กำหนดส่งข้อเสนอโครงการวิจัย

ที่มา : ดัดแปลงจาก Duff, Rogers and Harris, 2006. International engineering students – avoiding plagiarism through understanding the Western academic context of scholarship. European Journal of Engineering Education. 31(6): หน้า 677.

ผลการศึกษานี้ได้แสดงให้เห็นว่ามีความชัดเจนและการลดลงในเหตุการณ์ของการลอกเลียนวรรณกรรมในรายวิชา แม้ว่าการสอนจะเปลี่ยนแปลงผู้สอนในแต่ละภาคเรียน ซึ่งการศึกษานี้ได้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางผู้สอนแต่ละบุคคลมีนัยสำคัญน้อยกว่าที่สัมพันธ์กับความคงอยู่ของความรู้ในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม และยังคงมีการถ่ายโอนของความรู้และการยอมรับมาตรฐานจากรายวิชาหนึ่งไปสู่รายวิชาถัดไปโดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

Brown, et al.,(2008: 140 – 156) ได้ศึกษาวิจัยโดยใช้การพัฒนาการเรียนรู้ออนไลน์ผ่านโครงการสอนการอ้างอิงที่ใช้สื่อการเรียนรู้ออนไลน์ audio – visual ทางออนไลน์ 6 อย่าง โดยครอบคลุมไปถึงองค์ประกอบของการเขียนทางวิชาการ การอ้างอิง การลอกเลียนวรรณกรรม และการใช้ซอฟต์แวร์ EndNote เพื่อการอ้างอิงได้อย่างไร ซึ่งการเรียนรู้ออนไลน์จะผ่านไปในซอฟต์แวร์ที่เรียกว่า the horizon wimba software และมีการเข้าถึงโดยผ่านการเชื่อมโยงกับ blackboard interactive teaching software ที่ถูกใช้โดยกลุ่มของมหาวิทยาลัย ได้ออกแบบมาเพื่อให้ใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพของมหาวิทยาลัยในอังกฤษ ในการศึกษาค้นคว้านี้ โครงการได้มีส่วนประกอบ 5 ส่วน กล่าวคือ ส่วนแรกเป็นแบบสอบถามที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อทดสอบความรู้พื้นฐานที่สัมพันธ์กับการอ้างอิงและเพื่อบันทึกว่าเป็นประเภทอะไรของทรัพยากรทางอิเล็กทรอนิกส์ก่อนที่จะเข้าถึงทรัพยากรในการเรียนรู้ออนไลน์ ส่วนที่สอง ประกอบด้วย ตัวแทนของการเรียนรู้ออนไลน์ 6 อย่าง ส่วนที่สาม เป็นการให้ปัญหาของกรณีการอ้างอิง 2 กรณีที่ให้แก้ไข ส่วนที่สี่ จะรวมไปถึงการสำรวจการเปลี่ยนแปลงในความเชื่อและความรู้เกี่ยวกับการอ้างอิงหลังจากที่ได้เรียนรู้ออนไลน์แล้วเช่นเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน นักศึกษาจะถูกให้เวลาเพื่อให้ออกแบบสอบถามให้สมบูรณ์เช่นเดียวกัน ส่วนสุดท้ายจะเป็นการทบทวนทางสถิติเพื่อตัดสินว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไรของข้อคำถามในการทดสอบก่อนและหลังจากเรียนรู้ออนไลน์แล้ว และมีงานที่นักศึกษาจะได้รับมอบหมายจากรายวิชานี้เพื่อเป็นการประเมินความรู้ของนักศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดทางสถิติจะใช้ SPSS ในการวิเคราะห์

ผลการศึกษาได้พบว่า นักศึกษา 74.5 เปอร์เซ็นต์ได้ชี้ให้เห็นว่ามีความชัดเจนที่พวกเขาจะไม่ได้รับการสอนในการอ้างอิงได้อย่างถูกต้องตั้งแต่ในอดีต 62.7 เปอร์เซ็นต์ ได้แสดงให้เห็นการสูญเสียหลักฐานว่าข้อมูลมาจากแหล่งไหน 56.9 เปอร์เซ็นต์ได้แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ว่าจะอ้างอิงเนื้อหาสาระจากอินเทอร์เน็ตได้อย่างไร ส่วนของความเชื่อมั่นในการอ้างอิง ได้พบว่านักศึกษาโดยภาพรวมมีความเชื่อมั่นต่ำในความสามารถที่จะอ้างอิงได้อย่างถูกต้อง สำหรับการใช้ออฟต์แวร์ (เช่น EndNote) และการอ้างอิงเนื้อหาสาระจากอินเทอร์เน็ต นักศึกษาจะรายงานว่าพวกเขาจะเชื่อมั่นอย่างมากในการอ้างอิงโดยใช้เครื่องหมายอ้างอิงโดยตรงแต่เป็นในงานพื้นฐาน 17.3 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาได้รายงานถึงการไม่มีความเชื่อมั่นเลยทั้งหมด โดยตัวเลขที่รายงานว่า ไม่มีความเชื่อมั่นเลยจะลดลงในการทดสอบหลังเรียน และมี 4 ทักษะด้วยกัน คือ ความคิดจากผู้เขียนที่หลากหลาย การให้ข้อมูลแก่บางคนเกี่ยวกับว่าจะอ้างอิงได้อย่างไร การอ้างอิงเนื้อหาสาระโดยการถอดความ และการอ้างอิงโดยใช้สิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรงซึ่งได้แสดงการปรับปรุงในความเชื่อมั่นของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความเชื่อมั่นจะยังคงต่ำในกรณีของการอ้างอิงแหล่งข้อมูล

จากอินเทอร์เน็ต และการใช้ระบบการบริหารจัดการโดยการอ้างอิงทางอิเล็กทรอนิกส์ นอกจากนี้ ผลการศึกษา ยังแสดงว่า ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งก่อนและหลังการเรียนรู้ นักศึกษา จะมีการปฏิบัติที่อ่อนแอกว่ามากที่สุดในกรณีของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้อง เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่า ข้อความเป็นสิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรงและไม่ใช่เป็นการถอดความ (ซึ่งมีค่า 88.2 เปอร์เซนต์ และ 83.7 เปอร์เซนต์ตามลำดับ) เกือบหนึ่งในสามของนักศึกษา จะไม่สามารถแสดงให้เห็น พฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมที่สัมพันธ์กับความต้องการในการใช้เครื่องหมายของสิ่งที่ อ้างอิงถึง และการอ้างอิงเมื่อสิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรงได้อยู่ในประโยคที่ยาวขึ้น ทั้งก่อนและหลัง การเรียนรู้ (กรณีนี้มีค่าเท่ากับ 31.4 เปอร์เซนต์ และ 32.7 เปอร์เซนต์ตามลำดับ) นักศึกษา ยังชี้ให้เห็น ด้วยว่า พวกเขา เชื่อทักษะของการอ้างอิงที่ได้เสนอให้เรียนในโครงการ ซึ่งเป็นที่ต้องการถึง 88.5 เปอร์เซนต์ และการเรียนรู้ คำศัพท์ เพื่อการบริหารจัดการการอ้างอิงว่าเป็นการลงทุนที่ดีในช่วง ระยะเวลา 3 ปีของโปรแกรม โดยมีถึง 86.3 เปอร์เซนต์ จากผลการศึกษา นี้ได้เสนอแนะว่า นักศึกษา มีความเชื่อมั่นน้อยกว่าในทักษะการอ้างอิงขั้นสูงซึ่งขึ้นโดยเฉพาะในการอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มา จาก เว็บไซต์ต่าง ๆ

McGowan และ Lightbody (2008: 16 – 30) สำหรับการศึกษา นี้ได้เป็นการมอบหมาย งานเพื่อพัฒนา นักศึกษา ในกลุ่มนักศึกษาชาวฮ่องกงที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาเพิ่มเติม (EAL students) (english as additional language) ในการอ้างอิงทางวิชาการตามโปรแกรมการ เรียนของมหาวิทยาลัยในตะวันตก ในรายวิชาการบัญชีการเงินของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เพื่อให้เกิด ความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม การวิเคราะห์ให้ผลลัพธ์ที่ชี้ให้เห็นว่า การ มอบหมายงานมีผลในการสนับสนุนความเข้าใจของนักศึกษาในเรื่องของการอ้างอิงและการลอก เลียนวรรณกรรม และยืนยันในความต้องการที่จะมีการศึกษาการลอกเลียนวรรณกรรมซ้ำโดย ตลอดโปรแกรมการศึกษา และการมอบหมายได้ถูกพบว่าสามารถสนับสนุนคุณภาพในงานเขียน ของนักศึกษา สำหรับการมอบหมายงานที่เป็น การลอกเลียนงานจะอยู่ในบริบทของรายวิชาที่เป็น หัวข้อทางการบัญชีการเงิน ข้อคำถามในการประเมินจะให้น้ำหนัก 20 เปอร์เซนต์ ซึ่งจะมอบหมาย ให้งานจำนวน 3 งานแก่นักศึกษา คือ workshop ทางออนไลน์ที่ให้นักศึกษาทำให้สมบูรณ์ การ อ้างอิงอย่างถูกต้องของเรียงความที่เขียนขึ้นก่อนจำนวน 925 คำ ตามมาด้วยรายการของการ อ้างอิงที่เกี่ยวข้องกัน (การให้เกรดจะให้คะแนนสูงสุดเป็น 10 คะแนน) การเขียนสรุปโดยใช้คำ จำนวน 500 คำในงานทางด้านการบัญชี (เกรดที่ให้จะสูงสุดเป็น 10 คะแนนเช่นกัน) งาน 3 งาน ของส่วนแรกก็เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจทางออกที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมและการ อ้างอิง โดยในส่วนของเรียงความได้ให้ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมที่หลากหลายเพื่อให้

นักศึกษามีประสบการณ์และฝึกฝนแก้ไขความผิดพลาดให้มีความถูกต้อง ซึ่งจะประกอบด้วย สิ่งที่ได้อ้างอิงถึง 6 ข้อ ในจำนวนนี้ 2 ข้อต้องมีการเปลี่ยนแปลงแต่ไม่ใช่กรณีของการถอดความ อีก 2 ข้อเป็นการถอดความ เพราะนักศึกษามักจะเชื่อว่าถ้าเนื้อหาสาระไม่ได้ถูกอ้างอิงโดยตรง ก็ไม่ต้องมีการอ้างอิง 1 ข้อเป็นการอ้างอิงภายในการอ่าน เพราะนักศึกษามักอ้างอิงแหล่งที่มาเริ่มต้นมากกว่าเนื้อหาสาระที่เข้าถึง อีก 1 ข้อสุดท้ายเป็นการอ้างอิงที่สัมพันธ์กับการใช้ความคิด/งานวิจัย

การให้เกรดจะขึ้นอยู่กับคุณภาพของการอภิปรายโต้แย้งให้เหตุผลของนักศึกษา ผลลัพธ์ได้ชี้ให้เห็นว่า 89 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาผ่านงานที่ได้มอบหมายให้ทำโดยเฉลี่ยเกรด 69 เปอร์เซ็นต์ เฉลี่ยแล้วสำหรับงานที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมจะเป็น 77 เปอร์เซ็นต์ และมี 11 เปอร์เซ็นต์ล้มเหลว สำหรับกรณีการสรุปเรียงความ คะแนนโดยเฉลี่ยเป็น 62 เปอร์เซ็นต์ และมี 13 เปอร์เซ็นต์ที่ล้มเหลว การศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีความเข้าใจในการอ้างอิงดีมาก

Chanock (2008: 3 – 15) ได้สำรวจนักศึกษาในห้องเรียนสังคมวิทยาขนาดใหญ่ 2 ห้องเรียนเพื่อถามเกี่ยวกับหนทางที่นักศึกษาจะถูกคาดหวังที่จะใช้แหล่งที่มาในการเขียนในปีสุดท้ายเมื่อเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน ผลการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่า 34 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาได้รายงานว่าได้ถูกคาดหวังเพื่อที่จะอ้างอิง แม้แต่จะเป็นการอ้างอิงสิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรง และ 66 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษารายงานว่าไม่ได้อ้างอิงการเขียนอภิปรายของตนเองจากเนื้อหาสาระที่ได้พบในแหล่งข้อมูล 25 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษารายงานว่าพวกเขาอ้างอิงเนื้อหาสาระที่เป็นสิ่งอ้างอิงถึงแต่เพียงในหมายเหตุ และมีเพียง 41 เปอร์เซ็นต์ที่ต้องการจะฝึกฝนการอ้างอิงแบบเดียวกันกับที่ใช้เป็นมาตรฐานในมหาวิทยาลัย นอกจากนี้การศึกษานี้ ยังได้มีขั้นตอนของการฝึกปฏิบัติเพื่อให้ความรู้แก่นักศึกษาเกี่ยวกับการใช้แหล่งข้อมูล และเพื่อเป็นการเพิ่มการระแวดระวังในระหว่างผู้สอนของความซับซ้อนในการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ ในการทำงานกลุ่มกับที่ปรึกษาของนักศึกษา โดยที่ปรึกษาทั้งหมดและหน่วยพัฒนาทางวิชาการได้ผลิตกิจกรรมและทรัพยากรที่จะช่วยในเรื่องนี้ให้กับทั้งนักศึกษาและอาจารย์ เพื่อให้มีการเข้าถึงเนื้อหาสาระในเว็บที่นักศึกษาสามารถได้รับคำปรึกษาได้โดยผ่านช่องทางทางเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยที่อธิบายการลอกเลียนวรรณกรรม และนโยบายการกระทำความผิดทางวิชาการ มีการอธิบายเพื่อชี้ให้เห็นความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความหมายเริ่มต้นของงานทางวิชาการ บริการให้การอ้างอิงแก่ผู้อ่าน การรับผิดชอบต่อแหล่งที่มาของข้อมูล อธิบายว่าควรจะทำอย่างไรและทำไม ให้ตัวอย่างของการถอดความที่ได้รับการยอมรับและไม่ได้ได้รับการยอมรับ การแนะนำประเภท 2 ประเภทของระบบการอ้างอิงซึ่งเป็นการอ้างอิงโดยการบันทึกหรือตัวอักษร มีทรัพยากรทางเว็บที่นักศึกษาสามารถทำงานในทิศทางที่ผ่านระดับขั้นตอนที่หลากหลาย มีสื่อที่เป็นอาจารย์สอน เพื่อ

ช่วยเกี่ยวกับในเรื่องของการกระทำความผิดทางวิชาการโดยการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่ง การศึกษาครั้งนี้จะใช้ของมหาวิทยาลัย LaTrobe (LaTrobe University, Academic Development Unit, 2008 อ้างถึงใน Chanock, 2008: 7)

สำหรับโปรแกรมการสอนของ Chanock จะอยู่ในรูปแบบของชุดเครื่องมือที่สามารถจะใช้ ในวิชาต่าง ๆ ช่วงแรก ๆ เป็นดั่งการแนะนำที่เป็นการบรรยายทางวิชาการ และมีเวอร์ชันที่ปรับปรุง ข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมที่สามารถหาอ่านได้ในเว็บไซต์ของ AALL (Association for Academic Language and Learning) จะมีให้อ่านอย่างสั้น ๆ ตามมา ด้วยกิจกรรมการติวที่สิ่งนี้นักศึกษาได้อ่านจะเป็นงานที่มอบหมายให้ทำสำหรับสัปดาห์นั้น โดย เริ่มต้นสัปดาห์แรก จะอธิบายโครงสร้างความรู้ที่ใช้ในการสนทนาระหว่างกันของสมาชิก การใช้ แหล่งที่มาในการเขียนทางวิชาการเพื่อแนะนำภายในกรอบงานนี้ และการตัดสินใจว่าจะอ้างอิง หรือถอดความอย่างไร อะไรและเมื่อไร รวมทั้งจะอ้างอิงอย่างไรและทำไม จากนั้นเรื่อยมา การอ่าน และกิจกรรมในสัปดาห์ที่ 4 จะให้ความสำคัญอย่างใกล้ชิดกับการใช้แหล่งที่มาของข้อมูล อีกทั้งยังมี แหล่งทรัพยากรอีกแหล่งหนึ่งที่เน้นไปในจุดมุ่งหมายทางสังคม ที่เป็นบทความทางวิชาการ เพื่อให้ผู้อ่านหรือนักศึกษามีความรู้ดีร่วมกันในลักษณะเป็นชุมชนทางวิชาการ การศึกษานี้จึงเป็น สื่อกลางของวิธีการสอนที่ใช้ในการเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างนักศึกษาและอาจารย์ เพื่อสร้างความ เข้าใจในเรื่องของการอ้างอิงโดยการกระทำกับนักศึกษาเป็นดังสมาชิกคนหนึ่งของชุมชนทาง วิชาการ

จากงานวิจัยจะเห็นถึงรูปแบบและความพยายามที่จะปรับปรุงความรู้และความเข้าใจของ นักศึกษาในเรื่องของการอ้างอิง ทักษะการเขียนและการใช้ภาษาในรูปแบบของตนเองอย่างที่มี ความถูกต้อง ซึ่งจะลดเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตามยังมีวิธีอีกวิธีหนึ่งที่นิยมนำมาใช้กันเป็นจำนวนมากในการเขียนงานทางวิชาการ นั่น ก็คือ เทคนิคการถอดความ (paraphrasing) ซึ่งโดยมากแล้วผู้เขียนที่เป็นนักศึกษาอาจจะยังมี ความรู้เกี่ยวกับเทคนิคในการถอดความที่ไม่ถูกต้องนัก จึงทำให้นำไปสู่การถอดความแบบที่ไม่ได้ ได้รับการยอมรับและดูเสมือนว่าเป็นการกระทำความผิดทางวิชาการได้อีกประเภทหนึ่งเช่นกัน และจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าม้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการถอดความ ดังนี้

Barry (2006: 377 – 384) ได้ศึกษาถึงการฝึกการถอดความเพื่อที่จะช่วยให้นักศึกษา เข้าใจคำนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรม ในการศึกษา นักศึกษาวิทยาลัยได้เขียนคำนิยาม ของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลัง 6 สัปดาห์ของการฝึกฝนการถอดความและแหล่งที่มา เริ่มต้นของการอ้างอิง การนิยามของนักศึกษาในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมได้ถูกประเมิน

สำหรับเนื้อหาและได้รวมองค์ประกอบเฉพาะของการลอกเลียนวรรณกรรมเอาไว้ การศึกษานี้ได้ใช้ นักศึกษาจำนวน 68 คนที่ได้เข้ารับการเรียนในรายวิชาการพัฒนาการตลอดช่วงชีวิตเบื้องต้น โดยการเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของความต้องการของรายวิชานี้ ซึ่งรายวิชานี้จะแบ่งเป็น 2 ตอน นักศึกษา 35 คนจากตอนแรกของรายวิชาจะได้รับการทดสอบก่อนการฝึกการถอดความ (pretest) และ นักศึกษาจำนวน 28 คนจะได้ทำการทดสอบหลังจากการฝึกการถอดความแล้ว (posttest) และมี นักศึกษา 33 คนจากตอนอื่น ๆ ของรายวิชานี้ที่เป็นกลุ่มเพิ่มเติม ซึ่งในที่นี้จะป็นกลุ่มควบคุม (control) ใช้เป็นกลุ่มเพื่อการเปรียบเทียบ posttest ในเรื่องนิยามของการลอกเลียนวรรณกรรม ข้อคำถามเป็นสิ่งที่อ้างอิงถึงจำนวน 6 ข้อที่ได้ให้ผู้เข้าร่วมได้ฝึกปฏิบัติการถอดความจาก แหล่งข้อมูลเริ่มต้น ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งที่มาของสิ่งที่ถูกอ้างอิงถึงได้ถูกรวมอยู่ด้วย แต่ไม่ได้อยู่ใน รูปแบบมาตรฐานของ APA การทดสอบทั้งหมด (pretest, posttest และ control test) ได้ถูกแสดง และกระทำอย่างเสร็จสมบูรณ์เป็นดั่งกิจกรรมภายในห้องเรียน การบ้านการถอดความ 6 สัปดาห์ ได้มอบหมายให้กับผู้เรียนในห้องและให้นำกลับมาส่งให้อาจารย์ภายหลัง 1 สัปดาห์ที่ได้ผ่านไป

นักศึกษา 35 คนจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกฝนได้ให้นิยามการลอกเลียนวรรณกรรมในก่อน การฝึกการถอดความ (pretest) ถัดจากนั้นอีก 6 สัปดาห์ นักศึกษาเหล่านี้ได้ทำงานที่ได้รับ มอบหมายรายสัปดาห์ซึ่งพวกเขาได้ฝึกอ้างอิงโดยการถอดความจากทฤษฎีพัฒนาการที่สำคัญ เช่น ทฤษฎีของเพียเจท์ ไวทอลล์ และอิริคสัน ฯลฯ งานที่ได้รับมอบหมายแต่ละงานจะ ประกอบด้วย 1 ย่อหน้า สิ่งที่อ้างอิงถึงมีความยาวประมาณ 100 – 125 คำ นักศึกษาจะถอดความ แต่ละสิ่งที่อ้างอิงถึงใน 2 แบบที่แตกต่างกัน โดยการฝึกเทคนิคของการถอดความ และการให้การ อ้างอิงภายหลังแต่ละการอ้างอิง เพื่อเป็นการเสริมให้รู้จักความคิดของสไตล์การอ้างอิงได้อย่าง ถูกต้อง นักศึกษาจะให้การอ้างอิงสำหรับแต่ละแหล่งข้อมูลในรูปแบบสไตล์ APA เกณฑ์ในการให้ เกรดสำหรับแต่ละงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำในแต่ละสัปดาห์โดยใช้การถอดความ ได้เป็นการ รวมจุดที่ได้แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจของการอ้างอิง การคงไว้ซึ่งความหมายของการอ้างอิง การ อ้างอิงที่ถูกต้องภายหลังจากการถอดความแล้ว รวมไปถึงจนถึงการใช้รูปแบบของการอ้างอิงที่ ถูกต้อง

หลังจากการเรียนในสัปดาห์ที่ 6 นักศึกษาจะได้รับการทดสอบการให้คำนิยามการลอก เลียนวรรณกรรมอีกครั้ง (posttest) เพื่อที่จะควบคุมความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของ นักศึกษาในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา แต่ไม่ใช่จากประสบการณ์ของการถอดความ (การเรียนรู้ใน เหตุการณ์) นักศึกษา 33 คนจากตอนอื่นของรายวิชาจะยังคงนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมใน สัปดาห์ที่ 6 (the “control” group) ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มควบคุมนี้จะไม่ได้มีการมอบหมายงานใน

แบบของการถอดความเป็นรายสัปดาห์และไม่ได้อภิปรายหัวข้อของการลอกเลียนวรรณกรรม จากนั้น กลุ่ม 3 กลุ่มของการให้คำนิยามการลอกเลียนวรรณกรรม (pretest, posttest และ control) จะถูกให้คะแนนขึ้นอยู่กับเกณฑ์เดียวกันและในเวลาเดียวกัน โดยจะเป็นวิธีการให้เกรดแบบบอด

ผลการศึกษาค้นคว้าได้ชี้ให้เห็นว่า คะแนนของการให้คำนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมของกลุ่ม 3 กลุ่ม (pretest, posttest และ control) จะปรากฏว่า กลุ่มที่ทดสอบภายหลังจากการฝึกการถอดความแล้ว (posttest) จะมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการทดสอบก่อนการฝึกการถอดความ (pretest) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการวิเคราะห์ก็ได้พบว่า คะแนนในกลุ่มที่ทดสอบภายหลังจากการฝึกการถอดความ (posttest) จะสูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญด้วย และเพื่อที่จะยืนยันว่าคะแนนที่สูงกว่าในกลุ่มที่ทดสอบภายหลังจากการฝึกการถอดความ (posttest) ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ในเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมที่อาจจะปรากฏเกิดขึ้นได้ตลอดภาคการศึกษา การให้คำนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมของกลุ่มที่ได้รับการทดสอบก่อนการฝึกการถอดความ (pretest) ได้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับการให้คำนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมของกลุ่มควบคุม คะแนนของกลุ่มที่ได้รับการทดสอบก่อนการฝึกการถอดความ (pretest) จะไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากคะแนนของกลุ่มควบคุม (control) และไม่มีนักศึกษาคนใดที่ได้คะแนนในภายหลังการทดสอบต่ำกว่าก่อนการทดสอบ

จากผลการศึกษาค้นคว้าได้แสดงให้เห็นการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญของคะแนนการให้คำนิยามการลอกเลียนวรรณกรรมในรูปแบบของการถอดความหลังการฝึกแล้วเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนก่อนการฝึกการถอดความ โดยเฉพาะนักศึกษาทั้งหมดดูเหมือนที่จะรวมเอาความคิดที่ว่า การนำเอาคำของคนอื่นมาใช้เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมเอาไว้ในทั้งสองของการให้คำนิยามทั้งก่อนการถอดความและหลังการถอดความ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากการฝึกการถอดความ นักศึกษาจะดูเหมือนอย่างมากที่จะรวมองค์ประกอบโดยเฉพาะที่เพิ่มเติมเข้ามา 2 องค์ประกอบว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งได้แก่ การนำเอาความคิดจากของคนอื่นมาใช้และการไม่ให้เครดิตกับแหล่งที่มาของข้อมูลว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในการให้คำนิยามของการถอดความด้วย

Walker (2007: 387 – 395) ได้ทำการทดสอบความมีประสิทธิภาพของการฝึกอบรมโดยการใช้การถอดความ (paraphrasing training) ในการออกแบบเพื่อป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรมแบบไม่ตั้งใจ นักศึกษา 36 คนได้เข้าร่วมในวิธีการวิจัย กลุ่มหนึ่งได้รับการฝึกอบรมการถอดความ แต่ในกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับ ทั้งสองกลุ่มจะถอดความจากข้อความ 1 ย่อหน้าที่มีระดับ

ความยากและระดับปานกลาง โดยข้อความจะมีความยาวปานกลางในครั้งแรก และข้อความจะมีความยาวมากขึ้นในตอนหลัง

การฝึกอบรมเริ่มต้นด้วยการทบทวนอย่างสั้นของนโยบายความซื่อสัตย์ทางวิชาการของมหาวิทยาลัยและการอธิบายกฎเกณฑ์ของการอ้างอิงอย่างเหมาะสม การให้คำนิยามของการถอดความ การทบทวนตัวอย่างของข้อความที่ตัดตอนมาจากแหล่งเริ่มต้น และให้ตัวอย่างที่สอดคล้องตรงกันกับงานที่มีการถอดความอย่างถูกต้องและงานที่มีการลอกเลียนมา จากนั้นนักศึกษาจะตระเตรียมบันทึกที่ได้มีการถอดความ โดยมีรูปแบบ คือ ทางด้านซ้ายมือของคอลัมน์ นักศึกษาจะเขียนการอ้างอิงในรูปแบบของ APA และตามมาด้วยสิ่งที่อ้างอิงถึงโดยตรงของข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับแต่ละตอนของบทความในเชิงประจักษ์ ในคอลัมน์ทางขวา นักศึกษาจะเขียนสรุปการถอดความ อนุญาตให้สำหรับการเปรียบเทียบโดยตรงจากงานของตนเองและงานเริ่มต้น ที่เป็นเทคนิคที่ได้แนะนำไว้ในหนังสือ การให้แนวทางในการใช้งานตามแบบของ Jordan และ Zanna (1999 อ้างถึงใน Walker, 2007: 389) การสรุปโดยเน้นเนื้อหาสาระและอธิบายว่าควรจะให้ผู้อ่านที่มีความต้องการรายละเอียดอย่างมากจะต้องกลับไปสู่จุดเริ่มต้น ดังนั้นจึงมีความจำเป็นสำหรับรายการอ้างอิง ภายหลังจากการบรรยาย นักศึกษาจะจัดทำโครงสร้างบันทึกที่มีการถอดความอย่างอิสระในบทความเดียวกันและวิพากษ์วิจารณ์งานของอีกคนหนึ่งภายในห้องเรียน

โดยตลอดภาคเรียน นักศึกษาจะรวบรวมบันทึกที่ได้มีการถอดความแล้วมาพร้อม ๆ กับงานวิจัยของตนเอง ในรายงานแรก นักศึกษาจะมีบันทึกของบทความ 5 บทความและสรุป 3 บทความ ในงานที่ 2 เค้าโครงของงานวิจัย นักศึกษาจะมีบันทึกสำหรับบทความ 5 บทความที่เพิ่มเข้ามา (รวมทั้งหมด 10 บทความ) และสรุปไว้ 8 บทความ สำหรับรายงานทั้งหมด นักศึกษาจะมีบันทึกการถอดความสำหรับบทความ 5 บทความที่เพิ่มเติมเข้ามา (ทั้งหมด 15 บทความ) และสรุป 12 บทความ แม้ว่าบันทึกจากการถอดความจะไม่ได้ถูกให้เกรด นักศึกษาไม่ควรจะทำงานโดยปราศจากการบันทึก และต้องมีการตักเตือนนักศึกษาว่าถ้าพบการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมทั้งหมด นักศึกษาก็จะได้รับผลกระทบต่อเกรดสำหรับงานที่ส่ง

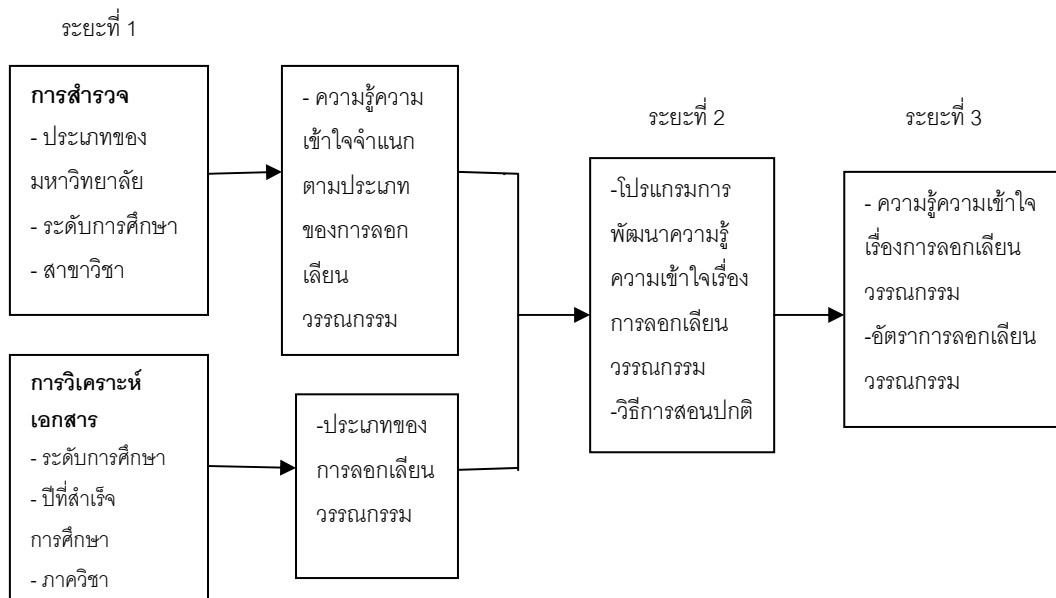
ในกลุ่มควบคุมผู้สอนได้แสดงการบรรยายอย่างสั้นในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมและการถอดความในตอนเริ่มต้นของภาคคล้ายคลึงกับกลุ่มที่ได้รับการฝึกอบรม นักศึกษาในกลุ่มควบคุมได้ประสบผลสำเร็จในโครงการวิจัยเริ่มต้นและการเขียนรายงานการวิจัยในรูปแบบของ APA แต่นักศึกษาในกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับการให้เข้าร่วมในการอภิปรายในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม หรือไม่ต้องทำบันทึกการถอดความ

ผลลัพธ์ได้ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีความแตกต่างสำหรับย่อหน้าข้อความที่มีระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามกลุ่มที่ได้รับการฝึกอบรมจะกระทำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมในข้อความที่ยากและยาวกว่า ที่น่าสนใจก็คือ ทั้งสองกลุ่มจะรายงานระดับของความเชื่อมั่นที่คล้ายคลึงกันในทุกๆของการถอดความ การค้นพบได้แสดงให้เห็นศักยภาพของการฝึกอบรมการถอดความและทิศทางที่จะนำไปใช้ในการพัฒนานักศึกษา

ตอนที่ 4 กรอบความคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมทั้ง 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจ จำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ได้พบว่ามีตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา ได้แก่ ระดับชั้นเรียน (Abdolmohammadi and Baker, 2008; Harding, et al., 2007; Smyth, Davis and Kroncke, 2009) อายุ (Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Atmeh and Al – Khadash, 2008; Zopiatis and Krambia – Kapardis, 2008: 657) สาขาวิชา (Harding, et al., 2007; Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Smyth, Davis and Kroncke, 2009) และตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม ได้มีผลการวิจัยที่ผ่านมาที่พบว่าทั้งนักศึกษาต่างชาติ และนักศึกษาชาวเอเชียต่างก็มีประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมในหลายประเภทด้วยกัน โดยเฉพาะการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทที่เป็นการถอดความหรือใช้คำใหม่ (Hochstein, et al., 2008) และการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมจะพบได้มากเป็นอันดับต้น ๆ (Maxwell, Curtis and Vardanega, 2006: 210 – 215) รวมทั้งยังมีความเข้าใจอย่างไม่ชัดเจนในกรณีที่เป็นการนำความคิดของคนอื่นมาเป็นของตนเอง (Dawson and Overfield, 2006) การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ ได้พบว่ามี การลอกเลียนวรรณกรรมแบบซ้ำคำกับแหล่งเริ่มต้นโดยขาดการให้แหล่งที่มาของข้อมูล การไม่ใช้เครื่องหมายอ้างอิงในข้อความที่นำมาจากแหล่งข้อมูลเริ่มต้น และมีการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง (Pecorari, 2003, 2006; Mark and Melissa, 2005) ส่วนตอนที่ 3 การสอนทักษะการเขียนและการอ้างอิง จากการทบทวนวรรณกรรมได้ผลพบว่าการสอนทักษะการเขียนและการอ้างอิงส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ทักษะของการถอดความและการอ้างอิงอย่างถูกต้อง โดยสามารถที่จะนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในงานเขียน การจัดทำรายงาน และการเขียนโครงร่างของงานวิจัย (Sabieh, 2002; Duff, Rogers and Harris, 2006; Chanock, 2008) ที่สามารถสอนสอดแทรกเป็นกิจกรรมประกอบในวิชาต่าง ๆ กันได้ ดังนั้น จากการที่ผู้วิจัยได้ประมวลตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ปรากฏดังกล่าวจากทั้ง 3 ตอนแล้ว ผู้วิจัยจึงได้

นำผลที่ได้จากการประมวลตัวแปรจากงานวิจัยที่ผ่านมาที่กำหนดเป็นกรอบความคิดในการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะเวลาที่สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมทั้ง 3 ตอน ดังนี้

ภาพ 2.2 กรอบความคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 3 ประการคือ (1) เพื่อวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน (2) เพื่อพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและ (3) เพื่อตรวจสอบผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

ผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัยไว้เป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน และเป็นการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์โดยการใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น รวมทั้งการตรวจสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ระยะที่ 2 เป็นการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และระยะที่ 3 เป็นการตรวจสอบผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้มีการพัฒนาขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดของการวิจัยในแต่ละระยะดังนี้

ขั้นตอนการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 1 แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน และตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์โดยการใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น รวมทั้งการตรวจสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน ซึ่งมีตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังนี้

ตัวแปรต้น ประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

ตัวแปรตาม ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1 เป็นนิสิตนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 852,484 คน (ข้อมูลจากฐานข้อมูลอุดมศึกษาของสกอ. ภายใต้การกำกับด้วยตัวชี้วัดกพร, อ้างถึงใน WUNCA, 2553)

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอกจากสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยใช้สูตรในการคำนวณคือ $n = N/1 + Ne^2$ (Yamane, 1967 อ้างถึงในสิทธิ์ ธีรธรรม, 2552: 120) จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยที่สุด คือ 400 คน สำหรับการศึกษานี้จะใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 คน ซึ่งจากการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงจะได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น 611 คน

ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 1 แบ่งประเภทของสถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศและสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และใช้สถาบันการศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง และสุ่มสถาบันการศึกษาแบบแบ่งชั้นออกเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ 8 แห่ง และมหาวิทยาลัยเอกชน 7 แห่ง

ขั้นที่ 2 จากสถาบันการศึกษาในขั้นที่ 1 สุ่มคณะแยกตามกลุ่มสาขาวิชา โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น สำหรับสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ ได้กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวน 6 คณะ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพจำนวน 6 คณะ และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจำนวน 6 คณะ ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวน 6 คณะ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพจำนวน 4 คณะ และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจำนวน 6 คณะ โดยรวมทั้งหมดแล้วสถาบันการศึกษารัฐบาลจะมีจำนวนคณะที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง 18 คณะ ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะมีจำนวนคณะที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง 16 คณะ

ขั้นที่ 3 จากคณะที่สุ่มได้ในขั้นที่ 2 ทำการสุ่มนักศึกษาแบบแบ่งชั้น โดยแบ่งเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีจำนวน 300 คน ปริญญาโทจำนวน 180 คน และปริญญาเอกจำนวน 120 คน

ขั้นที่ 4 จากจำนวนนักศึกษาที่ได้ ได้นำไปใช้ในการรวบรวมกลุ่มตัวอย่าง และได้กลุ่มตัวอย่างจริงโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สถาบันอุดมศึกษารัฐบาล (1) มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 46 คน (2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 48 คน (3) มหาวิทยาลัยมหิดล 62 คน (4) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 42 คน (5) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 30 คน (6) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 28 คน (7) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 50 คน และ (8) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ 13 คน

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน (1) มหาวิทยาลัยเกริก 54 คน (2) มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 60 คน (3) มหาวิทยาลัยรังสิต 65 คน (4) วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ 29 คน (5) มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น 29 คน (6) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 16 คน (7) มหาวิทยาลัยศรีปทุม 20 คน และ (8) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร 19 คน รายละเอียดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา และกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมได้จริง ดังตาราง 3.1

ตาราง 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา และกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมได้จริง

ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3			รวม	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 4			รวม
		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง					จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จริง			
รัฐบาล	กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ	ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก	รัฐบาล	ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก		
1.ม.ราชภัฏจันทรเกษม	มนุษยศาสตร์ฯ									
	-ศึกษาศาสตร์	25	-	-	25	-ศึกษาศาสตร์	23	-	-	23
	-มนุษยศาสตร์ฯ	25	-	-	25	-มนุษยศาสตร์ฯ	23	-	-	23
	รวม	50	-	-	50	รวม	46	-	-	46
2.ม.เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี					วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี				
	-วิทยาศาสตร์ฯ	25	-	-	25	-วิทยาศาสตร์ฯ	25	-	-	25
	-วิศวกรรมฯ	25	-	-	25	-วิศวกรรมศาสตร์	21	2	-	23
	รวม	50	-	-	50	รวม	46	2	-	48
3.ม.มหิดล	วิทยาศาสตร์สุขภาพ					วิทยาศาสตร์สุขภาพ				
	-สาธารณสุขฯ	25	-	-	25	-สาธารณสุขฯ	25	-	-	25
	-ทันตแพทย์	25	-	-	25	-ทันตแพทย์	25	-	-	25
	-	-	-	-	-	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี				
	-	-	-	-	-	-	12	-	-	12
	รวม	50	-	-	50	รวม	50	12	-	62
4.สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	มนุษยศาสตร์ฯ					มนุษยศาสตร์ฯ				
	-พัฒนาทรัพยากรมนุษย์	-	15	-	15	-พัฒนาทรัพยากรมนุษย์	-	18	2	20
	-รัฐประศาสนศาสตร์	-	15	-	15	-รัฐประศาสนศาสตร์	-	11	11	22

ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3			รวม	ชั้นที่ 4			รวม	
		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง				กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จริง			
		ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก			ป.ตรี	ป.โท		ป.เอก
สถาบันอุดมศึกษา	กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ									
	รวม	-	30	-	30	รวม	-	29	13	42
5.ม.เกษตรศาสตร์	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -อุตสาหกรรมเกษตร -วิทยาศาสตร์	-	15	-	15	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -อุตสาหกรรมเกษตร -วิทยาศาสตร์	-	7	2	9
		-	15	-	15		-	15	6	21
		รวม	-	30	-		30	รวม	-	22
6.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	วิทยาศาสตร์สุขภาพ -เภสัชศาสตร์ -สหเวชศาสตร์	-	15	12	27	วิทยาศาสตร์สุขภาพ -เภสัชศาสตร์ -	-	20	8	28
		-	15	12	27		-	-	-	-
		รวม	-	30	24		54	รวม	-	20
7.ม.ธรรมศาสตร์	มนุษยศาสตร์ฯ -วารสารศาสตร์ฯ -สังคมสงเคราะห์	-	-	12	12	มนุษยศาสตร์ฯ -วารสารศาสตร์ -สังคมสงเคราะห์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ -แพทยศาสตร์ -สหเวชศาสตร์ -พยาบาลศาสตร์ -ทันตแพทย์	-	-	3	3
		-	-	12	12		-	-	3	3
		-	-	-	-		-	-	4	4
		-	-	-	-		-	16	4	20
		-	-	-	-		-	9	1	10
		-	-	-	-		-	8	-	8
		-	-	-	-		-	-	2	2
รวม	-	-	24	24	รวม	-	33	17	50	
8.ม.เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิทยาศาสตร์ฯ -วิศวกรรมฯ	-	-	12	12	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิทยาศาสตร์ฯ -มนุษย์ -ศิลปศาสตร์ประยุกต์	-	-	9	9
		-	-	12	12		-	-	-	-
		-	-	-	-		-	-	4	4
รวม	-	-	24	24	รวม	-	-	13	13	
	รวมสถาบันอุดมศึกษา รัฐบาล					รวมสถาบันอุดมศึกษา รัฐบาล				
	-มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	50	30	24	104	-มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	46	29	23	98
	-วิทยาศาสตร์สุขภาพ	50	30	24	104	-วิทยาศาสตร์สุขภาพ	50	53	15	118
	-วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	50	30	24	104	-วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	46	36	21	103

ระดับชั้นที่ 1	ระดับชั้นที่ 2	ระดับชั้นที่ 3			รวม	ระดับชั้นที่ 4				รวม
		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง				กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริง			
		ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก			ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก	
สถาบันอุดมศึกษา	กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ	ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก		ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก		
	รวมทุกสาขา	150	90	72	312	รวมทุกสาขาวิชา	142	118	59	319
เอกชน										
1.ม.เกริก	มนุษยศาสตร์ฯ -เศรษฐศาสตร์ -นิติศาสตร์ -	25 25 -	- - -	- - -	25 25 -	มนุษยศาสตร์ฯ -เศรษฐศาสตร์ -นิติศาสตร์ -รัฐประศาสนศาสตร์	23 18 -	- - -	- - 13	23 18 13
	รวม	50	-	-	50	รวม	41	-	13	54
2.ม.หอการค้าไทย	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิศวกรรมฯ -	25 25 -	- - -	- - -	25 25 -	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิศวกรรมศาสตร์ -มนุษยศาสตร์ฯ -บริหารธุรกิจ	24 21 -	- - 15	- - -	24 21 15
	รวม	50	-	-	50	รวม	45	15	-	60
3.วิทยาลัยเซนต์หลุยส์	วิทยาศาสตร์สุขภาพ -กายภาพบำบัด -พยาบาลศาสตร์	25 25	- -	- -	25 25	วิทยาศาสตร์สุขภาพ -กายภาพบำบัด -พยาบาลศาสตร์	20 -	- 9	- -	20 9
	รวม	50	-	-	50	รวม	20	9	-	29
4.ม.รังสิต	วิทยาศาสตร์สุขภาพ -การแพทย์แผนตะวันออก -พยาบาลศาสตร์	- - -	15 15	- -	15 15	วิทยาศาสตร์สุขภาพ -การแพทย์แผนตะวันออก -พยาบาลศาสตร์ -แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -เทคโนโลยีสารสนเทศ	- - 40 -	11 9 -	- - 5	11 9 40 5
	รวม	-	30	-	30	รวม	40	20	5	65
5.ม.เซนต์จอห์น	มนุษยศาสตร์ฯ -ศึกษาศาสตร์ -บริหารธุรกิจ -ปรัชญา	- - -	15 15 -	12 - 12	27 15 12	มนุษยศาสตร์ฯ -ศึกษาศาสตร์ - -ปรัชญา	- - -	10 - -	15 - 4	25 - 4
	รวม	-	30	24	54	รวม	-	10	19	29
6.ม.ศรีปทุม	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -เทคโนโลยีสารสนเทศ -วิศวกรรมฯ	- - -	15 15	- -	15 15	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -เทคโนโลยีสารสนเทศ -วิศวกรรมศาสตร์	- - -	12 6	- 2	12 8
	รวม	-	30	-	30	รวม	-	18	2	20

ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3			รวม	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 4			รวม	
		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง					กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จริง			
		ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก				ป.ตรี	ป.โท		ป.เอก
สถาบันอุดมศึกษา	กลุ่มสาขาวิชา/ คณะ										
7.ม.เทคโนโลยีมหานคร	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิทยาการและเทคโนโลยีสารสนเทศ -วิศวกรรมฯ	-	-	12	12	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี -วิทยาการและเทคโนโลยีสารสนเทศ -วิศวกรรมศาสตร์	-	-	3	3	
	รวม	-	-	24	24	รวม	-	-	19	19	
	รวมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน					รวมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน					
	-มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	50	30	24	104	-มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	41	25	32	98	
	-วิทยาศาสตร์สุขภาพ	50	30	-	80	-วิทยาศาสตร์สุขภาพ	60	29	-	89	
	-วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	50	30	24	104	-วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	45	34	26	105	
	รวมทุกสาขาวิชา	150	90	48	288	รวมทุกสาขาวิชา	146	88	58	292	
	รวมสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน	300	180	120	600	รวมสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน	288	206	117	611	

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย

ในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเครื่องมือการลอกเลียนวรรณกรรมจากงานวิจัยที่ได้มีผู้ทำไว้แล้วซึ่งเป็นงานวิจัยของต่างประเทศและได้นำเนื้อหา บริบท ลักษณะของเครื่องมือ และการให้คะแนนมาปรับปรุงเพื่อพัฒนาเป็นแบบวัดความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเครื่องมือที่ได้นำมาใช้เป็นแนวทาง ได้แก่ แบบสอบถามของ Yeo (2007: 204 – 206) และจากแบบสอบถามของ Maxwell, Curtis และ Vardanega (2008: 25 – 40) โดยนำมาวิเคราะห์และประยุกต์ใช้โดยคำนึงถึงความสอดคล้องและความเหมาะสมกับบริบทในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมในอันที่จะพัฒนาไปเป็นเครื่องมือสำหรับการศึกษาในครั้งนี้
- 2) การพัฒนาเครื่องมือวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตอนที่ 1 ได้แก่ แบบวัดความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจำนวน 1 ฉบับ ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบ

วัดในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยจำแนกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนที่ 2 เป็นสถานการณ์จำลองจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม มีจำนวน 19 สถานการณ์ รายละเอียดของเครื่องมือมีดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้นจากการทบทวนรายงานการวิจัยจากงานวิจัยของต่างประเทศเพื่อพิจารณาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งจะมีตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ได้แก่ ระดับการศึกษา สาขาวิชาเกรดเฉลี่ย ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมของเพื่อนร่วมชั้น การเข้าร่วมกิจกรรมและการเป็นสมาชิกชมรม ตลอดจนนโยบายต่าง ๆ ของสถาบันในการจัดการกับพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นสถานการณ์จำลองจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยได้ดัดแปลงข้อคำถามจากงานวิจัยของ Yeo (2007) และของ Maxwell, Curtis และ Vardanega (2008) ข้อคำถามในแต่ละข้อจะประกอบด้วยข้อคำถามย่อยจำนวน 4 ข้อ (1) ข้อคำถามที่ให้พิจารณาว่าสถานการณ์ที่ให้มานั้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ (2) ให้พิจารณาว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทใด (3) ให้พิจารณาว่าการกระทำของบุคคลในสถานการณ์เป็นการกระทำผิดหรือไม่และอยู่ในระดับใดและ (4) ตัวละครในสถานการณ์ควรปฏิบัติอย่างไรในสถานการณ์นั้น ๆ ข้อคำถามย่อยเหล่านี้ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นส่วนที่เพิ่มเติมขึ้นมาเพื่อการศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา

ในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนรายข้อ ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้ตอบที่ตอบผิดได้ 0 คะแนนและผู้ตอบที่ตอบถูกได้ 1 คะแนนสำหรับในแต่ละข้อย่อย ผู้ตอบที่ได้คะแนนโดยรวมและรายด้านสูงกว่าจะถือได้ว่ามีความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่าผู้ตอบที่ได้คะแนนโดยรวมและรายด้านต่ำ

3) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ดำเนินการดังนี้

3.1) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งฉบับโดยใช้การรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้คือ (1) เป็นผู้มีความรู้ทางด้านการวัดผลจำนวน 2 ท่าน (2) เป็นผู้มีความรู้และสอนในวิชาภาษาไทยและทักษะการเขียนจำนวน 2 ท่านและ (3) เป็นผู้มีความรู้ทางด้านบรรณารักษศาสตร์ซึ่งมีความรู้ในเรื่องการเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรมจำนวน 1

ท่าน โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านได้มีประสบการณ์ในการทำงานสอนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิแสดงไว้ในภาคผนวก ก)

จากการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้ (1) ให้ 1 คะแนนสำหรับข้อคำถามที่แน่ใจว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (2) ให้ 0 คะแนนสำหรับข้อคำถามที่ไม่แน่ใจว่ามีความตรงเชิงเนื้อหาและ (3) ให้ -1 คะแนนสำหรับข้อคำถามที่แน่ใจว่าไม่มีความตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นจึงพิจารณาเลือกข้อคำถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสินแล้วมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปเพื่อนำไปสู่การใช้จริง

ผลจากการพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงการใช้คำขึ้นต้นของข้อคำถาม การตัดข้อคำถามที่วัดซ้ำซ้อนออกไป และผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อคำถามให้มีความชัดเจนและสมบูรณ์มากขึ้น ระยะเวลาที่ผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่านทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา มีช่วงเวลาประมาณ 4 สัปดาห์ คือระหว่างวันที่ 15 มกราคม 2553 ถึง 15 กุมภาพันธ์ 2553 สรุปได้ว่า จากเดิมแบบวัดความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณานั้นมีจำนวนทั้งสิ้น 21 ข้อ หลังจากตัดจำนวนข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ออกไป รวมทั้งทำการปรับปรุงการใช้คำและข้อความในข้อคำถามแล้ว โดยข้อคำถามที่ตัดออกไปได้แก่สถานการณ์ที่ 7 และสถานการณ์ที่ 19 ดังนั้น จะเหลือจำนวนข้อคำถามที่ใช้ได้จริงจำนวน 19 ข้อ ซึ่งมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.8 – 1.0 สำหรับรายละเอียดการตรวจสอบเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิมีดังนี้

ตาราง 3.2 รายละเอียดการตรวจสอบเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิ

สถานการณ์	ข้อความ	ประเด็นที่วัด	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
1.	นาย ก.ได้เขียนแนวในการตอบคำถามไว้แล้ว แต่สุดท้ายเขาได้ใช้แนวเขียนตอบของนาย ข. โดยมีการเปลี่ยนแปลงแต่เพียงเล็กน้อย เพื่อให้งานของเขาทั้งสองคนจะได้ไม่เหมือนกันทั้งหมด	การถอดความอย่าง ไม่เหมาะสม	1	ปรับเปลี่ยน ข้อความใหม่ให้ ครอบคลุมกรณี ของการถอด ความ
2.	ในการทำวิจัยตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมายนางสาวอ้อยได้ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเว็บไซต์ เนื่องจากข้อมูลไม่ระบุที่มา นางสาวอ้อยคิดว่าเธอสามารถตัดและนำเอาข้อมูลส่วนนั้นมาจากเว็บไซต์โดยไม่จำเป็นต้องระบุว่าผู้เขียนเป็นใคร	การอ้างอิงที่ไม่ ถูกต้อง	1	
3.	ในการเขียนบททวนวรรณกรรม นายชัยได้มีการเอาความคิดของผู้เขียนคนอื่นใส่ไว้ในงานของตนเอง โดยเขาเขียน 3 ย่อหน้าด้วยถ้อยคำและสำนวนของเขาเอง แต่ในย่อหน้าสุดท้ายได้ใช้ข้อความของผู้เขียนคนอื่น และได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้น	การลอกเลียน วรรณกรรมบางส่วน	1	

สถานการณ์	ข้อความ	ประเด็นที่วัด	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
4.	นาย ก. ได้นำเอาข้อความมาจากเว็บไซต์ทั้งหมดแล้วทำการแทนที่ค่าบางค่าด้วยค่าที่มีความหมายเหมือนกัน และได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล	การถอดความอย่าง ไม่เหมาะสม	0.8	ปรับเปลี่ยนค่า บางค่าให้ ข้อความกระชับ ขึ้น
5.	นาย ข. ได้นำข้อความจากบทความในวารสารใส่ในงานของตนเอง และได้เขียนชื่อของผู้เขียน ปีที่พิมพ์ในวงเล็บภายหลังประโยค แต่ไม่ได้ใส่เลขหน้า	การอ้างอิงที่ไม่ ถูกต้อง	1	
6.	นาย ก. ต้องเขียนเรียงความในวิชาการจัดการ เขาได้ทราบว่านาย ข. ได้ทำเรียงความแบบเดียวกันนี้เมื่อปีที่แล้ว นาย ก. ได้ขออนุญาตนาย ข. ใช้เรียงความ ซึ่งนาย ข. อนุญาตให้ใช้	การลอกเลียน วรรณกรรมทั้งหมด	1	ปรับเปลี่ยนค่า บางค่าให้ ข้อความกระชับ ขึ้น
7.	นาย ก. ได้ใช้ข้อมูลค่าต่อคำจากหนังสือ โดยไม่ได้เขียนชื่อผู้เขียน วันที่ของการพิมพ์หรือเลขหน้าในตอนท้ายของเนื้อหาที่ได้นำเอามาใช้	การลอกเลียน วรรณกรรมตาม ตัวอักษร	0.4	ตัดออกค่า IOC ไม่ถึงและมี ความซ้ำซ้อน
8.	นาย ข. ต้องทำรายงานในวิชาการตลาด ซึ่งเมื่อปีที่แล้วในคอร์สเบื้องต้นเขาได้เขียนรายงานในหัวข้อเดียวกันนี้มาแล้ว เขาจึงได้เอารายงานของปีที่แล้วมาส่งเป็นรายงานของวิชาการตลาดในปีนี้	การลอกเลียน วรรณกรรมของ ตนเอง	1	ปรับเปลี่ยนค่า บางค่าให้ ข้อความกระชับ ขึ้น
9.	นางสาว ก. ต้องเขียนบทความในวิชาเศรษฐศาสตร์ เธอได้พบเว็บไซต์ที่รับจ้างเขียนงาน นางสาว ก. จึงได้จ้างให้เขียนบทความและได้นำบทความนั้นใส่เป็นชื่อของตนเพื่อส่งอาจารย์	การลอกเลียน วรรณกรรมทั้งหมด	1	ปรับเปลี่ยนค่า บางค่าให้ ข้อความกระชับ
10.	นางสาว ข. ได้อ่านข้อมูลจากหนังสือวิชาการและได้ถอดความโดยไม่ได้ใส่แหล่งที่มาของข้อมูล	การอ้างอิงที่ไม่ ถูกต้อง	1	
11.	นาย ก. ต้องเขียนกลยุทธ์ทางการตลาดส่งอาจารย์ เขาทราบว่านาย ข. ได้เขียนกลยุทธ์ทางการตลาดเรียบร้อยแล้ว ในช่วงที่นาย ข. ออกไปรับประทานอาหารกลางวัน และได้ทิ้งงานไว้ที่กระเป๋านาย ก. ได้หยิบเอกสารของนาย ข. มาดู และเลียนแบบงานของนาย ข. นาย ก. ได้จัดทำรูปเล่มใช้ชื่อของเขาเป็นเจ้าของรายงาน	การลอกเลียน วรรณกรรมทาง ความคิด	1	ปรับเปลี่ยนค่า บางค่าให้ ข้อความกระชับ ขึ้น
12.	นักศึกษาได้ทำงานกลุ่ม ๆ ละ 4 คน ซึ่งแต่ละคนต้องเขียนรายงานของตนเอง นาย ก. ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มได้ผลิตชิ้นงานที่มีลักษณะเป็นกราฟหลายกราฟด้วยกัน และเขาก็ได้อีเมลล์ให้กับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม พวกเขาทั้งหมดได้ร่วมกันอภิปรายถกเถียงในชิ้นงานที่ได้และเขียนรายงานของตนเอง และเอากราฟของนาย ก. ใส่เข้าไปในรายงานด้วย	การลอกเลียน วรรณกรรมบางส่วน	0.8	ปรับเปลี่ยนค่า บางค่า
13.	นาย ก. ต้องเขียนเรียงความส่งอาจารย์ เขาจึงค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตและดาวน์โหลดข้อมูลมาทั้งไฟล์เพื่อใส่ชื่อตนเองเป็นเจ้าของงาน จากนั้นจึงนำส่งอาจารย์ต่อไป	การลอกเลียน วรรณกรรมทั้งหมด	1	
14.	นาย ข. ได้นำข้อความจากในหนังสือวิชาการมาใช้โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อความแต่อย่างใด แต่ได้ให้แหล่งที่มาของข้อมูล	การลอกเลียน วรรณกรรมตาม ตัวอักษร	1	ปรับเปลี่ยนเป็น การลอกเลียน วรรณกรรม ทั้งหมดแทน

สถานการณ	ข้อความ	ประเด็นที่วัด	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
15.	นางสาว ข. ได้เขียนบทความ โดยใช้ลำดับและลักษณะของการจัดเรียงเนื้อหาเช่นเดียวกันกับในหนังสือวิชาการ แต่ไม่มีข้อความใดเลยที่เหมือนกันกับในหนังสือนั้น	การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด	1	
16.	นางสาว ง. ได้นำงานวิจัยที่ส่งไปตีพิมพ์เมื่อ 2 ปีที่แล้ว นำมาแบ่งส่วนเพื่อนำมาใช้ส่งไปตีพิมพ์ในครั้งใหม่	การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง	0.8	ปรับเปลี่ยนค่าบางค่าของข้อความ
17.	ในการนำข้อความจากหนังสือมาใช้ นาย ก. ได้ใช้การสรุปความและขยายข้อความบางส่วนโดยที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างของประโยคเดิม	การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	1	
18.	นาย ค. ต้องเขียนรายงาน 1 หน้าส่งอาจารย์ เขาได้ใช้ข้อมูลจากทางเว็บไซต์ 1 ย่อหน้า และจากหนังสือพิมพ์ 1 ย่อหน้า โดยที่ใส่แหล่งที่มาของข้อมูลอย่างครบถ้วน	การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน	1	ปรับเปลี่ยนค่าบางค่าของข้อความ
19.	นางสาว ก. ได้นำประโยค 4 ประโยคที่ต่อเนื่องกันมาใช้ในรายงานของตนเอง และไม่ได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล	การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร	0.4	ตัดทิ้ง
20.	นางสาวฉิวได้นำงานที่เคยใช้ส่งอาจารย์อื่นมาแล้วมาทำการดัดแปลงแก้ไขแต่เพียงเล็กน้อย เพื่อใช้ส่งให้กับอาจารย์อีกท่านหนึ่ง	การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง	0.8	
21.	ในการเขียนรายงานการวิจัย นางสาว ข. ไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นเขียนอย่างไร จึงได้ไปหางานวิจัยที่มีหัวข้อใกล้เคียงกัน และใช้เนื้อหาข้อมูลจากงานวิจัยนั้นในการเขียนรายงานการวิจัยของตนเอง	การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด	1	

ผลการพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิได้ตัดค่า และเปลี่ยนแปลงข้อความของสถานการณ์โดยตัดคำขยายความที่ฟุ่มเฟือยออกไป เพื่อให้ข้อความกระชับมากขึ้น ตลอดจนปรับลดความซ้ำซ้อนในการวัดประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยตัดการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษรและบางสถานการณ์ได้ปรับเปลี่ยนเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดแทนผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม โดยทำการปรับปรุงข้อคำถามดังกล่าวให้มีความชัดเจนและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3.2) ทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความเข้าใจและความชัดเจนของภาษากับกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 10 คน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน

10 คน และนักศึกษาระดับปริญญาเอก คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการศึกษา รวมจำนวนทั้งสิ้น 30 คน ระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน 2553 ถึง 15 สิงหาคม 2553 โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกคือ ให้มีความครอบคลุมในทุกระดับการศึกษาที่ใช้ในการศึกษา และเป็นนิสิตนักศึกษาที่ยังมีคอร์สเรียนอยู่ในชั้นเรียนสำหรับในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก

ผลการทดลองใช้ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีความไม่เข้าใจในข้อความที่ต้องตอบในแบบวัด โดยเฉพาะนักศึกษาระดับปริญญาตรีไม่เข้าใจคำว่า “สาขาวิชา” ว่าคณะวิชาตนเองจะจัดอยู่ในกลุ่มใด ส่วนหนึ่งของนักศึกษาเมื่อเห็นว่าสาขาวิชาไม่ตรงก็จะไม่ตอบแบบวัด ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงในส่วน of คำว่า “สาขาวิชา” โดยเปลี่ยนแปลงเป็น “กลุ่มสาขาวิชา” จากนั้นจึงได้นำแบบวัดที่ได้ปรับปรุงแล้วมาทำการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง

3.3) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้นำไปทดลองใช้แล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ จากนั้นได้นำมาหาค่าความเที่ยงของแบบวัด พบว่า ค่าความเที่ยงของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.915 – 0.919 โดยความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.918 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.2 – 0.8 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.2 – 0.75 ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือพบว่า แบบวัดความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมมีระดับค่าคุณภาพเครื่องมืออยู่ในเกณฑ์ที่จะนำไปใช้วัดได้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

3.4) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1) ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2) วิธีการเก็บรวบรวมแบบวัด ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง คณะวิชาต่าง ๆ เป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมให้ และจัดส่งแบบวัดทางไปรษณีย์ และแนบซองและแสตมป์ให้เพื่อให้ส่งกลับมายังผู้วิจัย

3) ระยะเวลาในการเก็บแบบวัดตั้งแต่ 16 พฤศจิกายน 2553 จนถึง 28 กุมภาพันธ์

4) แบบวัดทั้งหมดที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีจำนวน 815 ฉบับ ผู้วิจัยได้รับการตอบกลับมาจำนวน 625 ฉบับ เป็นแบบวัดที่ใช้ได้ครบถ้วนสมบูรณ์จำนวน 611 ฉบับ หรือคิดเป็นร้อยละ 76.69

3.5) การวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการวิจัยในตอนต้น 1 มีวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติภาคบรรยายเพื่ออธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยค่าสถิติที่ใช้คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าความเบ้ (skewness) ค่าความโด่ง (kurtosis) การวิเคราะห์ตารางไขว้ (crosstab) และการวิเคราะห์ box plot โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

2) การศึกษาอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (three – way ANOVA) ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

ตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์โดยการใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น รวมทั้งการตรวจสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

การวิจัยตอนที่ 2 นี้เป็นการวิจัยเอกสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ มีตัวแปรต้นและตัวแปรตาม คือ

ตัวแปรต้น ระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา

ตัวแปรตาม ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

ขั้นตอนการวิจัย แบ่งเป็นขั้นตอนย่อยได้ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์โดยการใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และขั้นตอนการตรวจสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

ประชากร เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจากปี 2529 – 2552 จำนวน 9,359 ฉบับ (ข้อมูลจากฐานข้อมูลศูนย์บรรณสารสนเทศทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, เข้าสู่อข้อมูลเมื่อ 18/06/53)

กลุ่มตัวอย่าง เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีข้อมูลอยู่ในฐานข้อมูลของศูนย์บรรณสารสนเทศทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จำนวน 110 เล่ม โดยใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับความคลาดเคลื่อนที่ระดับ 10% ซึ่งขนาดของประชากรจำนวน 9,000 – 10,000 จะใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 99 (Yamane, 1967 อ้างถึงในสิทธิ ธีรธรรม, 2552: 118) วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage sampling) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

วิธีการและขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง

ในการดำเนินการสุ่มตัวอย่างมีขั้นตอนตามลำดับดังนี้

ขั้นที่ 1 การสุ่มสาขาวิชา

การสุ่มครั้งนี้ใช้ภาควิชาเป็นหน่วยในการสุ่มสาขาวิชา ซึ่งคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมี 4 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา ภาควิชาศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ศึกษา และภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา ผลการสุ่มสาขาวิชาได้ดังนี้

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา ประกอบด้วย 4 สาขาวิชา ได้แก่ วิธีวิทยาการวิจัย การศึกษา การวัดและประเมินผลการศึกษา สถิติการศึกษา และจิตวิทยาการศึกษา สุ่มได้ 3 สาขาวิชา

ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา ประกอบด้วย 5 สาขาวิชา ได้แก่ พัฒนศึกษา บริหารการศึกษา นิเทศการศึกษาและพัฒนาลัทธิศาสตร์ อุดมศึกษา และการศึกษานอกระบบโรงเรียน สุ่มได้ 3 สาขาวิชา

ภาควิชาศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ศึกษา ประกอบด้วย 2 สาขาวิชา ได้แก่ ศิลปศึกษา และดนตรีศึกษา สุ่มได้ 1 สาขาวิชา

ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา ประกอบด้วย 10 สาขาวิชา ได้แก่ การศึกษาปฐมวัย ประถมศึกษา หลักสูตรและการสอน การสอนภาษาไทย การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (นานาชาติ) การสอนสังคมศึกษา การศึกษาวิทยาศาสตร์ การศึกษาคณิตศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา และเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา สุ่มได้ 5 สาขาวิชา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอชื่อภาควิชาเป็นตัวอักษร A B C และ D โดยใช้ระบบการให้ชื่ออย่างสุ่ม สาขาวิชาใช้ตัวอักษรตามภาควิชาและหมายเลขแทนรหัสสาขา

ขั้นที่ 2 สุ่มวิทยานิพนธ์

จากสาขาวิชาที่สุ่มได้ในขั้นที่ 1 จะแบ่งวิทยานิพนธ์ออกเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก จากนั้นจะสุ่มวิทยานิพนธ์จากในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกแยกตามสาขาวิชาที่สุ่มได้ โดยในบางสาขาวิชาจะมีวิทยานิพนธ์เฉพาะในระดับปริญญาโทเท่านั้น ระดับปริญญาละ 5 เล่ม จะได้จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 110 เล่ม รายละเอียดดังตาราง 3.3

ตาราง 3.3 แสดงจำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาตอนที่ 2

ภาควิชา	สาขาวิชา	จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง	
		ปริญญาโท	ปริญญาเอก
A	A1	5	5
	A2	-	10
	A3	5	-
	A4	5	5
	A5	5	5
	รวม	20	25
B	B1	5	-
	รวม	5	-
C	C1	5	5
	C2	5	5
	C3	5	5
	รวม	15	15
D	D1	5	5
	D2	5	5
	D3	5	5
	รวม	15	15
	รวมทั้งสิ้น	55	55

ในการวิเคราะห์ข้อความจากวิทยานิพนธ์ ใช้การสุ่มหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งจากบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ ซึ่งก็คือเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในแต่ละเล่ม และตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีเกณฑ์จำนวนทั้งสิ้น 14 ข้อ ตลอดจนการตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์ของโปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งจะบอกข้อความที่ซ้ำเป็นแถบสี และรายงานเปอร์เซ็นต์ระดับของการลอกเลียนวรรณกรรมของข้อความจากวิทยานิพนธ์ ซึ่งเกณฑ์การประเมินวิทยานิพนธ์ตามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและเกณฑ์การประเมินจากโปรแกรมสำเร็จรูปมีรายละเอียดดังตาราง 3.4

ตาราง 3.4 เกณฑ์การประเมินวิทยานิพนธ์

เกณฑ์โดยผู้วิจัย	เกณฑ์จากโปรแกรมสำเร็จรูป
เกณฑ์โดยผู้วิจัยที่สร้างขึ้นมีจำนวน 3 ด้าน ดังนี้	การตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์จากโปรแกรมสำเร็จรูปมีลำดับ ดังนี้
1.การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ใช้เกณฑ์ 5 ข้อ	1. นำข้อความเข้าตรวจสอบโดยใช้โปรแกรม Turnitin จากเครื่องคอมพิวเตอร์
1.1 ใช้จำนวนการเขียนที่ไม่เข้ากันกับบริบทโดยรวมของเนื้อหา	2. ตรวจสอบจากแถบสีที่ขึ้นบนข้อความที่ต่อเนื่องกันไป
1.2 นำงานจากหลายแหล่งมาปะติดปะต่อกันโดยไม่ได้สังเคราะห์	3. จากแถบสีที่ขึ้นจะนำมาตรวจสอบความสอดคล้องกับเกณฑ์โดยผู้วิจัย ถ้าซ้ำซ้อนกับเกณฑ์ของผู้วิจัยก็จะไม่นับที่กผลคะแนน แต่
1.3 บางส่วนของข้อความไม่ได้มีการสรุปความจากต้นฉบับที่ใช้ภาษาที่เป็นของผู้เขียนเอง	ถ้าไม่ซ้ำ คือ ตรวจไม่พบโดยผู้วิจัย ก็จะนำส่วนนี้มาบวกคะแนนเพิ่มในแต่ละข้อย่อยที่พบ โดยเกณฑ์ที่ตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูปนี้จะสอดคล้องตรงกับเกณฑ์โดยผู้วิจัยที่สร้างขึ้น
1.4 บางส่วนของข้อความมีการลำดับเนื้อหาหรือลำดับข้อความเหมือนต้นฉบับ	
1.5 บางส่วนของข้อความไม่ได้ปรับเปลี่ยนลำดับเนื้อหาหรือลำดับข้อความให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้น	
2. การถอดความอย่างไม่เหมาะสม ใช้เกณฑ์ 4 ข้อ	4. ใช้เกณฑ์เหมือนกันกับข้อ 2.1 – 2.4
2.1 นำประโยคจากแหล่งที่มามาใช้โดยตรงเป็นส่วนใหญ่	
2.2 นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการตัดแปลงแก้ไขตัดคำหรือเปลี่ยนแปลงคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย	
2.3 นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการสลับตำแหน่งคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย	
2.4 นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันแทนที่คำบางคำในประโยคเดิม	
3.การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ใช้เกณฑ์ 5 ข้อ	
3.1 มีการอ้างอิงแหล่งที่มาแต่ไม่ถูกต้อง	
3.2 มีการอ้างอิงแหล่งที่มาแต่ไม่ครบถ้วน น้อยกว่าความเป็นจริง	
3.3 ไม่มีการใช้เครื่องหมายคำพูดและการอ้างอิงในข้อความที่นำมาใช้โดยตรง	
3.4 การเขียนเลียนแบบความคิดจากผู้อื่น แต่ไม่ได้ให้การอ้างอิง	
3.5 มีการอ้างอิงตกหล่น ในเล่มมี แต่ไม่มีในบรรณานุกรม	
เกณฑ์โดยผู้วิจัย	เกณฑ์จากโปรแกรมสำเร็จรูป
การให้คะแนนใช้เกณฑ์ถ้ามีลักษณะดังกล่าวในแต่ละข้อย่อยให้ 1 คะแนน แต่ถ้าไม่พบให้ 0 คะแนน	การให้คะแนนใช้เกณฑ์ ถ้ามีลักษณะในแต่ละข้อย่อย เพิ่มขึ้นจะให้ 1 คะแนน แต่ถ้าซ้ำซ้อนกับเกณฑ์ที่ตรวจพบโดยผู้วิจัยแล้วจะให้ 0 คะแนน

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

ในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้ศึกษาถึงนิยาม

ความหมาย และลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ ว่าครอบคลุมลักษณะใดบ้างที่เป็นองค์ประกอบของการลอกเลียนวรรณกรรม จากนั้นได้นำมาพัฒนาเครื่องมือเป็นรายชื่อเพื่อใช้ในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตอนที่ 2 ได้แก่ 1) รายการการประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมจำนวน 1 ฉบับ เป็นเครื่องมือประเมินที่ประเมินโดยผู้วิจัย มีจำนวนทั้งสิ้น 14 ข้อ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ และด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ และ 2) เครื่องมือการประเมินโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรม Turnitin ซึ่งจะตรวจสอบได้เพียงด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และจะประเมินออกมาเป็นแถบสีต่าง ๆ ที่แสดงเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรมจาก 0 – 100 เปอร์เซนต์

3. การให้คะแนน จะนำเกณฑ์เหล่านี้ไปใช้ตรวจสอบข้อความจากวิทยานิพนธ์ในแต่ละเล่ม จากนั้นจะทำการให้คะแนนในลักษณะข้อความที่มีลักษณะตามประเด็นที่ทำการตรวจสอบโดยถ้าพบลักษณะตามรายการในแต่ละข้อ จะให้การประเมินในช่อง “ใช่” ซึ่งจะให้เป็น 1 คะแนน และถ้าไม่พบลักษณะตามประเด็นการประเมิน ก็จะทำให้การประเมินเป็น “ไม่ใช่” ซึ่งจะให้เป็น 0 คะแนน ตามประเด็นการประเมินจนครบ 14 ข้อ ส่วนเกณฑ์การประเมินโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป จะรายงานการประเมินออกมาเป็นแถบสีที่แสดงถึงเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรม จากนั้นผู้วิจัยจะนำข้อความที่ขึ้นแถบสีมาตรวจสอบความสอดคล้องกับเกณฑ์ข้อที่พบที่ประเมินโดยผู้วิจัยถ้ามีความซ้ำซ้อนก็จะไม่ให้คะแนน หรือให้คะแนนเป็น 0 แต่ถ้าไม่ซ้ำซ้อนก็จะบวกคะแนนเพิ่มในส่วนที่พบจากการตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งการตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูปจะให้คะแนน 1 คะแนนของรายการเกณฑ์การประเมินที่พบ การตรวจสอบในส่วนนี้จะตรวจสอบได้เพียงเกณฑ์การประเมินด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม จากนั้นจะรวมคะแนนลักษณะการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้ทั้งหมดทั้งจากเกณฑ์โดยผู้วิจัยและเกณฑ์โดยโปรแกรมสำเร็จรูป วิทยานิพนธ์ที่ถูกประเมินเล่มใดที่มีคะแนนสูงกว่าจะถือได้ว่ามีประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่าวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนรวมต่ำ

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินการลอกเลียนวรรณกรรม โดยใช้การรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่านเช่นเดียวกันกับการวิจัยในตอนต้นที่ 1 จาก

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงการใช้คำขึ้นต้นของข้อความถามโดยให้ใช้คำขึ้นต้นด้วยคำที่มีลักษณะเหมือนกัน การตัดข้อความที่เป็นการใช้คำฟุ่มเฟือยออกไป จากนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือมาปรับปรุงข้อความตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ระยะเวลาที่ผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่านทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา มีช่วงระยะเวลา 4 สัปดาห์ คือระหว่าง 15 มกราคม 2553 ถึง 15 กุมภาพันธ์ 2553 ข้อคำถามที่ได้จะมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.6 - 1.0 รายละเอียดของการตรวจสอบเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิดังตาราง 3.5

ตาราง 3.5 ค่าระดับความสอดคล้อง (IOC) ของการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตอนที่ 2

ลำดับที่	ประเด็น	รายการที่ตรวจสอบ	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
1.	การลอกเลียนบางส่วน	ใช้จำนวนการเขียนที่ไม่เข้ากันกับบริบทโดยรวมของเนื้อหา	0.6	ใช้ได้
2.	การลอกเลียนบางส่วน	นำงานจากหลายแหล่งมาปะติดปะต่อกันโดยไม่ได้สังเคราะห์	1	ใช้ได้
3.	การลอกเลียนบางส่วน	บางส่วนของข้อความไม่มีการสรุปความจากต้นฉบับที่ใช้ภาษาที่เป็นของผู้เขียนเอง	1	ใช้ได้
4.	การลอกเลียนบางส่วน	บางส่วนของข้อความมีการลำดับเนื้อหาหรือลำดับข้อความเหมือนต้นฉบับ	1	ใช้ได้
5.	การลอกเลียนบางส่วน	บางส่วนของข้อความไม่ได้ปรับเปลี่ยนลำดับเนื้อหา หรือลำดับข้อความให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้น	1	ใช้ได้
6.	การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	นำประโยคจากแหล่งที่มามาใช้โดยตรงเป็นส่วนใหญ่	1	ใช้ได้
7.	การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการดัดแปลงแก้ไขตัดคำหรือเปลี่ยนแปลงคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย	1	ใช้ได้
8.	การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการสลับตำแหน่งคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย	1	ใช้ได้
9.	การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันแทนที่คำบางคำในประโยคเดิม	1	ใช้ได้
10.	การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	มีการอ้างอิงแหล่งที่มาแต่ไม่ถูกต้อง	1	ใช้ได้
11.	การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	มีการอ้างอิงแหล่งที่มาแต่ไม่ครบถ้วน น้อยกว่าความเป็นจริง	1	ใช้ได้
12.	การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	ไม่มีการใช้เครื่องหมายคำพูดและการอ้างอิงในข้อความที่นำมาใช้โดยตรง	1	ใช้ได้
13.	การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	การเขียนเลียนแบบความคิดจากผู้อื่น แต่ไม่ได้ให้การอ้างอิง	1	ใช้ได้
14.	การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	มีการอ้างอิงตกหล่น มีในเล่มแต่ไม่มีในบรรณานุกรม	1	ใช้ได้

ผลการพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า ข้อคำถามจำนวน 14 ข้อผ่านเกณฑ์ค่าระดับความสอดคล้อง (IOC) ทั้ง 14 ข้อ โดยมีข้อคำถามจำนวน 1 ข้อได้ค่า IOC เท่ากับ 0.6 และที่เหลือได้ค่า IOC เป็น 1 ทั้งหมด

2) ทดลองใช้เครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินที่ได้พัฒนาขึ้นไปให้นักศึกษาพิจารณาตรวจสอบและประเมินกับข้อความที่มาจากบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์จำนวน 2 ท่าน ผลปรากฏว่ามีบางรายการการประเมินวัดใน 2 ประเด็นในข้อเดียวกัน ทำให้การประเมินเป็นไปได้โดยยาก และมีบางรายการการประเมินที่ยังวัดได้ไม่ครอบคลุม เมื่อนำมาใช้ในการประเมินจริงจึงไม่สามารถประเมินได้อย่างครบถ้วน ผู้วิจัยจึงได้นำข้อวิจารณ์นี้มาปรับปรุงเครื่องมือ โดยแยกรายการการประเมินที่วัดใน 2 ประเด็นในข้อเดียวกัน แยกออกเป็นรายการการประเมินคนละข้อ ซึ่งรายการการประเมินที่ทำการแยกข้อจะได้แก่ ข้อที่ 4 และข้อที่ 5 ส่วนรายการการประเมินอีก 1 ข้อได้ทำการเพิ่มเติมเข้ามาเพื่อให้วัดได้ครอบคลุม ดังนั้น เมื่อปรับปรุงรายการการประเมินแล้ว จะได้รายการการประเมินทั้งสิ้น 14 ข้อ

3) การตรวจสอบความเที่ยง (reliability) จากการนำรายการการประเมินไปให้นักศึกษาตรวจสอบจำนวน 2 ท่านทดลองประเมินข้อความจากวิทยานิพนธ์ และนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ จากนั้นได้นำรายการการประเมินมาหาค่าความเที่ยงของแบบประเมินทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการหาค่าความเที่ยงของความสอดคล้องตรงกันของผู้ประเมิน (Koppa coefficient) พบว่า ค่าความเที่ยงของรายการการประเมินทั้งฉบับเป็น 0.72 ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ในการประเมินจริงได้เป็นอย่างดี

4) การตรวจสอบโดยใช้โปรแกรม ผู้วิจัยได้นำข้อความจากวิทยานิพนธ์ไปตรวจสอบกับโปรแกรมสำเร็จรูปโดยใช้โปรแกรมที่เรียกว่า Turnitin ในการตรวจสอบ เพื่อดูข้อความที่ซ้ำกับแหล่งข้อมูลเริ่มต้นอื่น ๆ โดยโปรแกรมจะรายงานการซ้ำของข้อความเป็นแถบสีออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งสีแดงจะรายงานเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ระหว่าง 75 – 100 สีเหลืองแก่รายงานเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ระหว่าง 50 – 74 สีเหลืองอ่อนรายงานเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ระหว่าง 25 – 49 สีเขียวรายงานเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ระหว่าง 1 – 24 และสีน้ำเงินไม่พบเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมแต่อย่างใด จากนั้นนำเปอร์เซ็นต์มาตรวจสอบเทียบเคียงอีกครั้งกับแหล่งข้อมูลเริ่มต้นที่รายงานว่ามี การซ้ำจากโปรแกรมสำเร็จรูปโดยผู้วิจัยเพื่อดูว่าเปอร์เซ็นต์ที่ขึ้นเป็นแถบสีนั้นสอดคล้องกับแหล่งข้อมูลเริ่มต้นอย่างแท้จริงหรือไม่ หรือซ้ำเฉพาะช่วงคำ หรือช่วงของข้อความ

บางส่วนแต่ไม่ได้เป็นเนื้อหาเดียวกันจริง ผู้วิจัยได้ตัดเปอร์เซ็นต์ที่ไม่ถูกต้องจากโปรแกรมสำเร็จรูปออกไป เพื่อในที่สุดแล้วจะได้เป็นเปอร์เซ็นต์จริงของการลอกเลียนวรรณกรรม

5) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยตอนที่ 2 ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. บันทึกข้อมูลพื้นฐานของวิทยานิพนธ์ในแต่ละเล่มจำนวน 110 เล่ม ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ ได้แก่ เพศของผู้ทำวิทยานิพนธ์ ระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา และสาขาวิชา

2. นำข้อความจากวิทยานิพนธ์ในแต่ละเล่มมาตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ได้สร้างขึ้นจนครบจำนวน 110 เล่ม โดยตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. จัดทำไฟล์ข้อมูลของข้อความจากวิทยานิพนธ์ในแต่ละเล่มจนครบจำนวน 110 เล่ม จากนั้นนำเข้าตรวจสอบโดยใช้โปรแกรม Turnitin จากเครื่อง เพื่อให้โปรแกรมรายงานแถบสีเป็นเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรม

4. นำข้อความจากวิทยานิพนธ์ที่ตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูปแล้ว มาตรวจสอบโดยผู้วิจัยเทียบเคียงกับแหล่งที่มาตามที่โปรแกรมรายงานอีกครั้งหนึ่งเพื่อตัดเปอร์เซ็นต์ของข้อความที่ตรงกันบางส่วน แต่ไม่ใช่เนื้อหาในบริบทเดียวกัน หรือไม่มีความเกี่ยวข้องกันออกไป เพื่อให้ได้เปอร์เซ็นต์จริงของการลอกเลียนวรรณกรรม

5. นำข้อความที่ขึ้นแถบสีในข้อ 4 มาตรวจดูอีกครั้งว่ามีความครอบคลุมอยู่ในการตรวจสอบตามข้อที่ 2 ที่ใช้เกณฑ์การประเมินโดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นหรือไม่ ถ้าไม่ครอบคลุมก็นำส่วนที่ไม่พบจากการตรวจสอบโดยผู้วิจัยมาบวกเพิ่มเติมจากส่วนที่โปรแกรมสำเร็จรูปพบเข้าไป โดยใช้รายการเกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ได้สร้างขึ้นเป็นหลัก โดยในการตรวจสอบเพิ่มเติมจากโปรแกรมสำเร็จรูปในข้อนี้จะสามารถมีรายละเอียดเพิ่มเติมได้เฉพาะด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม โดยถ้ามีการตรวจสอบพบเพิ่มเติมจากโปรแกรมสำเร็จรูปจะให้อินข้อที่ตรวจสอบพบ 1 คะแนนตามรายการที่พบ

6. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมด ทั้งข้อมูลพื้นฐานของวิทยานิพนธ์ และคะแนนที่ได้จากเกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ได้สร้างขึ้นและจากโปรแกรมสำเร็จรูป บันทึกข้อมูลเพื่อเตรียมการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows ในลำดับถัดไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยตอนที่ 2 มีวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติภาคบรรยาย เพื่ออธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยค่าสถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าความเบ้ (skewness) ค่าความโด่ง (kurtosis) การวิเคราะห์ตารางไขว้ (crosstab) และการวิเคราะห์ box plot โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

(2) การศึกษาอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกันของวิทยานิพนธ์ที่มีผลต่อลักษณะการลอกเลียนวรรณกรรม โดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (three – way ANOVA) ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม เป็นการพัฒนาโปรแกรมเพื่อนำไปใช้ศึกษาผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมให้กับนักศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำข้อมูลจากการสำรวจความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในการวิจัยตอนที่ 1 และข้อมูลจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ในการวิจัยตอนที่ 2 มาเป็นส่วนประกอบในการจัดทำโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

2. เสนอโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้พัฒนาขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกันกับการศึกษาในตอนต้นที่ 1 และ 2 ทำการตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมก่อนนำไปทดลองใช้ โดยผลการพิจารณาพบว่า มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.4 ส่วนการประเมินความสอดคล้องของโปรแกรมการสอน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.6 แสดงให้เห็นว่าค่าความเหมาะสมและความสอดคล้องของโปรแกรมอยู่ในเกณฑ์ที่จะสามารถนำไปใช้ได้จริง

3. การทดลองใช้ ผู้วิจัยได้นำโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในการทดลองสอนให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 58 คนที่มีลักษณะใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการศึกษา จากการทดลองสอนทำให้ได้ข้อปรับปรุงโปรแกรมการสอน โดยนักศึกษาต้องการให้มีการสอนที่น้อยลง เนื่องจากข้อสอบมีความยาวและยาก รวมทั้งใช้เวลามากในการทำและการเขียนเรียงความจึงเป็นการเพิ่มเวลาให้กับส่วนของการทดลองเพิ่มมากขึ้น และเพื่อให้โปรแกรมมีความกระชับและใช้เวลาที่น้อยลง ผู้วิจัยจึงได้ปรับลดส่วนของการสอบเขียนเรียงความก่อนเรียนลง โดยให้มีการเขียนเรียงความภายหลังจากการเรียนแล้วเท่านั้นก่อนที่จะนำโปรแกรมไปใช้ในการสอนจริง เพื่อที่จะดูว่าภายหลังจากการเรียนด้วย

โปรแกรมแล้วนักศึกษาได้ตระหนักถึงการเขียนที่ถูกต้องมากขึ้นเพียงใด และอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันหรือไม่ในระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ

การวิจัยระยะที่ 3 การตรวจสอบผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น

การวิจัยระยะที่สามเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม การวิจัยจะใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi – experimental design) ที่มีกลุ่มควบคุม และทดสอบวัดผลคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลองที่มีชื่อเรียกว่า Non – randomized pretest – posttest design ดังนั้นแบบแผนการทดลองจึงเป็นดังนี้

E	T_{E1}	X_a	T_{E2}
---	----------	-------	----------

C	T_{C1}	$\sim X_a$	T_{C2}
---	----------	------------	----------

ภาพแสดงแบบแผนการทดลอง

E = กลุ่มทดลอง

C = กลุ่มควบคุม

X_a = ตัวแปรจัดกระทำ (treatment) ในที่นี้ คือ โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

T_{E1} = การสอบวัดผลก่อนการทดลอง (pretest) ของกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

T_{E2} = การสอบวัดผลหลังการทดลอง (posttest) ของกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

$\sim X_a$ = ไม่มีการให้ตัวแปรจัดกระทำ (treatment)

T_{C1} = การสอบวัดผลก่อนการทดลอง (pretest) ของกลุ่มควบคุม

T_{C2} = การสอบวัดผลหลังการทดลอง (posttest) ของกลุ่มควบคุม

สำหรับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 360 คน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 37 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม 21 คน และกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ 16 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยเลือกสาขาวิชาที่มีการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และจากการวิจัยที่ได้พบว่าปริญญาตรีจะมีทักษะทางการเขียนต่ำกว่าในระดับการศึกษาอื่น และยังคงศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ไม่สูงนักในระดับปริญญาตรี

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เลือกจากนักศึกษาสาขาวิชาที่มีการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ จำนวน 4 ห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มมา 2 ห้องเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาการศึกษา ห้องเรียนที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองซึ่งจะมีการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ส่วนห้องเรียนที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนปกติ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยในระยะที่ 3 ได้มีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 3 ชุดได้แก่ (1) แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจำนวน 1 ฉบับมีจำนวน 22 ข้อ (2) แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงจำนวน 1 ฉบับมี 5 ข้อ (3) การเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดให้จำนวน 1 เรื่อง มีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้แนวคิดมาจัดทำแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม โดยผู้วิจัยได้แนวทางในการจัดทำข้อคำถามมาจากแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจาก Indiana University School of Education ซึ่งมีข้อมูลอยู่ในเว็บไซต์ www.indiana.edu/~istd/Examples.html (Hochstein, et al., 2008: 67) ลักษณะข้อคำถามในแต่ละข้อเป็นแบบวัดที่มีลักษณะเป็นข้อความที่มีแหล่งที่มาเริ่มต้นจากหนังสือและเอกสารทางวิชาการสาขาวิชาต่าง ๆ และอีกส่วนหนึ่งจะมีการจัดทำเป็นเวอร์ชันใหม่เพื่อให้ผู้ตอบพิจารณาว่าเวอร์ชันใหม่ที่สร้างขึ้นนี้เป็นการลอก

เลียนวรรณกรรมมาจากแหล่งที่มาเริ่มต้นหรือไม่ ผู้วิจัยได้ใช้แนวทางในการจัดทำข้อคำถามในรูปแบบเดียวกัน แต่ใช้ข้อความจากหนังสือและเอกสารทางวิชาการที่เป็นภาษาไทย โดยไม่ได้ใช้การแปลจากแบบวัดของ Indiana แต่อย่างใด และผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามเพิ่มเติมในส่วนของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งในแต่ละข้อคำถามจะให้ผู้ตอบพิจารณาด้วยว่าเป็นลักษณะการลอกเลียนวรรณกรรมที่จัดอยู่ในประเภทใด โดยจะเป็นแบบตัวเลือกที่มี 4 ตัวเลือกให้เลือกตอบ

2. การให้คะแนนรายข้อ ในแต่ละข้อคำถามจะมีข้อคำถามย่อยอยู่ 2 ข้อ ข้อย่อยแรกจะถามว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ถ้าผู้ตอบตอบได้ถูกต้องจะได้ 1 คะแนนในข้อย่อยนั้น จากนั้นในข้อย่อยที่ 2 จะให้ผู้ตอบพิจารณาว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ถ้าตอบได้ถูกต้องก็จะได้ 1 คะแนน ผู้ตอบที่ตอบไม่ถูกต้องในแต่ละข้อย่อยจะได้รับ 0 คะแนนและผู้ตอบที่เลือกตอบว่าไม่ใช้การลอกเลียนวรรณกรรมในข้อย่อยที่ 1 จะไม่ต้องตอบในข้อย่อยที่ 2 ที่เป็นการพิจารณาเลือกประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้ตอบที่ได้คะแนนสูงกว่าจะถือได้ว่ามีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่าผู้ตอบที่ได้คะแนนต่ำ

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม โดยใช้การรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกันกับที่ใช้ในการวิจัยในระยะที่ 1 และระยะที่ 2

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ผู้ทรงคุณวุฒิได้ใช้ระยะเวลาในการตรวจสอบ 4 สัปดาห์คือ ระหว่าง 15 มกราคม 2553 ถึง 15 กุมภาพันธ์ 2553 การตรวจสอบใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลพบว่า ข้อคำถามที่ได้มีค่า IOC เท่ากับ 1 ทั้งหมดทุกข้อ โดยตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะข้อคำถามดังนี้

คำชี้แจง จากข้อคำถามในแต่ละข้อ จะมีข้อความเริ่มต้นและแหล่งที่มาของข้อความที่ได้ตัดตอนมาจากเอกสารและหนังสือในสาขาวิชาต่าง ๆ จากนั้นจะมีข้อความที่จัดทำขึ้นเพื่อให้นักศึกษาพิจารณาว่าข้อความที่จัดทำขึ้นมานั้นเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับข้อความเริ่มต้นแล้วเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมมาหรือไม่ โดยให้นักศึกษาหาเครื่องหมาย X ในตัวเลือกที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด

(3) การตรวจสอบความเที่ยง (reliability)

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้ทดลองใช้แล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ และได้นำมาหาค่าความเที่ยงของแบบวัด พบว่าค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.807 ผลการตรวจสอบความเที่ยงพบว่า แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมมีระดับค่าความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่จะสามารถนำไปใช้วัดได้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

(4) การตรวจสอบค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายข้อ พบว่าแต่ละตัวเล็อกมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่างช่วง 0.20 – 0.81 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.69 ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริง

ชุดที่ 2 แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง ผู้วิจัยได้จัดทำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง โดยมีลักษณะคล้ายคลึงกับแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ลักษณะข้อคำถามประกอบด้วย 3 ข้อย่อย ข้อย่อยที่ 1 ให้ตอบว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ข้อย่อยที่ 2 ให้เขียนตอบโดยอธิบายว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และข้อย่อยที่ 3 ในผู้ตอบที่พิจารณาว่าข้อความนั้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม ให้เขียนข้อความขึ้นมาใหม่ที่เป็นภาษาของตนเอง และไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมด้วย แต่ไม่ได้ให้เลือกตอบว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด มีการให้ผู้ตอบอธิบายเพิ่มเติมว่าเพราะเหตุใด โดยให้บอกเหตุผลว่าถ้าข้อความที่สร้างขึ้นมีการลอกเลียนวรรณกรรมมาจากแหล่งข้อความเริ่มต้นแล้ว ก็ให้เขียนอธิบายเพิ่มเติมด้วยว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมเพราะเหตุใด สำหรับตัวอย่างของแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงมีดังนี้

จากข้อความต่อไปนี้ จงตอบคำถามในแต่ละข้อ

1. ข้อความเริ่มต้น : กระบวนการพัฒนาทางสติปัญญาของวัยสูงอายุจะเปลี่ยนไปจากเดิมและ
 ด้อยสมรรถภาพลงในด้านความจำ โดยที่ความจำระยะยาวจะน้อยลง แต่จะมีความจำระยะ
 สั้นแทนการระลึกได้ (recall) ซึ่งจะเป็นการระลึกได้เฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว
 เกี่ยวกับตนเอง

แหล่งที่มา : พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2550). จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ:
 สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 192.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : การพัฒนาทางสติปัญญาของคนสูงวัยจะไม่เหมือนเดิมและมี
 สมรรถภาพลดลงในเรื่องความจำ โดยที่ความจำระยะยาวจะลดลง มีความจำระยะสั้นแทน
 การระลึกได้ (recall) โดยที่การระลึกได้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะเกี่ยวกับตนเองที่เกิดขึ้น
 นานมาแล้ว (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2550: 192)

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ ?

เป็น ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด_____

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่มิเป็นการลอกเลียน
 วรรณกรรม

ตอบ_____

การให้คะแนน ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนน ดังนี้ ข้อย่อยที่ 1 ให้พิจารณาว่าเป็นการ
 ลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ให้ 1 คะแนนถ้าตอบถูกต้อง ข้อย่อยที่ 2 ให้สำหรับผู้อธิบายได้
 ถูกต้อง 1 คะแนน ถ้าอธิบายไม่ได้ หรือไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน ในข้อย่อยที่ 3 จะมีเกณฑ์การให้
 คะแนนดังนี้ (3.1) เขียนถูกต้องและอ้างอิงถูกต้องให้ 3 คะแนน (3.2) เขียนถูกต้องบางส่วน และมี
 อ้างอิงถูกต้องให้ 2 คะแนน (3.3) เขียนถูกต้องบางส่วน และไม่มีอ้างอิงหรืออ้างอิงไม่ถูกต้อง หรือ
 เขียนไม่ถูกต้อง แต่มีอ้างอิงถูกต้องให้ 1 คะแนน (3.4) เขียนไม่ถูกต้อง และไม่มีอ้างอิงหรืออ้างอิง
 ไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน มีจำนวนทั้งสิ้น 10 ข้อ

การทดลองใช้แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกปฏิบัติ
 ทักษะการเขียนและการอ้างอิงไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชา
 เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
 ธัญบุรี จำนวน 22 คน ระหว่างวันที่ 20 มิถุนายน 2554 – 25 มิถุนายน 2554 โดยใช้ภายหลังจาก

การทดลองสอนแล้วพบว่า มีการใช้เวลาค่อนข้างมากในชั้นเรียนในระหว่างการทำแบบฝึกปฏิบัติ ทักษะการเขียนและการอ้างอิง โดยเฉพาะทักษะการเขียนที่นักศึกษาค่อนข้างใช้เวลามาก รวมทั้งการที่นักศึกษารู้สึกว่ามีจำนวนข้อคำถามมากจนเกินไปและยาก ผู้วิจัยจึงนำแบบฝึกปฏิบัติ ทักษะการเขียนและการอ้างอิงมาปรับปรุงอีกครั้งโดยตัดข้อคำถามออก 5 ข้อ เหลือข้อคำถามให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจริงจำนวน 5 ข้อ โดยยังมีบริบทของเนื้อหาในข้อที่เหลืออยู่อย่างครบถ้วน เพื่อให้มีการใช้เวลาที่เหมาะสมในการฝึกปฏิบัติของนักศึกษาก่อนที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

ชุดที่ 3 การเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดให้ ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อในการเขียนเรียงความให้กับนักศึกษาภายหลังจากที่ได้มีการสอนเนื้อหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลกับการจัดการศึกษาของวิชาจิตวิทยาการศึกษา และผู้เรียนได้เรียนโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ได้พัฒนาขึ้น โดยให้ผู้เรียนเขียนเรียงความอธิบายในหัวข้อ “ความแตกต่างระหว่างบุคคลกับการจัดการศึกษา” ซึ่งผู้เรียนต้องนำกลับไปทำเป็นการบ้าน และนำมาส่งในครั้งต่อไป ผู้วิจัยได้มอบหมายงานโดยให้ใบงานที่มีการกำหนดหัวข้อและได้อธิบายชี้แจงให้ผู้เรียนเขียนเรียงความโดยใช้ความรู้ตามที่ได้เรียนมาประกอบกับใช้ทักษะการเขียนและการอ้างอิงที่ไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ได้รับจากการเรียนในห้องเรียน ให้ใช้แหล่งข้อมูลจากทางอินเทอร์เน็ตได้ แต่ต้องอ้างอิงและใช้ภาษาเขียนที่เป็นของตนเองโดยไม่ลอกเลียนวรรณกรรมจากทางอินเทอร์เน็ต จากนั้นผู้วิจัยได้นำการเขียนเรียงความที่นักศึกษาส่งมาตรวจสอบโดยใช้โปรแกรม Turnitin จากเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อหาเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมเปรียบเทียบกันในระหว่างนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ สำหรับตัวอย่างจากข้อคำถามของการเขียนเรียงความมีดังนี้

จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยอธิบายให้ครบถ้วนทุกประเด็น

ความแตกต่างของผู้เรียนในด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ มีผลต่อการเรียนรู้ได้อย่างไรบ้าง ให้อธิบายและยกตัวอย่างประกอบ และครูจะสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างไรที่จะเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนในลักษณะดังกล่าว ให้อธิบายให้ครบทุกประเด็น สามารถอ้างอิงทฤษฎีและข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ เช่น ใช้แหล่งทางอินเทอร์เน็ต แต่ต้องอ้างอิงตามรูปแบบที่ถูกต้อง (ใช้ทักษะการเขียนที่เป็นภาษาเขียนของตนเอง) จากนั้นส่งไฟล์งานทาง E – mail เท่านั้น

ขั้นตอนการทดลองใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

ในการทดลองใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ก่อนการทดลองสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งในนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ

2. ขณะทดลอง ทดลองสอนโดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนปกติ การสอนและการสอบจะใช้เวลาทั้งสิ้น 5 คาบ จำนวน 2 วัน 2 ครั้ง โดยสอน 2 ครั้ง ครั้งละ 2.5 คาบ รายละเอียดการสอนดังตาราง 3.6

3. เมื่อสอนครบในครั้งที่ 1 จะให้แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงกลับไปทำเป็นการบ้าน และนำมาส่งในครั้งถัดไป และเพื่อที่จะใช้สอนและอธิบายเพิ่มเติมในครั้งที่ 2

4. การสอนในครั้งที่ 2 จะอธิบายและยกตัวอย่างจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงที่ได้ให้นักศึกษาไปทำเป็นการบ้านมาแล้ว โดยส่วนนี้จะใช้เวลา 1.5 คาบ และที่เหลืออีก 1 คาบจะทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมฉบับเดียวกันกับที่ใช้สอบวัดผลก่อนเรียน

5. ให้นักศึกษาเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดขึ้นโดยใช้ทักษะการเขียนและการอ้างอิงตามที่ได้เรียนจากโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยให้ทำเป็นการบ้าน และนำมาส่งในครั้งถัดไป

สำหรับในการสอนโดยใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาการสอน เวลาที่ใช้ในการสอน จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล ซึ่งโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมตามที่ได้พัฒนาขึ้นมีรายละเอียดดังตาราง 3.6

ตาราง 3.6 โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

จำนวน คาบ	เนื้อหาการสอน	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรม	การประเมินผล
1	การสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม		การสอบวัดผลก่อนเรียน	แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
1.5	ความรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม จรรยาบรรณของการเขียนที่ดี สถานการณ์และรูปแบบ/ประเภทที่เป็นปัญหาของการลอกเลียนวรรณกรรม หลักเกณฑ์การเขียนอ้างอิง และการเขียนถอดความ	- เพื่อให้มีความรู้เบื้องต้นเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม - เพื่อให้เข้าใจจรรยาบรรณของการเขียนที่ดี - เพื่ออธิบายสถานการณ์และบอกประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมในรูปแบบต่างๆ ได้ - เพื่อให้เข้าใจหลักเกณฑ์ของการเขียนอ้างอิง และการเขียนถอดความที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	ให้ฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง (ให้ทำเป็นกรบ้าน)	แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง
1.5	การอธิบายและยกตัวอย่างปัญหาการเขียนในรูปแบบต่างๆ ที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม การอธิบายตัวอย่างจากการบ้านที่ให้ทำ	- เพื่อให้เข้าใจปัญหาของการเขียนในรูปแบบต่างๆ ที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม - เพื่ออธิบายกรณีตัวอย่างที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในรูปแบบต่างๆ	การอภิปรายและซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น	แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง
1	การสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม		- การสอบวัดผลหลังเรียน - ให้เขียนเรียงความ 1 เรื่อง (ให้ทำเป็นกรบ้าน)	- แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม - งานเขียนเรียงความ

ในกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ จะสอนตามแผนการสอนที่ใช้สอนตามปกติและตามลำดับเนื้อหาที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์ ก่อนเรียนจะมีการทดสอบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม จากนั้นเมื่อเรียนจบในหัวข้อความแตกต่างระหว่างบุคคลกับการจัดการเรียนการ

สอน จะให้เขียนเรียงความเช่นเดียวกันกับนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และให้มีการทดสอบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมอีกครั้ง เพื่อให้เปรียบเทียบผลก่อนและหลังจากการเรียนการสอนตามปกติแล้ว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการตามตารางโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
2. นำแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของกลุ่มทดลองที่วัดก่อนและหลังการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแล้ว และของกลุ่มควบคุมที่มีการวัดก่อนและหลังมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์
3. ภายหลังจากการสอน ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงเป็นการบ้าน จากนั้นให้นักศึกษานำมาส่งในสัปดาห์ต่อไป และเนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้เสนอแนะให้ทำการปรับปรุงการสอนใหม่ในเรื่องของเนื้อหาและรายละเอียด ซึ่งในการสอนและมอบหมายให้นักศึกษาทำแบบฝึกปฏิบัติในครั้งแรก ผู้วิจัยให้ดูตัวอย่างจากในแผ่นโปรงใสที่ใช้สอนในห้องเรียนเท่านั้น อาจทำให้นักศึกษาที่ยังมีความเข้าใจได้ไม่ดีไม่สามารถทบทวนหรือดูตัวอย่างเมื่อต้องนำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงกลับไปทำที่บ้าน ดังนั้นในการสอนครั้งที่ 2 เพิ่มเติม ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มตัวอย่างและคำอธิบายสรุปรายละเอียดเนื้อหาของทักษะการเขียน การถอดความและการอ้างอิงเพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้ดูเป็นตัวอย่างที่บ้านประกอบในระหว่างทำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงก่อนที่จะนำมาส่งในคราวต่อไป จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงทั้งสองครั้งมาตรวจและให้คะแนนตามเกณฑ์
4. ผู้วิจัยได้ให้เรียงความจากหัวข้อที่กำหนดขึ้นทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยให้นักศึกษาส่งทางอีเมลล์ และผู้วิจัยได้นำไฟล์งานของนักศึกษาไปส่งตรวจในโปรแกรม Turnitin เพื่อตรวจสอบเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
5. นำข้อมูลคะแนนจากแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง และการเขียนเรียงความมาบันทึกในคอมพิวเตอร์เพื่อเตรียมการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยระยะที่สามนี้ มีวิธีการดำเนินการในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

(2) การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ t – test แบบเป็นอิสระจากกัน (independent t – test) ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

(3) การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ ANCOVA ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

(4) การเปรียบเทียบอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ t – test แบบเป็นอิสระจากกัน (independent t – test) ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

สรุปขั้นตอนการวิจัย

การดำเนินการวิจัยตั้งแต่ระยะที่ 1 จนถึงเสร็จสิ้นการวิจัยในระยะที่ 3 สามารถสรุปได้ดัง ภาพ 3.1

การวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 1 การสำรวจระดับความรู้ความเข้าใจ จำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม			การวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 2 การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม จากวิทยานิพนธ์		
กลุ่มตัวอย่าง	การเก็บรวบรวม ข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล	กลุ่มตัวอย่าง	การเก็บรวบรวม ข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
เป็นนักศึกษาปริญญาตรี โท และเอกชั้นปีต่าง ๆ ของภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2553 และ ภาคต้น ปีการศึกษา 2554 กรุงเทพฯ & ปริมณฑล 611 คน ใช้ วิธีการสุ่มแบบหลาย ขั้นตอน เครื่องมือ แบบวัดความรู้ความเข้าใจ จำแนกตามประเภท ของการลอกเลียน วรรณกรรม มีค่าความ ตรงเชิงเนื้อหา (IOC) 0.8 – 1 ค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.92	1) ศึกษาเอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) สอบถามความคิดเห็น จากผู้ทรงคุณวุฒิ และ ตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือ 3) ทดสอบกับกลุ่ม ตัวอย่าง	วิเคราะห์ค่าความ แปรปรวนแบบสามทาง โดยใช้ three – way ANOVA	เป็นวิทยานิพนธ์ระดับ ปริญญาโทและเอกของ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยที่สำเร็จ การศึกษาจากปี 29 – 52 จำนวน 110 ฉบับ ใช้ การสุ่มแบบหลาย ขั้นตอน เครื่องมือ 1) แบบประเมินการลอก เลียนวรรณกรรมมีค่า IOC เท่ากับ 0.6 – 1, ค่า Koppa เท่ากับ 0.72 2) การใช้เครื่องตรวจสอบ ด้วยโปรแกรม Turnitin	1) ใช้เกณฑ์การประเมินที่ สร้างขึ้นในการตรวจสอบ ข้อความจาก วิทยานิพนธ์ 2) ตรวจสอบการลอก เลียนวรรณกรรมจาก โปรแกรมสำเร็จรูป	วิเคราะห์ค่าความ แปรปรวนแบบสามทาง โดยใช้ three – way ANOVA

การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนา โปรแกรมความรู้ความเข้าใจ
ขั้นตอนการพัฒนา
1. นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในระยะที่ 1 มา ประกอบเพื่อจัดทำโปรแกรมฯ 2. ตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมฯ มี ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.4 และค่า ดัชนีความสอดคล้อง IOC เท่ากับ 0.6 3. ทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาเทคโนโลยี และสื่อสารการศึกษา จำนวน 58 คน 4. ปรับปรุงโปรแกรมความรู้ความเข้าใจฯ

การวิจัยระยะที่ 3 การใช้โปรแกรมในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรม		
กลุ่มตัวอย่าง	การเก็บรวบรวมข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชา จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา 2554 จำนวน 2 ห้องเรียน 37 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือ 1) แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรม มีค่า IOC เท่ากับ 1, ค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.81 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.81 ค่า อำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.69 2) แบบฝึกปฏิบัติ ทักษะการเขียนและการอ้างอิง 3) การเขียนเรียงความ	1) การสอบวัดผลก่อนเรียน 2) การสอนด้วยโปรแกรมฯ ในกลุ่ม ทดลอง และการสอนปกติในกลุ่ม ควบคุม 3) การสอบวัดผลหลังเรียน	วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอก เลียนวรรณกรรมก่อนเรียนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดย ใช้สถิติ t – test และเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่อง การลอกเลียนวรรณกรรมหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมโดยใช้ ANCOVA

ภาพ 3.1 ขั้นตอนในการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิลำเนาต่างกัน (2) เพื่อพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย และ (3) เพื่อตรวจสอบผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามวัตถุประสงค์การวิจัยมี 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจาก 2 แหล่ง คือ จากการสำรวจด้วยแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม และจากการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ดังนั้นในตอนนี้จะนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย 2) ผลการวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ รายละเอียดมีดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย ใช้วิธีการสำรวจด้วยแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิเคราะห์ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

1.1 ข้อมูลภูมิลำเนาของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน

1.3 ผลการศึกษากฎสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

2. ผลการวิเคราะห์ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ใช้วิธีการวิเคราะห์ด้วยเกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิเคราะห์ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

2.1 ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ผลการวิเคราะห์ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจำแนกตามรายด้าน

2.3 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม

1.1 ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลมีจำนวนทั้งสิ้น 611 คน ประกอบด้วยนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 319 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชนจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 โดยในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุดจำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 47.1 และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มากที่สุด คือมีจำนวน 114 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18.7 รองลงมาเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท 206 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 และปริญญาเอกจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1 โดยระดับปริญญาโทและปริญญาเอกเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มากที่สุดคือ 110 คน และ 69 คนคิดเป็นร้อยละ 18 และร้อยละ 11.3 ตามลำดับ โดยมีจำนวนนักศึกษานในแต่ละสาขาวิชาอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพอย่างละ 208 คนและ 207 คน คิดเป็นร้อยละ 34 และ 33.9 ตามลำดับ เป็นนักศึกษานหญิงมากกว่านักศึกษาชาย โดยมีจำนวนนักศึกษานหญิง 358 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 ส่วนนักศึกษาชายมีจำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 41.4 รายละเอียดดังตาราง

4.1

ตาราง 4.1 จำนวนและค่าร้อยละของตัวแปรพื้นฐานที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทของมหาวิทยาลัย		
-มหาวิทยาลัยรัฐบาล	319	52.2
-มหาวิทยาลัยเอกชน	292	47.8
รวม	611	100.0
2. ระดับการศึกษา		
-ปริญญาตรี	288	47.1
-ปริญญาโท	206	33.7
-ปริญญาเอก	117	19.1
รวม	611	100.0
3. สาขาวิชา		
-มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	196	32.1
-วิทยาศาสตร์สุขภาพ	207	33.9
-วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	208	34.0
รวม	611	100.0
4. เพศ		
-ชาย	253	41.4
-หญิง	358	58.6
รวม	611	100.0
5. ชั้นปี		
ระดับปริญญาตรี		
-ชั้นปีที่ 1	31	5.1
-ชั้นปีที่ 2	38	6.2
-ชั้นปีที่ 3	114	18.7
-ชั้นปีที่ 4	84	13.8
-ชั้นปีที่ 5	21	3.4
รวม	288	47.2
ระดับปริญญาโท		
-ชั้นปีที่ 1	110	18.0
-ชั้นปีที่ 2	80	13.1
-ชั้นปีที่ 3	11	1.8
-ชั้นปีที่ 4	2	0.3
-ชั้นปีที่ 5	3	0.5
รวม	206	33.7
ระดับปริญญาเอก		
-ชั้นปีที่ 1	69	11.3
-ชั้นปีที่ 2	16	2.6
-ชั้นปีที่ 3	17	2.8
-ชั้นปีที่ 4	6	0.9
-ชั้นปีที่ 5	9	1.5
รวม	117	19.1
รวมทั้งสิ้น	611	100.0

เมื่อจำแนกประเภทของมหาวิทยาลัยตามสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยรัฐบาล นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีจำนวนมากที่สุดคือ 118 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99 รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 32.29 ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนมีนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสูงที่สุด คือ 105 คน คิดเป็นร้อยละ 35.96 รองลงมาเป็นสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยมหาวิทยาลัยรัฐบาล และมหาวิทยาลัยเอกชนมีจำนวนนักศึกษาเท่ากันคือ 98 คน และคิดเป็นร้อยละ 30.72 และ 33.56 ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.2

ตาราง 4.2 จำนวนและค่าร้อยละของประเภทของมหาวิทยาลัย จำแนกตามสาขาวิชา

ประเภท มหาวิทยาลัย	สาขาวิชา							
	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์		วิทยาศาสตร์สุขภาพ		วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ม.รัฐบาล	98	30.72	118	36.99	103	32.29	319	100.00
ม.เอกชน	98	33.56	89	30.48	105	35.96	292	100.00
รวม	196	32.08	207	33.88	208	34.04	611	100.00

เมื่อจำแนกประเภทของมหาวิทยาลัยตามระดับการศึกษา พบว่า ทั้งมหาวิทยาลัยรัฐบาล และมหาวิทยาลัยเอกชน มีนักศึกษาในระดับปริญญาตรีสูงที่สุดคือ 142 คน และ 146 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 44.51 และร้อยละ 50 ตามลำดับ รองลงมาเป็นปริญญาโท โดยมหาวิทยาลัยรัฐบาล มีนักศึกษาจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99 และมหาวิทยาลัยเอกชน 88 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30.14 ส่วนปริญญาเอก มหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน มีจำนวนนักศึกษาใกล้เคียงกัน คือ 59 คน และ 58 คน โดยในจำนวนนี้คิดเป็นร้อยละ 18.50 และ 19.86 ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.3

ตาราง 4.3 จำนวนและค่าร้อยละของประเภทของมหาวิทยาลัย จำแนกตามระดับการศึกษา

ประเภท มหาวิทยาลัย	ระดับการศึกษา							
	ปริญญาตรี		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ม.รัฐบาล	142	44.51	118	36.99	59	18.50	319	100.00
ม.เอกชน	146	50.00	88	30.14	58	19.86	292	100.00
รวม	288	47.14	206	33.71	117	19.15	611	100.00

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามสาขาวิชาและระดับการศึกษา พบว่า ทั้งสามสาขาวิชาคือ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีนักศึกษาในระดับปริญญาตรีสูงที่สุด โดยสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีจำนวนนักศึกษามากที่สุดคือ

110 คน คิดเป็นร้อยละ 53.14 และระดับปริญญาโทมีนักศึกษาจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 39.61 ส่วนในระดับปริญญาเอก สาขาวิชาที่มีจำนวนนักศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คือมีจำนวน 55 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 28.06 รองลงมาเป็น สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจำนวนนักศึกษา 47 คน คิดเป็นร้อยละ 22.60 และ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีจำนวนนักศึกษาน้อยที่สุดของนักศึกษาทั้งหมด คือมีจำนวน 15 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 7.25 รายละเอียดดังตาราง 4.4

ตาราง 4.4 จำนวนและค่าร้อยละของสาขาวิชา จำแนกตามระดับการศึกษา

สาขาวิชา	ระดับการศึกษา							
	ปริญญาตรี		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มนุษยศาสตร์	87	44.39	54	27.55	55	28.06	196	100.00
วิทย์สุขภาพ	110	53.14	82	39.61	15	7.25	207	100.00
วิทย์เทคโนโลยี	91	43.75	70	33.65	47	22.60	208	100.00
รวม	288	47.14	206	33.71	117	19.15	611	100.00

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน

1.2.1) ค่าสถิติพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน

โดยภาพรวม ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาทั้ง 6 ด้าน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านต่าง ๆ 6 ด้านของนักศึกษายู่ระหว่าง 2.23 – 5.83 โดยนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดไปสู่อันดับที่ 6 ตามลำดับนี้ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 5.83 รองลงมาเป็นด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 การลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 ลำดับถัดมาเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 3.23 การถอดความอย่างไม่เหมาะสมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 และการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายมีค่าอยู่ระหว่าง 62.21 – 116.14 โดยด้านทั้ง 6 ด้าน ด้านที่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงที่สุดไปสู่อันดับที่ 6 เรียงตามลำดับมีดังนี้ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 116.14 ลำดับที่สอง

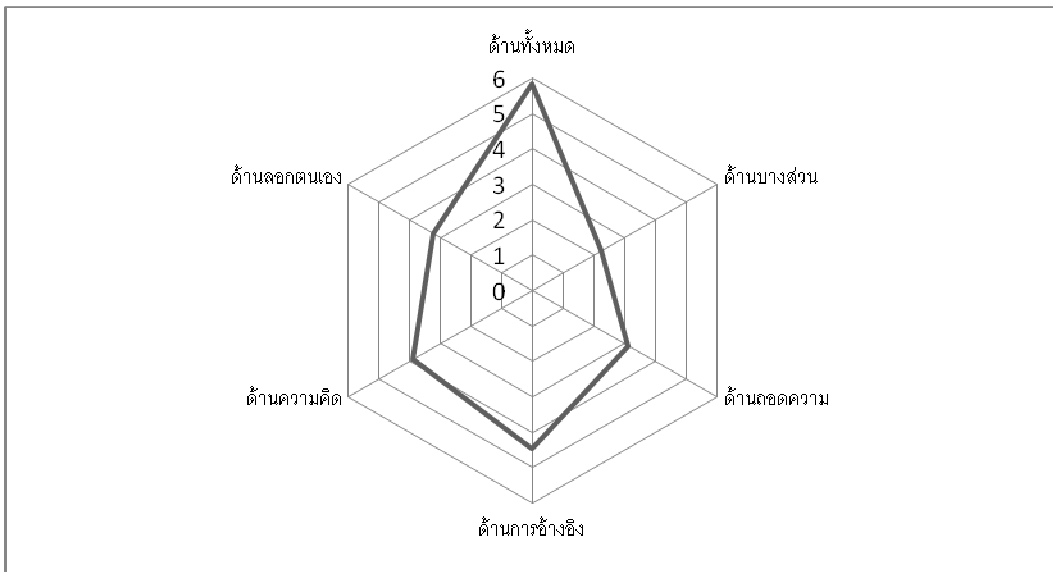
เป็นด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 102.17 ถัดมาเป็นการถอดความอย่างไม่เหมาะสม มีค่าเท่ากับ 81.73 ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดและด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีค่าเป็น 66.90 และ 66.37 ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายต่ำที่สุด ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดมีค่าเท่ากับ 62.21 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า ตัวแปรความรู้ความเข้าใจ 5 ด้านที่มีค่าความเบ้เป็นบวก ได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง แสดงว่าด้าน 5 ด้านเหล่านี้ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ยกเว้นความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดที่ได้ค่าความเบ้เป็นลบ ซึ่งแสดงว่ามีเพียงความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดเท่านั้นที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจสูงกว่าค่าเฉลี่ย ในขณะที่ค่าความโด่ง พบว่า ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม 5 ด้านที่มีค่าความโด่งเป็นลบ ได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง แสดงว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันมาก และมีเพียงด้านเดียว คือ ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนที่มีค่าความโด่งเป็นบวก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันน้อย รายละเอียดดังตาราง 4.5

ตาราง 4.5 ค่าสถิติพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน

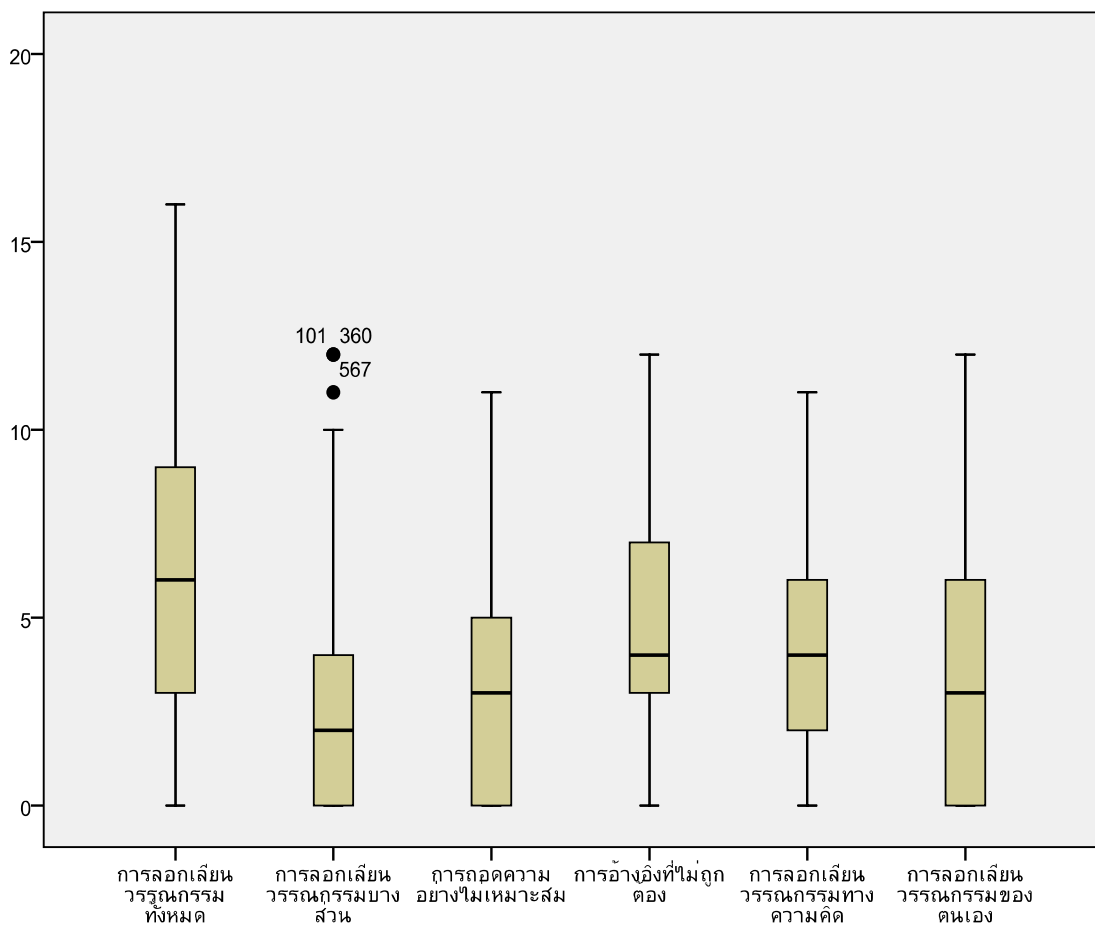
ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน	คะแนนเต็ม	n	min	max	\bar{x}	S.D.	C.V. (%)	Sk.	Ku.
1.การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด	16	611	0.00	16.00	5.83	3.90	66.90	.194	-.749
2.การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน	12	611	0.00	12.00	2.23	2.59	116.14	1.025	.442
3.การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	12	611	0.00	11.00	3.12	2.55	81.73	.442	-.591
4.การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	12	611	0.00	12.00	4.46	2.96	66.37	.224	-.639
5.การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด	12	611	0.00	11.00	3.89	2.42	62.21	-.025	-.774
6.การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง	12	611	0.00	12.00	3.23	3.30	102.17	.744	-.458
รวม	76	611	0.00	62.00	22.76	12.63	55.49	.222	-.334

1.2.2) การวิเคราะห์ boxplot ของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน

จากความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน พบว่า ความรู้ความเข้าใจด้านที่นักศึกษาทำคะแนนได้ดีที่สุดจะเป็นด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ทั้งนี้ เพราะมี boxplot สูงกว่าด้านอื่น รองลงมาเป็นด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ลำดับที่ 3 เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ลำดับที่ 4 เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด ลำดับที่ 5 เป็นการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และลำดับสุดท้ายเป็นด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน โดยจะพบว่าด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดมีมัธยฐานอยู่สูงกว่า boxplot ด้านอื่น และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนมีค่ามัธยฐานต่ำที่สุด ด้านที่มีการกระจายของคะแนนค่อนข้างมากได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดและด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง และพบว่าด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองที่มีการแจกแจงข้อมูลแบบสมมาตร ส่วนด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมจะมีลักษณะข้อมูลเบ้ซ้าย ซึ่งแสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย และด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องที่มีลักษณะข้อมูลเบ้ขวา ซึ่งแสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย ด้านที่มีคะแนนสูงสุดและต่ำสุดอยู่ในระดับเดียวกัน ได้แก่ ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องและด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง โดยร้อยละ 50 ของนักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องมีคะแนนอยู่ระหว่าง 3 – 7 คะแนน ในขณะที่ร้อยละ 50 ของนักศึกษาได้คะแนนด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองต่ำกว่าด้านการอ้างอิงอย่างไม่ถูกต้อง คือ ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 6 คะแนน ส่วนด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมและด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิดจะมีคะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุดอยู่ในระดับเดียวกัน แต่จะเห็นได้ว่า ร้อยละ 50 ของนักศึกษาจะได้คะแนนด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิดมีคะแนนสูงกว่าด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม โดยด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมจะมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 5 คะแนน ในขณะที่ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด นักศึกษา ร้อยละ 50 มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 2 – 6 คะแนน สำหรับด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ซึ่งเป็นด้านที่นักศึกษาได้คะแนนต่ำที่สุด จะมีค่าสุดโต่งที่เป็นผู้ตอบที่ได้คะแนนสูงสุด คือ ผู้ตอบในลำดับที่ 101, 360 และ 567 ซึ่งได้คะแนนอยู่ในช่วง 12 คะแนนและ 11 คะแนนตามลำดับ รายละเอียดดังภาพ 4.1 และภาพ 4.2

ภาพ 4.1 คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน

ภาพ 4.2 boxplot ของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน

1.3 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และ สาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

ในด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม พบว่า มหาวิทยาลัย รัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่า มหาวิทยาลัยเอกชน (\bar{x} มหาวิทยาลัยรัฐบาลเท่ากับ 25.43, S.D. เท่ากับ 0.73 และ \bar{x} มหาวิทยาลัยเอกชนเท่ากับ 21.30, S.D. เท่ากับ 0.72 ตามลำดับ) นักศึกษาในระดับการศึกษาปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่า นักศึกษาในระดับปริญญาโทและระดับปริญญาตรี นักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจโดยรวมสูงกว่านักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนักศึกษาในสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมต่ำที่สุด

ในด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน พบว่า ทั้งหมดทุกด้านของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม นักศึกษามหาวิทยาลัย รัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน และเมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองที่นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นตามลำดับจากระดับการศึกษาปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอก ส่วนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมอีก 2 ด้าน ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน และด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมที่นักศึกษามีคะแนนจากสูงที่สุดไปสู่อันดับต่ำสุดตามลำดับแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ นักศึกษาระดับปริญญาเอกได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี และนักศึกษาในระดับปริญญาโทได้คะแนนเฉลี่ยในด้านเหล่านี้ต่ำที่สุด ในส่วนของสาขาวิชา พบว่า ในแต่ละด้านของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม นักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาได้คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันออกไปดังนี้ ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน และด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตามลำดับ ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่านักศึกษสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และ

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตามลำดับ สำหรับความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง พบว่าสาขาวิชาที่นักศึกษาทำคะแนนในด้านนี้ได้คะแนนสูงที่สุดเป็นนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ตามมาด้วยสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยในด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีคะแนนเกือบเท่ากัน ส่วนความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด นักศึกษาสาขาวิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดเป็นนักศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด รายละเอียดดังตาราง 4.6 ตาราง 4.6 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านจำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

ตัวแปรที่ศึกษา	N	ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม													
		โดยรวม		ด้านทั้งหมด		ด้านบางส่วน		ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม		อ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง		ด้านความคิด		ด้านการลอกเลียนของตนเอง	
		\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1.ประเภทของมหาวิทยาลัย															
-รัฐบาล	319	25.43	0.73	6.57	0.23	2.43	0.16	3.36	0.15	4.91	0.17	4.39	0.14	3.77	0.19
-เอกชน	292	21.30	0.72	5.63	0.22	2.04	0.16	2.86	0.15	4.14	0.17	3.64	0.14	2.98	0.19
รวม	611	23.48	0.51	6.13	0.16	2.25	0.11	3.13	0.11	4.55	0.12	4.04	0.10	3.40	0.14
2.ระดับการศึกษา															
-ปริญญาตรี	288	20.40	0.71	5.01	0.22	2.22	0.15	3.05	0.15	3.97	0.17	3.36	0.14	2.79	0.19
-ปริญญาโท	206	23.26	0.85	6.13	0.26	2.13	0.18	2.84	0.18	4.60	0.20	4.10	0.16	3.45	0.23
-ปริญญาเอก	117	27.46	1.14	7.47	0.35	2.42	0.25	3.55	0.24	5.17	0.27	4.79	0.22	4.06	0.30
รวม	611	23.48	0.51	6.13	0.16	2.25	0.11	3.13	0.11	4.55	0.12	4.04	0.10	3.40	0.14
3.สาขาวิชา															
-มนุษยฯ	196	22.99	0.88	6.39	0.27	2.19	0.19	2.93	0.19	4.62	0.21	3.95	0.17	2.93	0.23
-วิทยาศาสตร์สุขภาพ	207	24.12	0.94	6.14	0.29	2.20	0.20	3.18	0.20	4.63	0.23	4.26	0.18	3.70	0.25
-วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	208	23.44	0.86	5.86	0.27	2.34	0.19	3.28	0.18	4.41	0.21	3.95	0.17	3.61	0.23
รวม	611	23.48	0.51	6.13	0.16	2.25	0.11	3.13	0.11	4.55	0.12	4.04	0.10	3.40	0.14

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และรายด้าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลการศึกษารายละเอียดดังตาราง 4.7

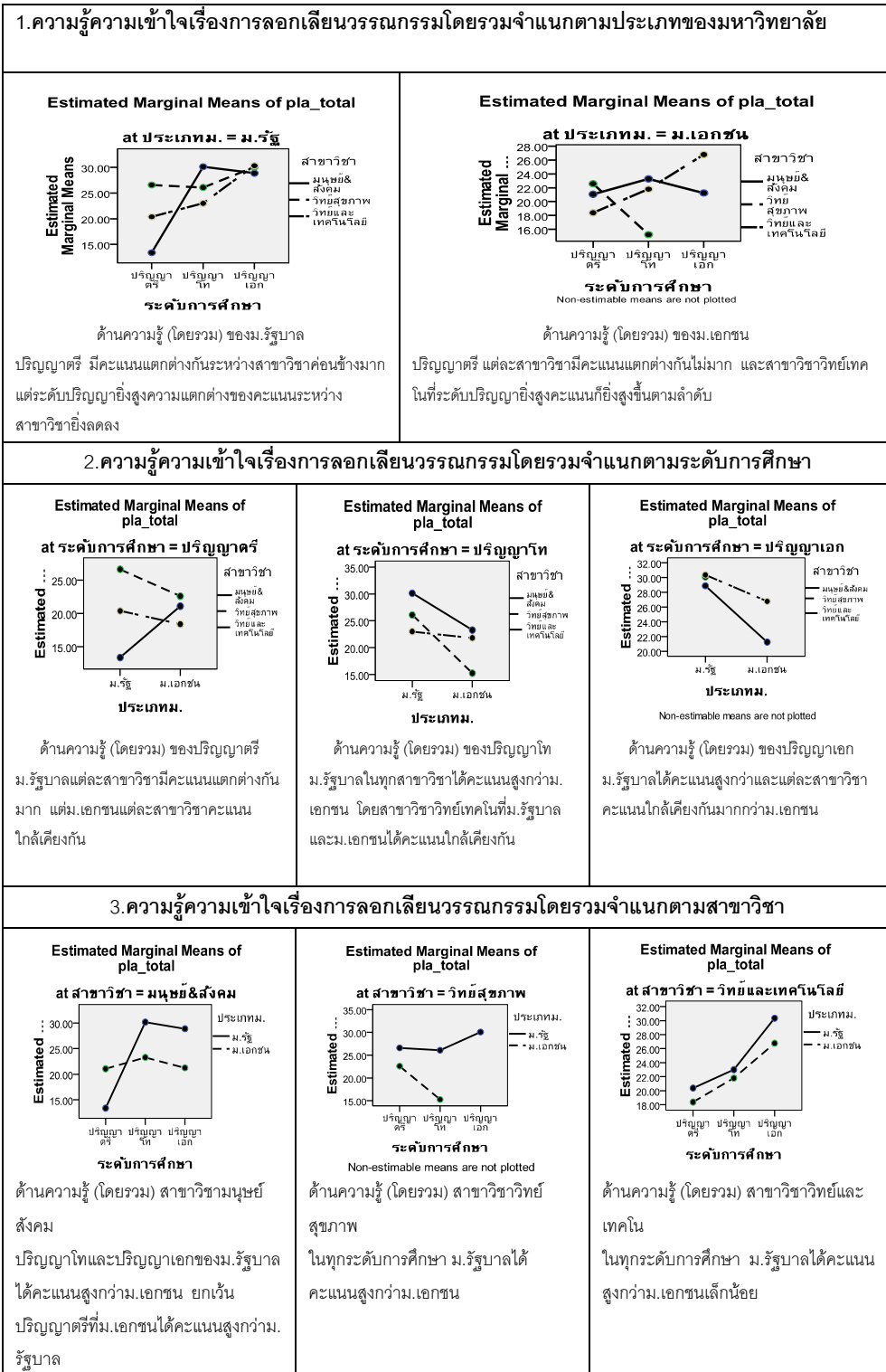
ตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และรายด้านระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ตัวแปรที่ศึกษา	ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม													
	โดยรวม		ด้านการลอกเลียน		ด้านการลอก		ด้านการถอด		ด้านการอ้างอิง		ด้านการลอกเลียน		ด้านการลอกเลียน	
			ทั้งหมด		เลียนบางส่วน		ความ		ที่ไม่ถูกต้อง		ทางความคิด		ของตนเอง	
	F	P	F	P	F	P	F	P	F	P	F	P	F	P
- A	15.443**	.000	7.302**	.007	3.813	.051	6.219*	.013	13.156**	.000	10.513**	.001	5.988*	.015
- B	9.637**	.000	13.832**	.000	.095	.909	1.618	.199	4.782**	.009	13.732**	.000	5.487**	.004
- C	.119	.888	.961	.383	.358	.699	.906	.405	.258	.773	.872	.419	2.784	.063
- A * B	6.936**	.001	<u>7.716**</u>	<u>.000</u>	.727	.484	1.822	.163	<u>4.153*</u>	<u>.016</u>	2.496	.083	<u>4.426*</u>	<u>.012</u>
- A * C	4.556*	.011	2.261	.105	1.345	.261	1.495	.225	<u>4.638*</u>	<u>.010</u>	2.226	.109	2.476	.085
- B * C	6.895**	.000	<u>6.999**</u>	<u>.000</u>	.681	.606	<u>3.255*</u>	<u>.012</u>	<u>4.484**</u>	<u>.001</u>	5.637**	.000	<u>5.834**</u>	<u>.000</u>
- A * B * C	<u>3.119*</u>	<u>.026</u>	2.508	.058	<u>5.339**</u>	<u>.001</u>	2.490	.059	2.581	.053	<u>3.675*</u>	<u>.012</u>	.769	.512

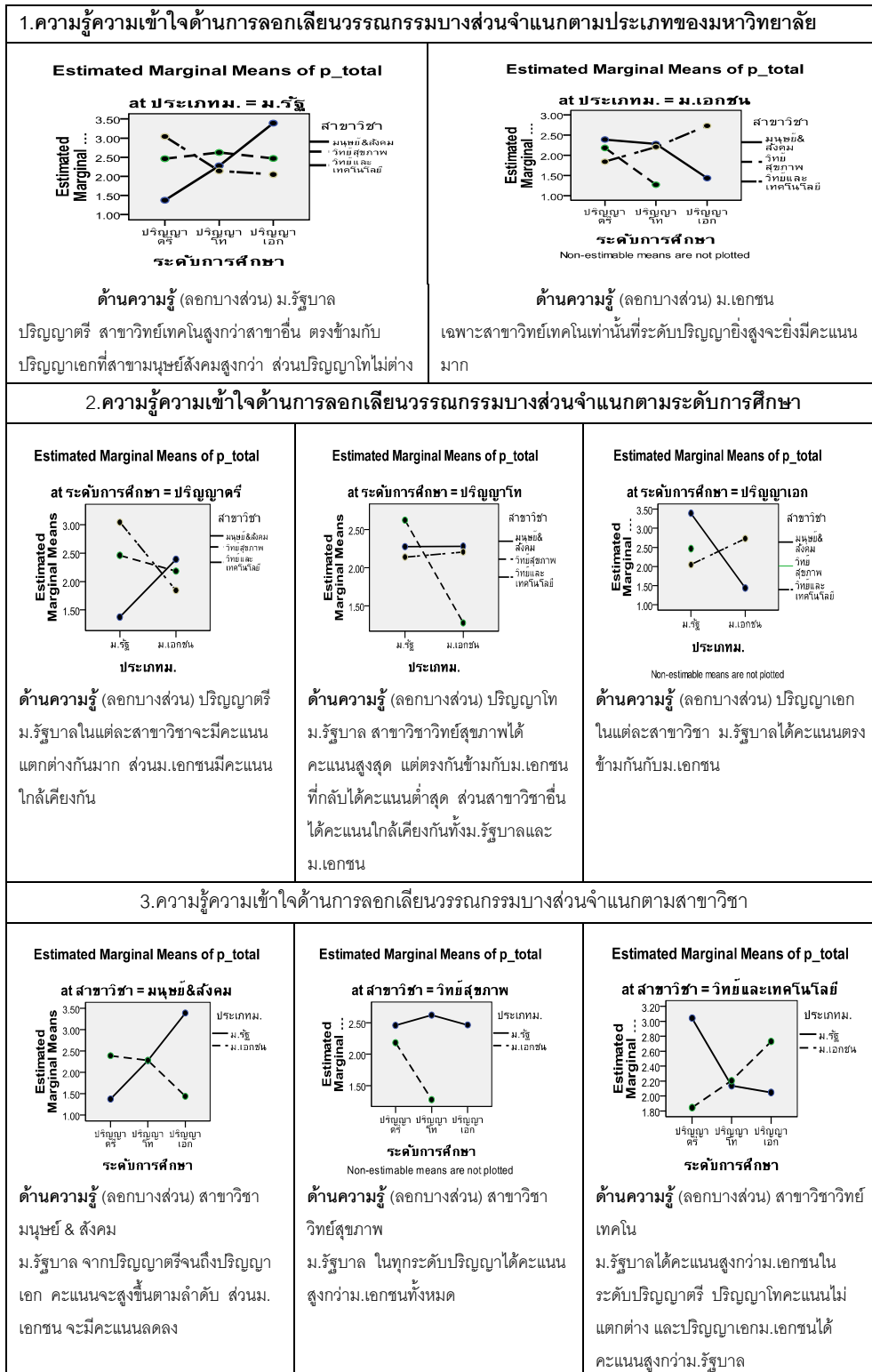
หมายเหตุ A = ประเภทของมหาวิทยาลัย, B = ระดับการศึกษา, C = สาขาวิชา, * = ปฏิสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปฏิสัมพันธ์ ได้ผลการวิเคราะห์จำแนกได้ดังนี้

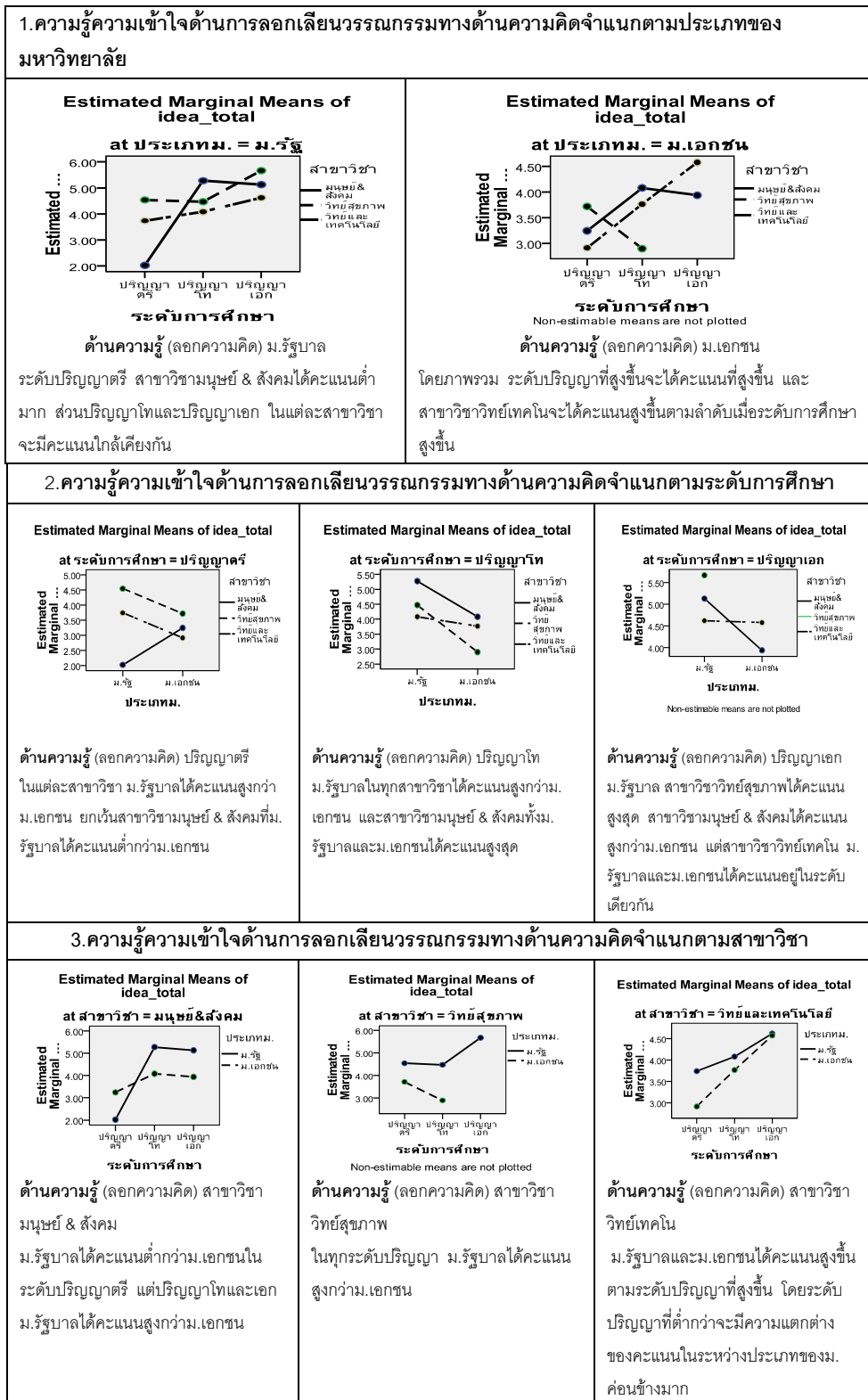
1.3.1) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่าด้านที่ได้รับอิทธิพลจากปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด ผลการศึกษารายละเอียดดังภาพ 4.3 – ภาพ 4.5

ภาพ 4.3 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และ สาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม

ภาพ 4.4 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

ภาพ 4.5 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด

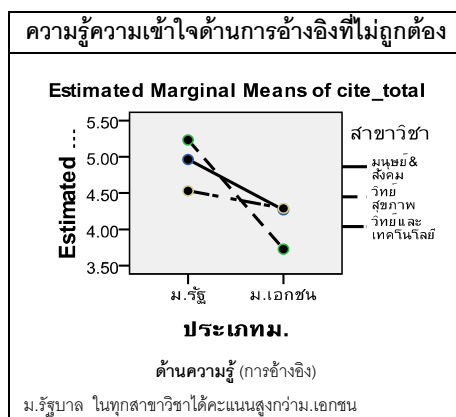
1.3.2) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ 2 ระดับ จำแนกได้เป็น 1) ประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษา 2) ประเภทของมหาวิทยาลัยและสาขาวิชา และ 3) ระดับการศึกษาและสาขาวิชา

1) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษา ที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่าด้านที่ได้รับอิทธิพลจากปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง รายละเอียดดังภาพ 4.6

ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด	ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
<p>Estimated Marginal Means of w_total</p> <p>ระดับการศึกษา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก</p> <p>ด้านความรู้ (ลอกทั้งหมด)</p> <p>ม.รัฐบาล ปริญญาโทและปริญญาเอกได้คะแนนสูงกว่า.เอกชน ยกเว้นปริญญาตรีที่.เอกชนได้คะแนนสูงกว่า.รัฐบาล</p>	<p>Estimated Marginal Means of cite_total</p> <p>ระดับการศึกษา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก</p> <p>ด้านความรู้ (การอ้างอิง)</p> <p>ม.รัฐบาล ปริญญาโทและปริญญาเอกได้คะแนนสูงกว่า.เอกชน ยกเว้นปริญญาตรีที่ ม.รัฐบาลและ ม.เอกชนได้คะแนนใกล้เคียงกัน</p>	<p>Estimated Marginal Means of self_total</p> <p>ระดับการศึกษา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก</p> <p>ด้านความรู้ (ลอกของตนเอง)</p> <p>ม.รัฐบาล ปริญญาโทและปริญญาเอกได้คะแนนสูงกว่า.เอกชน ยกเว้นปริญญาตรีที่.เอกชนได้คะแนนสูงกว่า.รัฐบาล</p>

ภาพ 4.6 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

2) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัยและสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่าด้านที่ได้รับอิทธิพลจากปฏิสัมพันธ์มีเพียง 1 ด้าน คือ ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง รายละเอียดดังภาพ 4.7

ภาพ 4.7 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง

3) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่าด้านที่ได้รับอิทธิพลจากปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง รายละเอียดดังภาพ 4.8

ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด	ความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม	ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
<p>Estimated Marginal Means of w_total</p> <p>ระดับการศึกษา</p> <p>ด้านความรู้ (ลอกทั้งหมด) โดยภาพรวม คะแนนสูงขึ้นตามระดับปริญญาที่สูงขึ้น โดยสาขาวิชาวิทยุเทคโนโลยีได้คะแนนสูงขึ้นตามลำดับการศึกษาที่สูงขึ้น</p>	<p>Estimated Marginal Means of pha_total</p> <p>ระดับการศึกษา</p> <p>ด้านความรู้ (การถอดความ) ปริญญาตรี สาขาวิชาที่ได้คะแนนสูงสุดคือวิทยุสุขภาพ โดยคะแนนในแต่ละสาขาวิชาแตกต่างกันมาก ส่วนปริญญาโทและเอกในแต่ละสาขาวิชาจะมีคะแนนใกล้เคียงกันมากกว่าปริญญาตรี</p>	<p>Estimated Marginal Means of cite_total</p> <p>ระดับการศึกษา</p> <p>ด้านความรู้ (การอ้างอิง) สาขาวิชามนุษย์ & สังคม และสาขาวิชาวิทยุเทคโนโลยีจะมีคะแนนเพิ่มขึ้นตามลำดับเมื่อระดับปริญญาสูงขึ้น</p>	<p>Estimated Marginal Means of self_total</p> <p>ระดับการศึกษา</p> <p>ด้านความรู้ (ลอกของตนเอง) สาขาวิชาวิทยุสุขภาพและวิทยุเทคโนโลยีมีคะแนนใกล้เคียงกันในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ส่วนสาขาวิชา มนุษย์ & สังคม ในระดับปริญญาโทและเอกจะมีคะแนนแตกต่างจากสาขาวิชาอื่นค่อนข้างมาก</p>

ภาพ 4.8 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

2 ผลการวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

2.1 ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

วิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 68.2 และ 31.8 ตามลำดับ โดยมีวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาเอกอย่างละเท่ากันคือ 55 เล่มหรือร้อยละ 50 วิทยานิพนธ์มีจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา 5 ปี สูงที่สุดคือ 37 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 33.6 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา 4 ปี มีจำนวน 27 เล่มหรือคิดเป็นร้อยละ 24.5 และวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา 3 ปี มีจำนวน 25 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 22.7 ที่เหลือเป็นวิทยานิพนธ์ที่ใช้เวลาในการศึกษา 2 ปี 6 ปี และ 7 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 12.7 5.5 และ 0.9 ตามลำดับ โดยในจำนวนวิทยานิพนธ์ 110 เล่มนี้ เป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 สูงที่สุดมีจำนวน 51 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 46.4 ลำดับถัดมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2540 – 2544 มีจำนวน 21 เล่มหรือคิดเป็นร้อยละ 19.1 ลำดับที่ 3 เป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2535 – 2539 วิทยานิพนธ์ปี 2550 – 2552 และปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2529 – 2534 ซึ่งมีจำนวนวิทยานิพนธ์ 16 เล่ม 12 เล่ม และ 10 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 14.5 10.9 และ 9.1 ตามลำดับ เป็นวิทยานิพนธ์ที่ครอบคลุมในสาขาวิชาต่าง ๆ จำนวน 12 สาขาวิชา โดยเป็นสาขาวิชาที่ใช้ในการศึกษาอย่างละ 5 เล่มหรือคิดเป็นร้อยละ 4.5 จำนวน 2 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชา A3 และ B1 นอกนั้นเป็นวิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษาอย่างละ 10 เล่ม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 9.1 จำนวน 10 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชา A1 A2 A4 A5 C1 C2 C3 D1 D2 และ D3 รายละเอียดดังตาราง 4.8

ตาราง 4.8 จำนวนและค่าร้อยละของตัวแปรพื้นฐานที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศของผู้ทำวิทยานิพนธ์		
-ชาย	35	31.8
-หญิง	75	68.2
รวม	110	100.0
2. ระดับการศึกษา		
-ปริญญาโท	55	50.0
-ปริญญาเอก	55	50.0
รวม	110	100.0
3. จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา		
- 2 ปี	14	12.7
- 3 ปี	25	22.7
- 4 ปี	27	24.5
- 5 ปี	37	33.6
- 6 ปี	6	5.5
- 7 ปี	1	0.9
รวม	110	100.0
4. ปีที่สำเร็จการศึกษา		
-ปี 2529 – 2534	10	9.1
-ปี 2535 – 2539	16	14.5
-ปี 2540 - 2544	21	19.1
-ปี 2545 - 2549	51	46.4
-ปี 2550 – 2552	12	10.9
รวม	110	100.0
5. สาขาวิชา		
- A1	10	9.1
- A2	10	9.1
- A3	5	4.5
- A4	10	9.1
- A5	10	9.1
-B1	5	4.5
-C1	10	9.1
-C2	10	9.1
-C3	10	9.1
-D1	10	9.1
-D2	10	9.1
-D3	10	9.1
รวม	110	100.0

สำหรับวิทยานิพนธ์จำนวน 110 เล่ม แบ่งเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกอย่างละ 55 เล่ม โดยวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท มีวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาจำนวนมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดดังนี้ เป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 มากที่สุด จำนวน 21 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 38.18 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่

สำเร็จการศึกษาปี 2540 – 2544 จำนวน 13 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 23.64 ลำดับที่สามถึงห้า เป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2535 – 2539 จำนวน 10 เล่ม หรือร้อยละ 18.18 ลำดับถัดมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2529 – 2534 จำนวน 6 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 10.91 และลำดับสุดท้ายเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2550 – 2552 มีจำนวน 5 เล่ม และคิดเป็นร้อยละ 9.09 ส่วนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก พบว่า เป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2545 – 2549 สูงที่สุดคือ มีจำนวน 30 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 54.55 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ในปี 2540 – 2544 มีจำนวน 8 เล่ม หรือคิดเป็นร้อยละ 14.55 ส่วนวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2529 – 2534 จะมีจำนวนน้อยที่สุดคือ จำนวน 4 เล่มหรือร้อยละ 7.27 รายละเอียดดังตาราง 4.9

ตาราง 4.9 จำนวนและค่าร้อยละของวิทยานิพนธ์จำแนกตามระดับการศึกษา และปีที่สำเร็จการศึกษา

ระดับการศึกษา	ปีที่สำเร็จการศึกษา											
	ปี 29 - 34		ปี 35 - 39		ปี 40 - 44		ปี 45 - 49		ปี 50 - 52		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ป.โท	6	10.91	10	18.18	13	23.64	21	38.18	5	9.09	55	100.0
ป.เอก	4	7.27	6	10.91	8	14.55	30	54.55	7	12.72	55	100.0
รวม	10	9.09	16	14.55	21	19.09	51	46.36	12	10.91	110	100.0

เมื่อจำแนกวิทยานิพนธ์ตามระดับการศึกษาปริญญาโทและปริญญาเอกที่มีอย่างละ 55 เล่ม ออกเป็นสาขาวิชาต่าง ๆ พบว่า มีวิทยานิพนธ์ที่เป็นระดับการศึกษาปริญญาโทและปริญญาเอกอย่างละ 5 เล่ม ได้แก่ สาขาวิชา A1 A4 A5 C1 C2 C3 D1 D2 และD3 หรือแต่ละสาขาวิชาคิดเป็นร้อยละ 50 สาขาวิชาที่ใช้ในการศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท ซึ่งมีสาขาวิชาละ 5 เล่ม ได้แก่ สาขาวิชา A3 และB1 ส่วนสาขาวิชา A2 จะมีวิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษาเป็นระดับปริญญาเอกเท่านั้น โดยมีจำนวน 10 เล่ม รายละเอียดดังตาราง 4.10

ตาราง 4.10 จำนวนและค่าร้อยละของวิทยานิพนธ์จำแนกตามระดับการศึกษา และสาขาวิชา

สาขาวิชา	ระดับการศึกษา					
	ปริญญาโท		ปริญญาเอก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
- A1	5	50	5	50	10	100
- A2	0	0	10	100	10	100
- A3	5	100	0	0	5	100
- A4	5	50	5	50	10	100
- A5	5	50	5	50	10	100
- B1	5	100	0	0	5	100
- C1	5	50	5	50	10	100
- C2	5	50	5	50	10	100
- C3	5	50	5	50	10	100
- D1	5	50	5	50	10	100
- D2	5	50	5	50	10	100
- D3	5	50	5	50	10	100
รวม	55	50	55	50	110	100

เมื่อจำแนกวิทยานิพนธ์ตามปีที่สำเร็จการศึกษา และสาขาวิชา พบว่า วิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2545 – 2549 มีจำนวนมากที่สุดคือ 51 เล่ม หรือคิดเป็นร้อยละ 46.36 และในจำนวนนี้ประกอบด้วยสาขาวิชา D1 มากที่สุดคือมีจำนวน 9 เล่มหรือร้อยละ 90 รองลงมาเป็นสาขาวิชา C3 มีจำนวน 7 เล่ม หรือร้อยละ 70 อันดับที่สามเป็นสาขาวิชา A1 A5 และC1 ซึ่งมีจำนวนอย่างละ 6 เล่ม แต่ละสาขาวิชาคิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2540 – 2544 มีจำนวน 21 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 19.09 ซึ่งมีสาขาวิชา D3 สูงที่สุดมีจำนวน 4 เล่ม หรือร้อยละ 40 รองลงมาเป็นสาขาวิชาละ 3 เล่ม หรือแต่ละสาขาวิชาคิดเป็นร้อยละ 30 ได้แก่ A1 C1 และC2 สำหรับวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2529 – 2534 จะมีจำนวนน้อยที่สุดคือ มีจำนวน 10 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 9.09 ประกอบด้วยสาขาวิชา A2 ที่มีจำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษาสูงสุดคือ 3 เล่ม หรือร้อยละ 30 ที่เหลือเป็นสาขาวิชาอื่น ๆ สาขาวิชาละ 1 เล่ม หรือคิดเป็นร้อยละ 20 ของแต่ละสาขาวิชา ได้แก่ A3 A4 และB1 และคิดเป็นร้อยละ 10 ของแต่ละสาขาวิชาซึ่งได้แก่ C2 C3 D2 และD3 ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.11

ตาราง 4.11 จำนวนและค่าร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำแนกตามปีที่สำเร็จการศึกษา และสาขาวิชา

สาขาวิชา	ปีที่สำเร็จการศึกษา											
	ปี 29 - 34		ปี 35 - 39		ปี 40 - 44		ปี 45 - 49		ปี 50 - 52		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
- A1	0	0	0	0	3	30	6	60	1	10	10	100
- A2	3	30	2	20	1	10	4	40	0	0	10	100
- A3	1	20	1	20	1	20	1	20	1	20	5	100
- A4	1	20	3	60	1	20	3	60	2	40	10	100
- A5	0	0	1	20	0	0	6	60	3	30	10	100
- B1	1	20	1	20	2	40	1	20	0	0	5	100
- C1	0	0	0	0	3	30	6	60	1	10	10	100
- C2	1	10	2	20	3	30	3	30	1	10	10	100
- C3	1	10	0	0	1	10	7	70	1	10	10	100
- D1	0	0	0	0	1	10	9	90	0	0	10	100
- D2	1	10	2	20	1	10	4	40	2	20	10	100
- D3	1	10	4	40	4	40	1	10	0	0	10	100
รวม	10	9.09	16	14.55	21	19.09	51	46.36	12	10.91	110	100

2.2 ผลการวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจำแนกตามรายด้าน

2.2.1) ค่าสถิติพื้นฐานของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์โดยการใช้เกณฑ์การประเมินวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วยเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และเกณฑ์การตรวจสอบเพิ่มเติมจากโปรแกรมสำเร็จรูป โดยเกณฑ์การประเมินที่ได้สร้างขึ้น ประกอบด้วยการลอกเลียนวรรณกรรม 3 ประเภท ได้แก่ การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน การถอดความอย่างไม่เหมาะสม และการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ผลการศึกษาได้พบว่าเกณฑ์ในแต่ละประเภทมีคะแนนต่ำสุดเป็น 0 คะแนน และมีคะแนนสูงสุดอยู่ระหว่าง 3 – 4 คะแนน และเนื่องจากการตรวจสอบเพิ่มเติมจากโปรแกรมสำเร็จรูปจะตรวจสอบได้เฉพาะจากข้อความที่คัดลอกมาโดยตรง หรือข้อความที่ถอดความได้อย่างไม่เหมาะสมโดยเป็นการเปลี่ยนแปลงคำแต่เพียงเล็กน้อย ดังนั้นการตรวจสอบเพิ่มเติมจากโปรแกรมสำเร็จรูปจึงจัดได้ว่าเป็นการตรวจสอบในประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่า เมื่อรวมประเภทนี้โดยใช้เกณฑ์ที่สร้างขึ้น และเกณฑ์ที่ได้จากโปรแกรมสำเร็จรูปจะได้คะแนนเฉลี่ยในประเภทนี้เท่ากับ 1.54 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 และจากการประเมินวิทยานิพนธ์ 110 เล่ม พบว่า ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดไปสู่ต่ำที่สุด มีดังนี้ ประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.95 รองลงมาเป็นประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.54 และมีส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานเท่ากับ 1.19 ลำดับที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดเป็นประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.97 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจะมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนอยู่ระหว่างร้อยละ 44.08 – 167.92 ซึ่งจากประเภททั้งหมดมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนจากสูงที่สุดไปสู่ต่ำที่สุดดังนี้ ประเภทที่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงที่สุด ได้แก่ ประเภทของการลอกเลียนบางส่วน มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเป็น 94.85 รองลงมาเป็นประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 77.27 ลำดับที่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายต่ำที่สุดเป็นประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องโดยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 55.56

เมื่อพิจารณาค่าความเบ้และค่าความโด่ง พบว่า ค่าความเบ้ของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนและประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสมมีค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งก็หมายความว่า ทั้งสองประเภทนี้ของการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์มีการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนค่าความโด่ง พบว่า มีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงให้เห็นว่า วิทยานิพนธ์ในแต่ละเล่มมีความแตกต่างของคะแนนมากในประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน และการถอดความอย่างไม่เหมาะสม

ส่วนค่าความเบ้และค่าความโด่งของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่ามีค่าความเบ้และค่าความโด่งเป็นลบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องมีการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ย และวิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษามีความแตกต่างกันมากของคะแนนในประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมดังกล่าว รายละเอียดดังตาราง 4.12

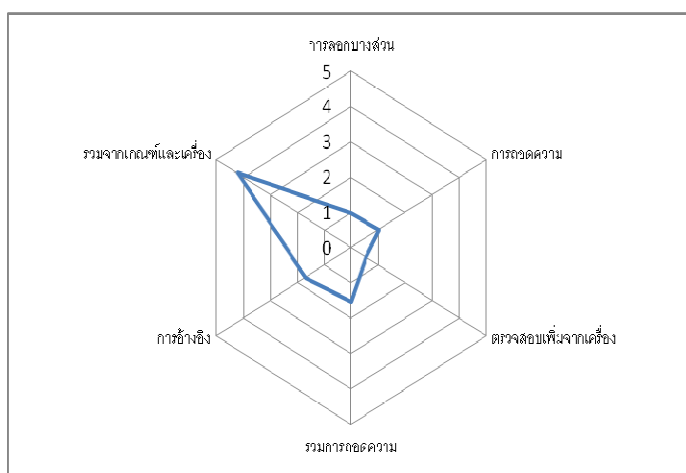
ตาราง 4.12 ค่าสถิติพื้นฐานของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

เกณฑ์การประเมินวิทยานิพนธ์	คะแนนเต็ม	n	min	max	\bar{x}	S.D.	C.V. (%)	Sk.	Ku.
เกณฑ์การประเมินที่ได้สร้างขึ้น									
1.การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน	5	110	0	4	0.97	0.92	94.85	0.63	-0.17
2.การถอดความอย่างไม่เหมาะสม									
2.1 ตรวจสอบโดยเกณฑ์ที่สร้างขึ้น	4	110	0	3	1.01	0.86	85.15	0.51	-0.42
2.2 ตรวจสอบเพิ่มเติมจากโปรแกรมสำเร็จรูป	4	110	0	3	0.53	0.89	167.92	1.33	0.27
2.3 รวมตรวจสอบโดยเกณฑ์ที่สร้างขึ้น & จากโปรแกรมสำเร็จรูป)	4	110	0	4	1.54	1.19	77.27	0.28	-0.88
3.การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	5	110	0	4	1.71	0.95	55.56	-0.03	-0.47
รวมทุกประเภท	14	110	0	8	4.22	1.86	44.08	-0.06	-0.50

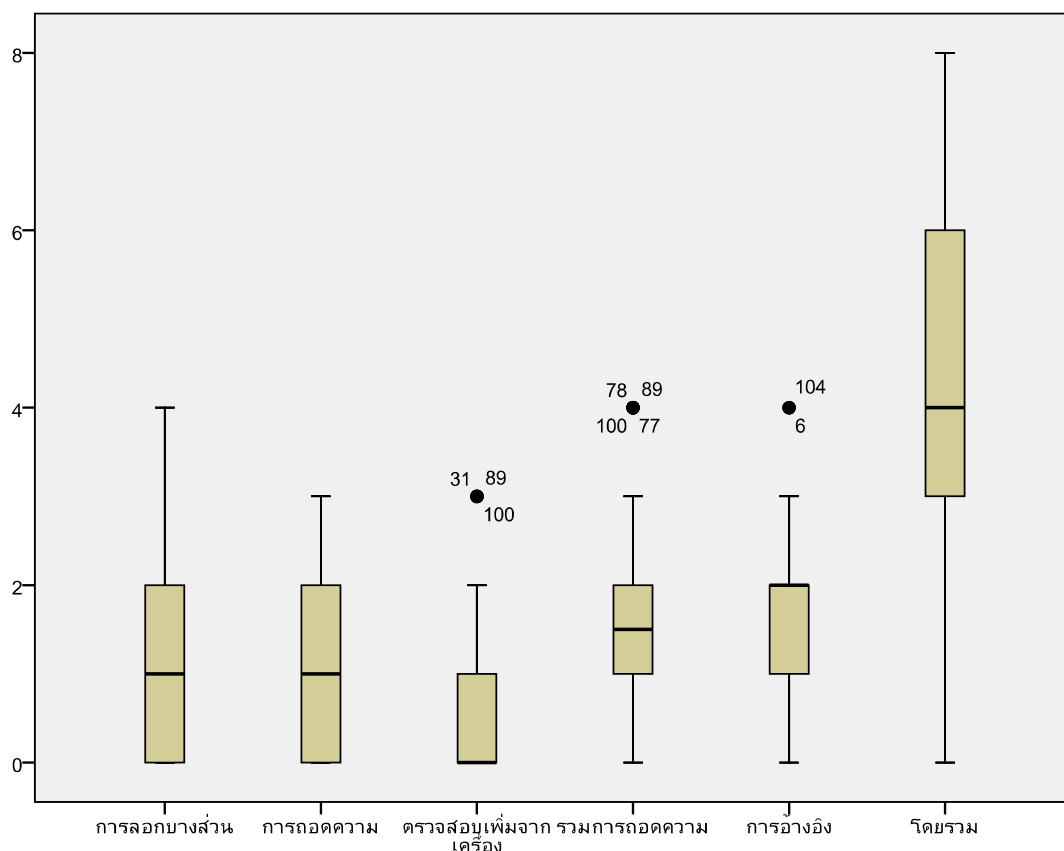
2.2.2) การวิเคราะห์ boxplot ของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน

เมื่อเปรียบเทียบ boxplot ของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน พบว่าประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม มีลักษณะเส้นมัธยฐานเบ้ขวา ซึ่งก็หมายความว่าวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ได้คะแนนประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ย โดยมีคะแนนต่ำที่สุดจนถึงสูงที่สุดอยู่ระหว่าง 0 – 8 คะแนนจากคะแนนเต็มทั้งหมด 14 คะแนน และมีวิทยานิพนธ์ร้อยละ 50 ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 3 – 6 คะแนน

เมื่อวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ พบว่าประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนมีการกระจายคะแนนสูงที่สุด คือมีช่วงคะแนนสูงที่สุดจนถึงต่ำที่สุดอยู่ระหว่าง 0 – 4 คะแนน และการแจกแจงของข้อมูลมีลักษณะสมมาตร ร้อยละ 50 ของวิทยานิพนธ์ได้คะแนนประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนอยู่ระหว่าง 0 – 2 คะแนน ส่วนประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสมและประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง วิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้ในการศึกษาจะมีคะแนนทั้งสองด้านนี้อยู่ในระดับเดียวกัน คือ มีคะแนนต่ำที่สุดจนถึงสูงที่สุดอยู่ระหว่าง 0 – 3 คะแนน และร้อยละ 50 ของวิทยานิพนธ์จะได้คะแนนอยู่ระหว่าง 1 – 2 คะแนน โดยประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ข้อมูลจะมีลักษณะสมมาตร และมีวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนสุดโต่งอยู่จำนวน 4 เล่ม ได้แก่วิทยานิพนธ์ลำดับที่ 77, 78, 89 และ 100 ที่ได้คะแนนในประเภทนี้เป็น 4 คะแนน ส่วนประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง จะมีค่ามัธยฐานสูงกว่าประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสม คือ มีคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน ข้อมูลมีลักษณะเบ้ซ้าย แสดงให้เห็นว่าวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ได้คะแนนประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงกว่าค่าเฉลี่ย โดยค่ามัธยฐานมีค่าเท่ากับคะแนนสูงสุดของร้อยละ 50 ของวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 1 – 2 คะแนน มีวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนสุดโต่งอยู่ 2 เล่ม คือ ลำดับที่ 6 และ 104 ที่ได้คะแนนเป็น 4 คะแนน รายละเอียดดังภาพ 4.9 และภาพ 4.10

ภาพ 4.9 คะแนนเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน

ภาพ 4.10 boxplot ของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน

2.3 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

เมื่อเปรียบเทียบประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้าน พบว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก โดยวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.975 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.306 ส่วนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 3.848 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.333 ปีที่สำเร็จการศึกษาของวิทยานิพนธ์ พบว่า วิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2545 – 2549 มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงที่สุดคือเท่ากับ 4.830 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2540 – 2544 มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมเท่ากับ 4.321 ลำดับถัดมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2535 – 2539 ปี 2550 – 2552 และปี 2529 – 2534 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมเท่ากับ 3.857 3.444 และ 2.944 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมจำแนกตามภาควิชาทั้ง

4 ภาควิชา พบว่า ภาควิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงที่สุด ได้แก่ ภาควิชา B มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.500 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.827 ลำดับที่สองเป็นภาควิชา C มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.111 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.437 ลำดับที่สามเป็นภาควิชา A มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.860 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.335 และภาควิชา D มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมต่ำที่สุดเท่ากับ 3.579 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.422 ตามลำดับ

สำหรับประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน ผลการศึกษาที่ได้มีดังนี้

1) ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน พบว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงกว่าวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.943 และ 0.881 ตามลำดับ ปีที่สำเร็จการศึกษาของวิทยานิพนธ์พบว่า วิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2545 – 2549 มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงที่สุดเท่ากับ 1.054 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.172 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2535 – 2539 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.971 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.268 ลำดับถัดมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2529 – 2534 ปี 2540 – 2544 และปี 2550 – 2552 คือมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.889 0.857 และ 0.792 ตามลำดับ ในด้านของภาควิชา พบว่า ภาควิชา B มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงที่สุดเท่ากับ 1.125 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.419 รองลงมาเป็นภาควิชา C มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนเท่ากับ 0.998 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.222 ลำดับถัดมาเป็นภาควิชา A มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนเท่ากับ 0.962 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.170 และภาควิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ภาควิชา D มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.717 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.214

2) ประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม พบว่า วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงกว่าวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก โดยวิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.475 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.203 และวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.168 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.221 วิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงที่สุดเท่ากับ 2.095 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.225 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2540 – 2544 มีคะแนน

เฉลี่ยเท่ากับ 1.407 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.297 ลำดับที่สามเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2550 – 2552 และปี 2535 - 2539 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.236 และ 1.229 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.394 และ 0.350 ตามลำดับ ส่วนวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2529 – 2534 มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 0.639 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.406 สำหรับภาควิชา พบว่า ภาควิชา B มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงที่สุดคือเท่ากับ 1.625 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.548 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ของภาควิชา C มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.525 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.290 ลำดับถัดมาเป็นภาควิชา D และภาควิชา A มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 1.246 และ 1.168 ตามลำดับ

3) ประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่า วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิทยานิพนธ์ปริญญาโท กล่าวคือ วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.798 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.188 ส่วนวิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.557 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.172 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบวิทยานิพนธ์ตามปีที่สำเร็จการศึกษา พบว่า วิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2540 – 2544 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดเท่ากับ 2.057 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.252 รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 และปี 2535 – 2539 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.681 และ 1.657 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.191 และ 0.297 ตามลำดับ ส่วนวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2529 – 2534 และปี 2550 – 2552 มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องเท่ากันคือ 1.417 แต่มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.345 และ 0.335 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบในแต่ละภาควิชาจะพบว่า ภาควิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงที่สุดคือ ภาควิชา B โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.750 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.466 รองลงมาเป็นภาควิชา A ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.730 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.188 ลำดับถัดมาเป็นภาควิชา D มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 1.617 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.238 ส่วนภาควิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ภาควิชา C มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.589 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.246 รายละเอียดดังตาราง 4.13

ตาราง 4.13 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา

ตัวแปรที่ศึกษา	N	ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม							
		โดยรวม		การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน		การถอดความอย่างไม่เหมาะสม		การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1.ระดับการศึกษา									
ปริญญาโท	55	3.975	0.306	0.943	0.155	1.475	0.203	1.557	0.172
ปริญญาเอก	55	3.848	0.333	0.881	0.169	1.168	0.221	1.798	0.188
รวม	110	3.921	0.226	0.917	0.114	1.344	0.150	1.660	0.127
2.ปีที่สำเร็จการศึกษา									
ปี 29 – 34	10	2.944	0.613	0.889	0.311	0.639	0.406	1.417	0.345
ปี 35 – 39	16	3.857	0.528	0.971	0.268	1.229	0.350	1.657	0.297
ปี 40 – 44	21	4.321	0.448	0.857	0.227	1.407	0.297	2.057	0.252
ปี 45 – 49	51	4.830	0.340	1.054	0.172	2.095	0.225	1.681	0.191
ปี 50 – 52	12	3.444	0.595	0.792	0.302	1.236	0.394	1.417	0.335
รวม	110	3.921	0.226	0.917	0.114	1.344	0.150	1.660	0.127
3. ภาควิชา									
A	45	3.860	0.335	0.962	0.170	1.168	0.222	1.730	0.188
B	5	4.500	0.827	1.125	0.419	1.625	0.548	1.750	0.466
C	30	4.111	0.437	0.998	0.222	1.525	0.290	1.589	0.246
D	30	3.579	0.422	0.717	0.214	1.246	0.280	1.617	0.238
รวม	110	3.921	0.226	0.917	0.114	1.344	0.150	1.660	0.127

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์จำแนกตามระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเพื่อเปรียบเทียบประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลการศึกษารายละเอียดดังตาราง 4.14

ตาราง 4.14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และรายด้านจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกัน

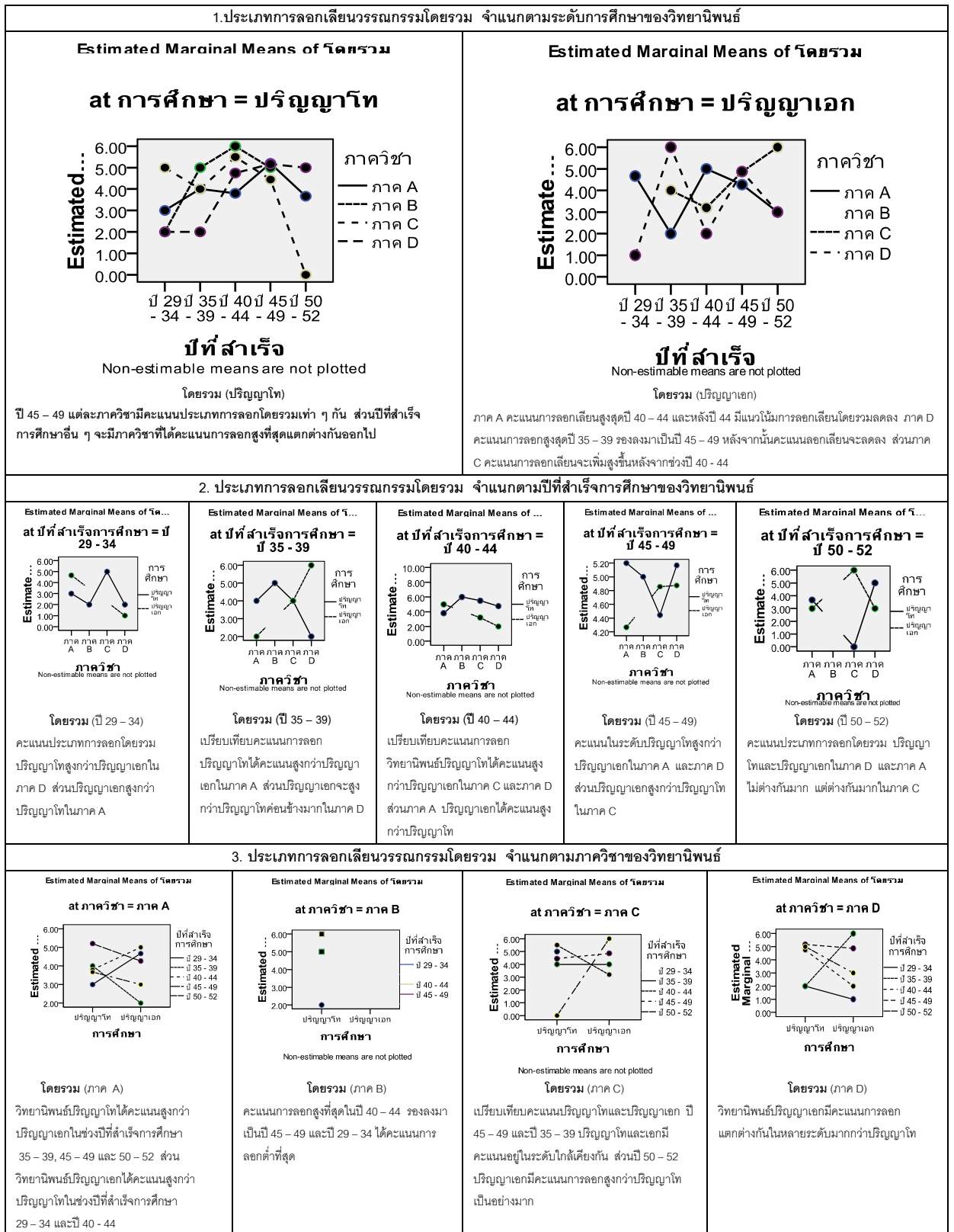
ตัวแปรที่ศึกษา	ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม							
	โดยรวม		การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน		การถอดความอย่างไม่เหมาะสม		การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	
	F	P	F	P	F	P	F	P
- A	0.128	0.722	0.311	0.578	0.331	0.567	0.655	0.421
- B	1.611	0.180	0.160	0.958	2.483	0.051	0.812	0.521
- C	0.425	0.736	0.666	0.576	0.354	0.786	0.168	0.917
- A * B	0.858	0.493	0.680	0.608	2.094	0.090	0.233	0.919
- A * C	0.909	0.407	1.657	0.197	0.130	0.878	0.087	0.917
- B * C	0.914	0.532	1.707	0.087	0.694	0.740	0.500	0.898
- A * B * C	<u>2.718*</u>	<u>0.014</u>	<u>2.269*</u>	<u>0.037</u>	1.067	0.393	1.202	0.312

หมายเหตุ A = ระดับการศึกษา, B = ปีที่สำเร็จการศึกษา, C = ภาควิชา, * = ปฏิสัมพันธ์

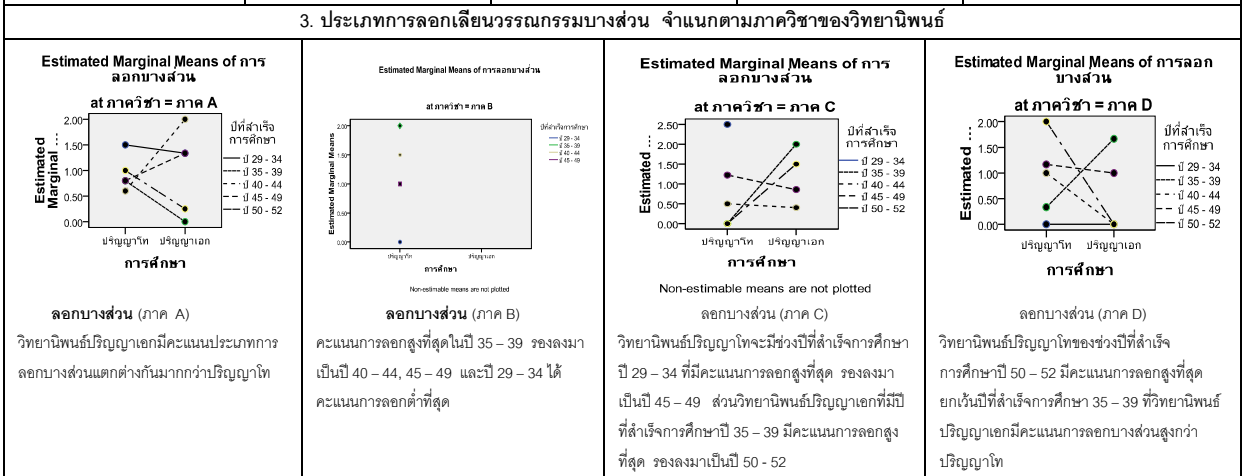
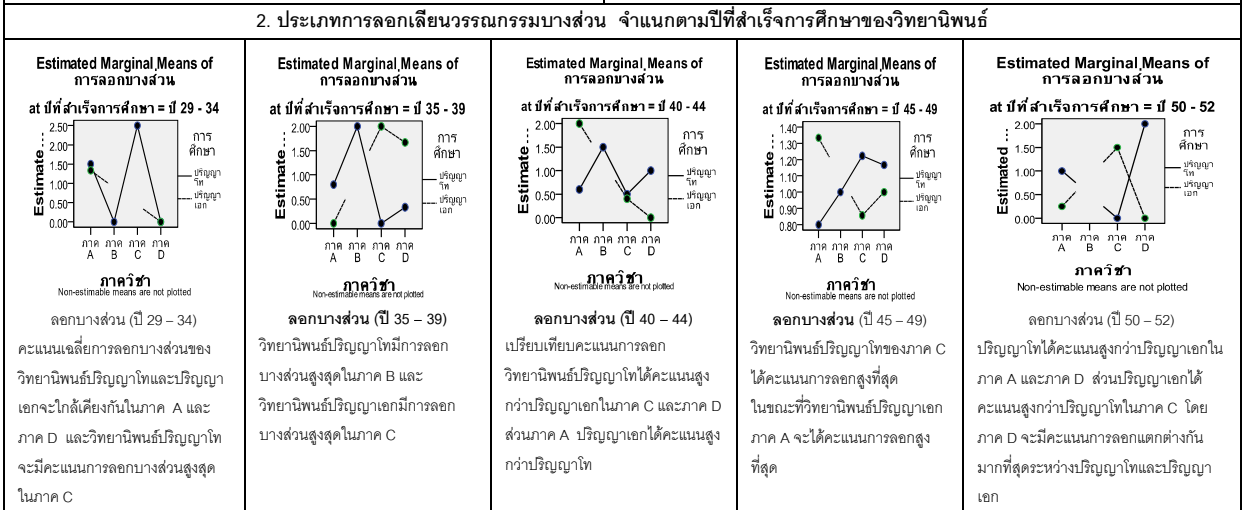
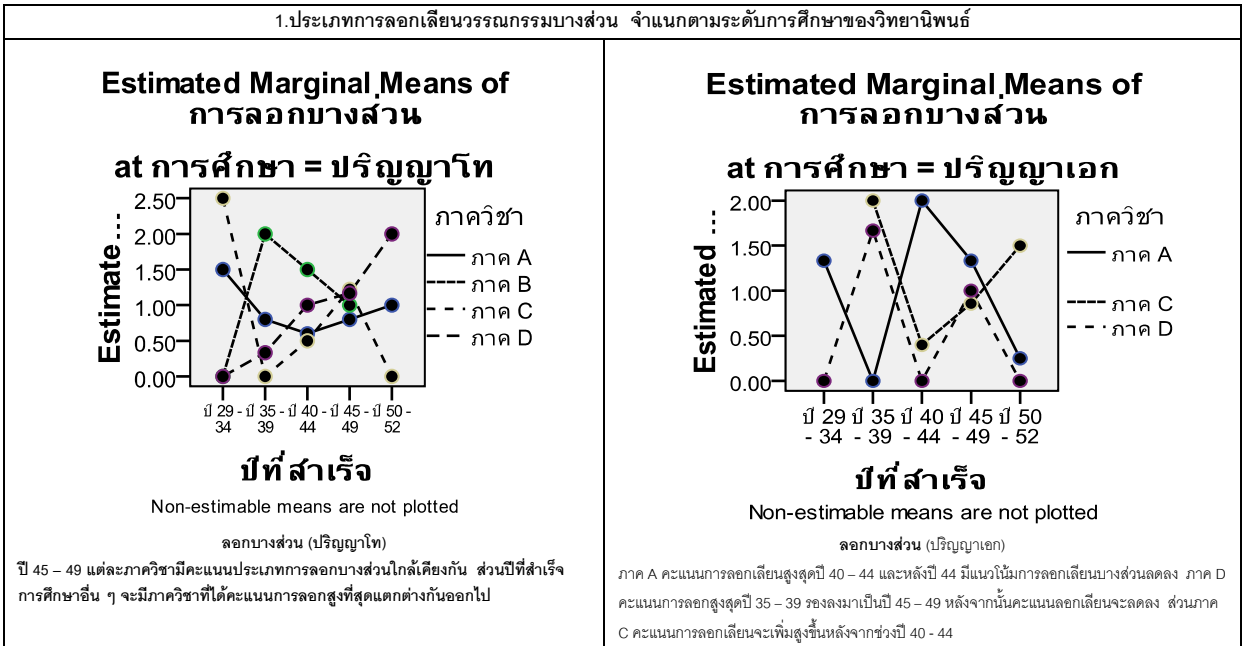
จากการวิเคราะห์ข้อมูลปฏิสัมพันธ์ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

1) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม รายละเอียดดังภาพ 4.11

2) ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน รายละเอียดดังภาพ 4.12

ภาพ 4.11 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมของวิทยานิพนธ์

ภาพ 4.12 ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนของวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย

การพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ประกอบด้วยผลการศึกษา 5 ขั้นตอน ได้แก่ 2.1 ผลการวิเคราะห์ระยะที่ 1 การวิเคราะห์จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม การใช้ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาระยะที่ 1 ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม และ การใช้ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาระยะที่ 1 ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ 2.2 วิธีการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม 2.3 การตรวจสอบคุณภาพโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม 2.4 การทดลองใช้โปรแกรม 2.5 การปรับปรุงโปรแกรมภายหลังจากการทดลองใช้

2.1 ผลการวิเคราะห์ระยะที่ 1

2.1.1) การวิเคราะห์จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม

จากการวิเคราะห์พบว่า โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจจากงานวิจัยที่ผ่านมาสามารถใช้สอดแทรกเป็นส่วนหนึ่งของวิชาต่าง ๆ ได้ โดยการสอดแทรกสามารถกระทำโดยผ่านกิจกรรมการเขียนทางวิชาการ การเขียนเรียงความ workshop และมีแบบฝึกทักษะในการเขียนการถอดความและการอ้างอิงที่ถูกต้อง โครงการที่ได้มอบหมายให้นักศึกษาทำในระหว่างภาคเรียน ตลอดจนถึงการจัดทำโครงการวิจัยที่ใช้เป็นงานส่วนหนึ่งของรายวิชาที่สอนสำหรับรายละเอียดในการวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้ในการสอน งานที่มอบหมายให้นักศึกษาทำ และผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาได้ผลสรุป ดังนี้

1) เนื้อหาที่ใช้ในการสอน พบว่า เนื้อหาที่ใช้ในโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่ การโกงในลักษณะต่าง ๆ ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม เช่น งานแบบตัดปะ นิยามของการถอดความและเขียนถอดความ วิธีการจับบันทึกข้อความ ตัวอย่างของงานที่มีการถอดความอย่างถูกต้อง และตัวอย่างของงานที่มีลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรม ความรู้ในเรื่องของการอ้างอิงและการใช้เครื่องหมายของการอ้างอิง หลักเกณฑ์ของการเขียนอ้างอิงที่ถูกต้อง การละเลยไม่ใส่การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล รวมทั้งนโยบายของสถาบันการศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางวิชาการ

2) งานที่มอบหมายให้นักศึกษา จากการวิเคราะห์โปรแกรมจากงานวิจัยที่

ผ่านมา พบว่า งานที่มอบหมายให้นักศึกษาทำการนำความรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมไปประยุกต์สู่การนำไปใช้ในทางปฏิบัติจริง มีกรณีปัญหาตัวอย่างของการอ้างอิงและให้ผู้เรียนได้แก้ไขการอ้างอิงให้ถูกต้อง การฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดของข้อความกรณีต่าง ๆ ในแง่ของการถอดความที่ไม่เหมาะสม และแก้ไขการอ้างอิงให้ถูกต้องสัมพันธ์กัน การเขียนความเรียงทางวิชาการในวิชาต่าง ๆ โดยการนำหลักความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเขียนที่หลีกเลี่ยงจากการลอกเลียนวรรณกรรมไปใช้ เช่น การเขียนโครงการ และโครงร่างของงานวิจัย การจัดทำโปรแกรมความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในเว็บไซต์และให้นักศึกษาเข้ามาใช้เรียนทางออนไลน์ ภายหลังจากการเรียนแล้ว จะมีแบบฝึกหัดให้นักศึกษาได้ทำหลังเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยมีตัวอย่างข้อความที่เป็นการถอดความที่ได้รับการยอมรับและไม่ได้รับการยอมรับ และฝึกให้นักศึกษาได้ถอดความจากข้อความที่ได้มาจากแหล่งเริ่มต้น จัดทำเป็นบันทึกการถอดความที่ได้รวมทั้งมีการอ้างอิงตามรูปแบบที่ถูกต้อง

3) ผลของการใช้โปรแกรมในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา พบว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และสามารถนำความรู้ที่เรียนไปสู่การทำงานตามที่ได้รับมอบหมายในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการประยุกต์ใช้กับงานเขียนที่มีลักษณะการถอดความ และมีการอ้างอิงได้อย่างถูกต้อง ทำให้ลดระดับการลอกเลียนวรรณกรรมลงได้

2.1.2) ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาระยะที่ 1 ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม จากผลการศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม สรุปได้ดังนี้

1) ประเภทของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรัฐบาลได้คะแนนสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนในทั้งหมดทุกด้าน

2) ระดับการศึกษา นิสิตนักศึกษาปริญญาตรีได้คะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง การลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด และการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองต่ำกว่าปริญญาโทและปริญญาเอก โดยเมื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจในแต่ละด้านของนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี พบว่า นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดจนถึงสูงที่สุดเรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ($\bar{x} = 2.22$) ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ($\bar{x} = 2.79$) ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ($\bar{x} = 3.05$) ด้านการ

ลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด ($\bar{x} = 3.36$) ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ($\bar{x} = 3.97$) และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ($\bar{x} = 5.01$)

3) สาขาวิชา เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 สาขาวิชา พบว่า สาขาวิชามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมต่ำที่สุด ($\bar{x} = 22.99$) สาขาวิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นมาตามลำดับ ได้แก่ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ($\bar{x} = 23.44$) และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ($\bar{x} = 24.12$) และด้านที่สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้คะแนนต่ำกว่าสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

เมื่อพิจารณาในด้านแต่ละด้านของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พบว่า ได้คะแนนเฉลี่ยด้านต่าง ๆ จากต่ำที่สุดมาสู่สูงที่สุดตามลำดับดังนี้ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ($\bar{x} = 2.19$) ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ($\bar{x} = 2.93$) ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ($\bar{x} = 2.93$) ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด ($\bar{x} = 3.95$) ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ($\bar{x} = 4.62$) และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ($\bar{x} = 6.39$)

4) จากการศึกษาค้นคว้าของปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า โดยภาพรวมแล้ว มหาวิทยาลัยรัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน ยกเว้นในระดับปริญญาตรี สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในระบะที่ 1 ตอนที่ 1 ได้ให้ผลการศึกษาซึ่งผู้วิจัยได้นำไปใช้ประกอบเป็นข้อมูลในการพัฒนาโปรแกรมในระบะที่ 2 และการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาระบะที่ 3 ดังนี้ เมื่อพิจารณาการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม พบว่าสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้คะแนนต่ำที่สุด และด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าสาขาวิชาอื่นก็คือ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ส่วนด้านที่นิสิตนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจดีที่สุดก็คือ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด ซึ่งนิสิตนักศึกษาจะมีความเข้าใจที่ค่อนข้างชัดเจนว่าการนำเอางานทั้งหมดของบุคคลอื่นมาเป็นของตนเองเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และเป็นด้านที่มีคะแนนแตกต่างจากด้านอื่น ๆ ค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตามในการลอกเลียนวรรณกรรมด้านอื่นๆ ก็ยังเป็น

ส่วนที่ควรพัฒนาความรู้ความเข้าใจทั้งหมดทุกด้าน เพราะถ้าดูค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละด้าน จะอยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดก็ยังคงได้ค่าเฉลี่ยไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม นอกจากนี้ ในการเขียนจะต้องประกอบด้วย การใช้ทักษะในการถอดความควบคู่ไปกับการเขียน อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล การพิจารณาการลอกเลียนวรรณกรรมจึงต้องพิจารณาจาก องค์ประกอบทั้งสองส่วนไปพร้อมกัน การจัดโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจจึงควรมีทั้งสองส่วนในขณะเดียวกัน ไม่ควรแยกสอนเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง เนื่องจากการทบทวน วรรณกรรมที่ผ่านมา นิสิตนักศึกษา มักเข้าใจว่าเมื่อถอดความเป็นภาษาของตนเองแล้ว และไม่มี ข้อความใดที่เหมือนกันกับแหล่งข้อมูลเริ่มต้น ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องใส่การอ้างอิงแต่อย่างใด ซึ่ง ความเข้าใจในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

นอกจากนี้ ผลจากการวิเคราะห์ปฐมัมพันธ์ พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัฐบาลได้คะแนนความรู้ความเข้าใจจำแนกตาม ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ดังนั้น ในการศึกษาระยะที่ 3 การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากักระยะที่ 3 เป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

2.1.3) ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาระยะที่ 1 ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ โดยผลการศึกษาที่ได้ พบว่า วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่าปริญญาเอก ส่วนประเภทที่วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่าปริญญาเอก ได้แก่ ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน และประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม ส่วนประเภทที่วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกได้คะแนนสูงกว่าปริญญาโท ได้แก่ ประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง โดยทั้ง วิทยานิพนธ์ปริญญาโทและปริญญาเอกจะมีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้คะแนนสูงสุดจนถึงต่ำสุดเหมือนกัน คือ ประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง รองลงมาเป็นประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนที่ได้คะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำที่สุด

เมื่อพิจารณาภาควิชา พบว่า ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ภาควิชา B ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นภาควิชา C ภาควิชา A และภาควิชา D ตามลำดับ ส่วนประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม พบว่า ภาควิชา B ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นภาควิชา C ภาควิชา D และภาควิชา A

ตามลำดับ ในขณะที่ประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ภาควิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ภาควิชา B รองลงมาเป็นภาควิชา A ภาควิชา D และภาควิชา C ตามลำดับ

การศึกษาค้นคว้าของปฏิสัมพันธ์ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จ การศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

จากผลการศึกษาที่ได้ในระยะเวลาที่ 1 ตอนที่ 2 ของการวิเคราะห์ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ได้แสดงให้เห็นว่าทั้งวิทยานิพนธ์ปริญญาโทและปริญญาเอก จะมีปัญหาเหมือนกัน โดยมีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมทั้ง 3 ด้านเรียงตามลำดับคะแนนที่ได้สูงที่สุดจนถึงต่ำที่สุด ดังนี้ ประเภทของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ตามลำดับ ดังนั้น จากข้อมูลที่ได้จึงเห็นได้ว่า ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมที่พบจากวิทยานิพนธ์ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่ยังไม่ชัดเจนในด้านดังกล่าว โดยเฉพาะประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้นการพัฒนาโปรแกรมความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจึงควรวางแผนเพื่อเตรียมความรู้ความเข้าใจในประเภทดังกล่าวให้กับนักศึกษาเพื่อให้ความพร้อมตั้งแต่อยู่ในระดับชั้นปริญญาตรีก่อนที่จะเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและระดับที่สูงขึ้นต่อไป รวมทั้งเพื่อเป็นการป้องกันและลดการลอกเลียนวรรณกรรมที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาในทุกๆระดับชั้นของระดับอุดมศึกษา รายละเอียดของการวิเคราะห์ในระยะเวลาที่ 1 ดังตาราง 4.15

ตาราง 4.15 รายละเอียดของการวิเคราะห์ในระยะที่ 1

ผลการวิเคราะห์ระยะที่ 1	รายละเอียดเนื้อหา/กิจกรรม	การพัฒนา
1.จากกรทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง		
Sabieh (2002)	-ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม วิธีการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม การเขียนถอดความ การอ้างอิง และการใช้เครื่องหมายของการอ้างอิง วิธีการจัดบันทึกงานและการถ่ายโอนข้อมูลจากบันทึกไปสู่การจัดทำโครงร่างการวิจัย	-พัฒนาโปรแกรมในส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่ การเขียนถอดความและการอ้างอิง
Duff; Rogers & Harris (2006)	-การใช้ทักษะการเขียน และทักษะการอ้างอิงในการเขียนทบทวนวรรณกรรม -workshop การร่างงานเขียนที่จะส่งเป็นข้อเสนอโครงการวิจัย การประชุมงานเขียนเป็นรายสัปดาห์เพื่อการปรับปรุงงาน	- พัฒนาเนื้อหา การใช้ทักษะการเขียนและการอ้างอิง
Brown, et al. (2008)	-โปรแกรมการเรียนรู้ทางออนไลน์ ได้แก่ ความรู้ในเรื่องการเขียนทางวิชาการ การหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม การอ้างอิงโดยใช้ซอฟต์แวร์ (EndNote) -ทดสอบความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการอ้างอิงก่อนเรียนและหลังเรียน มีกรณีปัญหาเกี่ยวกับการอ้างอิงให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติแก้ไขการอ้างอิงให้ถูกต้อง	- การพัฒนาเนื้อหาของแบบวัดความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม นำกรณีปัญหาเกี่ยวกับการอ้างอิงมาใช้พัฒนาแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง
McGowan and Lightbody (2008)	-workshop ทางออนไลน์ -ให้เขียนเรียงความและมีการอ้างอิงที่ถูกต้อง -การเขียนสรุปงานทางด้านบัญชี โดยมีการอ้างอิง -ให้นักศึกษาฝึกประสบการณ์เกี่ยวกับการเขียนและการอ้างอิง จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ 1) ฝึกปฏิบัติแก้ไขความผิดพลาดประเภทต่าง ๆ ของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยการเขียนให้ถูกต้องตามหลักการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม (2 ข้อ) 2) ฝึกการถอดความ และให้มีการอ้างอิง (2 ข้อ) 3) การอ้างอิงใส่ภายในข้อความ (1 ข้อ) 4) การอ้างอิงที่สัมพันธ์กับงานวิจัย (1 ข้อ)	- เป็นข้อมูลการพัฒนากิจกรรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งได้แก่ การเขียนเรียงความ การพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง โดยให้มีการแก้ไขข้อความที่เป็นการถอดความอย่างไม่เหมาะสมให้มีความถูกต้องตามหลักการถอดความ และให้มีการอ้างอิงแหล่งที่มาประกอบอย่างถูกต้อง
Chanock (2008)	-ใช้แบบสอบถามภูมิหลังเกี่ยวกับการได้รับการคาดหวังให้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลในระดับมัธยมศึกษา -เว็บไซต์เนื้อหาการบริการให้คำปรึกษาในเรื่องความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และนโยบายการกระทำ ความผิดทางวิชาการ บริการให้ความรู้เรื่องการอ้างอิง ตัวอย่างการถอดความที่ได้รับการยอมรับและไม่ได้รับการยอมรับ เมื่อนักศึกษาอ่านจบและเรียนรู้แล้วจะมีแบบฝึกหัดให้ทำในแต่ละสัปดาห์	- การพัฒนาเครื่องมือซึ่งมีข้อคำถามเกี่ยวกับการถอดความ การพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง ความรู้ในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมและการอ้างอิง

ผลการวิเคราะห์ระยะที่ 1	รายละเอียดเนื้อหา/กิจกรรม	การพัฒนา
Barry (2006)	-การทดสอบนียมการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลังเรียน -การใช้แบบฝึกการถอดความและการอ้างอิง โดยให้นักศึกษาฝึกฝนการถอดความและการอ้างอิงเป็นการบ้าน 6 ข้อคำถาม 6 สัปดาห์	- การพัฒนาเนื้อหาของโปรแกรม นียมการลอกเลียนวรรณกรรม ความรู้ในเรื่องการถอดความและการอ้างอิง -การพัฒนาเครื่องมือวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง
Walker (2007)	-การให้ความรู้ในเรื่องนโยบายความซื่อสัตย์ทางวิชาการ นียมการถอดความ หลักเกณฑ์ของการอ้างอิง การฝึกการถอดความโดยการให้ตัวอย่างข้อความที่คัดลอกมาจากแหล่งเริ่มต้น และตัวอย่างที่สอดคล้องกับงานที่มีการถอดความอย่างถูกต้อง และงานที่มีลักษณะการลอกเลียนวรรณกรรม ให้นักศึกษาจัดทำบันทึกที่ได้ถอดความมาและมีอ้างอิงตามรูปแบบ APA	- มีการการพัฒนาเนื้อหา และกิจกรรมการถอดความและการอ้างอิง โดยมีตัวอย่างและให้นักศึกษาฝึกฝนการถอดความและการอ้างอิงจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง การพัฒนาเครื่องมือวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
2.ผลการวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 1 การสำรวจ	ผลการวิจัยที่ได้	การพัฒนา
การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจ	<p>-ม.รัฐบาลได้คะแนนสูงกว่าม.เอกชนในทุกด้าน</p> <p>-นิสิตนักศึกษาป.ตรีได้คะแนนต่ำกว่าป.โทและเอก โดยด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยจากต่ำที่สุดไปสูงสุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ ด้านลอกบางส่วน ($\bar{X} = 2.22$) ด้านลอกของตนเอง ($\bar{X} = 2.79$) ด้านการถอดความ ($\bar{X} = 3.05$) ด้านลอกทางความคิด ($\bar{X} = 3.36$) ด้านการอ้างอิง ($\bar{X} = 3.97$) ด้านลอกทั้งหมด ($\bar{X} = 5.01$)</p> <p>-สาขาวิชามนุษย์และสังคมได้คะแนนเฉลี่ยการลอกโดยรวมต่ำที่สุด ($\bar{X} = 22.99$) สาขาวิชาที่ได้คะแนนสูงขึ้นมาตามลำดับ ได้แก่ สาขาวิชาวิทย์และเทคโนโลยี ($\bar{X} = 23.44$) และสาขาวิชาวิทย์สุขภาพ ($\bar{X} = 24.12$) โดยสาขาวิชามนุษย์และสังคมได้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านจากต่ำที่สุดไปสูงสุดตามลำดับคือ ด้านลอกบางส่วน ($\bar{X} = 2.19$) ด้านการถอดความ ($\bar{X} = 2.93$) ด้านลอกของตนเอง ($\bar{X} = 2.93$) ด้านลอกทางความคิด ($\bar{X} = 3.95$) ด้านการอ้างอิง ($\bar{X} = 4.62$) ด้านลอกทั้งหมด ($\bar{X} = 6.39$)</p> <p>-ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่าม.รัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าม.เอกชน ยกเว้นในระดับป.ตรี สาขาวิชามนุษย์และสังคมที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าม.เอกชน</p>	<p>- ควรพัฒนาระดับปริญญาตรี สาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เนื่องจากได้คะแนนความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมต่ำที่สุดกว่าสาขาวิชาอื่น</p> <p>- จากคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมในแต่ละด้านพบว่า ควรพัฒนาประเภทต่าง ๆ ของการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างครอบคลุมทั้งนี้เพราะค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ</p>

3.ผลการวิจัย ระยะที่ 1 ตอน ที่ 2 วิเคราะห์ วิทยานิพนธ์	ผลการศึกษาที่ได้	การพัฒนา
การวิเคราะห์ ประเภทการ ลอกเลียน วรรณกรรม	<p>-วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่าปริญญาเอก</p> <p>-วิทยานิพนธ์ปริญญาโท และปริญญาเอกมีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้คะแนนสูงสุดจนถึงต่ำสุด คือ ประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน</p> <p>-ภาควิชาที่มีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมจากสูงที่สุดมาต่ำที่สุดตามลำดับ ได้แก่ ภาควิชา B ภาควิชา C ภาควิชา A และภาควิชา D</p> <p>-จำแนกตามประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้านพบว่าในทุกประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ภาควิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ภาควิชา B</p> <p>-ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน</p>	<p>-ผลการศึกษาพบว่าทั้งวิทยานิพนธ์ปริญญาโทและปริญญาเอกมีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทการอ้างอิงสูงสุด รองลงมาเป็นการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ในการพัฒนาโปรแกรมจึงควรพัฒนาทักษะการเขียนอ้างอิง และการถอดความอย่างไม่เหมาะสม รวมทั้งการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนควบคู่กันไป เพื่อที่จะให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ซึ่งจะลดประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทดังกล่าวได้</p> <p>-วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่าปริญญาเอก ในการพัฒนาจึงควรพัฒนานักศึกษาดังแต่ปริญญาตรีเพื่อเตรียมความพร้อมให้มีความรู้ความเข้าใจก่อนที่จะเข้าสูการเรียนปริญญาโทและปริญญาเอกในลำดับต่อไป</p> <p>นอกจากนี้ ความรู้ของนิสิตยังมีความแตกต่างกันออกไปตามปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา แสดงให้เห็นว่าในแต่ละปีที่รับนิสิตเข้ามาเรียนที่มีภาควิชาแตกต่างกันก็ยังคงมีความรู้ความเข้าใจไม่เท่ากัน จึงควรมีโปรแกรมการพัฒนาที่สามารถใช้ได้กับนิสิตในทุกระดับการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมในเรื่องความรู้ ที่เป็นพื้นฐานการเขียนที่จำเป็นต่อการศึกษาระดับสูง</p>

จากการวิเคราะห์ในแต่ละส่วนของข้อมูล ผู้วิจัยได้นำผลการศึกษาในแต่ละส่วนมาจัดทำเนื้อหาเพื่อใช้ในการจัดโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งสรุปได้ดังนี้ รายละเอียดดังตาราง 4.16

ตาราง 4.16 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดทำโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ผลการศึกษาที่ได้			เนื้อหาที่จัดทำขึ้น
	จากการทบทวนวรรณกรรม	ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ผลการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์	
1.มิติทางปริมาณ	ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ	ผลพบว่าสาขาวิชามนุษย์ปริญาตรีของม.รัฐบาลได้คะแนนต่ำที่สุด โดยคะแนนจากต่ำที่สุดไปสู่สูงสุดมีดังนี้	ผลพบว่าการลอกเลียนวรรณกรรมที่พบในวิทยานิพนธ์ที่ได้คะแนนจากสูงสุดไปหาต่ำสุด	ประเภทต่าง ๆ ของการลอกเลียนวรรณกรรม การเขียนถอดความ และการอ้างอิง
-การลอกทั้งหมด	/	6	-	/
-การลอกบางส่วน	/	1	3	/
-การถอดความฯ	/	2	2	/
-การอ้างอิง	/	5	1	/
2.มิติทางเนื้อหาสาระ				
-ลอกความคิด	/	4	-	/
-การลอกของตนเอง	/	3	-	/

2.2 วิธีการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากข้อ 2.1 ทั้งในส่วนที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม จากผลการวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 1 และผลการวิจัยระยะที่ 1 ตอนที่ 2 ซึ่งได้วิเคราะห์ไว้แล้วมาพัฒนาและจัดทำเป็นโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม โดยโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นได้ใช้ทดลองกับกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองใช้ระยะเวลาทั้งสิ้นจำนวน 5 คาบ โปรแกรมที่พัฒนาขึ้นจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ประเภทต่าง ๆ ของการลอกเลียนวรรณกรรม หลักเกณฑ์การถอดความและการอ้างอิง โปรแกรมจะมีส่วนที่เป็นตัวอย่างและมีแบบฝึกให้นักศึกษาได้ลองแก้ไขปัญหาการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการแก้ไขข้อความเป็นปัญหาของการถอดความและการอ้างอิง นอกจากนี้ยังต้องใช้เวลาออกชั้นเรียนเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายอีกส่วนหนึ่ง รายละเอียดโปรแกรมที่จัดทำขึ้นสำหรับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ดังตาราง 4.17

ตาราง 4.17 รายละเอียดโปรแกรมที่จัดทำขึ้นเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง
ใช้การสอนปกติ	ใช้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจ
1.เนื้อหาที่สอนตามบทเรียนที่กำหนดไว้ในแผนการสอนตามปกติ	1.เหมือนกันกับกลุ่มควบคุม แต่สอนเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแทรกในคาบเรียนตามปกติ โดยมีเนื้อหาดังนี้ -ความรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม -จรรยาบรรณของการเขียนที่ดี -สถานการณ์และประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม -หลักเกณฑ์การเขียนอ้างอิงและการเขียนถอดความ -การอธิบายตัวอย่างปัญหาของการเขียนที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม
2.กิจกรรม -ให้จัดทำรายงานกลุ่มตามเนื้อหาวิชา -กรณีศึกษาให้ทำในห้องและนำเสนอในชั้นเรียน -งานย่อยที่มอบหมายให้ไปทำเพิ่มเติมเป็นการบ้าน -การเขียนเรียงความโดยกำหนดหัวข้อให้	2.กิจกรรม -เหมือนกันกับกลุ่มควบคุม แต่เพิ่มกิจกรรมให้ทำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียน และการอ้างอิง (ให้ทำเป็นการบ้าน) -การอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและซักถามเกี่ยวกับกรณีตัวอย่างที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ จากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง -การเขียนเรียงความ (เหมือนกันกับกลุ่มควบคุม)
3.การวัดผล -ข้อสอบกลางภาค -ข้อสอบปลายภาค -การวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม -เรียงความที่จัดทำขึ้น	3.การวัดผล -เหมือนกันกับกลุ่มควบคุม

2.3 การตรวจสอบคุณภาพโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม จากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้นำโปรแกรมให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกันกับการวิจัยระยะที่ 1 จำนวน 5 ท่าน ทำการตรวจสอบความสอดคล้องของโปรแกรม โดยได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.6 และได้ตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมในด้านเนื้อหาการสอน จำนวนเวลาที่ใช้ในการสอน การจัดกิจกรรมและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของผู้เรียน มีค่าอยู่ระหว่าง 4.2 – 4.6 โดยเมื่อประเมินความเหมาะสมในภาพรวมของโปรแกรมแล้ว มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.4

2.4 การทดลองใช้โปรแกรม ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมไปใช้วัดกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุ

ศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวนทั้งสิ้น 58 คนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการศึกษา ผลการทดลองใช้ปรากฏว่า มีการปรับปรุงคำชี้แจงในแบบสอบถามและเพิ่มลักษณะตัวอย่างในคำชี้แจงเข้ามา เพื่อให้ นักศึกษามีตัวอย่างดูและสร้างความเข้าใจก่อนทำแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม จากนั้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแล้วก็นำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ และนำมาหาค่าความเที่ยง (reliability) ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ 0.81 มีค่าความยากง่าย (p) เท่ากับ 0.20 - 0.81 และค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.20 - 0.69 จากนั้นผู้วิจัยได้นำโปรแกรมไปใช้ทดลองสอนให้กับกลุ่มนักศึกษาจริงจำนวน 21 คน ผลจากการสอนพบว่า ในส่วนที่ใช้วิธีการบรรยายเนื้อหา ยังสร้างความเข้าใจที่ยังไม่ชัดเจนนักในเรื่องของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และนักศึกษายังสับสนในบางกรณีของการถอดความซึ่งต้องใส่การอ้างอิงร่วมด้วย และกรณีของการคัดลอกข้อความมาใช้โดยตรงโดยใช้เครื่องหมายของการอ้างอิง สำหรับแบบวัดที่เป็นแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงและการเขียนเรียงความ พบว่าหลังจากการใช้ นักศึกษาได้ให้ความเห็นว่าข้อสอบยากและมีจำนวนมากเกินไป ใช้เวลาในการทำค่อนข้างมาก ไม่มีเอกสารสรุปที่เป็นตัวอย่างให้ดูเมื่อต้องนำกลับไปทำภายนอกห้องเรียน และการเขียนเรียงความควรวัดผลเพียงครั้งเดียวภายหลังจากการเรียนแล้วเท่านั้น ซึ่งจะช่วยให้โปรแกรมกระชับขึ้นและใช้เวลาเฉลยลงเนื่องจากนักศึกษายังมีงานที่ได้รับมอบหมายจากในวิชาอื่นค่อนข้างมาก

2.5 การปรับปรุงโปรแกรมภายหลังจากการทดลองใช้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้โปรแกรมในครั้งแรกมาปรับปรุงการสอนครั้งใหม่กับกลุ่มตัวอย่างจริง ซึ่งนอกเหนือจากข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แล้ว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้เสนอแนะให้มีการปรับปรุงการสอนอีกครั้งในส่วนของ การอธิบายเพิ่มเติมให้นักศึกษามีความกระจ่างชัดเจนกับกรณีของการใช้ภาษาเขียนที่เป็นของตนเอง นอกเหนือจากการอธิบายโดยให้ดูตัวอย่างจากแผ่นโปสเตอร์ ผู้วิจัยได้มีการเพิ่มเอกสารสรุปคำอธิบายและตัวอย่างอย่างสั้น ๆ เพื่อใช้แจกประกอบให้นักศึกษาดูเป็นตัวอย่างในขณะที่ทำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง ซึ่งเป็นงานที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักศึกษานำกลับไปฝึกฝนทำเป็นการบ้านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีต่าง ๆ ในส่วนของแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง ผู้วิจัยได้อธิบายเพิ่มเติมเพื่อตอบคำถามของนักศึกษาที่ยังมีความเข้าใจไม่ชัดเจนในบางประเด็น และได้ลดจำนวนข้อคำถามลงครึ่งหนึ่งจาก 10 ข้อเหลือเพียง 5 ข้อที่มีประเด็นปัญหาครอบคลุมเช่นเดียวกับกับจำนวน 10 ข้อ เพื่อลดเวลาในการทำแบบฝึกหัด และขยายเวลาครั้งต่อไปในการ

นำแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงที่ทำเสร็จแล้วมานำเสนอและอภิปรายร่วมกัน จาก 1 สัปดาห์เป็น 2 สัปดาห์ต่อมา เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ทำแบบฝึกปฏิบัติได้ไม่ครบทุกข้อ โดยเฉพาะในข้อที่นักศึกษาไม่เข้าใจหรือทำไม่ได้จะปล่อยว่างเอาไว้ รวมทั้งงานเขียนเรียงความของโปรแกรมได้ปรับลดจากการให้มีการสอบวัดก่อนและหลังเรียน ให้สอบวัดเฉพาะหลังเรียนแล้วเท่านั้น เพื่อให้ใช้เวลาอย่างเหมาะสมกับกิจกรรมในแต่ละส่วนของโปรแกรมการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และภายหลังจากการปรับปรุงโปรแกรมดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ใช้โปรแกรกดังกล่าวสอนให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจริงอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับลักษณะของโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ที่ได้พัฒนาขึ้น จะประกอบด้วย

1) เนื้อหา ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม จรรยาบรรณของการเขียนที่ดี สถานการณ์และรูปแบบที่เป็นปัญหาของการลอกเลียนวรรณกรรม หลักเกณฑ์ในการเขียนอ้างอิงและการเขียนถอดความ

2) กิจกรรม ได้แก่ การฝึกโดยใช้แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง การอภิปรายและซักถามแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งการให้เขียนเรียงความ

3) การประเมินผล ได้แก่ วัดผลก่อนและหลังเรียนด้วยแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม รายละเอียดโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมปรากฏดังตาราง 4.18

ตาราง 4.18 รายละเอียดของโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

จำนวนคาบ	เนื้อหาการสอน	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรม	การประเมินผล
1	การสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม		การสอบวัดผลก่อนเรียน	แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม
1.5	ความรู้เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม จรรยาบรรณของการเขียนที่ดี สถานการณ์และรูปแบบ/ประเภทที่เป็นปัญหาของการลอกเลียนวรรณกรรม หลักเกณฑ์การเขียนอ้างอิงและการเขียนถอดความ	-เพื่อให้มีความรู้เบื้องต้นเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม -เพื่อให้เข้าใจจรรยาบรรณของการเขียนที่ดี -เพื่ออธิบายสถานการณ์และบอกประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ได้ -เพื่อให้เข้าใจหลักเกณฑ์ของการเขียนอ้างอิง และการเขียนถอดความที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	ให้ฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง (ให้ทำการบ้าน)	แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง

จำนวนคาบ	เนื้อหาการสอน	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรม	การประเมินผล
1.5	การอธิบายและยกตัวอย่างปัญหาการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม การอธิบายตัวอย่างจากการบ้านที่ให้ทำ	-เพื่อให้เข้าใจปัญหาของการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม -เพื่ออธิบายกรณีตัวอย่างที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ	การอภิปรายและซักถามแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิง
1	การสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม		-การสอบวัดผลหลังเรียน -ให้เขียนเรียงความ 1 เรื่อง (ให้ทำเป็นการบ้าน)	-แบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม -งานเขียนเรียงความ

ตอนที่ 3 ผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

ผลการศึกษาในตอนนี้ แบ่งได้ออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 3.1 ข้อมูลภูมิหลังของนักศึกษา กลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุม 3.2 สถิติพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม 3.3 ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และรายด้านของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

3.1 ข้อมูลภูมิหลังของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา จำนวน 2 ห้องเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาการศึกษาในภาคที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวนทั้งสิ้น 37 คน แบ่งเป็นนักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 21 คน และนักศึกษากลุ่มควบคุมจำนวน 16 คน ในจำนวนนี้ประกอบด้วยนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย โดยนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุมมีนักศึกษาหญิงจำนวน 12 คน และ 9 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 57.14 และ 56.25 ส่วนนักศึกษาชายมีจำนวน 9 คน และ 7 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 42.86 และ 43.75 ตามลำดับ ภูมิหลังทางการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุมมีนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาครบคลุมทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยนักศึกษากลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุดจำนวน 19 คน และเป็นสายวิทย์ คณิตมากที่สุดจำนวน 9 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาเป็นสายศิลป์ภาษาจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 ที่เหลือเป็นสายศิลป์คำนวณและศิลป์สังคม รวมทั้งประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรม ส่วนในกลุ่มควบคุม พบว่าเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมากกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย คือมีจำนวน 10 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาเป็น

มัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วยสายศิลป์คำนวณ ศิลปภาษา และศิลป์สังคมจำนวน 5 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.25 และในจำนวนนักศึกษา 16 คนนี้มีผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 เกรดเฉลี่ยที่สำเร็จการศึกษามา พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีเกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.51 – 3.00 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.38 รองลงมาเป็นเกรดเฉลี่ย 2.01 – 2.50 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 ส่วนนักศึกษากลุ่มควบคุมประกอบด้วย นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยที่สำเร็จการศึกษายู่ในช่วง 2.01 – 2.50 มากที่สุดคือ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาเป็นผู้ที่ได้เกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 3.01 – 3.50 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 สำหรับเกรดเฉลี่ยปัจจุบันของนักศึกษากลุ่มทดลองจะเป็นผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.51 – 3.00 มากที่สุด รองลงมาเป็นเกรดเฉลี่ย 3.01 – 3.50 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 23.81 ในขณะที่นักศึกษากลุ่มควบคุมมีผู้ได้เกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.51 – 3.00 มากที่สุดจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาเป็นผู้ที่ได้เกรดเฉลี่ย 2.01 – 2.50 มีจำนวน 5 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.25 ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.19 ตาราง 4.19 จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม จำแนกตามเพศ ภูมิภาคหลังทางการศึกษา เกรดเฉลี่ยที่สำเร็จการศึกษา และเกรดเฉลี่ยในปัจจุบัน

ตัวแปร	นักศึกษากลุ่มทดลอง		นักศึกษากลุ่มควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ				
-ชาย	9	42.86	7	43.75
-หญิง	12	57.14	9	56.25
รวม	21	100.00	16	100.00
2.ภูมิภาคหลังทางการศึกษา				
-มัธยมศึกษาตอนปลาย				
วิทย์คณิต	9	42.86	-	-
ศิลป์คำนวณ	3	14.29	1	6.25
ศิลป์ภาษา	6	28.57	2	12.5
ศิลป์สังคม	1	4.76	2	12.5
-ประกาศนียบัตรวิชาชีพ				
ช่างอุตสาหกรรม	1	4.76	5	31.25
พาณิชยกรรม	1	4.76	5	31.25
-ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง				
ช่างอุตสาหกรรม	-	-	1	6.25
พาณิชยกรรม	-	-	-	-
รวม	21	100.00	16	100.00
3.เกรดเฉลี่ยที่สำเร็จการศึกษา				
-ต่ำกว่า 2.00 – 2.00	-	-	-	-
-2.01 – 2.50	6	28.57	7	43.75
-2.51 – 3.00	11	52.38	3	18.75
-3.01 – 3.50	3	14.29	6	37.5
-ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป	1	4.76	-	-
รวม	21	100.00	16	100.00

ตัวแปร	นักศึกษากลุ่มทดลอง		นักศึกษากลุ่มควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4.เกรดเฉลี่ยปัจจุบัน				
-ต่ำกว่า 2.00 – 2.00	1	4.76	3	18.75
-2.01 – 2.50	3	14.29	5	31.25
-2.51 – 3.00	12	57.14	6	37.5
-3.01 – 3.50	5	23.81	2	12.5
-ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป	-	-	-	-
รวม	21	100.00	16	100.00

3.2 ค่าสถิติพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษา
กลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม ผลการศึกษาที่ได้มีดังนี้

3.2.1) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนา
ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้านของนักศึกษากลุ่มทดลอง พบว่า (1) ใน
ด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น โดย
มีคะแนนเฉลี่ยก่อนได้รับการสอนด้วยโปรแกรมเท่ากับ 12.29 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ
3.15 และมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นหลังจากการการสอนด้วยโปรแกรมโดยมีค่าเท่ากับ 15.86 มีส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.07 มีช่วงคะแนนต่ำสุดจนถึงสูงสุดเพิ่มขึ้น ซึ่งก่อนได้รับการสอนด้วย
โปรแกรมมีค่าต่ำสุดจนถึงสูงสุดเท่ากับ 4.00 – 18.00 แต่เมื่อได้รับการสอนด้วยโปรแกรมแล้ว ค่า
ต่ำสุด – ค่าสูงสุดเท่ากับ 12.00 – 22.00 ส่วนการกระจายของคะแนนโดยพิจารณาจากค่า
สัมประสิทธิ์การกระจายก่อนและหลังการการสอนด้วยโปรแกรมมีค่าลดลง โดยก่อนการการสอนด้วย
โปรแกรมมีค่าเท่ากับ 25.63 หลังจากการสอนแล้วมีค่าเท่ากับ 19.36 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้
และค่าความโด่ง พบว่า ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียน
วรรณกรรมก่อนได้รับการสอนด้วยโปรแกรมมีค่าความเบ้ติดลบ แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้
คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม มีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาในกลุ่มมี
คะแนนความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันน้อย
และเมื่อเปรียบเทียบค่าความเบ้และค่าความโด่งหลังจากได้รับการสอนด้วยโปรแกรมแล้ว จะ
พบว่าค่าความเบ้เป็นบวก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของ
กลุ่ม และมีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่าหลังจากการการสอนด้วยโปรแกรม คะแนนความรู้
ความเข้าใจของนักศึกษามีความแตกต่างกันมากขึ้น (2) ด้านประเภทของการลอกเลียน
วรรณกรรม พบว่า ก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยโปรแกรม นักศึกษามีช่วงคะแนนสูงสุด –
ต่ำสุด เปลี่ยนแปลงจาก 0.00 – 6.00 ไปเป็น 1.00 – 9.00 และมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อน
การสอนจาก 3.48 ไปเป็น 5.90 มีสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนลดลงจาก 51.15 ไปสู่
40.00 ส่วนค่าความเบ้และค่าความโด่งติดลบทั้งก่อนและหลังการการสอนด้วยโปรแกรมแล้ว แสดง

ว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม และมีความแตกต่างของคะแนนภายในกลุ่มค่อนข้างมาก (3) **คะแนนความรู้ความเข้าใจโดยรวม** พบว่า ภายหลังจากการสอบด้วยโปรแกรมแล้ว นักศึกษามีช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดเปลี่ยนแปลงไป โดยก่อนการสอบคะแนนต่ำสุด – สูงสุดของกลุ่มอยู่ระหว่าง 4.00 – 23.00 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.76 ส่วนภายหลังจากการสอบแล้ว ช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 13.00 – 30.00 มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 21.76 มีค่าความเบ้ก่อนสอบเป็นลบ แสดงว่านักศึกษามีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยเป็นส่วนใหญ่ และมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่านักศึกษามีคะแนนแตกต่างกันน้อย ส่วนค่าความเบ้ภายหลังการสอบเป็นบวก แสดงว่านักศึกษามีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเป็นส่วนใหญ่ และมีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่านักศึกษามีคะแนนแตกต่างกันมากภายในกลุ่ม

3.2.2) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังได้รับการสอนปกติเป็นรายด้านของนักศึกษา กลุ่มควบคุม พบว่า (1) **ในด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม** นักศึกษามีคะแนนความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น โดยมีช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดเพิ่มมากขึ้นภายหลังจากการสอบ โดยนักศึกษาก่อนได้รับการสอบมีคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมมีค่าต่ำสุด – สูงสุดอยู่ในช่วงระหว่าง 2.00 – 12.00 ภายหลังจากการสอบมีค่าอยู่ในช่วงระหว่าง 2.00 – 14.00 และมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้นจากก่อนการสอบ โดยก่อนการสอบมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.56 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.97 ภายหลังจากการสอบแล้วมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.56 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.31 มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายลดลงจาก 39.29 เป็น 34.62 จากก่อนการสอบไปสู่ภายหลังการสอบแล้ว ส่วนค่าความเบ้ก่อนการสอบมีค่าเป็นบวก แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และมีค่าความโด่งเป็นลบ แสดงว่านักศึกษามีคะแนนความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันมาก แต่เมื่อภายหลังจากการสอบแล้วจะพบว่า ค่าความเบ้เป็นลบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย และมีค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่านักศึกษามีคะแนนความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันน้อยลง (2) **ด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม** พบว่าก่อนและหลังได้รับการสอน นักศึกษามีคะแนนความรู้ความเข้าใจแตกต่างกัน กล่าวคือ ก่อนสอบ ช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดจะอยู่ในช่วง 0.00 – 5.00 จากนั้นภายหลังจากการสอบแล้ว ช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดจะอยู่ในช่วง 0.00 – 7.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้นภายหลังจากการสอบ โดยก่อนสอบคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.81 แต่ภายหลังจากการสอบแล้วมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 2.81 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายก่อนสอบเท่ากับ 70.72 ภายหลังจากการสอบมีค่าเท่ากับ 81.49 มีค่าความเบ้ทั้งก่อนและ

หลังจากการสอนเป็นบวก แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม สำหรับค่าความโด่ง ก่อนการสอนมีค่าเป็นบวก โดยนักศึกษามีคะแนนแตกต่างกันน้อย ส่วนค่าความโด่ง ภายหลังจากการสอนมีค่าเป็นลบ แสดงว่าคะแนนของนักศึกษามีความแตกต่างกันมากขึ้น

(3) คะแนนความรู้ความเข้าใจโดยรวม พบว่า ก่อนและหลังการสอน นักศึกษามีช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดเปลี่ยนแปลงไปดังนี้ ก่อนสอนช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดอยู่ระหว่าง 2.00 – 14.00 และภายหลังจากการสอน ช่วงคะแนนต่ำสุด – สูงสุดอยู่ระหว่าง 2.00 – 21.00 มีคะแนนเฉลี่ย ภายหลังจากการสอนสูงขึ้น โดยก่อนการสอนมีค่าเท่ากับ 9.38 และภายหลังจากการสอนมีค่าเท่ากับ 12.38 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายภายหลังจากการสอนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจาก 37.74 ไปเป็น 39.10 มีค่าความเบ้ก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นลบ แสดงว่า นักศึกษาภายในกลุ่มส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนค่าความโด่ง ก่อนเรียนเป็นลบ แสดงว่า มีความแตกต่างของคะแนนภายในกลุ่มมาก และภายหลังเรียน ค่าความโด่งเป็นบวก แสดงว่า มีความแตกต่างของคะแนนภายในกลุ่มน้อยลง

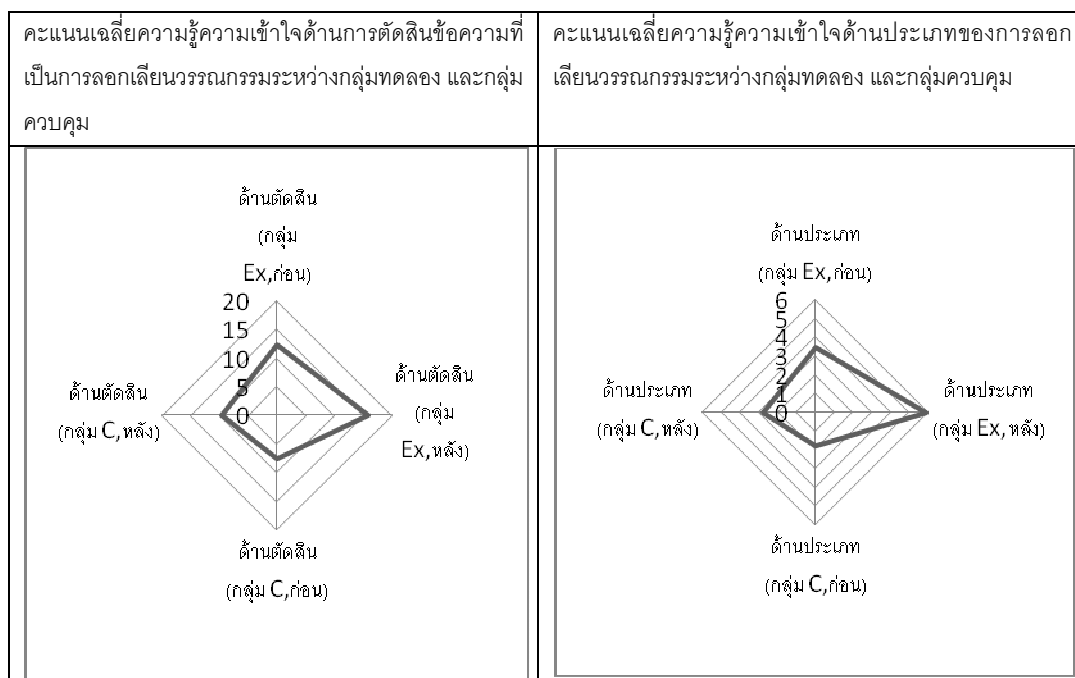
3.2.3) เปรียบเทียบคะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงในครั้งทดลองสอน และครั้งสอนจริง พบว่ามีช่วงของคะแนนเพิ่มสูงขึ้น โดยครั้งทดลองสอน คะแนนต่ำสุด – สูงสุดอยู่ในช่วง 0.00 – 13.00 ส่วนครั้งสอนจริง คะแนนต่ำสุด – สูงสุดจะอยู่ในช่วง 9.00 – 18.00 มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้นโดยครั้งทดลองสอน คะแนนเฉลี่ยเป็น 6.90 ส่วนครั้งสอนจริง คะแนนเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นเป็น 14.68 มีสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนลดลงจาก 49.28 ไปเป็น 18.32 ค่าความเบ้ครั้งทดลองสอนเป็นบวก แสดงว่า ในครั้งทดลองสอน นักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่ภายหลังจากการสอนจริง ค่าความเบ้เป็นลบ แสดงว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม และค่าความโด่ง ทั้งครั้งทดลองสอน และครั้งสอนจริงเป็นลบ ซึ่งก็หมายความว่านักศึกษภายในกลุ่มมีคะแนนแตกต่างกันค่อนข้างมากทั้งสองครั้งของการสอน

3.2.4) เมื่อพิจารณาอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมจากเรียงความของนักศึกษากลุ่มทดลองเปรียบเทียบกับนักศึกษากลุ่มควบคุม พบว่า อัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองต่ำกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม โดยคะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองอยู่ในช่วงระหว่างคะแนนต่ำสุด – สูงสุดเท่ากับ 0.00 – 52.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมเท่ากับ 8.47 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 13.86 ส่วนคะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษากลุ่มควบคุมอยู่ระหว่างคะแนนต่ำสุด – สูงสุดเท่ากับ 0.00 – 65.00 และมีคะแนนเฉลี่ยอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมเท่ากับ 27.89 มีส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานเท่ากับ 23.45 มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนน้อยกว่านักศึกษากลุ่มทดลอง ค่าความเบ้ทั้งสองกลุ่มเป็นบวก แสดงว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้คะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ส่วนค่าความโด่งของนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเป็นบวก แสดงว่า คะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในกลุ่มแตกต่างกันน้อย ในขณะที่ค่าความโด่งของนักศึกษากลุ่มควบคุมมีค่าเป็นลบ แสดงว่า คะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในกลุ่มมีความแตกต่างกันมากกว่า รายละเอียดดังตาราง 4.20

ตาราง 4.20 ค่าสถิติพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลังการสอนของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	คะแนนเต็ม	n	min	max	\bar{x}	S.D.	C.V. (%)	Sk.	Ku.
1.ด้านการตัดสินใจขอความฯ									
กลุ่มทดลอง									
-ก่อนเรียน	22	21	4.00	18.00	12.29	3.15	25.63	-.546	1.422
-หลังเรียน	22	21	12.00	22.00	15.86	3.07	19.36	.733	-.472
กลุ่มควบคุม									
-ก่อนเรียน	22	16	2.00	12.00	7.56	2.97	39.29	.209	-.603
-หลังเรียน	22	16	2.00	14.00	9.56	3.31	34.62	-.570	.322
2.ด้านประเภทของการลอกเลียนฯ									
กลุ่มทดลอง									
-ก่อนเรียน	20	21	0.00	6.00	3.48	1.78	51.15	-.458	-.282
-หลังเรียน	20	21	1.00	9.00	5.90	2.36	40.00	-.301	-.927
กลุ่มควบคุม									
-ก่อนเรียน	20	16	0.00	5.00	1.81	1.28	70.72	.837	1.282
-หลังเรียน	20	16	0.00	7.00	2.81	2.29	81.49	.224	-1.068
3.โดยรวม									
กลุ่มทดลอง									
-ก่อนเรียน	42	21	4.00	23.00	15.76	4.23	26.84	-.698	1.867
-หลังเรียน	42	21	13.00	30.00	21.76	4.83	22.20	.161	-.530
กลุ่มควบคุม									
-ก่อนเรียน	42	16	2.00	14.00	9.38	3.54	37.74	-.282	-.655
-หลังเรียน	42	16	2.00	21.00	12.38	4.84	39.10	-.395	.390
4.อัตรานัย									
แบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียน									
-ทดลองสอน	22	14	0.00	13.00	6.90	3.40	49.28	.610	-.702
-สอนจริง	22	14	9.00	18.00	14.68	2.69	18.32	-.758	-.253
เรียงความ									
-กลุ่มทดลอง	100 (%)	19	0.00	52.00	8.47	13.86	163.64	2.311	5.063
-กลุ่มควบคุม	100 (%)	9	0.00	65.00	27.89	23.45	84.08	.607	-.447

ภาพ 4.13 คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมและด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

3.2.5) การวิเคราะห์ stem and leaf ของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม โดยการวิเคราะห์ stem and leaf รายด้านจะแบ่งออกเป็น ด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลังได้รับการสอนในแต่ละวิธีของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม ผลการศึกษามีดังนี้

3.2.5.1) ด้านการตัดสินใจที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม (1) ใน **นักศึกษากลุ่มทดลอง** พบว่า ก่อนเรียน นักศึกษาได้คะแนนอยู่ระหว่าง 8 – 16 คะแนน โดยนักศึกษาที่ได้คะแนน 12 - 13 คะแนนมีจำนวนสูงที่สุดคือ อย่างละ 5 คน ที่เหลือจะเป็นคะแนนอื่น ๆ ที่มีอย่างละ 2 คนและ 1 คนตามลำดับ มีคะแนนสุดโต่งที่ได้คะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 4.0 คะแนนอยู่ 1 คน ซึ่งจะเป็นนักศึกษาในลำดับที่ 15 และยังมีคะแนนสุดโต่งที่ได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 17.0 คะแนนอยู่ 2 คน ได้แก่ นักศึกษาในลำดับที่ 13 และ 17 ส่วนหลังเรียน พบว่า นักศึกษาจะได้คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในช่วงระหว่าง 12 – 22 คะแนน สำหรับคะแนนที่มีจำนวนนักศึกษาได้สูงที่สุดจะอยู่ที่ 14 – 15 คะแนน ซึ่งจะมีอย่างละ 4 คน รองลงมาเป็น 13 คะแนนและ 18 คะแนนที่มีจำนวนนักศึกษาได้คะแนนดังกล่าวอย่างละ 3 คน (2) ใน **นักศึกษากลุ่มควบคุม** พบว่าคะแนนก่อนเรียนอยู่ระหว่าง 2 – 12 คะแนน มีนักศึกษาที่ได้คะแนน 12 คะแนน และ 5 – 6

คะแนน จำนวนอย่างละ 3 คน รองลงมาเป็นผู้ที่ได้คะแนน 7 – 8 คะแนน จำนวน 4 คน ส่วนหลังเรียนพบว่า นักศึกษาจะได้คะแนนเพิ่มขึ้นแต่เพียงเล็กน้อย คือ อยู่ระหว่าง 2 – 14 คะแนน โดยมีนักศึกษาที่ได้คะแนน 8 คะแนนมีจำนวนสูงสุดคือ 5 คน นอกนั้นคะแนนจะกระจายแตกต่างกันออกไป

3.2.5.2) ด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม (1) **ในนักศึกษากลุ่มทดลอง** พบว่า ก่อนเรียน นักศึกษาได้คะแนนอยู่ระหว่าง 0 - 6 คะแนน โดยช่วงคะแนนที่นักศึกษาได้สูงที่สุดจะอยู่ที่ 3 คะแนนและ 4 คะแนน คือมีจำนวน 10 คน รองลงมาเป็นนักศึกษาที่ได้คะแนน 5 และ 6 คะแนน มีจำนวนอย่างละ 3 คน ส่วนภายหลังการเรียน พบว่า นักศึกษาได้คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 1 – 9 คะแนน โดยมีนักศึกษาที่ได้คะแนน 8 คะแนนสูงที่สุดคือ 5 คน รองลงมาเป็น 5 คะแนนมีจำนวน 4 คน และนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำที่สุดคือ 1 คะแนนมีจำนวน 1 คน (2) **ในนักศึกษากลุ่มควบคุม** ก่อนเรียน พบว่านักศึกษาได้คะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 3 คะแนน แต่มีผู้ได้คะแนนสุดโต่งที่มากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนนอยู่จำนวน 1 คน นักศึกษาส่วนใหญ่จะได้คะแนน 1 คะแนนและ 2 คะแนน ซึ่งมีจำนวน 10 คน ในขณะที่ภายหลังจากการเรียน จะพบว่าช่วงคะแนนจะเพิ่มเป็น 0 – 7 คะแนน มีนักศึกษาที่ได้คะแนน 0 คะแนนมากที่สุดคือ 4 คน รองลงมาเป็น 2 คะแนนและ 4 คะแนนที่มีนักศึกษาได้คะแนนดังกล่าวเป็นจำนวนอย่างละ 3 คน ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.21

ตาราง 4.21 stem and leaf รายด้านของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของ นักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจเรื่องความเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม					
1.กลุ่มทดลอง			2.กลุ่มควบคุม		
ก่อนเรียน			หลังเรียน		
ด้านการตัดสินใจความก่อนทดลอง Stem-and-Leaf Plot Frequency Stem & Leaf 1.00 Extremes (= < 4.0) 1.00 8 . 0 1.00 9 . 0 2.00 10 . 00 1.00 11 . 0 5.00 12 . 00000 5.00 13 . 00000 1.00 14 . 0 .00 15 . 2.00 16 . 00 2.00 Extremes (>= 17.0) Stem width: 1.00 Each leaf: 1 case(s)			ด้านการตัดสินใจความหลังทดลอง Stem-and-Leaf Plot Frequency Stem & Leaf 2.00 12 . 00 3.00 13 . 000 4.00 14 . 0000 4.00 15 . 0000 .00 16 . 1.00 17 . 0 3.00 18 . 000 1.00 19 . 0 1.00 20 . 0 .00 21 . 2.00 22 . 00 Stem width: 1.00 Each leaf: 1 case(s)		
ด้านการตัดสินใจความก่อนกลุ่มควบคุม Stem-and-Leaf Plot Frequency Stem & Leaf 1.00 2 . 0 .00 3 . .00 4 . 3.00 5 . 000 3.00 6 . 000 2.00 7 . 00 2.00 8 . 00 1.00 9 . 0 .00 10 . 1.00 11 . 0 3.00 12 . 000 Stem width: 1.00 Each leaf: 1 case(s)			ด้านการตัดสินใจความหลังของกลุ่มควบคุม Stem-and-Leaf Plot Frequency Stem & Leaf .00 0 . .00 1 . 1.00 2 . 0 .00 3 . .00 4 . 1.00 5 . 0 .00 6 . .00 7 . 5.00 8 . 00000 2.00 9 . 00 .00 10 . 2.00 11 . 00 1.00 12 . 0 2.00 13 . 00 2.00 14 . 00 Stem width: 1.00 Each leaf: 1 case(s)		

ตาราง 4.21 stem and leaf รายด้านของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของ นักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม (ต่อ)

ความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม					
1.กลุ่มทดลอง			หลังเรียน		
ก่อนเรียน			หลังเรียน		
ด้านประเภทการลอกเลียนก่อนทดลอง Stem-and-Leaf Plot			ด้านประเภทการลอกเลียนหลังทดลอง Stem-and-Leaf Plot		
Frequency	Stem	Leaf	Frequency	Stem	Leaf
2.00	0	. 00	1.00	1	. 0
1.00	1	. 0	.00	2	.
2.00	2	. 00	3.00	3	. 000
5.00	3	. 00000	2.00	4	. 00
5.00	4	. 00000	4.00	5	. 0000
3.00	5	. 000	2.00	6	. 00
3.00	6	. 000	1.00	7	. 0
			5.00	8	. 00000
			3.00	9	. 000
Stem width:	1.00		Stem width:	1.00	
Each leaf:	1 case(s)		Each leaf:	1 case(s)	
2.กลุ่มควบคุม			หลังเรียน		
ก่อนเรียน			หลังเรียน		
ด้านประเภทการลอกเลียนก่อนของกลุ่มควบคุม Stem-and-Leaf Plot			ด้านประเภทการลอกเลียนหลังของกลุ่มควบคุม Stem-and-Leaf Plot		
Frequency	Stem	Leaf	Frequency	Stem	Leaf
2.00	0	. 00	4.00	0	. 0000
.00	0	.	1.00	1	. 0
5.00	1	. 00000	3.00	2	. 000
.00	1	.	1.00	3	. 0
5.00	2	. 00000	3.00	4	. 000
.00	2	.	2.00	5	. 00
3.00	3	. 000	1.00	6	. 0
1.00	Extremes	(>=5.0)	1.00	7	. 0
Stem width:	1.00		Stem width:	1.00	
Each leaf:	1 case(s)		Each leaf:	1 case(s)	

3.3 ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม และ รายด้านของนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

3.3.1) ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม โดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนและหลังระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง

และนักศึกษากลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนเรียนนักศึกษากลุ่มทดลองมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t - test = 4.875, p = 0.000$; $t - test = 4.634, p = 0.000$; $t - test = 3.168, p = 0.003$ ตามลำดับ) รายละเอียดดังตาราง 4.21 ซึ่งจากผลการศึกษาที่ได้แสดงให้เห็นว่าความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมก่อนเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลองมีความแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มควบคุม ดังนั้นจึงต้องทดสอบโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) ผลการศึกษา ในด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า วิธีการสอนที่แตกต่างกันส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมหลังเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 12.307, p = 0.001$; $F = 19.511, p = 0.000$; $F = 5.872, p = 0.021$ ตามลำดับ) รายละเอียดดังตาราง 4.23

3.3.2) ผลการเปรียบเทียบอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมจากการเขียน

เรียงความระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t - test = -2.760, p = 0.010$) โดยนักศึกษากลุ่มทดลองมีอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t - test = -2.760, p = 0.005$) รายละเอียดดังตาราง 4.22

ตาราง 4.22 ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษา
กลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	สอนด้วยโปรแกรม		สอนปกติ		t	p
	\bar{x}	SD.	\bar{x}	SD.		
แบบเลือกตอบ (ก่อนเรียน)						
1. โดยรวม	15.76	4.23	9.38	3.54	4.875**	.000
2. ด้านการตัดสินใจข้อความฯ	12.29	3.15	7.56	2.97	4.634**	.000
3. ด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	3.48	1.78	1.81	1.28	3.168**	.003
แบบอัตนัย (หลังเรียน)						
การเขียนเรียงความ	8.47	13.86	27.89	23.45	-2.760*	.010

ตาราง 4.23 ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมหลังเรียนระหว่าง
นักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม
(ANCOVA)

ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	\bar{x}	SD.	SS	df	MS	F	p	สรุป
คะแนนหลังเรียน	1. โดยรวม								
	คะแนนก่อนเรียน			72.267	1	72.267	3.297	.078	1.1 > 1.2
	วิธีการสอน			269.764	1	269.764	12.307**	.001	
	1.1 กลุ่มทดลอง	21.76	4.83						
	1.2 กลุ่มควบคุม	12.38	4.84						
	ความคลาดเคลื่อน			745.293	34	21.920			
	รวม			13213.000	37				
	2. ด้านการตัดสินใจข้อความฯ								
	คะแนนก่อนเรียน			1.438	1	1.438	.139	.711	2.1 > 2.2
	วิธีการสอน			201.464	1	201.464	19.511**	.000	
	2.1 กลุ่มทดลอง	15.86	3.07						
	2.2 กลุ่มควบคุม	9.56	3.31						
	ความคลาดเคลื่อน			351.070	34	10.326			
	รวม			7096.000	37				
	3. ด้านประเภทฯ								
	คะแนนก่อนเรียน			47.289	1	47.289	11.247**	.002	3.1 > 3.2
	วิธีการสอน			24.692	1	24.692	5.872*	.021	
	3.1 กลุ่มทดลอง	5.90	2.36						
	3.2 กลุ่มควบคุม	2.81	2.29						
	ความคลาดเคลื่อน			142.958	34	4.205			
	รวม			1049.000	37				

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีบนพื้นฐานผลการวิจัยสำรวจและการวิเคราะห์เอกสารมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ (1) เพื่อวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิลำเนาต่างกัน (2) เพื่อพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย และ (3) เพื่อตรวจสอบผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

การวิจัยมี 3 ระยะโดยระยะที่ 1 แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน ครอบคลุมทั้งปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกใน 3 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 611 คนซึ่งได้มาด้วยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage sampling) และตอนที่ 2 เป็นการวิจัยเอกสารเพื่อวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 110 เล่ม ระยะที่ 2 เป็นการพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยภายหลังจากการพัฒนาและปรับปรุงโปรแกรมแล้วจะได้โปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็นเนื้อหา ส่วนที่เป็นกิจกรรม และส่วนของการประเมินผล และระยะที่ 3 เป็นการวิจัยกึ่งทดลองเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 37 คน และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติภาคบรรยาย การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (three – way ANOVA) การวิเคราะห์ค่าที (t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) สำหรับผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษานี้จำแนกได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียน

วรรณกรรมของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน โดยวัตถุประสงค์ในข้อนี้จะใช้ผลการวิเคราะห์จากระยะที่ 1 ตอนที่ 1 และจากระยะที่ 1 ตอนที่ 2 ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ระยะที่ 1 ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

เมื่อวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่นิสิตนักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมสูงสุด คือ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด รองลงมา เป็นความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ลำดับที่ 3 และ 4 ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับเดียวกัน ได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ลำดับที่ 5 เป็นการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และลำดับสุดท้ายที่นิสิตนักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจต่ำที่สุด ได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

ผลการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ในส่วนนี้จะแบ่งได้เป็น 1) ผลการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม 2) ผลการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน ผลการศึกษาพบว่า

1) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัยของรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทและปริญญาตรี และเมื่อเปรียบเทียบทั้งสามสาขาวิชาพบว่า สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจสูงสุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม พบว่าความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมได้รับอิทธิพลจากประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

2) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน โดยการวิเคราะห์จะประกอบด้วย 6 ด้านด้วยกัน ผลการวิเคราะห์ในแต่ละด้านมีดังนี้

(2.1) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาในระดับปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงกว่านักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาตรี และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด พบว่าความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดได้รับอิทธิพลจาก 1) ประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน และ 2) ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

(2.2) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงที่สุด รองลงมาเป็นปริญญาตรีและปริญญาโทตามลำดับ สาขาวิชาพบว่า สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน พบว่า ความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนได้รับอิทธิพลจากประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

(2.3) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงสุด รองลงมาเป็นระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโทตามลำดับ ส่วนสาขาวิชา พบว่าสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงสุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม พบว่า ความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมได้รับอิทธิพลจากระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

(2.4) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงสุด รองลงมาเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทและนักศึกษาระดับปริญญาตรีตามลำดับ ในส่วนของสาขาวิชา พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องเรียงจากมากไปหาน้อยมีดังนี้ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่า ความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องได้รับอิทธิพลจาก 1) ประเภทของมหาวิทยาลัย และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน 2) ประเภทของมหาวิทยาลัย และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน และ 3) ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

(2.5) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาระดับปริญญาเอกมีคะแนน

เฉลี่ยสูงสุด รองลงมาเป็นปริญญาโทและปริญญาตรีตามลำดับ ส่วนสาขาวิชาพบว่า สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาเป็นวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยทั้งสองสาขาวิชาหลังมีคะแนนเท่ากัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด พบว่า ความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดได้รับอิทธิพลจากประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

(2.6) ผลการวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองตามประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาในระดับปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาเป็นปริญญาโทและปริญญาตรีตามลำดับ ส่วนสาขาวิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองพบว่า ความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองได้รับอิทธิพลจาก 1) ประเภทของมหาวิทยาลัย และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน และ 2) ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ระยะที่ 1 ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์

เมื่อวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจำแนกตามรายด้าน พบว่า นิสิตได้คะแนนเฉลี่ยประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมสูงสุดคือ ประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง รองลงมาคือ ประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และประเภทที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม โดยในส่วนนี้จะแบ่งได้เป็น 1) ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและ 2) ผลการศึกษาความ

แตกต่างกันระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน ผลการศึกษามีดังนี้

1) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม พบว่า วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่า วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก และพบว่าวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2545 – 2549 มีคะแนนเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงที่สุด รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2540 – 2544 วิทยานิพนธ์ที่มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงที่สุดจนถึงต่ำที่สุดตามลำดับ ได้แก่ ภาควิชา B รองลงมาเป็นภาควิชา C ภาควิชา A และภาควิชา D มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมต่ำที่สุดตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม พบว่า ความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมได้รับอิทธิพลจากระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกัน

2) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจำแนกตามรายด้าน มีดังนี้

(2.1) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน พบว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงกว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก วิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2545 – 2549 มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงที่สุด ส่วนวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2535 – 2539 จะมีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนรองลงมา ส่วนภาควิชาพบว่า วิทยานิพนธ์ของภาควิชา B มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงที่สุด รองลงมาเป็นภาควิชา C ลำดับถัดมาเป็นวิทยานิพนธ์ของภาควิชา A และภาควิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนต่ำที่สุด คือ ภาควิชา D

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อความแตกต่างของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน พบว่า ความแตกต่าง

ของประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนได้รับอิทธิพลจากระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกัน

(2.2) ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสม พบว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงกว่าปริญญาเอก วิทยานิพนธ์ที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2545 – 2549 มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงที่สุด ลำดับถัดมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2540 – 2544 และวิทยานิพนธ์ที่มีช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2529 – 2534 มีคะแนนเฉลี่ยประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมต่ำที่สุด สำหรับในส่วนของภาควิชา พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมเรียงตามลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดมีดังนี้ ภาควิชา B มีคะแนนเฉลี่ยการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงที่สุด รองลงมาเป็นภาควิชา C ลำดับถัดมาเป็นภาควิชา D และลำดับสุดท้ายเป็นภาควิชา A ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อประเภทของการถอดความอย่างไม่เหมาะสม พบว่าการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการถอดความอย่างไม่เหมาะสมไม่ได้รับอิทธิพลจากระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกัน

(2.3) ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่มีผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงกว่าในระดับปริญญาโท ปีที่สำเร็จการศึกษาของวิทยานิพนธ์พบว่า วิทยานิพนธ์ที่มีช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาช่วงปี 2540 – 2544 มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงที่สุด รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2545 – 2549 และวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2535 – 2539 ส่วนวิทยานิพนธ์ที่มีช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2529 – 2534 และช่วงปี 2550 – 2552 มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องเท่ากันและต่ำที่สุดตามลำดับ วิทยานิพนธ์ของภาควิชา B มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงที่สุด รองลงมาเป็นภาควิชา A ลำดับที่สามเป็นภาควิชา D และภาควิชา C ที่มีคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องต่ำที่สุดตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา ที่มีผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่าการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องไม่ได้รับอิทธิพลจากระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกัน

ตอนที่ 2 การพัฒนาโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

จากการนำข้อมูลที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ผลที่ได้จากการศึกษาระยะที่ 1 ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม และผลที่ได้จากการศึกษาระยะที่ 1 ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมจากการตรวจสอบวิทยานิพนธ์มาใช้เป็นข้อมูลประกอบในการพัฒนาโปรแกรม ผลการพัฒนาโปรแกรมที่ได้จะประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเนื้อหา ส่วนของกิจกรรม และส่วนของการประเมินผล ผู้วิจัยได้หาคุณภาพของโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น จากนั้นได้นำมาทดลองใช้สอนกับกลุ่มตัวอย่างจริง โดยได้ทำการปรับปรุงในส่วนของวิธีการสอน เนื้อหาและรายละเอียด อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน ระยะเวลา และปริมาณงานที่มอบหมายให้นักศึกษาทำภายหลังจากการเรียนด้วยโปรแกรม ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงในส่วนดังกล่าวก่อนที่จะนำโปรแกรมไปใช้สอนจริงให้กับนักศึกษากลุ่มเดิมในครั้งที่ 2 ในลำดับต่อไป

ตอนที่ 3 ผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น

ผลการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้น ผลที่ได้สรุปได้ดังนี้

(3.1) ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรม และนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ พบว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินใจว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ

(3.2) ผลการเปรียบเทียบอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมจากการเขียนเรียงความระหว่าง

นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรม และนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ พบว่า นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่า นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบในการศึกษาครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปรายจำนวน 3 ประเด็น ประเด็นที่ 1 คือ ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ประกอบด้วย 1) ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม 2) ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน ประเด็นที่ 2 การลอกเลียนวรรณกรรมในงานวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย 1) การลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม 2) การลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน และ ประเด็นที่ 3 ผลที่ได้จากการใช้โปรแกรมในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม รายละเอียดแต่ละประเด็นมีดังนี้

ประเด็นที่ 1 ความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม

1) ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม จากการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนในแทบทุกระดับการศึกษาและสาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ในระดับปริญญาตรีเท่านั้นที่มหาวิทยาลัยเอกชนได้คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาล ซึ่งอาจจะเป็นได้ว่า มหาวิทยาลัยรัฐบาลมีโอกาสในการคัดเลือกนักศึกษาที่มีความรู้และมีคุณภาพสูงกว่าเข้ามาเรียนได้ก่อนมหาวิทยาลัยเอกชน โดยมหาวิทยาลัยเอกชนจะมีการเน้นการรับนักศึกษาที่มีความเป็นธุรกิจมากกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาล จึงเน้นคุณภาพน้อยกว่าในการรับนักศึกษาเข้ามาศึกษาต่อ ทั้งนี้ผู้เรียนที่มีคุณภาพสูงจะเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่มีชื่อเสียงก่อน ผลจากการศึกษาที่ผ่านมาได้พบว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าจะมีการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (Selwyn, 2008) ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการตระหนักรู้ว่าการกระทำใดถูกหรือไม่ถูกต้องตามสถานการณ์ และผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าจะมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการทำงานตามที่อาจารย์ได้มอบหมายให้ทำ จึงทำให้มีการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Seval (2010: 4985) ที่ได้พบว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่าจะมีแนวโน้มที่จะมีความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่ต่ำกว่าด้วย อย่างไรก็ตามในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ในระดับปริญญาตรี กลับพบว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลได้คะแนนต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายของมหาวิทยาลัยและ

คณะวิชา โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างในระดับปริญญาตรี สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ผู้วิจัยได้ใช้มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นกลุ่มตัวอย่าง อาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาที่รับเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏจะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเดิม จึงมีผลทำให้โดยภาพรวมแล้วสาขาวิชาดังกล่าวได้คะแนนต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนได้ นอกจากนี้ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ในระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยเอกชนยังพบว่ามีความรู้ความเข้าใจเรื่องปริญญาตรีมาก ก็อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษามีความหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้ใช้สาขาวิชาเดียวกันในการเก็บข้อมูลทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก โดยสาขาวิชาที่เก็บกลุ่มตัวอย่างในระดับปริญญาโทเป็นสาขาวิชาแพทย์แผนไทย การเรียนการสอนจะเน้นไปที่ทักษะทางวิชาชีพและเทคนิคในทางปฏิบัติมากกว่าเน้นเรื่องของทักษะทางการเขียน ส่วนในระดับปริญญาตรีจะเก็บข้อมูลจากแพทยศาสตร์ ดังนั้นความสามารถของผู้เรียนที่เรียนในวิชาเอกแตกต่างกันจึงมีไม่เหมือนกันซึ่งอาจมีผลทำให้คะแนนเฉลี่ยในระดับปริญญาโทต่ำกว่าระดับปริญญาตรีได้

ข้อมูลจากการศึกษายังพบอีกว่า ในระดับปริญญาตรีคะแนนความรู้ความเข้าใจในระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ มีช่วงห่างจากกันค่อนข้างมาก แต่เมื่อเป็นระดับปริญญาโทและปริญญาเอกความห่างของคะแนนในแต่ละสาขาวิชาจะลดลงและเข้าใกล้กันมากขึ้น ทั้งนี้น่าจะเป็นเพราะในระดับปริญญาตรีนักศึกษาที่รับเข้ามาเรียนในแต่ละสาขาวิชายังไม่ค่อยมีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมเท่ากันกับนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก แต่เมื่อนักศึกษาได้เข้ามาเรียนในหลักสูตรระดับปริญญาโทและปริญญาเอกแล้ว นักศึกษาจะต้องมีการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งหลักสูตรได้เน้นการเขียนและการอ้างอิงที่ถูกต้อง ผู้เรียนจึงมีการปรับพื้นฐานความรู้ในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมทำให้มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น ช่วงห่างของคะแนนจึงลดลง ผู้เรียนในแต่ละสาขาวิชาของปริญญาโทและปริญญาเอกจึงมีคะแนนความรู้ความเข้าใจโดยรวมสูงขึ้นตามลำดับ ซึ่ง Harding และคณะ (Harding, et al., 2007) ได้พบว่า นักศึกษาในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นจะมีพฤติกรรมการโกงน้อยกว่านักศึกษาในระดับชั้นที่ต่ำกว่า (Kisamore, Stone and Jawahar, 2007: 388; Bisping, Patron and Roskelley, 2008) ซึ่งรวมไปถึงในแง่ของการยับยั้งชั่งใจในการกระทำความผิดและความมีจริยธรรม (Smyth, Davis and Kroncke, 2009) ในกรณีนี้จะเห็นได้ว่า นักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจะพิจารณาการกระทำความผิดอย่างมีวุฒิภาวะมากกว่า ทั้งนี้เป็นผลมาจากความสามารถในการคิดได้อย่างรอบคอบอันเป็นผลเนื่องมาจากการมีประสบการณ์ในการทำงานและการใช้ชีวิตตาม

อายุที่เพิ่มมากขึ้น การพิจารณาว่าสถานการณ์ใดเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่จึงพิจารณาได้อย่างลึกซึ้งกว่าในผู้เรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี

2) ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้าน ผู้วิจัยจะได้อภิปรายผลตามลำดับทั้ง 6 ด้านดังนี้

(2.1) ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด การศึกษาได้พบว่ามีความแตกต่างของประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษาที่ส่งผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด โดยพบว่าปริญญาเอกและปริญญาโทของมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน ยกเว้นปริญญาตรีเท่านั้นที่มหาวิทยาลัยรัฐบาลได้คะแนนต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน และพบว่าช่วงห่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยรัฐบาลมากกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน รวมทั้งได้พบว่ามีความแตกต่างของระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่ส่งผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด โดยสาขาวิชาต่าง ๆ จะมีคะแนนเฉลี่ยด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงขึ้นเมื่อระดับการศึกษาสูงขึ้น ยกเว้นสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เท่านั้นที่ปริญญาโทและปริญญาเอกมีคะแนนใกล้เคียงกัน โดยปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าปริญญาเอกเล็กน้อย และยังพบว่าในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ปริญญาโทได้คะแนนเฉลี่ยด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดต่ำกว่าในระดับปริญญาตรี ผลการศึกษาที่ได้มีความคล้ายคลึงกันกับผลที่ได้พบจากการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม โดยสนับสนุนว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีความรู้ความเข้าใจมากกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนอันเนื่องมาจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีโอกาสในการคัดเลือกผู้เรียนที่มีคุณภาพสูงไว้ก่อนได้มากกว่าและนักศึกษาที่มีความสามารถในการเรียนสูงจะแข่งขันและขยันขันแข็งในการเรียนรู้มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในการเรียนที่มักละเลย ไม่เอาใจใส่ในการเรียนรู้จึงมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่าด้วย (Selwyn, 2008) ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับ Atmeh และ Al - Khadash (2008) ที่พบว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูงจะโง่งน้อยกว่า นอกจากนี้ช่วงห่างของคะแนนในมหาวิทยาลัยรัฐบาลยังมีมากกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน แสดงให้เห็นว่าในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีความสามารถและมีปัจจัยในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของเพื่อนร่วมชั้นเรียน คุณภาพของอาจารย์ประจำวิชาที่เอื้อต่อการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดให้กับผู้เรียนได้ดีกว่าผู้เรียนที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน ผลก็คือเมื่อผู้เรียนเรียนในระดับที่สูงขึ้น ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดก็สูงขึ้นตามลำดับ

ความแตกต่างของคะแนนในแต่ละสาขาวิชา เป็นการบอกว่าบางสาขาวิชาที่มีการพัฒนา ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดได้ดีมากกว่าสาขาวิชาอื่น เช่น ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจด้านนี้อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ในขณะที่บางสาขาวิชาที่มีความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจโดยปริญญาโทได้คะแนนต่ำกว่าปริญญาตรี เช่น สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าแต่ละคณะวิชาที่รับนักศึกษาเข้ามาเรียนโดยมีคะแนนในการรับเข้ามาเรียนไม่เท่ากัน บางคณะก็มีคะแนนการคัดเลือกเข้าเรียนอยู่ในระดับสูงและต่ำลดหลั่นกันไป จึงน่าจะมีผลต่อความรู้ความเข้าใจในตัวผู้เรียนที่มีอยู่อย่างแตกต่างกัน และผลการศึกษาก็ยังสนับสนุนงานวิจัยที่ผ่านมาที่พบว่าคณะวิชาที่แตกต่างกันของนักศึกษามีผลต่อการโกงที่แตกต่างกัน (Harding, et al., 2007; Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Smyth, Davis and Kroncke, 2009) และอีกส่วนหนึ่งน่าจะเป็นผลของการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีสาขาวิชาไม่เหมือนกันทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก จึงอาจมีผลทำให้นักศึกษาในบางสาขาวิชาที่มีคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงกว่าในบางสาขาวิชาได้ ผลการศึกษาจึงไม่เป็นไปตามลำดับที่ว่าปริญญาโทน่าจะมีความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดสูงกว่าปริญญาตรี แต่ผลที่ได้กลับตรงกันข้าม

(2.2) ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ผลการศึกษาได้พบว่ามีความแตกต่างของประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน โดยพบว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลในระดับปริญญาตรีจะมีช่วงห่างของคะแนนในแต่ละสาขามากกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์สุขภาพจะได้คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้สูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน ยกเว้นสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน รวมทั้งยังพบด้วยว่า สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จากระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอกจะมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ โดยปริญญาเอกจะมีคะแนนสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนมาก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกจะมีคะแนนเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน ส่วนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คะแนนเฉลี่ยในระดับปริญญาตรีจะสูงกว่าปริญญาโทและปริญญาเอก โดยปริญญาโทและปริญญาเอกจะมีคะแนนเฉลี่ยลดลง ในขณะที่มหาวิทยาลัยเอกชน ในระดับปริญญาตรีแต่ละสาขาวิชาจะมีช่วงห่างของคะแนนใกล้เคียงกัน มีสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาเป็นวิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดย

สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จากปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอก มหาวิทยาลัยเอกชน จะมีคะแนนลดต่ำลงตามลำดับ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ปริญญาโทจะมีคะแนนต่ำลงค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับปริญญาตรี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพของมหาวิทยาลัยรัฐบาลแล้วมหาวิทยาลัยรัฐบาลจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนเป็นอย่างมากและในทุกระดับการศึกษา ส่วนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเอกชน จากระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอกจะมีคะแนนเฉลี่ยด้านนี้สูงขึ้นตามลำดับ จากผลที่ได้นี้ จะเห็นได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลจะมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจได้ดีในสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งสะท้อนได้จากคะแนนที่สูงขึ้นตามลำดับเมื่อระดับการศึกษาได้สูงขึ้น ในทางตรงกันข้าม นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนจะมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจได้ดีกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ไม่ดีในสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพด้วยที่ปริญญาโทคะแนนลดลงกว่าในระดับปริญญาตรีเป็นอย่างมาก ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีการผลิตบัณฑิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ในระดับสูงมาอย่างช้านาน และครอบคลุมสาขาต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง อาจารย์มีประสบการณ์สูงในการผลิตบัณฑิตในแต่ละรุ่น ซึ่งจะเห็นข้อบกพร่องของการเขียนงานของนักศึกษาและมีประสบการณ์ในการแก้ไขงาน รวมทั้งสามารถที่จะให้คำแนะนำในเรื่องการเขียนและการอ้างอิงได้เป็นอย่างดี และยังเป็นสาขาวิชาที่เน้นในเรื่องของทางทฤษฎีมากกว่าทักษะในทางวิชาชีพ การเรียนการสอนจึงเน้นการเขียน การบรรยาย อธิบายความมากกว่าสาขาวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Morgan (1996 อ้างถึงใน Flint, Clegg and Macdonald, 2006: 147) ที่พบว่าผู้เรียนทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ นักศึกษาจะคุ้นเคยกับการสอบและการประเมินผลที่ใช้ตัวเลือก และเน้นถึงวิธีการหาคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือก ในขณะที่ผู้เรียนทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จะเน้นให้นักศึกษาอธิบายความและมีการใช้ภาษาและคำของตนเองในการเขียนตอบข้อสอบมากกว่า ดังนั้นในการศึกษาที่มีระดับสูงขึ้น ทักษะการเขียนจึงมีการใช้ค่อนข้างมากในผู้เรียนสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงส่งผลให้ผู้เรียนในสาขาดังกล่าวของมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนสูงขึ้นตามลำดับจากระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนนอกเหนือจากการที่รับนักศึกษาจะรับได้ง่ายกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลแล้ว มหาวิทยาลัยเอกชนยังเน้นการผลิตนักศึกษาในสาขาวิชาที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน และดึงดูดใจของผู้เรียน เน้นการทำงานที่สามารถหางานได้ง่ายกว่าสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งผู้เรียนที่ต้องการเรียนในสาขาทางด้านเทคนิคเพื่อให้เอื้อต่อการทำงานจะเลือก

เรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน ผลก็คือมหาวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสาขาวิชาดังกล่าวจะได้ผู้เรียนที่มีความสามารถและต้องการเรียนในสาขาวิชาดังกล่าวเข้ามาเรียน รวมทั้งยังสามารถที่จะได้กลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะความรู้ความเข้าใจค่อนข้างดี นอกจากนี้ในมุมมองของผู้วิจัยยังมองว่าในอีกด้านหนึ่งผู้เรียนกลุ่มที่เรียนทางด้านเทคโนโลยี แม้จะมีความคุ้นเคยกับการใช้คอมพิวเตอร์ในการทำรายงาน มีการโกงและคัดลอกงานสูง แต่ในขณะเดียวกันความคุ้นเคยนี้อาจช่วยให้ผู้เรียนในกลุ่มนี้สามารถที่จะเข้าใจสถานการณ์ของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนได้ดีอย่างยิ่ง จากการคัดลอกงานแบบตัดปะจากหลากหลายแหล่งเป็นส่วน ๆ และมีการนำงานมาใช้จากคอมพิวเตอร์ในบ่อยครั้ง ความคุ้นเคยนี้อาจช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและมีความรู้เป็นอย่างดีว่าสถานการณ์ใดเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนอีกด้วย โดยจากผลการศึกษาที่ผ่านมาได้พบว่านักศึกษาสามารถรับรู้ถึงการลอกเลียนงานโดยผ่านสื่อทางเทคโนโลยีที่เป็นอินเทอร์เน็ตได้ดีโดยมีความเข้าใจลักษณะดังกล่าวนี้ถึง 77 เปอร์เซ็นต์ (The Center of Academic Integrity, 2005 อ้างถึงใน Wang, 2008: 744) และยังสนับสนุนความคิดนี้โดยการศึกษาของ Stephens, Young และ Calabrese (2007) และ Selwyn (2008) ที่พบว่านักศึกษาที่มีรูปแบบการโกงทางดิจิทัล จะมีความถี่ของการโกงด้วยการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษาที่ใช้วิธีการโกงแบบธรรมดา หรือนักศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้เทคโนโลยีจะมีการโกงสูงกว่านักศึกษาผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางเทคโนโลยีน้อย ดังนั้นแม้ว่าผู้ตอบจะมีความเข้าใจหรือไม่ก็ตามว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งผิดหรือไม่ แต่เมื่อให้ตอบในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา ผู้ตอบสามารถบอกและสรุปครอบคลุมได้ว่าลักษณะตามสถานการณ์ที่ให้นั้นเป็นลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน จึงอาจเป็นเครื่องสะท้อนได้ว่านักศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาจมีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีถึงการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้เรียนที่มีความคุ้นเคยทางเทคโนโลยีประกอบกับการศึกษาที่สูงขึ้นจึงสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีวุฒิภาวะในการคิดได้เป็นอย่างดีว่าสถานการณ์ใดเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในลักษณะดังกล่าว

(2.3) ความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม พบว่ามีความแตกต่างของระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม โดยในแต่ละระดับการศึกษาจะมีสาขาวิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดแตกต่างกัน กล่าวคือ ในระดับปริญญาตรีสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพจะได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงที่สุด ในระดับปริญญาโท สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จะมีคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมสูงที่สุด ส่วนในระดับปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะมีคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านการ

ถอดความอย่างไม่เหมาะสมที่สุด ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีทิศทางเดียวกัน จากปริญญาตรีจนถึงปริญญาโทจะมีคะแนนเฉลี่ยลดลง ส่วนในระดับปริญญาโทจนถึงปริญญาเอกจะมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น โดยปริญญาโทและปริญญาเอกอยู่ในระดับเดียวกัน จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าวิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีรูปแบบทิศทางของคะแนนที่พัฒนาไปในทิศทางคล้ายคลึงกัน โดยการพัฒนาคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจยังมีลักษณะลดลงในระดับปริญญาโท และเพิ่มขึ้นในระดับปริญญาเอก ข้อมูลได้แสดงให้เห็นว่าในระดับปริญญาโทผู้เรียนยังมีความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความที่ไม่ค่อยดีนัก และเป็นสาขาวิชาที่เน้นในทักษะทางวิชาชีพและปฏิบัติการและผู้เรียนอาจมีพื้นฐานความรู้ในระดับปริญญาตรีที่มาศึกษาต่อในระดับปริญญาโทต่างระดับกันอีกด้วย จากการศึกษาของ Maxwell, Curtis และ Vardanega (2006: 210 – 215) ได้พบว่าประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมที่นักศึกษาเอเชียพบมากและอยู่ในอันดับต้น ๆ คือ ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมในแบบการถอดความที่ไม่ถูกต้อง (illicit paraphrasing) โดยผู้เรียนอาจมีทักษะพื้นฐานทางการเขียนที่ไม่เพียงพอ ซึ่ง Hochstein, et al., (2008: 62 -63) ได้ศึกษาและพบว่านักศึกษามักมีความเข้าใจได้เป็นอย่างดีถ้าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมแบบคำต่อคำอย่างชัดเจน แต่ถ้าเป็นกรณีของการถอดความแล้ว นักศึกษาจะมีความเข้าใจในกรณีนี้น้อยลง นอกจากนี้สาเหตุที่ปริญญาโทมีคะแนนเฉลี่ยลดลงกว่าปริญญาตรี อาจมีสาเหตุมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลซึ่งมักจะเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เพิ่งเข้ามาเรียนในระดับปริญญาโท จึงยังไม่ได้เรียนวิชาในระดับปริญญาโทมากนัก และยังไม่ได้พัฒนาทักษะการเขียนจนมีความรู้ความเข้าใจสูงขึ้นมากกว่าในระดับปริญญาตรีอย่างเห็นได้ชัดเจน จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของสาขาดังกล่าวไม่เพิ่มสูงขึ้นจากปริญญาตรีจนถึงปริญญาโท แต่จะลดระดับคะแนนเฉลี่ยลงได้ในระดับปริญญาโท เพราะมีความรู้ความเข้าใจไม่ได้แตกต่างกัน จบจนผู้เรียนได้เรียนและทำวิทยานิพนธ์แล้วในระดับปริญญาโท จึงมีประสบการณ์และมีความรู้ความเข้าใจสูงขึ้นเมื่อมาเรียนในระดับปริญญาเอก ดังนั้นจากผลการศึกษาจึงเห็นได้ว่าคะแนนในระดับปริญญาเอกสูงกว่าปริญญาโทในสาขาดังกล่าว ส่วนในสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จะเห็นได้จากการที่เป็นสาขาวิชาที่มีการเรียนการสอน ตลอดจนการประเมินผลที่ใช้ทักษะในการเขียนตอบเป็นส่วนใหญ่ จึงน่าจะทำให้นักศึกษามีทักษะในการเขียนที่ดีกว่าและสามารถเป็นรากฐานสำหรับการศึกษาที่สูงขึ้นในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ดังนั้นในการศึกษาทักษะในการถอดความของนักศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จึงมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นจากปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอก

(2.4) ความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างของประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษา ประเภทของมหาวิทยาลัยและสาขาวิชา และระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง เมื่อเปรียบเทียบมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน พบว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนในทุกระดับการศึกษาและในทุกสาขาวิชา และเกือบทุกสาขาวิชาจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ยกเว้นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพที่คะแนนระดับปริญญาตรีสูงกว่าปริญญาโทและปริญญาเอก และเมื่อศึกษาผลความแตกต่างของระดับการศึกษาและสาขาวิชาพบว่า ในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ในระดับปริญญาโท สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จะได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ส่วนในระดับปริญญาเอก สาขาวิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องเป็นด้านที่ผู้ตอบส่วนใหญ่ทำคะแนนได้ดีที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะหลักสูตรระดับปริญญาตรีได้มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและการอ้างอิงเพื่อปูพื้นฐานให้กับนักศึกษาที่เข้าเรียนใหม่ในชั้นปีที่ 1 ได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและการอ้างอิง นักศึกษาจึงน่าที่จะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการอ้างอิงอยู่บ้างแล้วที่สามารถนำไปใช้เมื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และเมื่อนักศึกษาต้องเรียนต่อในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกก็มีการจัดทำรายงานและทำวิทยานิพนธ์ที่ต้องใช้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการอ้างอิงเป็นอย่างมาก นักศึกษาจึงสามารถที่จะเข้าใจในสถานการณ์ที่เป็นปัญหาได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ Nienhaus (2004: 345) ที่เน้นว่าการสอนการอ้างอิงและทักษะในการเขียนเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพราะนักศึกษาสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการเขียนที่เป็นทักษะที่มีความจำเป็นกับการศึกษาในทุกๆระดับ อย่างไรก็ตามยังมีสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพที่ผลการศึกษาได้พบว่าคะแนนในระดับปริญญาตรีสูงกว่าปริญญาโทและปริญญาเอก ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะปัจจัยในเรื่องของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการศึกษามีความหลากหลายของคณะวิชา ความแตกต่างของแต่ละคณะวิชาจึงอาจส่งผลทำให้นักศึกษาในบางสาขาวิชาในระดับปริญญาตรีมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าในระดับปริญญาโทในบางสาขาวิชาได้ เช่น ในการศึกษาครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาแพทยศาสตร์ในระดับปริญญาตรี ส่วนปริญญาโทจะเป็นคณะวิชาอื่น ๆ เช่น พยาบาล แพทย์แผนไทย เป็นต้น จึงทำให้ความสามารถหรือความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชา

อยู่อย่างไม่เท่าเทียมกัน ผลของการศึกษาจึงอาจทำให้พบว่าปริญญาตรีของสาขาวิชาดังกล่าวได้คะแนนมากกว่าปริญญาโทและปริญญาเอก

(2.5) ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด ผลการศึกษาได้พบว่ามี ความแตกต่างของประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ส่งผลกระทบต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด โดยเมื่อเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชนพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดสูงกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนในทุกสาขาวิชา ยกเว้นในระดับปริญญาตรี สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเอกชนได้คะแนนมากกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาล และเมื่อเปรียบเทียบตามระดับการศึกษา จะพบว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลในระดับปริญญาเอกมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดสูงกว่านักศึกษาปริญญาโทและนักศึกษาปริญญาตรี โดยปริญญาโทและปริญญาเอกมีช่วงคะแนนไม่ห่างจากกันมากนัก แต่ในระดับปริญญาตรี สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำมากและแตกต่างจากปริญญาโทค่อนข้างมาก ส่วนในมหาวิทยาลัยเอกชนพบว่า ในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดเป็นวิทยาศาสตร์สุขภาพ แต่ในระดับปริญญาโทจะเป็นสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด และในระดับปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ผลจากการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า ในเรื่องความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดที่จัดได้ว่าเป็นด้านการลอกเลียนวรรณกรรมที่มีความลึกซึ้ง และยากแก่การตรวจสอบเนื่องจากอาจไม่มีข้อความใดเลยที่เหมือนกันกับต้นฉบับ แต่ผู้เขียนได้ใช้ความคิดของผู้อื่นมาเป็นแนวทางในการเขียนงานของตน ซึ่งอาจจะมีวิธีการใช้เพียงการเรียงลำดับเนื้อหาที่เหมือนกัน ซึ่ง Dawson และ Overfield (2006) ได้พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีและมีความรู้ความเข้าใจในกรณีนี้จะน้อยกว่าการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร เพราะมีความไม่ชัดเจนในความคิดรวบยอดที่ว่าเป็นการใช้ความคิดของคนอื่นมาเป็นของตนเอง โดยมีกรณีดังกล่าวถึงประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ และจากผลของการศึกษาในครั้งนี้ได้พบว่า เมื่อผู้เขียนมีระดับการศึกษาสูงขึ้นจะมีแนวโน้มที่จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดสูงขึ้นด้วยตามระดับการศึกษา ที่อาจจะเป็นไปได้ว่าผู้เรียนที่มีความเป็นผู้ใหญ่กว่าในระดับชั้นที่สูงขึ้นจะมีวุฒิภาวะทางความคิดบวกกับความมีประสบการณ์ในการคิดพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างรอบคอบกว่าผู้เรียนในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า จึงทำให้ผู้เรียนในชั้นเรียนระดับที่สูงขึ้นมีความละเอียดลึกซึ้งในการพิจารณาสถานการณ์ของการ

ลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดและสามารถตัดสินใจได้ดีว่าสถานการณ์ใดเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีนี้ได้เป็นอย่างดี ผลการศึกษาดังกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนจากการศึกษาของ Smyth, Davis และ Kroncke (2009) ที่ได้พบว่านักศึกษาที่อยู่ในชั้นเรียนที่สูงขึ้นจะมีจริยธรรมมากกว่านักศึกษาในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า ส่วน Eastman, Eastman และ Iyer (2008) และ Atmeh และ Al – Khadash (2008) พบว่านักศึกษาในชั้นเรียนปีสุดท้ายจะโกงน้อยกว่า โดยผลจากการศึกษานี้ได้บ่งบอกว่านักศึกษาในระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้นจะมีความสามารถในการพิจารณาว่าสิ่งใดถูกหรือผิดโดยคำนึงถึงผลกระทบที่จะมีต่อคนอื่น และสามารถพิจารณาได้ว่าการนำเอางานของคนอื่นมาเป็นของตนเองโดยวิธีทางอ้อม แม้ว่าจะไม่ใช่การลอกเลียนวรรณกรรมโดยตรงก็ตาม ในสถานการณ์ดังกล่าวก็ยังคงถือได้ว่ามีความผิดในทางจริยธรรม และจากการศึกษาในครั้งนี้ได้พบว่ามีเพียงนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลในระดับปริญญาตรี สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาก และต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเอกชนเพียงสาขาวิชาเดียว ซึ่งผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐาน โดยอาจมาจากเหตุผลของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ นอกจากนี้ยังมีมหาวิทยาลัยเอกชนในระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ที่ใช้กลุ่มตัวอย่างมาจากคณะที่หลากหลาย และไม่ใช่คณะเดียวกันทั้งหมดจากทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก จึงอาจทำให้นักศึกษาจากคณะที่ต่างกันสามารถที่จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดแตกต่างกันได้ตามความสามารถของนักศึกษาที่แตกต่างกันออกไป และทำให้ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามที่ว่านักศึกษาในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นน่าจะจะได้คะแนนเฉลี่ยด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดสูงกว่านักศึกษาในระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า

(2.6) ความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง ผลการศึกษาพบว่า มีความแตกต่างของประเภทของมหาวิทยาลัยและระดับการศึกษา และระหว่างระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง โดยมหาวิทยาลัยรัฐบาล ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองสูงกว่านักศึกษาปริญญาโทและปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยเอกชน ยกเว้น มหาวิทยาลัยรัฐบาล ในระดับปริญญาตรีจะได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองต่ำกว่านักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชนแต่เพียงเล็กน้อย และเมื่อจำแนกระหว่างระดับการศึกษาและสาขาวิชาพบว่า ในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพได้คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้าน

การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองสูงที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนในระดับปริญญาโท สาขาวิชาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองลงมาคือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้คะแนนเฉลี่ยเท่า ๆ กัน สำหรับในระดับปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพจะได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จะได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ทั้งนี้ในระดับปริญญาตรีในแต่ละสาขาวิชาจะมีช่วงห่างของคะแนนไม่แตกต่างกัน ส่วนในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกมีเพียงสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มี คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองแตกต่างจากสาขาวิชาอื่น ค่อนข้างมากและแตกต่างมากที่สุดในระดับปริญญาเอก จากการศึกษาที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่าความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองเป็นด้านที่นักศึกษายังมีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนในเรื่องของความหมาย และนักศึกษามักจะไม่คิดว่าการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองเป็นสิ่งที่ผิดเพราะเป็นการนำงานที่ผลิตขึ้นด้วยตนเองมาใช้ซ้ำ ดังนั้นในกรณีนี้จึงเป็นอีกกรณีหนึ่งที่มีความเข้าใจได้ยาก ผลการศึกษาได้สนับสนุนเหตุผลดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในการลอกเลียนวรรณกรรมด้านอื่น ๆ ในแง่ของศักยภาพของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและ มหาวิทยาลัยเอกชน และระดับการศึกษาที่สูงขึ้นที่ส่งผลต่อความคิดหรือความมีเหตุมีผลที่มีมากกว่าของนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกเมื่อเปรียบเทียบกับในระดับปริญญาตรีที่ส่งผลต่อคะแนนความรู้ความเข้าใจที่สูงขึ้นตามลำดับ

ประเด็นที่ 2 การลอกเลียนวรรณกรรมในงานวิทยานิพนธ์

1) การลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมในงานวิทยานิพนธ์ จากการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ พบผลโดยสรุป ซึ่งสามารถอธิบายจำแนกตามระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชา ได้ดังนี้

เมื่อจำแนกวิทยานิพนธ์ตามระดับการศึกษา พบว่า ทั้งวิทยานิพนธ์ปริญญาโทและปริญญาเอก ในช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 จะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับใกล้เคียงกันมากกว่าช่วงปีอื่น ๆ วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทที่มีช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2550 – 2552 ที่มีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมแตกต่างกันมากในแต่ละภาควิชา โดยภาควิชา D มีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับเดียวกันนับตั้งแต่ปี 2540 – 2544 เป็นต้นมา ส่วนภาควิชาที่มีแนวโน้มได้คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมลดลงได้แก่ ภาควิชา C ส่วนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก จะมีคะแนนการลอกเลียน

วรรณกรรมโดยรวมเปลี่ยนแปลงขึ้น ๆ ลง ๆ แต่มีวิทยานิพนธ์ที่มีช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 ของแต่ละภาควิชาที่ได้คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน และยังมีแนวโน้มที่ภาควิชา C จะได้คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงขึ้นหลังจากปีที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2540 – 2544

เมื่อจำแนกวิทยานิพนธ์ตามปีที่สำเร็จการศึกษา พบว่าวิทยานิพนธ์ที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2529 – 2534 วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทจะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงที่สุดในภาควิชา C ในขณะที่วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกในช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2535 – 2539 ในภาควิชา C จะมีคะแนนเท่ากัน ส่วนช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่มีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมแตกต่างกันมาก ได้แก่ ช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2535 – 2539 ในภาควิชา D ช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2545 – 2549 ในภาควิชา A และช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2550 – 2552 ในภาควิชา C

เมื่อจำแนกวิทยานิพนธ์ตามภาควิชาที่แตกต่างกัน พบว่าวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกของภาควิชา A และภาควิชา D มีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมแตกต่างกันในหลายระดับมากกว่าวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท สำหรับในภาควิชา C คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมในช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจะอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ยกเว้นช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาในปี 2550 – 2552 ที่วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกได้คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมสูงกว่าวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทเป็นอย่างมาก

ข้อมูลจากการศึกษาอาจแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกันซึ่งอาจเป็นผลมาจากภูมิหลังของผู้เรียนที่มีความรู้ย่อมอย่างไม่เท่ากัน และยิ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพของนิสิตในแต่ละช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาที่มหาวิทยาลัยได้รับเข้ามาศึกษาต่อ ซึ่งจะพบว่า นิสิตปริญญาโทและปริญญาเอกของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจะมีนิสิตที่มาจากสถาบันที่หลากหลายที่รับเข้ามาศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ แต่ละคนอาจจะมีความรู้ความเข้าใจที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับการเขียนวิทยานิพนธ์ของตนได้แตกต่างกันตามภูมิหลังทางการศึกษาที่ตนเองมี โดยอาจจะมาจากสาเหตุในหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยทางด้านส่วนบุคคล เช่น บุคลิกภาพของผู้เรียน (Kisamore, Stone and Jawahar , 2007: 388; Williams, Nathanson and Paulhus, 2010: 293) อายุ (Kisamore, Stone and Jawahar, 2007: 388; Bisping, Patron and Roskelley, 2008) ความละเอียดรอบคอบและการระมัดระวังในการเขียน

และการอ้างอิง ความมีจริยธรรมประจำตัวของแต่ละบุคคล (Harding, et al., 2007) ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ (Selwyn, 2008) นอกจากนี้ก็มีสาเหตุมาจากปัจจัยของสถาบันการศึกษา เช่น คุณภาพและความใส่ใจของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (Mitchell and Carroll, 2008: 218 – 226) หลักสูตรและวิธีการสอนในสถาบันการศึกษาที่เป็นภูมิหลังของผู้เรียน สาขาวิชาที่เรียน (Harding, et al., 2007; Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Smyth, Davis and Kroncke, 2009) ระดับชั้นปี (Eastman, Eastman and Iyer, 2008; Atmeh and Al – Khadash, 2008) จำนวนปีที่ศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษา (Bisping, Patron and Roskelley, 2008) ประสบการณ์ในการทำวิจัยและทักษะทางการเขียนของนิสิตแต่ละคน ความต้องการประสบผลสำเร็จอย่างรวดเร็วภายใต้เวลาเรียนที่จำกัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Selwyn, 2008; Atmeh and Al – Khadash, 2008; Bisping, Patron and Roskelley, 2008; Zopiatis and Krambia – Kapardis, 2008: 657) รวมไปถึงนโยบายของสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการกระทำผิดในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม (Engler, Landau and Epstein, 2008) และในมุมมองของผู้วิจัยอาจคาดได้ว่า การลอกเลียนวรรณกรรมจากวิทยานิพนธ์ยังอาจมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากแบบอย่างของวิทยานิพนธ์รุ่นก่อนที่นิสิตใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนวิทยานิพนธ์ของตนเอง ถ้าวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นตัวอย่างมีสไตล์การเขียนและการอ้างอิงอย่างไรผู้เขียนก็จะใช้แนวทางนั้นในการเขียนวิทยานิพนธ์ของตนเอง และยังเกี่ยวข้องกับความสะดวกรอบคอบในการตรวจสอบหลังการเขียนวิทยานิพนธ์โดยเฉพาะในเรื่องของการอ้างอิงที่พบว่า ส่วนหนึ่งมีปัญหามาจากการอ้างอิงที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ครบถ้วน ไม่ตรงกัน และการตกหล่น ที่อาจเป็นผลของความไม่รอบคอบมากกว่าความตั้งใจที่จะลอกเลียนวรรณกรรมอย่างแท้จริงของนิสิต ผลการศึกษาที่ได้มีความสอดคล้องกับ Mitchell and Carroll (2008: 218 – 226) ที่ได้พบว่า นักศึกษาในระดับชั้นต่าง ๆ แม้แต่นักศึกษาในระดับชั้นปริญญาเอกก็ยังคงขาดทักษะที่จำเป็นในการทำงานวิจัย การดำเนินการตามขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ การทำวิทยานิพนธ์ภายใต้เวลาที่จำกัด ความต้องการประสบผลสำเร็จอย่างสูง รวมไปถึงการขาดอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์และมีความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม และการจัดการกับปัญหาของการลอกเลียนวรรณกรรม ปัจจัยเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักศึกษามีการลอกเลียนวรรณกรรม และมีปัญหาในการเขียนวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ก็ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ทำให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงปีที่สำเร็จการศึกษา ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการให้ความสำคัญในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ที่ในช่วงปีที่เข้าใกล้กับปัจจุบันมีการรณรงค์กันมากขึ้น ทำให้มีอิทธิพลต่อการรับรู้ข้อมูลของนิสิตที่เข้าถึงข้อมูลได้อย่างไม่เท่าเทียมกันในแต่ละกลุ่ม สิ่ง

เหล่านี้จึงมีผลต่อความแตกต่างในเรื่องการรับรู้ ตลอดจนความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตที่มีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละภาควิชา และนิสิตในแต่ละระดับการศึกษา

2) การลอกเลียนวรรณกรรมรายด้านในงานวิทยานิพนธ์ จากการศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมรายด้านทั้ง 3 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน ด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม และด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง พบว่ามีเพียงด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนเท่านั้นที่ได้รับอิทธิพลจากความแตกต่างของระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่ส่งผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน นอกนั้นในด้านอื่น ๆ ไม่พบอิทธิพลของความแตกต่างระหว่างตัวแปรดังกล่าว โดยผลที่ได้สามารถสรุปจำแนกตามระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาได้ดังนี้

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทของภาควิชา D ที่มีแนวโน้มของการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงขึ้น ส่วนภาควิชา B มีแนวโน้มคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนลดลง และภาควิชา A จะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนในแต่ละช่วงปีที่สำเร็จการศึกษาของวิทยานิพนธ์ไม่แตกต่างกันมากนัก ส่วนในวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก โดยภาพรวมแล้ว คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนจะบอกแนวโน้มได้ไม่แน่นอน เพราะมีลักษณะของคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมขึ้น ๆ ลง ๆ สลับกันไป และพบว่าทั้งวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่มีปีที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2545 – 2549 จะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนของภาควิชาต่าง ๆ ใกล้เคียงกันมากที่สุด

เมื่อจำแนกตามปีที่สำเร็จการศึกษา พบว่า ในแต่ละปีที่สำเร็จการศึกษา จะมีวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่ได้คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนแตกต่างกันออกไป โดยในปีที่สำเร็จการศึกษาปี 2529 – 2534 วิทยานิพนธ์ของภาควิชา A และภาควิชา D และในปีที่สำเร็จการศึกษา 2540 – 2544 วิทยานิพนธ์ของภาควิชา C ทั้งในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมใกล้เคียงกัน วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทจะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงสุดในปีที่สำเร็จการศึกษา 2529 – 2534 ในภาควิชา C ปีที่สำเร็จการศึกษา 2535 – 2539 ในภาควิชา B และปีที่สำเร็จการศึกษา 2550 – 2552 ในภาควิชา D ส่วนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก จะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงในช่วงปีที่สำเร็จการศึกษา 2535 – 2539 ในภาควิชา C ปี 2540 – 2544 และปี 2545 – 2549 ในภาควิชา A รวมทั้งปีที่สำเร็จการศึกษา 2550 – 2552 ในภาควิชา

C สำหรับวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนแตกต่างกันมากในช่วงปี 2535 – 2539 ในภาควิชา C ปี 2540 – 2544 และปี 2545 – 2549 ในภาควิชา A ส่วนปี 2550 – 2552 จะเป็นภาควิชา D

เมื่อจำแนกตามภาควิชา พบว่า วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนในช่วงปีสำเร็จการศึกษาในช่วงปีต่าง ๆ จะแตกต่างกันน้อยในภาควิชา A ส่วนภาควิชา B คะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมมีแนวโน้มที่จะลดลงเมื่อปีสำเร็จการศึกษาเข้าใกล้ปัจจุบัน แต่ผลที่ได้จะตรงกันข้ามกับภาควิชา D ที่พบว่าวิทยานิพนธ์ที่มีปีสำเร็จการศึกษาเข้าใกล้ปัจจุบันจะมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมเพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ ส่วนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกของภาควิชา A และภาควิชา C มีความแตกต่างของคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนในหลายระดับมากกว่าวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท โดยมีปีที่สำเร็จการศึกษาที่มีคะแนนการลอกสูงที่สุดแตกต่างกันออกไป

จากผลการศึกษาที่ได้ได้แสดงให้เห็นว่าแต่ละภาควิชาก็ยังมีความแตกต่างของความสามารถและความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตที่รับเข้ามาศึกษาต่อ โดยอาจเป็นผลมาจากความรู้ความเข้าใจที่เป็นภูมิหลังที่ติดตัวมาจากสถาบันการศึกษา ก่อนหน้าที่จะมาศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอาจเป็นผลมาจากการให้คำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษา (Mitchell and Carroll, 2008: 218 – 226) รวมไปถึงจนถึงแบบอย่างของการเขียนวิทยานิพนธ์ที่ได้มาจากตัวอย่างของวิทยานิพนธ์ในรุ่นก่อนที่นิสิตใช้เป็นแบบอย่างในการเขียน โดยเฉพาะในส่วนของทฤษฎี พระราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และระเบียบ ที่เป็นเนื้อหาที่วิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องแบบเดียวกันได้ใช้ทฤษฎีและเนื้อหาเหล่านี้ร่วมกัน ผู้เขียนวิทยานิพนธ์มักใช้การเขียนตามแบบต้นฉบับและเปลี่ยนแปลงแต่เพียงเล็กน้อยรวมทั้งการเน้นย้ำของภาควิชาในเรื่องของการตระหนักถึงการลอกเลียนวรรณกรรมว่ามีความสำคัญมากน้อยเพียงใด ดังนั้นจากความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนที่แตกต่างกันไปในแต่ละภาควิชา การปรับปรุงแก้ไขงานตามคำแนะนำและการชี้แนะของอาจารย์ที่ปรึกษาในแต่ละภาควิชาที่ให้ความใส่ใจมากหรือน้อยในการแก้ไขการเขียนเพื่อให้มีสำนวนการเขียนที่ดี อ่านแล้วราบรื่นไม่สะดุด และแบบอย่างการเขียนจากวิทยานิพนธ์ที่นิสิตได้รับและใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนน่าจะมีส่วนสำคัญต่อคะแนนเฉลี่ยการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการศึกษาดังกล่าวได้สอดคล้องกับ Barry (2006: 377 – 384) และ Wam (2006: 197) ที่พบว่าทักษะการเขียนของนักศึกษายังมีการใช้สำนวนตามต้นฉบับ และไม่ใช้สำนวนการเขียนที่เป็นของตนเอง มีการนำงานมาจากหลากหลายแหล่งมาปะติดปะต่อกัน สำหรับในการศึกษาจำแนกตามภาควิชา

ยังพบว่า ภาควิชาที่แตกต่างกันจะมีผลคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมที่แตกต่างกัน เช่น ภาควิชา D มีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนสูงขึ้นจากปีที่สำเร็จการศึกษา 2529 – 2552 แสดงให้เห็นว่าคะแนนการลอกที่สูงขึ้นอาจมีผลมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีอุปกรณ์ที่ช่วยให้เอื้อต่อการลอกเลียนวรรณกรรมได้โดยง่าย อย่างไรก็ตามจะมีบางภาควิชาที่ได้คะแนนการลอกลดลง เช่น ภาควิชา B ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่ในปีที่เข้าใกล้กับปีปัจจุบันได้มีการให้ความสำคัญกับเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งอาจทำให้นิสิตให้ความสนใจในเรื่องดังกล่าวค่อนข้างมากกว่าในนิสิตรุ่นก่อน การเขียนวิทยานิพนธ์จึงต้องตระหนักในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมมากขึ้น ผลที่ได้จึงอาจทำให้นิสิตมีคะแนนการลอกเลียนวรรณกรรมที่พบได้ในวิทยานิพนธ์ลดลงตามลำดับ

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังได้ผลที่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านอื่น ๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในด้านอื่น ๆ นิสิตมีการถอดความและมีความผิดพลาดในด้านของการอ้างอิงที่เหมือนกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยในประเทศไทยไม่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อปูพื้นฐานและสร้างความเข้าใจอย่างชัดเจนในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรม ระบบการศึกษาที่มีคอร์สร่วมและวิชาพื้นฐานที่เน้นเนื้อหาทางวิชาการ ไม่ได้มีคอร์สเพิ่มเติมในทักษะทางการเขียนที่จะปรับพื้นฐานให้กับนิสิต เหล่านี้อาจเป็นสาเหตุทำให้นิสิตไม่มีความแตกต่างกันในประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านต่าง ๆ

ผลอีกส่วนหนึ่ง อาจเป็นผลมาจากเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรม อาจตรวจสอบได้ไม่ครบถ้วนทั้งหมด หรือเครื่องมืออาจไม่สามารถตรวจจับได้ และผู้วิเคราะห์ก็ตรวจสอบได้ยากในกรณีที่เนื้อหามีการจัดเรียงลำดับเหมือนต้นฉบับ แต่ได้ปรับเปลี่ยนวิธีการเขียนเสียใหม่โดยไม่เหมือนต้นฉบับ หรือในกรณีการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิด (Bretag and Mahmud, 2009: 53) ผู้ลอกเลียนวรรณกรรมจะอ่านเอาความคิดมาจากต้นฉบับและทำการเลียนแบบ แต่อาจไม่มีการเขียนส่วนใดเลยที่มีข้อความเหมือนกันกับต้นฉบับ กรณีเหล่านี้ถ้าผู้วิเคราะห์ได้อ่านแล้วพบว่ามีการจัดลำดับเนื้อหาได้เป็นอย่างดี มีความต่อเนื่องของข้อมูล ก็อาจทำให้การตรวจสอบได้ผลไม่ครบถ้วน จึงอาจทำให้ไม่พบความแตกต่างในด้านของการลอกเลียนวรรณกรรมเหล่านี้ได้ (McKeever, 2006: 161)

ในด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม จากที่พบนิสิตมักมีการนำส่วนของเนื้อหาที่เป็นทฤษฎีมาใช้โดยตรงและตามตัวอักษร ทำการปรับเปลี่ยนคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย จึงทำให้นิสิตยังมีลักษณะของการลอกเลียนวรรณกรรมจากต้นฉบับอยู่ การพบจึงกระจายไปในวิชาเอกต่าง ๆ ของทั้งปริญญาโทและปริญญาเอก ทำให้ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของการ

ลอกเลียนวรรณกรรม การนำงานวิทยานิพนธ์รุ่นก่อนมาดูเป็นตัวอย่างเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นิสิตยังมีการลอกเลียนวรรณกรรม เพราะว่าส่วนของทฤษฎีที่ใช้ทฤษฎีเดียวกัน ดังนั้นนิสิตจึงใช้วิธีการดัดแปลงแต่เพียงเล็กน้อย อีกทั้งความสามารถในการเขียนที่ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญของนิสิตไทย ยังไม่ดีนักไม่ว่าจะเป็นวิชาเอกใดก็ตาม การเขียนจึงลอกเลียนวรรณกรรมต่อ ๆ กันมา ซึ่งทำให้ไม่มีความแตกต่างกัน

ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง จะพบว่าการอ้างอิงในส่วนของรูปแบบตามข้อกำหนดของนิสิตมีความถูกต้อง แต่ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมักจะเป็นส่วนบางส่วนของ การอ้างอิงมีความผิดพลาดเป็นต้นว่า ปีพุทธศักราชไม่ตรงกันในการอ้างอิงในเล่มและในส่วนของบรรณานุกรมท้ายเล่ม บางเล่มมีการอ้างอิงในเล่ม แต่บรรณานุกรมท้ายเล่มไม่มี ซึ่งมีผลให้การอ้างอิงตกหล่น นอกจากนี้ยังพบว่า มีวิทยานิพนธ์บางเล่มอ้างอิงมาจากแหล่งอ้างอิงลำดับที่สอง แต่ยังคงใช้การอ้างอิงตามแหล่งต้นฉบับที่ไปลอกเลียนมา เพราะมีการใช้เนื้อหาเหมือนแหล่งที่สองทุกประการ แต่ได้อ้างอิงว่ามาจากแหล่งที่หนึ่ง นอกจากนี้ยังพบว่าวิทยานิพนธ์ส่วนมากไม่มีการใช้เครื่องหมายคำพูดและการอ้างอิงในข้อความที่ได้นำมาใช้โดยตรง ส่วนการเขียนเลียนแบบผู้อื่นแต่ไม่ได้ให้การอ้างอิงจะพบได้น้อยที่สุด เพราะนิสิตจะอ้างอิง แต่เป็นกรณีของการอ้างอิงที่บกพร่อง ซึ่งการผิดพลาดเหล่านี้จะเป็นผลมาจากความไม่ละเอียดรอบคอบ ตลอดจนความเร่งรีบในการทำวิทยานิพนธ์ จึงมีผลให้แต่ละภาควิชาที่มีความผิดพลาดในลักษณะดังกล่าวคล้ายคลึงกัน และพบได้โดยทั่วไปในแต่ละวิชาเอก ผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อดูช่วงคะแนนเฉลี่ยรายด้าน ข้อมูลที่ตรวจสอบพบได้สะท้อนให้เห็นว่า ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่นิสิตน่าจะมีอยู่อย่างไม่ชัดเจนมากที่สุดและส่งผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรม จะเป็นด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง และด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสม เนื่องจากวิทยานิพนธ์ปริญญาโทและปริญญาเอกจะได้คะแนนทั้งสองด้านนี้สูงเป็นอันดับ 1 และอันดับ 2 ซึ่งอาจเป็นข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นได้ว่านิสิตมีความบกพร่องในเรื่องความรู้ความเข้าใจของด้านเหล่านี้มาก หรืออาจเป็นไปได้ว่าเกณฑ์การตรวจสอบของเครื่องมือที่นำมาใช้มีความสามารถที่จะตรวจพบในด้านเหล่านี้ได้ชัดเจนมากกว่าด้านอื่น ๆ นั่นเอง

แม้กระนั้นก็ตาม ระดับของการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้จากการศึกษาความรู้ความเข้าใจจำแนกตามประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมในระยะที่ 1 ตอนที่ 1 ได้ผลที่ไม่สอดคล้องกันกับระยะที่ 1 ตอนที่ 2 เนื่องจากตอนที่ 1 ด้านที่นิสิตนักศึกษาค่อนข้างได้คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสูงเมื่อเปรียบเทียบกับด้านอื่น ๆ ได้แก่ ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องนั้น เมื่อตรวจสอบกับวิทยานิพนธ์ในระยะที่ 1 ตอนที่ 2 กลับพบว่าด้านการอ้างอิงที่ไม่

ถูกต้องมีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะดังกล่าวค่อนข้างสูง ซึ่งคะแนนที่สูงของการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง จากวิทยานิพนธ์ไม่น่าเป็นผลมาจากการที่นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาในตอนต้นที่ 1 นักศึกษาได้คะแนนด้านดังกล่าวค่อนข้างมากกว่าด้านอื่น ๆ แสดงว่าน่าจะมีความรู้ความเข้าใจค่อนข้างดีในด้านดังกล่าว แต่สาเหตุน่าจะเป็นผลมาจากความไม่ละเอียดรอบคอบในการที่จะอ้างอิงให้ครบถ้วนและถูกต้อง ดังนั้น ผลที่ได้ก็คือ นักศึกษาได้รับการพิจารณาว่ามีการลอกเลียนวรรณกรรมเกิดขึ้น

ในส่วนของคุณสมบัติของกันระหว่าง การตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และการตรวจสอบด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปจะพบว่ามีความสอดคล้องตรงกันส่วนหนึ่ง โดยจากการตรวจสอบพบว่าส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ที่ตรวจสอบโดยการให้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และโปรแกรมสำเร็จรูปได้ผลที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน แต่ก็มีบางส่วนที่ตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์ที่สร้างขึ้นไม่ครอบคลุมทั้งหมด โดยเฉพาะข้อความที่อ่านแล้วมีความสอดคล้องของเนื้อหาและการใช้คำได้สอดคล้องกับบริบท ทำให้การอ่านโดยผู้ประเมินมีความไม่ชัดเจน แต่เมื่อตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูปจะพบขึ้นเป็นแถบสีซึ่งบอกเพิ่มเข้ามาอีกเล็กน้อย ในขณะที่เดียวกันการตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีข้อดีในแง่ของความครอบคลุมในการตรวจสอบ ซึ่งโปรแกรมสำเร็จรูปมีข้อจำกัดตรวจสอบไม่ได้ ได้แก่ ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้นในการตรวจสอบจึงควรใช้ทั้งสองวิธีร่วมกัน เพื่อเติมเต็มข้อจำกัดของเครื่องมือในแต่ละแบบ ซึ่งจะทำให้การตรวจสอบมีความแน่นอนและครอบคลุมได้มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้สมรรถนะที่ผู้ตรวจสอบควรมีก็คือ ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเนื้อหาของงานเขียนนั้น ถ้ามีความรู้ในเรื่องเนื้อหาทฤษฎีของข้อเขียนจะช่วยให้สามารถประเมินได้ว่าลักษณะการเขียนแบบใดเป็นการลอกเลียนหรือไม่ ช่วยให้ประเมินได้ว่านำมาจากแหล่งใดสมควรจะมีการอ้างอิงในข้อความนั้นด้วยหรือไม่ และยังคงช่วยให้มองเห็นได้ว่าข้อเขียนนั้นถอดความมาจากแหล่งเริ่มต้นหรือไม่อีกด้วย ซึ่งถือได้ว่าเป็นสมรรถนะที่สำคัญของผู้ประเมินงาน

ส่วนการตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูปจะขึ้นเปอร์เซ็นต์เฉพาะที่คัดลอกมาตามตัวอักษรและการถอดความที่เปลี่ยนแปลงคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย โปรแกรมจะขาดสมรรถนะในการตรวจสอบข้อความที่ถอดความมาได้เป็นอย่างดีและไม่อ้างอิง เครื่องไม่สามารถตรวจสอบจำนวนการเขียนที่ไม่เข้าบริบท รวมไปถึงการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง ตกหล่น อ้างอิงผิด ตลอดจนการจัดลำดับเนื้อหาที่ได้มีการปรับเปลี่ยนแตกต่างไปจากต้นฉบับ โดยเฉพาะกรณีของการลอกเลียนงานทางความคิด นอกจากนี้ เครื่องยังขึ้นเปอร์เซ็นต์ส่วนเกินของข้อความหรือช่วงของคำที่ซ้ำโดยทั่วไปแต่เป็นคนละบริบทหรือเนื้อหา กับแหล่งเริ่มต้นทำให้เปอร์เซ็นต์การลอกเลียนอาจสูง

เกินกว่าความเป็นจริง เนื่องจากเมื่อดูโดยภาพรวมแล้วอาจมีเนื้อหาที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด ซึ่งอาจขึ้นจากคำที่ซ้ำเป็นช่วงสั้น ๆ ในหลายช่วง และมีการบวกเปอร์เซ็นต์โดยรวมทั้งหมดของคำที่ซ้ำเป็นช่วงสั้น ๆ เหล่านี้ ทำให้เปอร์เซ็นต์โดยรวมสูงกว่าความเป็นจริง ตัวอย่างเช่น ข้อความดังต่อไปนี้

...มีผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้หลายความหมาย คำจำกัดความเหล่านี้มีพัฒนาการต่อเนื่องตามความเข้าใจในเรื่องเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีพัฒนาการมากขึ้น ในช่วงแรกของการศึกษาเรื่องเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นคำจำกัดความที่พิจารณาจากลักษณะผู้มีชื่อเสียงหรือประสบความสำเร็จในวงการต่าง ๆ ในบรรดาท่านผู้มีชื่อเสียงเหล่านี้หลายท่านมีความสามารถสูงโดดเด่นตั้งแต่วัยเด็ก คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษจึงหมายถึง ผู้ที่มีความสามารถขั้นอัจฉริยะเห็นได้เด่นชัดเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป และเห็นชอบกันทั่วหน้า เป็นความสามารถที่เกินวัยและเกินขีดสามัญชน (ดุชฎี บริพัตร ณ อยุธยา, 2535: 16)...

ซึ่งจากการคำนวณโดยโปรแกรมสำเร็จรูปจะพบว่า ส่วนที่ขีดเส้นใต้คำว่า “เด็กที่มีความสามารถพิเศษ” เป็นคำที่มีการขึ้นเป็นแถบสีและแต่ละที่จะให้เปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรมคิดเป็น 1 เปอร์เซ็นต์เมื่อเทียบกับข้อความทั้งหมดที่ใช้ในการตรวจสอบ และเมื่อรวมกันแล้วทั้งหมด 5 แห่งจะคิดเป็น 5 เปอร์เซ็นต์ของข้อความทั้งหมด ผู้ตรวจสอบจึงต้องตรวจสอบโดยใช้การพิจารณาอีกครั้ง และทำการตัดเปอร์เซ็นต์ส่วนเกินเหล่านี้ทิ้งไป จึงจะได้เป็นเปอร์เซ็นต์จริงของการลอกเลียนวรรณกรรม ดังนั้นการตรวจสอบโดยทั้งสองประเภท จึงมีสมรรถนะต่างกันคนละด้าน และถ้าลดข้อจำกัดเหล่านี้ลงได้ จะช่วยให้การตรวจสอบครอบคลุมและตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น

ประเด็นที่ 3 ผลที่ได้จากการใช้โปรแกรมในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

จากการเปรียบเทียบผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงที่ใช้ทดลองสอนให้กับนักศึกษาในครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมพบว่า การเรียนในครั้งที่ 2 ให้ผลที่แตกต่างจากการเรียนรู้ครั้งแรกเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนซ้ำในเนื้อหาเดิมและผู้สอนได้ใช้ตัวอย่างลักษณะการเขียนที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประกอบกับการอธิบายเหตุผลของลักษณะการเขียนที่ดีและไม่ดีโดยการแจกในเอกสารแยกให้ดูประกอบกับการทำแบบฝึกหัด ส่วนในครั้งที่ 1 ผู้สอนได้อธิบายตัวอย่างลักษณะการเขียนจากแผ่นโปร่งใสและมอบหมายแบบฝึกหัดให้นักศึกษาทำเป็นการบ้าน

โดยที่ไม่ได้มีการแจกตัวอย่างของแบบฝึกหัดให้นักศึกษาไปทำประกอบพร้อม ๆ กับการทำแบบฝึกหัดแต่อย่างใด จึงทำให้ผู้เรียนบางส่วนที่มีทั้งบันทึกตัวอย่างไว้ดู และมีบางส่วนที่ไม่ได้มีการบันทึกตัวอย่างไว้ และเมื่อต้องทำแบบฝึกหัดนอกห้องเรียนจึงอาจมีนักศึกษาบางส่วนที่เข้าใจและบางส่วนอาจไม่เข้าใจได้ในทั้งหมดเพราะไม่สามารถหาเอกสารประกอบการสอนมาดูทบทวนในขณะที่ทำแบบฝึกหัดได้ แต่ในครั้งที่ 2 เมื่อผู้เรียนมาเรียนซ้ำในเนื้อหาเดิม ผู้เรียนสามารถปรับปรุงความรู้ในส่วนที่ตนเองยังเข้าใจได้ไม่ชัดเจน อีกทั้งยังสามารถแก้ไขเนื้อหาในส่วนที่ตนเองยังมีความเข้าใจผิด ความผิดพลาดจากการทำแบบฝึกหัดในครั้งแรกจึงได้ลดระดับลงไป และนักศึกษามีคะแนนในการทำแบบฝึกหัดครั้งที่ 2 ดีขึ้นกว่าในครั้งแรกเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะได้เป็นการปรับปรุงแบบฝึกหัดที่ทำไปแล้วจากการเรียนในครั้งที่ 1

สำหรับผลของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม และนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ ผลการศึกษาที่ได้ได้สนับสนุนและสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาที่ได้พบว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ (Barry, 2006; Walker, 2007; Duff, Rogers and Harris, 2006; Brown, et al., 2008; Chao, Wilhelm and Neureuther, 2009) แสดงให้เห็นว่าการสอนด้วยโปรแกรมได้เพิ่มความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยพบว่าทั้งสองด้านคือ ด้านการตัดสินใจความเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมและด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาความรู้ความเข้าใจมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติทั้งสองด้าน ซึ่งโปรแกรมได้พัฒนาทักษะในการเขียน การสรุปความและการถอดความ ฝึกทักษะการเขียนอ้างอิง การให้ดูตัวอย่างจากข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมในกรณีต่าง ๆ ที่พบได้บ่อยครั้ง วิธีการเขียนถอดความและอ้างอิงที่ถูกต้อง และได้ฝึกทักษะให้กับนักศึกษาโดยได้มอบหมายแบบฝึกปฏิบัติให้นักศึกษาได้ไปทำเป็นการบ้าน รวมทั้งอาจารย์ได้อธิบายว่ากรณีต่าง ๆ ของแบบฝึกปฏิบัติทำไมจึงจัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม สิ่งเหล่านี้ทำให้นักศึกษาที่ผ่านการเรียนด้วยโปรแกรมมีความรู้ความเข้าใจได้มากกว่านักศึกษาที่มีได้ผ่านการเรียนด้วยโปรแกรมดังกล่าว

ผลการศึกษาที่ได้ ได้ผลที่สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา ซึ่งได้มีงานวิจัยที่ได้พัฒนาโปรแกรมต่าง ๆ เพื่อใช้ในการเพิ่มความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมให้กับนักศึกษา

ในวิชาต่าง ๆ ผลที่ได้พบว่า การเรียนรู้โดยการสอนทฤษฎีแต่เพียงอย่างเดียวจะมีประสิทธิผลต่ำกว่าการเรียนการสอนจากโปรแกรมที่ได้มีการให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนด้วยการถอดความและการอ้างอิงอย่างถูกต้อง มีข้อคำถามที่เป็นปัญหาในการถอดความและการอ้างอิงในหลากหลายรูปแบบจากข้อคำถามในลักษณะต่าง ๆ กันจะช่วยเพิ่มความเข้าใจได้มากกว่าการเรียนและดูจากตัวอย่างแต่ไม่ได้ลงมือปฏิบัติจริง (Chanock, 2008: 4) และเมื่อผู้วิจัยได้มอบหมายงานในลักษณะของการเขียนเรียงความประกอบวิชาที่เรียน ก็พบว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนในโปรแกรม ตลอดจนมีการตระหนักรู้และระมัดระวังกับการเขียนของตนเองมากขึ้น โดยดูได้จากเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมจากการเขียนเรียงความของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ซึ่งในงานแบบเดียวกัน นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติจะมีเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติมีการลอกเลียนวรรณกรรมและหาข้อมูลการเขียนเรียงความจากการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้วิธีการคัดลอกโดยตรงและตัดปะข้อความจากทางอินเทอร์เน็ตในหลายแหล่งข้อมูลมากกว่า เนื่องจากไม่ทราบถึงวิธีการเขียนถอดความที่ถูกต้อง และนำมาใช้โดยไม่ได้มีการอ้างอิง หรือมีการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบมาตรฐานและระมัดระวังเท่ากับนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้รับการเน้นย้ำจากการเรียนในโปรแกรมให้คำนึงถึงการคัดลอกข้อความ การใช้ทักษะในการถอดความและการอ้างอิงที่ถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ในการมอบหมายเรียงความให้นักศึกษาทำผู้วิจัยได้ใช้ใบงานที่ได้มีคำอธิบายว่าให้ใช้วิธีการเขียนที่เป็นภาษาเขียนของตนเอง รวมทั้งให้มีการอ้างอิงอย่างถูกต้องตามรูปแบบมาตรฐาน นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติมีเปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่าทั้งนี้เพราะไม่ทราบว่า จะเขียนภาษาที่เป็นของตนเองได้อย่างไร รูปแบบใดที่ถูกต้องและยอมรับ หรือรูปแบบใดที่ไม่ถูกต้องและไม่ยอมรับ การเขียนจึงเขียนขึ้นจากความคุ้นเคยและจากความรู้ที่มีอยู่ของแต่ละคน ซึ่งเป็นวิธีการนำข้อความจากอินเทอร์เน็ตมาใช้โดยตรงโดยมิได้ถอดความแต่อย่างใด รวมทั้งยังขาดแหล่งอ้างอิง หรือมีการอ้างอิงอย่างไม่ถูกต้องอีกด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 กระทรวงศึกษาธิการ สำหรับกระทรวงศึกษาธิการที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการศึกษาในหลายระดับ ควรให้ความสำคัญกับเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมมากขึ้น ในแง่ของการปลูกฝัง ส่งเสริมและวางรากฐานของความซื่อสัตย์ทางวิชาการตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก เพื่อให้มีจิตสำนึกของความซื่อสัตย์สุจริตอันเป็นคุณลักษณะสำคัญที่จะทำให้การโกงและการลอกเลียนวรรณกรรมลดลงได้ในการศึกษาทุกระดับ กระทรวงศึกษาธิการควรมีหลักสูตรที่สร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรือแม้แต่อุดมศึกษา โดยในแต่ละระดับควรฝึกทักษะการเขียนและการถอดความที่เป็นภาษาเขียนของตนเองที่ออกแบบมาเพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาได้พบว่าทักษะในการเขียนของเด็กไทยอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ไม่มีความสามารถในการที่จะสรุปความและถอดความมาเป็นภาษาเขียนของตนเอง และอีกส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความไม่สามารถเข้าใจกรณีต่าง ๆ ของการลอกเลียนวรรณกรรมได้อย่างครอบคลุมทั้งหมด โดยวิชาในหลักสูตรควรให้เด็กได้ทราบว่ากรณีใดบ้างที่เป็นตัวอย่างของการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งจะได้ผลดีมากกว่าการเน้นว่าห้ามลอก ซึ่งก็ไม่ได้สร้างความเข้าใจว่ามีกรณีใดบ้าง และกระทรวงศึกษาธิการควรระบุนโยบายให้ชัดเจนด้วยการลอกมากน้อยดังกล่าวนั้นในแต่ละกรณีจะส่งผลต่อผู้เรียนอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนได้รับทราบและลดพฤติกรรมกระทำผิดจากการลอกเลียนวรรณกรรมลง

1.2 มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชน จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้จำแนกเป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน โดยพบว่ามหาวิทยาลัยเอกชนโดยภาพรวมมีคุณภาพของนักศึกษาในเรื่องความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมต่ำกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาล รวมไปถึงจนถึงในบางสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่เก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ เช่น สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ หรือในบางระดับที่เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยเอกชน เช่น สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพที่ปริญญาโทได้คะแนนต่ำกว่าปริญญาตรีเป็นอย่างมาก อาจารย์ผู้สอนสามารถที่จะเพิ่มระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยให้การศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจให้นักศึกษาของสาขาวิชาอื่นเนื่องจากพื้นฐานความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาในแต่ละสาขามีอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในแต่ละประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษาและสาขาวิชาเลือกใช้ในการจัดโปรแกรมและการอบรมได้ตามที่เห็นสมควร รวมทั้งอาจารย์สามารถนำไปใช้สอดแทรกประกอบการเรียนการสอนในวิชาของตนเองได้

นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลและเอกชนสามารถนำไปประกอบการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมที่ได้พัฒนาขึ้นไปปรับเปลี่ยนบริบทของเนื้อหา เวลาที่ใช้ในการสอน และตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาไปประยุกต์ให้เข้ากับวิชาที่ใช้สอนของตนเองได้ เพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านการเขียนและการอ้างอิงให้กับนักศึกษาของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

1.3 จากการศึกษาถึงการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ของคณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพบว่าสถาบันการศึกษา เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Turnitin ในการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมจากผลงานของนิสิต จำเป็นจะต้องตระหนักถึงการตัดสินผลงานของนิสิตที่ควรใช้วิธีการอื่นร่วมด้วย เช่น การตรวจสอบอีกครั้งโดยใช้ตัวบุคคล เพราะการตรวจสอบโดยใช้ Turnitin มีข้อจำกัดที่ตรวจสอบได้ไม่ครอบคลุม และมีความผิดพลาดในการตรวจสอบ ซึ่งอาจทำให้เปอร์เซ็นต์การลอกเลียนวรรณกรรมสูงเกินกว่าความเป็นจริงเนื่องจากบางครั้งได้มีการดึงฐานข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องมารวมเป็นเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรม หรือดึงเอาคำซ้ำเป็นช่วง ๆ กับแหล่งเริ่มต้นแต่เนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกันมาคำนวณเป็นเปอร์เซ็นต์ของการลอกเลียนวรรณกรรม จึงจำเป็นที่จะต้องตรวจสอบโดยตัวบุคคลอีกทีหรืออาจใช้หลายวิธีร่วมกันเพื่อลดความคลาดเคลื่อนของการตรวจสอบ นอกจากนี้อาจใช้การประเมินจากผลงานของนิสิตโดยตรงร่วมด้วย

1.4 จากการศึกษาตรวจสอบวิทยานิพนธ์ พบว่า การใช้เกณฑ์ที่ได้สร้างขึ้น และการตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูปจะมีความสามารถที่ตรวจสอบได้ดีในแต่ละส่วนไม่เท่ากัน เช่น ด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง การตรวจสอบด้านนี้ควรใช้เกณฑ์ที่ได้สร้างขึ้นในการตรวจสอบ ส่วนด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมอาจใช้การตรวจสอบโดยโปรแกรมสำเร็จรูป เพราะตรวจสอบได้ดีกว่าในกรณีที่ข้อความมีการคัดลอกมาโดยตรงหรือการถอดความที่มีการเปลี่ยนแปลงคำแต่เพียงเล็กน้อย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในระยะต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในแต่ละประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชา เนื่องจากมีตัวแปรอีกหลายด้านที่มีความเกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่ว่าจะเป็นตัวแปรทางด้านตัวบุคคล ตัวแปรทางด้านผู้สอน ตัวแปรทางด้านหลักสูตร และโครงสร้างหลักสูตร ตัวแปรทางด้านสถานการณ์ และตัวแปรทางด้านเพื่อนร่วมชั้นเรียน และ

อาจทำการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้ในอันที่จะส่งผลต่อการลอกเลียนวรรณกรรมของผู้เขียน

2.2 การออกแบบในการวิจัยครั้งต่อไปอาจใช้ทั้งวิธีเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ หรือวิธีการผสมผสาน (mix method) โดยอาจศึกษากับบุคคลในสถาบันการศึกษาที่มีความเกี่ยวข้องกับจัดการเรียนการสอน เช่น ครู อาจารย์ ซึ่งจะทำได้ข้อมูลในเชิงลึกและมีความละเอียดอ่อนของการเข้าถึงข้อมูลของการลอกเลียนวรรณกรรมมากขึ้น

2.3 การพิจารณาการลอกเลียนวรรณกรรมมีระดับความเข้มข้นต่างกันออกไปในบางสาขาวิชาการเขียนตามตัวอักษรและมีการอ้างอิง ก็ถือว่ายอมรับได้ แต่บางสาขาวิชาอาจเคร่งครัดมาก แม้จะมีการอ้างอิงก็ยังคงถือว่าลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ ถ้าผู้เขียนไม่ได้ถอดความเป็นภาษาเขียนของตนเอง ดังนั้น เกณฑ์ในการตัดสินการลอกเลียนวรรณกรรมจึงยังมีความไม่ชัดเจนในแง่ที่สถาบันการศึกษาจะนำไปใช้ในทางปฏิบัติและเพื่อที่จะยึดถือนำไปใช้เป็นหลักในการพัฒนาและอบรมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนและการอ้างอิงที่หลีกเลี่ยงจากการลอกเลียนวรรณกรรมให้กับผู้เขียน ดังนั้น งานวิจัยในครั้งต่อไปจะต้องมีการศึกษาถึงประเด็นของเกณฑ์และการพัฒนาเกณฑ์การลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อเป็นการตัดสินการได้หรือตกของผลงานที่มีการลอกเลียนวรรณกรรมในประเภทต่าง ๆ

2.4 ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีการสอนโดยใช้โปรแกรมตามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปก็อาจจะใช้วิธีการสอนในรูปแบบอื่น ๆ ที่แตกต่างกันออกไปจากวิธีการสอนในครั้งนี้ เพื่อที่จะนำมาเปรียบเทียบว่าวิธีการสอนใดให้ผลที่ดีกว่าแก่ผู้เรียนในเรื่องความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม อีกทั้งวิธีการสอนแบบใดที่สามารถลดอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในกลุ่มใดได้มากน้อยและมีประสิทธิภาพกว่ากัน ซึ่งผลจากการศึกษาจะสามารถนำไปเลือกประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันได้ในลำดับต่อไป

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งเป็นสาขาวิชาใหญ่ ๆ 3 สาขาวิชา ซึ่งมีความแตกต่างในแต่ละสาขาวิชาที่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นคณะวิชาที่แตกต่างกัน เนื่องจากมีข้อจำกัดในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มค่อนข้างมาก เช่น การรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ค่อนข้างเก็บรวบรวมข้อมูลได้ยาก ดังนั้น จึงเสนอแนะว่าควรออกแบบการจัดเก็บที่ใช้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับที่เป็นคณะวิชาหรือสาขาวิชาเดียวกันถ้าเป็นไปได้จากทั้งใน

ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก เพื่อลดความแตกต่างของนักศึกษาที่มาจากคณะต่าง ๆ กัน อันอาจส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมได้

2. เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้ในการตรวจสอบที่ได้ผลในบางส่วน แต่ไม่สามารถตรวจสอบได้แน่นอนทั้งหมด จนกว่าจะได้เปรียบเทียบกับแหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้ในการอ้างอิง นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดในการตรวจสอบโดยใช้ซอฟต์แวร์ที่ตรวจสอบได้เฉพาะข้อมูลที่คัดลอกมาโดยตรงตามตัวอักษร หรือเป็นการถอดความในลักษณะที่ไม่เหมาะสมที่มีการเปลี่ยนแปลงคำแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ไม่สามารถตรวจสอบข้อความที่ถอดความแล้วหรือเขียนเลียนแบบการจัดลำดับเนื้อหา แต่ไม่ได้อ้างอิงแหล่งที่มา และไม่คงไว้ซึ่งโครงสร้างของประโยคเดิมได้ ในอนาคตอาจมีการพิจารณาข้อจำกัดเหล่านี้ เพื่อพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ช่วยในการตรวจสอบข้อมูล ดังนั้นจึงควรใช้วิธีการตรวจสอบร่วมกันจากหลายวิธีเพื่อลดความคลาดเคลื่อนของการตรวจสอบ

3. การวิจัยครั้งนี้ศึกษากับนักศึกษาเฉพาะวิชาเอกเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ในระดับปริญญาตรีเท่านั้น จึงอาจทำให้ผลการวิจัยมีข้อจำกัดเฉพาะนักศึกษาในวิชาเอกดังกล่าว การศึกษาจึงอาจออกแบบให้มีความกว้างของการทดลองที่ครอบคลุมนักศึกษาที่เป็นวิชาเอกอื่น ๆ เพื่อดูผลที่จะเกิดขึ้นว่าโปรแกรมดังกล่าวสามารถส่งเสริมความรู้ความเข้าใจให้กับนักศึกษาในกลุ่มวิชาเอกอื่น ๆ ได้ดีหรือไม่และอย่างไร

4. ในการศึกษาวิจัยระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือที่เป็นสถานการณ์อย่างกว้าง ๆ ซึ่งในตอนนี้จะสามารถวัดได้ครบทั้ง 6 ด้านของการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งได้แก่ การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน การถอดความอย่างไม่เหมาะสม การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด และการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง แต่ในส่วนของ การวิจัยระยะที่ 3 ซึ่งเป็นการทดลอง เครื่องมือที่ใช้วัดผลจะเน้นไปที่ทักษะของการถอดความและการอ้างอิง ทำให้การวัดผลใช้ได้กับ 4 ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม ได้แก่ การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (ครอบคลุมได้ทั้งการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด และการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม และการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง โดยไม่สามารถวัดได้ในด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด และด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง จึงอาจทำให้เครื่องมือขาดความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ในแง่ของความครอบคลุมเนื้อหาที่วัดได้เพียง 4 ด้านจากทั้งหมด 6 ด้านของการลอกเลียนวรรณกรรม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

สิทธิ์ ธีรธรรม. (2552). *เทคนิคการเขียนรายงานวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Abasi, A.R. & Graves, B. (2008). Academic literacy and plagiarism: Conversations with international graduate students and disciplinary professors. *Journal of English for Academic Purposes*. 7(4): 221 – 233.

Abdolmohammadi, M.J. & Baker, C.R. (2008). Moral Reasoning and Questionable Behaviour. *The CPA Journal*. 78(11): 58 – 61.

Anderson, I. (2009). Avoiding plagiarism in academic writing. *Nursing Standard*. 23(18): 35 – 37.

Angellil – Carter, S. (2000). *Stolen Language*. Harlow : Longman.

Anitsal, I., Anitsal, M.M. & Elmore, R. (2009). Academic dishonesty and intention to cheat: a model on active versus passive academic dishonesty as perceived by business students. *Academy of Educational Leadership Journal*. 13(2): 17 – 26.

Arden, M., Carol, S. & Annette, P. (2008). Under reporting of cheating in research using volunteer college students. *College Student Journal*. 42(2): 326 – 339.

Arhin, A.O. (2009). A pilot study of nursing student's perceptions of academic dishonesty: a generation Y perspective. *The ABNF Journal*. 20(1): 17 – 21.

Atmeh, M. & Al – Khadash, H. (2008). Factors affecting cheating behavior among accounting students (Using the Theory of planned behavior). *Journal of Accounting – Business & Management*. 15(1): 109 – 125.

Barnbaum, C. (2002). Plagiarism : A Student's guide to recognizing it and avoiding it.

Available from : <http://www.geneseo.edu/~brainard/plagiarismtypes.htm>

[2009, May 25]

Barry, E.S. (2006). Can paraphrasing practice help students define plagiarism ?. *College Student Journal*. 40(2): 377 – 384.

- Batory, S. & Batory, A.H. (2008). Evaluations of academic integrity and business behavior : a cross cultural examination of the perceptions of American and French students. *The International Journal of Learning*. 15(1): 65 – 71.
- Berlin, L. (2009). Plagiarism, Salami slicing, and Lobachevsky. *Skeletal Radiol*. 38: 1 – 4.
- Bisping, T.O., Patron, H. & Roskelley, K. (2008). Modeling academic dishonesty : The role of student perceptions and misconduct type. *Journal of Economic Education*. 39(1): 4 – 21.
- Bloodgood, J.M., Turnley, W.H. & Mudrack, P. (2008). The Influence of Ethics Instruction, Religiosity, and Intelligence on cheating behavior. *Journal of Business Ethics*. 82(3): 557 – 571.
- Bretag, T. & Mahmud, S. (2009). A model for determining student plagiarism: electronic detection and academic judgement. *Journal of University Teaching and Learning Practice*. 6(1): 49 – 60.
- Brimble, M. & Stevenson – Clarke, P. (2005). Perceptions of the prevalence and seriousness of academic dishonesty in Australian Universities. *The Australian Educational Researcher*. 32(3): 19 – 44.
- Brown, C.A., et al.,(2008). Promoting academic writing/referencing skills : Outcome of an undergraduate e – learning pilot project. *British Journal of Educational Technology*. 39(1): 140 – 156.
- Brown, B.S. & McInerney, M. (2008). Changes in academic dishonesty among business students in the United States, 1999 – 2006. *International Journal of Management*. 25(4): 621 – 632.
- Chanock, K. (2008). When students reference plagiarized material – what can we learn (and what can we do) about their understanding of attribution?. *International Journal for Educational Integrity*. 4(1): 3 -16.
- Chao,C., Wilhelm, W.J. & Neureuther, B.D. (2009). A study of electronic detection and pedagogical approaches for reducing plagiarism. *The Delta Pi Epsilon Journal*. LI (1): 31 – 42.

- Collins, M.E. & Amodeo, M. (2005). Responding to plagiarism in schools of social work : considerations and recommendations. *Journal of Social Work Education*. 41(3): 527 – 543.
- Curriculum Corporation, SCIS. (2007). Crime or confusion – why do students plagiarise? *Connections*. Issue 60 in The ICT agenda. (2006). EQ Australia is a quarterly magazine. *EQ Australia*. Winter(2): 19. Available from : [http://www2.curriculum.edu.au/scis/connections/issue60/crime or confusion _- _why_do_students_plagiarise.html](http://www2.curriculum.edu.au/scis/connections/issue60/crime%20or%20confusion_-_why_do_students_plagiarise.html) [2012, January 4]
- Davy, J.A., et al., (2007). An examination of the role of attitudinal characteristics and motivation on the cheating behavior of business students. *Ethics & Behavior*. 17(3): 281 – 302.
- Dawson, M.M. & Overfield, J.A. (2006). Plagiarism : Do students know What It is?. *Bioscience Education e journal*. 8: 1 – 15.
- Duff, A.H., Rogers, D.P. & Harris, M.B. (2006). International engineering students – avoiding plagiarism through understanding the Western academic context of scholarship. *European Journal of Engineering Education*. 31(6): 673 – 681.
- Eastman, K.L., Eastman, J.K. & Iyer, R. (2008). Academic dishonesty : An exploratory Study examining whether insurance students are different from other college students. *Risk Management and Insurance Review*. 11(1): 209 – 226.
- Elias, R.Z. (2009). The impact of anti – intellectualism attitudes and academic self – efficacy on business students' perceptions of cheating. *Journal of Business Ethics*. 86(2): 199 – 209.
- Engler, J.N., Landau, J.D. & Epstein, M. (2008). Keeping up with the Joneses : Students' perceptions of academically dishonest behavior. *Teaching of Psychology*. 35(2): 99 – 102.
- Farrokhi, F. (2009). Plagiarism: Where unawareness makes a lame excuse. *Archives of Iranian Medicine*. 12(2): 176 – 178.
- Fawley, N. (2007). Plagiarism pitfalls : addressing cultural differences in the misuse of sources. *The International Journal of Learning*. 14(7): 71 - 74.

- Flint, A., Clegg, S. & Macdonald, R.(2006). Exploring staff perceptions of student plagiarism. *Journal of Further and Higher Education*. 30(2): 145 – 156.
- Franzoi, S.L. (1996). *Social Psychology*. Madison : Brown and Benchmark.
- Glassman, W.E. & Hadad, M. (2004). *Approaches to Psychology*. 4th ed. Berkshire : Open University Press.
- Gu, Q. & Brooks, J.(2008). Beyond the accusation of plagiarism. *System*. 36(3): 337 – 352.
- Gynnild, V. & Gotschalk, P. (2008). Promoting academic integrity at a Midwestern University : Critical review and current challenges. *International Journal for Educational Integrity*. 4(2): 41 – 59.
- Hard, S.F., Conway, J.M. & Moran, A.C.(2006). Faculty and college student beliefs about The frequency of student academic misconduct. *The Journal of Higher Education (Columbus, Ohio)* 77(6): 1058 – 1080.
- Harding, T.S., et at.,(2007). The Theory of planned behavior as a model of academic dishonesty in engineering and humanities undergraduates. *Ethics & Behavior*.17(3): 255 – 279.
- Hinchliffe, L. (1998). Cut – and – paste plagiarism : Preventing, detecting, and tracking online plagiarism (Online). Available from : <http://alexia.lis.uiuc.edu/~janicke/plagiary.htm> [2009,May 27]
- Hochstein, D.D., et al.,(2008). Examining the issue of academic plagiarism : What do students at Wright State University Lake Campus know about plagiarism?. *AURCO Journal*. 14: 59 – 81. Available from : <http://www.indiana.edu/~istd/examples.html> [2009, August 25]
- Holmberg, M. & McCullough, M. (2006). Plagiarism in science and technology Master's theses: a follow – up study. *New Review of Information Networking*. 12(1 – 2): 41 – 45.
- Iyer, R. & Eastman, J.K.(2008). The impact of unethical reasoning on academic dishonesty : exploring the moderating effect of social desirability. *Marketing Education Review*. 18(2): 21 – 33.

- Jocoy, C. & DiBiase, D. (2006). Plagiarism by adult learners online : A case study in detection and remediation. *International Review of Research in Open and Distance Learning*. 7(1): 1 – 15.
- Jolly, P. (1998). The Ethics of plagiarism. Paper presented at the Annual Meeting of the Conference on College Composition and Communication (49th, Chicago, IL, April 1 – 4, 1998): 1 – 16.
- Keck, C. (2006). The use of paraphrase in summary writing: a comparison of L1 and L2 writers. *Journal of Second Language writing*. 15(4): 261 – 278.
- Kisamore, J.L., Stone, T.H. & Jawahar, I.M. (2007). Academic integrity : The relationship between individual and situational factors on misconduct contemplations. *Journal of Business Ethics*. 75(4): 381 – 394.
- Lovett – Hooper, G., et al., (2007). Is plagiarism a forerunner of other deviance ? Imagined futures of academically dishonest students. *Ethics & Behavior*. 17(3): 323 – 336.
- Ma, H., et al., (2007). An Empirical investigation of digital cheating and plagiarism among Middle school students. *American Secondary Education*. 35(2): 69 – 82.
- Mark, M. & Melissa, H. (2005). Using the google search engine to detect word – for – word plagiarism in Master's theses: a preliminary study. *College Student Journal*. 39(3): 435 – 441.
- Maurer, H. & Kulathuramaiyer, N. (2007). Addressing plagiarism and IPR violation. *Information Services and Use*. 27(4): 185 – 191.
- Maxwell, A., Curtis, G.J. & Vardanega, L. (2006). Plagiarism among local and Asian students in Australia. *Guidance and Counseling*. 21(4): 210 – 215.
- Maxwell, A., Curtis, G.J. & Vardanega, L. (2008). Does culture influence understanding and perceived seriousness of plagiarism? *International Journal for Educational Integrity*. 4(2): 25 – 40.
- McGowan, S. & Lightbody, M. (2008). 'Another chance to practice' : Repeating plagiarism education for EAL students within a discipline context. *International Journal for Educational Integrity*. 4(1): 16 – 30.

- McKeever, L. (2006). Online plagiarism detection services – savior or scourge?. *Assessment and Evaluation in Higher Education*. 31(2): 155 – 165.
- Megehee, C.M. & Spake, D.F. (2008). The impact of perceived peer behavior, probable detection and punishment severity on student cheating behavior. *Marketing Education Review*. 18(2): 5 – 19.
- Meyer, Z., et al., (2007). Plagiarism detection without reference collections. *Advances in Data Analysis*. Selected Papers from the 30th Annual Conference of the German Classification Society (GFKI) Berlin: 359 – 366.
- Mitchell, T. & Carroll, J. (2008). Academic and research misconduct in the PhD : Issues for students and supervisors. *Nurse Education Today*. 28(2): 218 – 226.
- Molnar,K.K., Kletke, M.G. & Chongwatpol, J. (2008). Ethics vs. IT ethics : Do undergraduate students perceive a difference?. *Journal of Business Ethics*. 83(4): 657 – 671.
- Nienhaus, B. (2004). Helping students improve citation performance. *Business Communication Quarterly*. 67(3): 337 – 348.
- Niiya, Y.,et al.,(2008). Gender, Contingencies of Self – Worth, and Achievement Goals as Predictors of Academic Cheating in a Controlled Laboratory Setting. *Basic and Applied Social Psychology*. 30(1): 76 – 83.
- Olabisi, O., Owolabi, H. & Yahaya, L. (2009). Quantitative and qualitative measures of perceived prevalence of academic integrity problems among lecturers of tertiary institutions in Kwara state, Nigeria. *Problems of Education in the 21st century*. 12(12): 88 – 99.
- Pecorari, D. (2003). Good and original: plagiarism and patchwriting in academic second – language writing. *Journal of Second Language Writing*. 12(4): 317 – 345.
- Pecorari, D. (2006). Visible and occluded citation features in postgraduate second – language writing. *English for Specific Purposes*. 25(1): 4 – 29.
- Price, J. & Price, R. (2005). Finding the true incidence rate of plagiarism. *International Education Journal*. 6 (4): 421 – 429.

- Rawwas, M.Y.A., Al - Khatib, J.A. & Vitell, S.A. (2004). Academic dishonesty : a cross – cultural comparison of U.S. and Chinese marketing students. *Journal of Marketing Education*. 26(1): 89 – 100.
- Rettinger, D.A. & Kramer, V. (2009). Situational and personal causes of student cheating. *Research in Higher Education*. 50(3): 293 – 313.
- Sabieh,C.(2002). An ELT's solution to combat plagiarism : “Birth” of CALL. Paper presented at the Annual International Information Technology and Universities in Asia conference (Bangkok, Thailand, April 3 – 5, 2002): 1 – 15.
- Selwyn,N. (2008). A safe haven for misbehaving ? : An investigation of online misbehavior among university students. *Social Science Computer Review*. 26(4): 446 – 465.
- SEO Services. (n.d.). Unintentional plagiarism. *Free online plagiarism detection tool*. Available from : <http://www.duplichecker.com/unintentionalplagiarism.asp> [2012,January 4]
- Seval, E.K. (2010). A study on preservice English teachers' self – efficacy perceptions and tendency towards academic dishonesty. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*. 2(2): 4985 – 4990.
- Sharpe, M.E. (2007). Pathology Sections: The four chronic diseases of academic corruption. *Chinese Education and Society*. 40(6): 35 – 36.
- Sisti, D.A. (2007). How do high school students justify internet plagiarism?. *Ethics & Behavior*. 17(3): 215 – 231.
- Smyth,L.S., Davis, J.R. & Kroncke, C.O. (2009). Students' perceptions of business ethics : using cheating as a surrogate for business situations. *Journal of Education for Business*. March/April: 229 – 238.
- Sriganesh, V. and Iyer, P. (2007). Plagiarism and medical writing. *Indian Journal of Radiology and Imaging*. 17(3): 146 – 147. Available from : <http://www.plagiarism.org/learningcenter/types-of-plagiarism.html> [2009, August 1]

- Staats, S.; Hupp, J. M. & Hagley, A.M. (2008). Honesty and Heroes : A positive Psychology View of Heroism and Academic Honesty. *The Journal of Psychology*. 142(4): 357 – 372.
- Stephens, J.M., Young, M.F. & Calabrese, T. (2007). Does moral judgment go offline when students are online ? A comparative analysis of undergraduates' beliefs and behaviors related to conventional and digital cheating. *Ethics & Behavior*. 17(3): 233 – 254.
- Suarez, J. & Martin, A. (2001). Internet plagiarism : A teacher's combat guide. *Contemporary Issues in Technology and Teacher Education* (Online serial), 1(4). Available from : <http://www.citejournal.org/vol1/iss4/currentpractice/article2.htm> [2009, May 27]
- Sutherland – Smith, W. (2005). Pandora's box : academic perceptions of student plagiarism in writing. *Journal of English for academic purposes*. 4(1): 83 – 95.
- Taylor – Bianco, A. & Deeter – Schmelz, D. (2007). An exploration of gender and cultural differences in MBA students' cheating behavior : Implications for the classroom. *Journal of Teaching in International Business*. 18(4): 81 – 99.
- Walker, A.L. (2007). Preventing unintentional plagiarism : A method for strengthening paraphrasing skills. *Journal of Instructional Psychology*. 35(4): 387 – 395.
- Wang, Yu – Mei. (2008). University student online plagiarism. *International JI.on E – Learning*. 7(4): 743 – 757.
- Warn, J. (2006). Plagiarism software : no magic bullet!. *Higher Education Research & Development*. 25(2): 195 – 208.
- Wheeler, G. (2009). Plagiarism in the Japanese universities: Truly a cultural matter?. *Journal of Second Language Writing*. 18(1): 17 – 29.
- Wicker, P. (2007). Plagiarism : understanding and management. *Journal of Perioperative Practice*. 17(8): 372, 377 – 382.
- Williams, K.M.; Nathanson, C. & Paulhus, D.L. (2010). Identifying and profiling scholastic cheaters: their personality, cognitive ability, and motivation. *Journal of Experimental Psychology: Applied*. 16(3): 293 – 307.

- Wowra, S.A. (2007). Moral identities, social anxiety, and academic dishonesty among American college students. *Ethics & Behavior*. 17(3): 303 – 321.
- WUNCA. (2553). ฐานข้อมูลอุดมศึกษาของสำนักงานการอุดมศึกษาภายใต้การกำกับด้วย
ตัวชี้วัดกพร. แหล่งที่มา: http://www.wunca.uni.net.th/wunca21/download/dm13_1_53/misbyKPI.pdf [20 กุมภาพันธ์ 2553]
- Yeo,S. (2007). First – year university science and engineering students' understanding of plagiarism. *Higher Education Research & Development*. 26(2): 199 – 216.
- Zopiatis, A.A. & Krambia – Kapardis, M.(2008). Ethical behavior of tertiary education students in Cyprus. *Journal of Business Ethics*. 81(3): 647 – 663.

ภาคผนวก.

ภาคผนวก ก.
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

ชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ	สถาบัน/หน่วยงาน
1. รองศาสตราจารย์ สุชาวดี เกษมณี	โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา แสงเดือน	ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภรณ์ หลาวทอง	ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรศักดิ์ สุรังคพิพรรธน์	ภาควิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิตติยา เรวัต	โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก ข.
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชุดที่ _____

แบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์จำลองตามที่กำหนด ขอให้พิจารณาตอบตามความคิดเห็นโดยไม่ต้องวิตกกังวลในการตอบ ทั้งนี้เพราะไม่ต้องระบุชื่อและไม่มีผลต่อคะแนนสอบ ผลจากการตอบจะนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม ให้ท่านทำเครื่องหมาย X ในช่องสี่เหลี่ยมหน้าตัวเลือกที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ 1) ชาย 2) หญิง
2. กำลังศึกษาอยู่ในระดับ
 - 1)ปริญญาตรี 2) ปริญญาโท 3) ปริญญาเอก
3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา
 - 1) ชั้นปีที่ 1 2) ชั้นปีที่ 2 3) ชั้นปีที่ 3 4) ชั้นปีที่ 4 5) ชั้นปีที่ 5
4. กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา
 - 1) มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 2) วิทยาศาสตร์สุขภาพ
 - 3) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
5. เกรดเฉลี่ย (GPA)
 - 1) ต่ำกว่า 2.50 2) ตั้งแต่ 2.51 – 2.99 3) ตั้งแต่ 3.0 – 3.5 4) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป
6. ความสามารถของนักศึกษาในการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี
 - 1) น้อยที่สุด 2) น้อย 3) ปานกลาง 4) มาก 5) มากที่สุด
7. ท่านคิดว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนของท่านมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ในระดับใด
 - 1) น้อยที่สุด 2) น้อย 3) ปานกลาง 4) มาก 5) มากที่สุด
8. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันมากน้อยเพียงไร
 - 1) น้อยที่สุด 2) น้อย 3) ปานกลาง 4) มาก 5) มากที่สุด
9. ท่านเป็นสมาชิกของชมรมต่าง ๆ ในสถาบันที่ท่านกำลังศึกษาอยู่มากน้อยเพียงไร
 - 1) น้อยที่สุด 2) น้อย 3) ปานกลาง 4) มาก 5) มากที่สุด

10. สถาบันการศึกษาที่ท่านกำลังศึกษาอยู่มีนโยบายต่าง ๆ ในการจัดการกับพฤติกรรม การลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาอยู่ในระดับใด
- 1) น้อยที่สุด 2) น้อย 3) ปานกลาง 4) มาก 5) มากที่สุด

ตอนที่ 2 ให้นักศึกษาพิจารณาเพื่อตอบคำถามในแต่ละสถานการณ์จำลอง โดยเลือก เพียงคำตอบเดียว

สถานการณ์ที่ 1 นาย ก. ได้นำบทความจากในหนังสือพิมพ์มาใช้แต่ได้ทำการสลับที่ของข้อความ ในประโยคต่าง ๆ เพื่อไม่ให้เหมือนกันกับต้นฉบับ รวมทั้งได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

คำถาม : 1. นาย ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ก. ควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร
- 2) นำบทความมาใช้ได้โดยเขียนเป็นภาษาของตนเอง
- 3) ใช้บทความเพียงบางส่วนและต้องเขียนด้วยตนเองอีกส่วนหนึ่ง
- 4) ใช้ข้อความจากบทความในหนังสือพิมพ์เป็นหลักและเขียนขยายความเพิ่มเติม
- สถานการณ์ที่ 2 ในการทำวิจัยตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย นางสาวอ้อยได้ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเว็บไซต์ เนื่องจากข้อมูลไม่ระบุที่มา นางสาวอ้อยคิดว่าเธอสามารถตัดและนำเอาข้อมูลส่วนนั้นมาจากเว็บไซต์โดยไม่จำเป็นต้องระบุว่าเป็นใคร
- คำถาม : 1. นางสาวอ้อยได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่
- ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4
2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาวอ้อยจัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนางสาวอ้อยจัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาวอ้อยควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) เรียนรู้ทักษะการอ้างอิงที่ถูกต้อง
- 3) ค้นหาข้อมูลจากแหล่งอื่น ๆ เพิ่มเติม 4) ลดปริมาณข้อมูลจากเว็บไซต์ที่เลือกนำมาใช้

สถานการณ์ที่ 3 ในการเขียนบทพจนานุกรม นายชัยได้นำความคิดของผู้เขียนคนอื่นใส่ไว้ในงานของตนเอง โดยเขาเขียน3 ย่อหน้าด้วยถ้อยคำและสำนวนของเขาเอง แต่ในย่อหน้าสุดท้ายได้ใช้ข้อความของผู้เขียนคนอื่น และได้อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้น

คำถาม :1. นายชัยได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่
- ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4
2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนายชัยจัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนายชัยจัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิด

ระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านายชัยควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าต้องทำอะไร 2) เขียนงานทั้งหมดโดยใช้ภาษาเขียนของตนเอง
 3) ควรดัดแปลงข้อมูลทั้งหมดจากผู้เขียนคนอื่นเพื่อให้งานเขียนเป็นสำนวน
 เดียวกันตลอด
 4) ตัดการอ้างอิงแหล่งที่มาเพื่อให้ข้อมูลทั้งหมดดูเหมือนว่าเป็นสำนวนเขียนของ
 ตนเอง

สถานการณ์ที่ 4 นาย ก. ได้นำเอาข้อความทั้งหมดมาจากเว็บไซต์แล้วแทนที่คำบางคำด้วยคำที่มี
 ความหมายเหมือนกัน พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

คำถาม :1. นาย ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 – 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่อง
 ไດ

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของ
 ตนเอง

3. การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิด
 ระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ก. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าต้องทำอะไร
 2) เรียนรู้วิธีการถอดความที่ถูกต้อง
 3) ตัดการอ้างอิงแหล่งที่มาออกไปเพราะนาย ก. ได้ใช้คำบางคำแทนที่แล้ว
 4) ลดปริมาณข้อความที่นำมาจากเว็บไซต์ แต่เขียนข้อความด้วยสำนวนของตนเอง
 เพิ่มขึ้น

สถานการณ์ที่ 5 นาย ข. นำข้อความจากบทความในวารสารมาใส่ในงานของตนเอง และได้เขียนชื่อของผู้เขียน ปีที่พิมพ์ในวงเล็บภายหลังประโยค แต่ไม่ได้ใส่เลขหน้า

คำถาม : 1. นาย ข. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ข. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนาย ข. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ข. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอย่างไร 2) ไม่ต้องทำอะไรเพราะอ้างอิงถูกต้องแล้ว
 3) เพิ่มเติมรายละเอียดโดยใส่เลขหน้าเพิ่มเติม
 4) ไม่ควรนำข้อความจากบทความใส่ในงานของตนเอง

สถานการณ์ที่ 6 นาย ก. ต้องเขียนเรียงความในวิชาการจัดการ เขาทราบว่านาย ข. ได้ทำเรียงความแบบเดียวกันนี้เมื่อปีที่แล้ว นาย ก. จึงขออนุญาตนาย ข. ใช้เรียงความดังกล่าว ซึ่งนาย ข. อนุญาต

คำถาม : 1. นาย ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
 3) การถอดความอย่างไม่ถูกต้อง 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง

- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ก. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) นาย ก. ควรเขียนเรียงความขึ้นเอง
 3) ควรอ้างอิงงานของนาย ข. เป็นแหล่งที่มาของข้อมูล
 4) ควรมีการดัดแปลงเรียงความจากของนาย ข. เพื่อไม่ให้เหมือนกัน

สถานการณ์ที่ 7 นาย ข. ต้องทำรายงานในวิชาการตลาด ซึ่งเมื่อปีที่แล้วในคอร์สเบื้องต้นเขาได้เขียนรายงานในหัวข้อเดียวกัน เขาจึงนำรายงานดังกล่าวมาส่งเป็นรายงานของวิชาการตลาด
คำถาม :1. นาย ข. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ข. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนาย ข. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ข. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) ควรดัดแปลงเล็กน้อยเพื่อให้เป็นงานใหม่
 3) ไม่นำเอางานเดิมกลับมาใช้ซ้ำ 4) ใส่การอ้างอิงว่าเป็นงานของคอร์สที่แล้ว

สถานการณ์ที่ 8 นางสาว ก. ต้องเขียนบทความในวิชาเศรษฐศาสตร์ เธอได้พบเว็บไซต์ที่รับจ้างเขียนงาน นางสาว ก. จึงจ้างผู้รับจ้างตามเว็บไซต์ให้เขียนบทความ และนำบทความนั้นไปใส่เป็นชื่อของตนเพื่อส่งอาจารย์

คำถาม : 1. นางสาว ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาว ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนางสาว ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาว ก. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอย่างไร 2) จ้างเขียนงานเพียงบางส่วน
 3) เขียนงานโดยใช้ความคิดของตนเอง 4) หาอ้างอิงจากสาขาวิชาเดียวกันใส่เพิ่มเติม

สถานการณ์ที่ 9 นางสาว ข. อ่านข้อมูลจากหนังสือวิชาการ และได้ถอดความโดยไม่ใส่แหล่งที่มาของข้อมูล

คำถาม : 1. นางสาว ข. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาว ข. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง

- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนางสาว ข. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาว ข. ควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร
- 2) อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลเพิ่มเติม
- 3) ไม่ต้องทำอะไรเพราะได้ถอดความเป็นสำนวนของตนเองแล้ว
- 4) ควรใช้ข้อมูลคำต่อคำตามหนังสือต้นฉบับและต้องอ้างอิงเพิ่มเติม

สถานการณ์ที่ 10 นาย ก. ต้องเขียนกลยุทธ์ทางการตลาดส่งอาจารย์ เขาทราบว่านาย ข. ได้เขียนกลยุทธ์ทางการตลาดเรียบร้อยแล้วและได้ทำงานไว้ในกระเป๋า ดังนั้นในช่วงที่นาย ข. ออกไปรับประทานอาหารกลางวัน นาย ก. แอบหยิบเอางานของนาย ข. มาดู และเลียนแบบงานของนาย ข. นาย ก. ได้จัดทำรูปเล่มใช้ชื่อของเขาเป็นเจ้าของรายงาน

คำถาม : 1. นาย ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ก. ควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) ควรบอกนาย ข. ก่อนว่าขอยืมดูงาน

- 3) เขียนงานโดยใช้ความคิดของตนเอง
- 4) ควรจัดรูปแบบการเขียนใหม่เพื่อไม่ให้งานดูเหมือนกัน

สถานการณ์ที่ 11 นักศึกษาได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยแต่ละคนต้องเขียนรายงานของตนเอง นาย ก. ผู้เป็นสมาชิกของกลุ่มได้ผลิตชิ้นงานที่มีลักษณะเป็นแผนภูมิหลายแผนภูมิด้วยกัน และได้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้กับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม ทุกคนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับชิ้นงานที่ได้และเขียนรายงานของตนเอง พร้อมกับเอาแผนภูมิของนาย ก. ใส่เข้าไปในรายงานด้วย

คำถาม : 1. นักศึกษาในกลุ่มได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมของนาย ก. ใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนักศึกษาในกลุ่มจัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนักศึกษาในกลุ่ม จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านักศึกษาในกลุ่มควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าต้องทำอย่างไร 2) ผลิตงานโดยใช้แนวคิดของตนเองเป็นหลัก
- 3) ควรใช้แผนภูมิเหมือนกันแต่เขียนเนื้อหาในการอธิบายที่แตกต่างกัน
- 4) ใช้แนวคิดของตนเองผสมผสานกับแนวคิดของกลุ่มในการนำเสนอแผนภูมิ

สถานการณ์ที่ 12 นาย ก. ต้องเขียนเรียงความส่งอาจารย์ เขาจึงค้นหาข้อมูลจากในอินเทอร์เน็ตและดาวน์โหลดข้อมูลมาทั้งไฟล์เพื่อใส่ชื่อตนเองเป็นเจ้าของงาน จากนั้นจึงนำส่งอาจารย์ต่อไป

คำถาม : 1. นาย ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ก. ควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ผลิตงานด้วยตนเอง 2) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอย่างไร
- 3) อ้างอิงแหล่งที่มาจากในอินเทอร์เน็ต
- 4) ถอดความข้อมูลออกมาเพื่อให้เป็นสำนวนของตนเอง

สถานการณ์ที่ 13 นาย ข. นำข้อความจากในหนังสือวิชาการมาใช้จำนวน 1 หน้าโดยระบุแหล่งที่มาของข้อมูลแต่ไม่เปลี่ยนแปลงข้อความแต่อย่างใด

คำถาม : 1. นาย ข. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 – 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ข. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนาย ข. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ข. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) ควรเขียนโดยการถอดความ
- 3) ไม่ต้องทำอะไรเพราะได้อ้างอิงแหล่งที่มาไว้แล้ว
- 4) ควรเพิ่มเติมโดยการแทรกข้อความเพื่อให้แตกต่างจากต้นฉบับ

สถานการณ์ที่ 14 นางสาว ข. เขียนบทความ โดยใช้ลำดับและลักษณะของการจัดเรียงเนื้อหาตามรูปแบบในหนังสือวิชาการ แต่ไม่มีข้อความใดที่เหมือนกันกับในหนังสือนั้น

คำถาม : 1. นางสาว ข. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 – 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาว ข. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนางสาว ข. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาว ข. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร
- 2) ควรใช้ข้อมูลโดยตรงจากหนังสือ แต่มีอ้างอิงเพิ่มเติม
- 3) ไม่ต้องทำอะไรเพราะไม่มีข้อความใดเหมือนกับต้นฉบับ
- 4) สังเคราะห์โดยการจัดลำดับและการใช้สไตล์การเขียนใหม่

สถานการณ์ที่ 15 นางสาว ง. นำนางานวิจัยที่ได้ลงตีพิมพ์เมื่อ 2 ปีที่แล้ว มาแบ่งส่วนเพื่อนำมาใช้ส่งไปตีพิมพ์ในวารสารอื่น

คำถาม : 1. นางสาว ง. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาว ง. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนางสาว ง. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาว ง. ควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) ไม่ควรนำงานเดิมมาใช้ซ้ำ
- 3) ดัดแปลงงานในแต่ละส่วนไม่ให้เหมือนกันเพื่อจะได้ส่งไปตีพิมพ์ได้มาก ๆ
- 4) วางแผนเผื่อไว้ในปีต่อ ๆ ไปโดยการพยายามปรับปรุงงานเดิมเพื่อนำมาใช้ได้เรื่อย ๆ

สถานการณ์ที่ 16 ในการนำข้อความจากหนังสือมาใช้ นาย ก. ได้ใช้การสรุปความและขยายข้อความบางส่วน โดยที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างของประโยคเดิม

คำถาม : 1. นาย ก. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 – 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนาย ก. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ก. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) เรียนรู้ทักษะการถอดความเพิ่มเติม
- 3) นำงานมาใช้โดยตรงและอ้างอิงเพิ่มเติม
- 4) เขียนโดยไม่คงไว้ซึ่งโครงสร้างของประโยคเดิม และไม่จำเป็นต้องอ้างอิง

สถานการณ์ที่ 17 นาย ค. ต้องเขียนรายงาน 1 หน้าส่งอาจารย์ เขาได้ใช้ข้อมูลจากทางเว็บไซต์ 1 ย่อหน้า และจากหนังสือพิมพ์ 1 ย่อหน้า โดยที่อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลอย่างครบถ้วน

คำถาม : 1. นาย ค. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนาย ค. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

3. การกระทำของนาย ค. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด

- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านาย ค. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร 2) ควรเรียนรู้ทักษะในการถอดความ
- 3) ควรเพิ่มย่อหน้าอื่น ๆ ด้วยข้อมูลจากแหล่งอื่นเพื่อให้ข้อมูลกว้างขวาง
- 4) ไม่นำข้อมูลมาใช้ทั้งย่อหน้าในแต่ละแหล่งข้อมูล แต่ควรเขียนสลับประโยคกันไปจากทั้งสองแหล่ง

สถานการณ์ที่ 18 นางสาวอิวได้นำงานที่เคยใช้ส่งอาจารย์อื่นมาแล้วมาทำการดัดแปลงแก้ไขแต่เพียงเล็กน้อย เพื่อใช้ส่งให้กับอาจารย์อีกท่านหนึ่ง

คำถาม : 1. นางสาวอิว ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาวอิวจัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนางสาวอิวจัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก
4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาวอิว ควรปฏิบัติอย่างไร
- 1) ไม่ควรนำงานเดิมมาใช้ซ้ำ 2) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอย่างไร
- 3) ควรนำมาดัดแปลงให้มาก ๆ เพื่อจะได้ไม่เหมือนกับงานเดิม
- 4) นำงานจากเพื่อนคนอื่นเพื่อผสมผสานกับงานของตนเองให้ดูเป็นงานใหม่

สถานการณ์ที่ 19 ในการเขียนรายงานการวิจัย นางสาว ข. ไม่ทราบว่า จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร จึงได้ไปหางานวิจัยที่มีหัวข้อใกล้เคียงกัน และใช้เนื้อหาข้อมูลจากงานวิจัยนั้นในการเขียนรายงานการวิจัยของตนเอง

คำถาม : 1. นางสาว ข. ได้กระทำการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบไม่ใช่หรือไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อย่อย 2 - 4

2. ถ้าตอบใช่ การกระทำของนางสาว ข. จัดว่าเป็นการกระทำในลักษณะใด/มีปัญหาในเรื่องใด
- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
- 3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
- 5) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 6) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง
3. การกระทำของนางสาว ข. จัดว่าเป็นการกระทำผิดหรือไม่ หรือถ้าผิดจัดได้ว่ามีความผิดระดับใด
- 1) ไม่ผิด 2) ผิดน้อย 3) ผิดปานกลาง 4) ผิดมาก

4. จากสถานการณ์ดังกล่าว ท่านคิดว่านางสาว ข. ควรปฏิบัติอย่างไร

- 1) ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร
- 2) ควรถอดความจากงานวิจัยต้นฉบับ
- 3) ควรฝึกทักษะการเขียน การถอดความ และการอ้างอิง
- 4) ไม่ควรดูรูปแบบเฉพาะเนื้อหา แต่ควรรวมทั้งสำนวนในการเขียนจากงานต้นฉบับ

ขอขอบคุณในการตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัย

ตารางประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมของเครื่องมือวัดแบบที่ 1

ประเภทการลอกเลียนวรรณกรรม	สถานการณ์ที่
การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด	6, 8, 12, 13
การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน	3, 11, 17
การถอดความที่ไม่เหมาะสม	1, 4, 16
การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง/ไม่มีการอ้างอิง	2, 5, 9
การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด	10, 14, 19
การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง	7, 15, 18

เกณฑ์การประเมินการลอกเลียนวรรณกรรม (เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 2)

ประเด็น	รายการ	การประเมิน	
		ใช่	ไม่ใช่
การลอกเลียนบางส่วน	1. ใช้จำนวนการเขียนที่ไม่เข้ากันกับบริบทโดยรวมของเนื้อหา		
	2. นำงานจากหลายแหล่งมาปะติดปะต่อกันโดยไม่ได้สังเคราะห์		
	3. บางส่วนของข้อความไม่มีการสรุปความจากต้นฉบับที่ใช้ภาษาที่เป็นของผู้เขียนเอง		
	4. บางส่วนของข้อความมีการลำดับเนื้อหาหรือลำดับข้อความเหมือนต้นฉบับ		
	5. บางส่วนของข้อความไม่ได้ปรับเปลี่ยนลำดับเนื้อหาหรือลำดับข้อความให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้น		
การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	6. นำประโยคจากแหล่งที่มามาใช้โดยตรงเป็นส่วนใหญ่		
	7. นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการตัดแปลงแก้ไขตัดคำหรือเปลี่ยนแปลงคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย		
	8. นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการสลับตำแหน่งคำบางคำแต่เพียงเล็กน้อย		
	9. นำข้อความจากแหล่งที่มาโดยยังคงรูปประโยคเดิม แต่มีการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันแทนที่คำบางคำในประโยคเดิม		
	10. มีการอ้างอิงแหล่งที่มาแต่ไม่ถูกต้อง		
การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	11. มีการอ้างอิงแหล่งที่มาแต่ไม่ครบถ้วนน้อยกว่าความเป็นจริง		
	12. ไม่มีการใช้เครื่องหมายคำพูดและการอ้างอิงในข้อความที่นำมาใช้โดยตรง		
	13. เขียนเลียนแบบความคิดจากผู้อื่น แต่ไม่ได้ให้การอ้างอิง		
	14. มีการอ้างอิงตกหล่น มีในเล่มแต่ไม่มีในบรรณานุกรม		
หมายเหตุ	จากข้อ 1 – 14 ให้ผู้ประเมินขีดเส้นใต้ข้อความในเอกสารที่แนบมาให้ตามรายการข้อความที่ท่านตอบว่าใช่		

เกณฑ์การประเมิน : ถ้าผู้ประเมินตอบใช่ในข้อใดข้อหนึ่ง ให้พิจารณาตรวจสอบดูเฉพาะในข้อนั้น ๆ เป็นเฉพาะกรณี ๆ ไป

ชุดที่ _____

ชื่อ _____ นามสกุล _____ กลุ่ม _____

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและการอ้างอิง

คำชี้แจง จากข้อคำถามในแต่ละข้อ จะมีข้อความเริ่มต้นและแหล่งที่มาของข้อความที่ได้ตัดตอนมาจากเอกสารและหนังสือในสาขาวิชาต่าง ๆ จากนั้นจะมีข้อความที่จัดทำขึ้นเพื่อให้นักศึกษาพิจารณาว่าข้อความที่จัดทำขึ้นมานั้นเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับข้อความเริ่มต้นแล้วเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมมาหรือไม่ โดยให้นักศึกษากาเครื่องหมาย X ในกระดาษคำตอบที่จัดเตรียมให้

ตัวอย่าง

(00). **ข้อความเริ่มต้น** : แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggressive motive) ได้แก่ แรงจูงใจที่เป็นประสบการณ์ กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมทางลบ ที่เรียกว่า ความก้าวร้าว เช่น เมื่อตอนเด็ก ๆ เวลาร้องไห้ พ่อแม่หรือพี่เลี้ยง จะหยิบไม้เรียวมาเสียดึงจนเราหยุดร้องไห้ พอเรามีลูกก็ปฏิบัติเช่นนั้นกับลูกบ้าง หรือนักการเมืองบางคน เวลาอภิปรายในสภาใช้คำก้าวร้าวแสดงให้เห็นว่าตนมีความกล้า ซึ่งบางทีก็หยุดท่าทีของฝ่ายตรงข้ามได้ เลยทำให้เขากระทำเช่นนั้นในเวลาต่อมา แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าวนี้เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงเป็นดีที่สุด

แหล่งที่มา : จันทร์ ชุ่มเมืองปัก. (2546). แรงจูงใจและการจูงใจสร้างปาฏิหาริย์. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้ากรุ๊ป. หน้า 91.

(00). **ข้อความที่จัดทำขึ้น** : แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggressive motive) เป็นแรงจูงใจที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมทางลบ ตัวอย่างเช่น เมื่อตอนเด็ก ๆ เวลาร้องไห้ พ่อแม่หรือพี่เลี้ยงจะหยิบไม้เรียวมาเสียดึงจนเราหยุดร้องไห้ พอเรามีลูกก็ปฏิบัติเช่นนั้นกับลูกบ้าง หรือนักการเมืองบางคนเวลาอภิปรายในสภาใช้คำก้าวร้าวแสดงให้เห็นว่าตนมีความกล้า ซึ่งบางทีก็หยุดท่าทีของฝ่ายตรงข้ามได้ เลยทำให้เขากระทำเช่นนั้นในเวลาต่อมา (จันทร์ ชุ่มเมืองปัก, 2546: 91)

(00). ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 01

(01). ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

อธิบาย จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าข้อความที่จัดทำขึ้นมีข้อความเหมือนกันกับข้อความที่ขีดเส้นใต้จากข้อความเริ่มต้น ดังนั้นในตัวอย่างข้อนี้จึงจัดได้ว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร

1. ข้อความเริ่มต้น : ก่อนหน้านี้ เคยมีความพยายามที่จะจ่ายเงินเดือนให้เท่ากันทุกคน แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะคนส่วนใหญ่ไม่พอใจกับแผนที่ว่านี้นัก พวกเขาเห็นว่างานพิเศษควรจะต้องได้รับค่าจ้างที่มากเป็นพิเศษกว่างานทั่ว ๆ ไป งานที่ต้องการความรู้ความสามารถมาก ก็ควรจะได้รับค่าตอบแทนมากกว่างานที่เกือบไม่ต้องเรียนรู้อะไร หากเราปรับค่าแรงของช่างประกอบรถยนต์ให้เท่ากับค่าแรงของหมอ รถยนต์ก็คงมีราคาสูงขึ้น และจะขายยากขึ้น บริษัทผู้ผลิตรถยนต์จะต้องพยายามลดต้นทุนการผลิต ด้วยการใช้นยนต์ทำงานแทนช่างที่เป็นมนุษย์ จะได้ไม่ต้องเสียค่าจ้างแพง ๆ วิธีนี้จึงไม่ทำให้เราวยกันได้ถ้วนหน้าโดยเสมอภาค แต่เป็นการแย่งงานกันต่างหาก

แหล่งที่มา : ธนรัตน์ เบญจวัฒน์นันท์. (2549). มหาวิทยาลัยสำหรับเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์. หน้า 96 – 97.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : ในอดีต เคยมีความพยายามที่จะจ่ายค่าจ้างให้เท่ากันทุกคน แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะคนส่วนใหญ่ไม่พอใจกับสิ่งที่ว่านี้นัก พวกเขาเห็นว่างานที่ใช้ทักษะเฉพาะควรจะต้องได้รับค่าจ้างที่มากเป็นพิเศษกว่างานทั่ว ๆ ไป งานที่ต้องการความเชี่ยวชาญมาก ก็ควรจะได้รับค่าจ้างมากกว่างานที่เกือบไม่ต้องใช้ความเชี่ยวชาญอะไร หากเราปรับค่าจ้างของช่างประกอบรถยนต์ให้เท่ากับค่าจ้างของหมอ รถยนต์ก็คงมีราคาสูงขึ้นและจะขายยากขึ้น บริษัทผู้ผลิตรถยนต์จะต้องพยายามลดค่าใช้จ่ายในการผลิตด้วยการใช้เครื่องจักรทำงานแทนช่างที่เป็นคน จะได้ไม่ต้องเสียค่าจ้างแพง ๆ วิธีนี้จึงไม่ทำให้เราวยกันได้ถ้วนหน้าโดยเท่าเทียม แต่เป็นการแย่งงานกันมากกว่า (ธนรัตน์ เบญจวัฒน์นันท์, 2549: 96 – 97)

1.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 1.2

1.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม

2. ข้อความเริ่มต้น : คนที่ทำงานไม่ตรงต่อเวลา อาจได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความเพียร แต่ความเพียรชนิดนี้มักไม่พอดี ถ้าไม่มากเกินไปก็น้อยเกินไป บางทีก็ทำอย่างหักโหม การทำงานหรือกิจวัตรประจำวันใด ๆ ตรงต่อเวลาเป็นสิ่งที่พิเศษที่สุด เพราะร่างกายเราจะเตรียมพลังงาน (Energy) ไว้สำหรับทำงานเมื่อถึงเวลานั้น ๆ

การที่จะเป็นคนตรงต่อเวลาได้ เราต้องเป็นคนที่มีความตั้งใจในการฝึกจิตตนเอง เป็นคนไม่ผลัดเวลาเลย เป็นคนกล้าปฏิเสธคำชวนของผู้อื่นอันจะทำให้เราออกนอกกลุ่มนอกทาง เช่น เราวางแผนไว้ว่าจะดูหนังสือเรียนทุกวันตั้งแต่เวลา 19.00 น. – 21.00 น. เพื่อนมาชวนไปดูภาพยนตร์เราต้องปฏิเสธทันที นอกจากปฏิเสธผู้อื่น เราต้องฝึกปฏิเสธใจตนเองด้วย

แหล่งที่มา : สมิต อาชวณิชกุล. (2550). การชนะใจตนเอง. พิมพ์ครั้งที่ 6, กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง. หน้า 89.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การไม่ตรงต่อเวลา เป็นการที่บุคคลใช้เวลาในการทำงานอย่างไม่เหมาะสม บางเวลาควรที่จะพักผ่อน ก็ใช้เวลาในการทำงาน ในขณะที่บางเวลาควรจะรีบทำงานก็ย่อหย่อน การที่จะเป็นคนตรงต่อเวลาได้ เราต้องเป็นคนที่มีความตั้งใจในการฝึกจิตตนเอง เป็นคนไม่ผลัดเวลาเลย เป็นคนกล้าปฏิเสธคำชวนของผู้อื่นอันจะทำให้เราออกนอกกลุ่มนอกทาง (สมิต อาชวณิชกุล, 2550: 89)

2.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 2.2

2.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 2) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร

3. ข้อความเริ่มต้น : เทคโนโลยีที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน มีทั้งแบบที่เรียกว่า Hardware และแบบที่เรียกว่า Software ก็มีความแตกต่างกันออกไป ในการผลิตแต่ละชนิดที่เป็น Hardware Technology ได้แก่ สินค้าขั้นสุดท้ายเพื่อการอุปโภคบริโภค เช่น รถยนต์ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ หรือที่เป็นเครื่องมือในการผลิต เช่น เครื่องจักรอุปกรณ์ ส่วนที่เป็น Software technology ได้แก่ ความรู้ความสามารถทางด้านกระบวนการผลิต เทคนิคการผลิต วิธีการผลิต ความชำนาญ และประสบการณ์ เป็นต้น เทคโนโลยีเหล่านี้จึงมีทั้งเทคโนโลยี เพื่อการผลิตซึ่งเป็นตัวปัจจัยสำคัญของอุตสาหกรรมและมีเทคโนโลยีเพื่อการบริโภค

แหล่งที่มา : วิมล จิโรจพันธุ์, ประชิต สุภณะพัฒน์และอุดม เขยกิจวงศ์. (2548). วิถีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: แสงดาว. หน้า 172 – 173.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : เทคโนโลยีมีทั้งแบบที่เรียกว่า Hardware technology และแบบที่เรียกว่า Software technology ที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวันในการผลิตแต่ละชนิด ได้แก่ เครื่องมือในการผลิต เช่น เครื่องจักรและอุปกรณ์ หรือที่เป็นสินค้าขั้นสุดท้ายเพื่อการอุปโภคบริโภค เช่น รถยนต์ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ จัดว่าเป็น Hardware technology ส่วนความรู้ความสามารถทางด้านกระบวนการผลิต วิธีการผลิต เทคนิคการผลิต ความชำนาญและประสบการณ์ เป็นต้น จัดว่าเป็น Software technology เทคโนโลยีเหล่านี้จึงมีทั้งเทคโนโลยีเพื่อการบริโภคและเทคโนโลยีเพื่อการผลิต (วิมล จิโรจพันธุ์, ประชิต สุภณะพัฒน์และอุดม เขยกิจวงศ์, 2548: 172 – 173)

3.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 3.2

3.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

4. ข้อความเริ่มต้น : การใช้งานกล้ามเนื้อไหล่ของแต่ละคนจะแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจวัตรประจำวันและลักษณะงานอาชีพที่ทำอยู่หลายคนต้องใช้ข้อไหล่ทำงานยกแขนขึ้น ๆ ลง ๆ ตลอดวัน ในขณะที่บางคนใช้งานไหล่เพียงเล็กน้อยในองศาแคบ ๆ เช่น งานเขียนหรืองานพิมพ์ดีด ที่ไหล่ต้องคงค้างอยู่ในตำแหน่งยกขึ้นและกางออกประมาณ 50 องศาเกือบตลอดเวลาเช่นเดียวกับในขณะขับรถ ไหล่จะเคลื่อนไหวในท่ายกและกางออกเล็กน้อยเสมอ การที่กล้ามเนื้อไหล่ต้องทำงานในช่วงแคบ ๆ หรืออยู่ในตำแหน่งใดนาน ๆ จะทำให้เกิดความเครียดและเมื่อยล้าได้

แหล่งที่มา : นวลอนงค์ ชัยปิยะพร. (2544). ออกกำลังสร้างบุคลิก. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: แสงแดด. หน้า 46.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การใช้งานกล้ามเนื้อไหล่ของแต่ละคนขึ้นอยู่กับลักษณะงานอาชีพที่ทำหลายคนต้องใช้ข้อไหล่ทำงานตลอดวัน แต่บางคนใช้งานไหล่เพียงเล็กน้อย เช่น งานเขียนหรืองานพิมพ์ดีด หรือในขณะขับรถ ไหล่จะเคลื่อนไหวและกางออกเล็กน้อย การที่กล้ามเนื้อไหล่ต้องทำงานอยู่ในตำแหน่งใดนาน ๆ จะทำให้เกิดความเมื่อยล้าได้ (นวลอนงค์ ชัยปิยะพร, 2544: 46)

4.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 4.2

4.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

5. ข้อความเริ่มต้น : ในปัจจุบันนี้ฉันทฎมณี “นพเก้า” ยังเป็นที่นิยมและยึดถือว่าเป็นสิริมงคลอย่างสูงแก่ผู้สวมใส่หรือผู้เป็นเจ้าของอยู่เช่นเดิม เพียงแต่รูปแบบของเครื่องประดับเท่านั้นที่อาจเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัยนิยม ไม่ทำเป็นยอดแหลมสูงขึ้นไปแบบโบราณเพียงแบบเดียวเท่านั้น แต่ฉันทฎมณีทั้ง 9 ชนิดยังคงประดับอยู่อย่างครบถ้วนเช่นเดิมทุกประการ เพื่อให้เป็นชุด “นพเก้า” อันเป็นสิริมงคลเหมือนของเดิมที่มีมาแต่โบราณ

แหล่งที่มา : มณีขจิต. (2545). ศรีสรรพ์ฉันทฎมณี. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มติชน. หน้า 70 – 71.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : ฉันทฎมณี “นพเก้า” ทั้ง 9 ชนิดในปัจจุบันมีความนิยมน้อยลงไปทุกที ทั้งนี้เพราะรูปแบบที่ไม่ทันสมัย ผลิตแต่เพียงรูปแบบเดียว คือ ยอดแหลมสูงแบบโบราณเท่านั้น ดังนั้น จึงได้มีความพยายามที่จะส่งเสริมให้ฉันทฎมณีทั้ง 9 ชนิดดำรงคงอยู่อย่างครบถ้วน เพื่อให้คงความเป็นสิริมงคลตามแบบโบราณกาลอย่างสืบเนื่องต่อไป (มณีขจิต, 2545: 70 – 71)

5.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 5.2

5.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 4) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

6. ข้อความเริ่มต้น : การจัดการแก้ไขปัญหาล้างสิ่งแวดล้อมหลายอย่างเป็นเรื่องระดับโลก แม้ว่าสาเหตุจะจำกัดอยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งก็ตาม ตัวอย่างเช่น สภาวะเรือนกระจก (greenhouse effect) เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ การเผาไหม้เชื้อเพลิงฟอสซิล เช่น น้ำมันถ่านหินและก๊าซธรรมชาติ เป็นแหล่งกำเนิดก๊าซเรือนกระจกที่ใหญ่ที่สุด การตัดไม้ทำลายป่าทำให้ปัญหารุนแรงมากขึ้น เพราะขาดกิจกรรมป่าไม้ที่จะทำหน้าที่เปลี่ยนก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ให้เป็นมวลชีวภาพ (biomass) ต่าง ๆ ในการเกษตร โดยเฉพาะการทำนาและการเลี้ยงสัตว์ การทำเหมืองถ่านหิน ตลอดจนก๊าซธรรมชาติที่รั่วไหลออกมาจากท่อส่งก๊าซ ล้วนมีส่วนเพิ่มปริมาณก๊าซเรือนกระจกเนื่องจากการปล่อยก๊าซมีเทน (methane) ออกมา ปัญหาล้างสิ่งแวดล้อมระดับโลกเช่นนี้จึงต้องมีการร่วมมือกันในระดับโลกด้วย

แหล่งที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). การเติบโตอย่างมีคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: ด้านสุทธา. หน้า 146.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การจัดการแก้ไขปัญหาล้างสิ่งแวดล้อมหลายอย่างเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับโลก แม้ว่าสาเหตุจะมีขอบเขตจำกัดอยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งโดยเฉพาะก็ตาม ตัวอย่างเช่น สภาวะโลกร้อนที่เป็นสภาวะเรือนกระจก (greenhouse effect) เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ซึ่งเป็นผลมาจากการเผาไหม้เชื้อเพลิงฟอสซิล เช่น น้ำมันถ่านหินและก๊าซธรรมชาติ จัดได้ว่าเป็นแหล่งกำเนิดก๊าซเรือนกระจกที่ใหญ่ที่สุด การตัดไม้ทำลายป่าที่ส่งผลทำให้ปัญหารุนแรงมากขึ้น เพราะขาดสิ่งที่เชื่อมต่อกิจกรรมป่าไม้ที่จะทำหน้าที่เปลี่ยนจากก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ให้มาเป็นมวลชีวภาพ (biomass) ต่าง ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543: 146)

6.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 6.2

6.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด
3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

7. ข้อความเริ่มต้น : ในสังคมเกษตรแบบดั้งเดิม คนจะมีความสุขจากวัฒนธรรมที่เป็นวิถีชีวิตจริงมากกว่าขึ้นอยู่กับกฎหมาย อย่างในประเทศทุนนิยมอุตสาหกรรมตะวันตก มีกฎหมายเรื่องครอบครัว เรื่องเด็ก เรื่องสตรีมากมายซับซ้อน แต่ชีวิตครอบครัวชาวตะวันตกก็ยังมีปัญหา ความแตกแยก ความขัดแย้ง การเอาเปรียบกันมากกว่าประเทศที่ประชาชนยังมีวัฒนธรรมแบบชุมชนเกษตรดั้งเดิมที่ประชาชนอยู่ด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีแบบดั้งเดิมโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งกฎหมาย ฟังศาล ฟังทนายความเหมือนโลกตะวันตก

แหล่งที่มา : วิทยากร เชียงกูล. (2549). แง่คิดจากฐาน การพัฒนาเพื่อความสุขประชาชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 1, ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต. หน้า 34.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : ในสังคมเกษตร คนจะมีความสุขจากวัฒนธรรมที่เป็นวิถีชีวิตจริงมากกว่าขึ้นอยู่กับกฎหมาย อย่างในประเทศตะวันตก มีกฎหมายเรื่องครอบครัว เด็ก สตรีมากมายซับซ้อน แต่ครอบครัวชาวตะวันตกก็ยังมีปัญหาความแตกแยก ความขัดแย้ง การเอาเปรียบกันมากกว่าประเทศที่ประชาชนยังมีวัฒนธรรมแบบเกษตร โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งกฎหมายเหมือนโลกตะวันตก (วิทยากร เชียงกูล, 2549: 34)

7.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 7.2

7.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 4) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด

8. ข้อความเริ่มต้น : เมื่อบุคคลใดก็ตาม เคยถึง “คริสตัส” นั้น สามารถแปลความหมายในสิ่งที่เขากำลังจะพูดต่อไปได้ 2 ประการ ประการแรก เขາหมายถึงคริสตัสที่ถูกนำมาดัดแปลงขึ้นรูปเป็นเครื่องประดับร่างกายที่สวยงาม ทั้งนี้เพราะคริสตัสเป็นแก้วผลึกมีทั้งเนื้อขุ่น เนื้อใส สวยสดงดงามอย่างยิ่ง

ประการที่สอง เขหมายถึง “พลัง” แห่งการบำบัดรักษา ซึ่งสะสมอยู่ในแท่งแก้วผลึกจากใต้พื้นโลกอย่างน่าอัศจรรย์ และด้วยพลังที่สะสมอยู่นี้เอง ที่ทำให้คริสตัสกลายเป็นเครื่องรางของขลังสามารถปิดเป่าป้องกันปัญหาและอุปสรรคทั้งหลายทั้งปวง ให้แก่ผู้ที่มีติดตัวหรือตั้งไว้ตรงตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในบ้านได้ด้วย

แหล่งที่มา : ศีขริน. (2544). คริสตัสพลังแห่งสี่สัณฐ์มณี. พิมพ์ครั้งแรก, สมุทรปราการ: เรือนบุญ. หน้า 18.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : โดยทั่วไป บุคคลจะรู้จักคริสตัสในลักษณะที่เป็นเครื่องประดับที่มีความสวยงาม เก๋ไก๋ ตลอดจนมีความเหมาะสมที่จะใช้เป็นเครื่องประดับได้ในแทบทุกโอกาส ลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับการให้ความหมายของคริสตัสในแง่ที่คริสตัสสามารถที่จะถูกนำมาดัดแปลงขึ้นรูปเป็นเครื่องประดับร่างกายที่สวยงาม ทั้งนี้เพราะคริสตัสเป็นแก้วผลึก มีทั้งเนื้อขุ่น เนื้อใส สวยสดงดงามอย่างยิ่ง ในขณะที่ ความหมายประการที่สองมักไม่ค่อยมีใครคาดถึง ในแง่ที่คริสตัสจะหมายถึง พลังแห่งการบำบัดรักษาซึ่งสะสมอยู่ในแท่งแก้วผลึกจากใต้พื้นโลกอย่างน่าอัศจรรย์ และด้วยพลังที่สะสมอยู่นี้เอง ที่ทำให้คริสตัสกลายเป็นเครื่องรางของขลัง สามารถปิดเป่าป้องกันปัญหาและอุปสรรคทั้งหลายทั้งปวงให้แก่ผู้ที่มีติดตัว (ศีขริน, 2544: 18)

8.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 8.2

8.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด

9. ข้อความเริ่มต้น : การขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง มีเป้าหมายหลักเพื่อสร้างเครือข่ายเรียนรู้ให้มีการนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้เป็นกรอบความคิด เป็นแนวทางในการปฏิบัติ ตลอดจนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของคนไทยในทุกภาคส่วน

วัตถุประสงค์ของการขับเคลื่อนเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงให้ประชาชนทุกคนสามารถนำไปประยุกต์ให้ได้อย่างเหมาะสม และปลูกฝังปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการดำรงชีวิตให้อยู่บนพื้นฐานของเศรษฐกิจพอเพียง

การขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงจะเป็นลักษณะเครือข่ายและระดมพลังจากทุกภาคส่วน แบ่งเป็น 2 เครือข่ายสนับสนุนตามกลุ่มเป้าหมายเบื้องต้น ได้แก่ เครือข่ายด้านประชาสังคมและชุมชนรวมทั้งเครือข่ายธุรกิจเอกชน นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายสนับสนุนตามภารกิจ ได้แก่ เครือข่ายวิชาการ เครือข่ายสร้างกระบวนการเรียนรู้ และเครือข่ายเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

แหล่งที่มา : รงค์ ประพันธ์พงศ์. (2550). เศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์. หน้า 41.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : เป้าหมายหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงก็เพื่อสร้างเครือข่ายเรียนรู้ให้มีการนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้เป็นกรอบความคิด เป็นส่วนหนึ่งของทุกภาคส่วนของวิถีชีวิตของคนไทยและเป็นแนวทางในการปฏิบัติ การขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงจะเป็นการระดมพลังจากทุกภาคส่วนและเป็นลักษณะเครือข่าย แบ่งเป็น 2 เครือข่ายสนับสนุนตามกลุ่มเป้าหมายเบื้องต้น ได้แก่ เครือข่ายชุมชน และเครือข่ายด้านประชาสังคม รวมทั้งเครือข่ายธุรกิจเอกชน นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายสนับสนุนตามภารกิจ (รงค์ ประพันธ์พงศ์, 2550: 41)

9.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 9.2

9.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

10. ข้อความเริ่มต้น : การเลือกซื้อน้ำผึ้ง ควรจะเลือกน้ำผึ้งที่มีสีคล้ำ เพราะมีปริมาณของวิตามินและแร่ธาตุมากกว่าน้ำผึ้งที่ใส ในน้ำผึ้งที่ผ่านขบวนการทำให้ใส ปริมาณวิตามินที่มีอยู่จะน้อยกว่าเดิม 35 – 50 % สำหรับวิธีทดสอบว่า น้ำผึ้งนั้นเป็นน้ำผึ้งแท้หรือไม่ สามารถทดสอบโดยหยดน้ำผึ้งลงบนกระดาษซับหรือกระดาษชำระ พับหนา ๆ ถ้าหากเป็นหยดกลม ๆ ติดอยู่ไม่ซึมหายไปกับก้นกระดาษ ก็เชื่อได้ว่าเป็นน้ำผึ้งแท้ไม่ปนปลอม

แหล่งที่มา : พรรณิกา ต่วนโสภณ. (2544). ความรู้คู่บ้าน (ฉบับพิเศษ 4). พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: บรรณกิจ 1991. หน้า 52.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : วิธีการเลือกซื้อน้ำผึ้ง ควรจะเลือกน้ำผึ้งที่มีสีคล้ำเข้ม เพราะมีปริมาณของวิตามินและแร่ธาตุมากกว่าน้ำผึ้งที่ใสไม่มีส่วนผสมของสารอื่น ในน้ำผึ้งที่ผ่านขบวนการทำให้ใส และถ้าใสมาก ปริมาณวิตามินที่มีอยู่จะน้อยกว่าเดิม 35 – 50 % (พรรณิกา ต่วนโสภณ, 2544: 52) ซึ่งเป็นปริมาณวิตามินที่ลดลงถึงครึ่งและน้อยกว่าครึ่ง

10.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 10.2

10.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด

11. **ข้อความเริ่มต้น** : การวัดผลระดับปฐมวัยนั้นจะเลือกใช้วิธีวัดผลแบบไหนขึ้นอยู่กับลักษณะวิชา วิชาของเด็ก ตลอดจนความมุ่งหมายของการวัดผลแต่ละคราว ซึ่งควรพิจารณานำวิธีการวัดผลมาใช้ให้เหมาะสม ควรใช้วิธีสังเกต สนทนาและตรวจผลงานให้มาก สำหรับข้อทดสอบควรใช้น้อยที่สุดและควรใช้บางวิชาเท่านั้น การจัดน้ำหนักในการวัดผลควรใช้ 5 เกณฑ์ ดังนี้

วิธีวัดผล	ชั้นอนุบาลปีที่ 1		ชั้นอนุบาลปีที่ 2	
	ภาคเรียนที่ 1	ภาคเรียนที่ 2	ภาคเรียนที่ 1	ภาคเรียนที่ 2
1. การสังเกต	50%	40%	40%	40%
2. การสนทนา	40%	30%	30%	30%
3. การตรวจผลงาน	10%	15%	10%	10%
4. การใช้ข้อทดสอบปากเปล่า	-	10%	10%	10%
5. การใช้ข้อทดสอบ	-	5%	10%	10%
รวม	100%	100%	100%	100%

แหล่งที่มา : นันทิยา น้อยจันทร์. (2548). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. นครปฐม : สำนักพิมพ์นิตินัย. หน้า 160.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การวัดพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย นอกจากจะต้องพิจารณาจากวัตถุประสงค์แล้ว ครูยังสามารถปรับเปลี่ยนสัดส่วนของการวัดและการให้คะแนนตามระดับขั้นที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กได้ เช่น ในระดับชั้นอนุบาล 1 ในภาคเรียนที่ 1 อาจจะไม่ใช้วิธีที่ยากจนเกินกว่าความสามารถของเด็กในการทดสอบ เช่น การทดสอบโดยใช้ข้อทดสอบ แต่เมื่อเด็กได้เรียนไปแล้ว 1 ภาคเรียน จวบจนเข้าสู่ภาคเรียนที่ 2 ครูอาจปรับเปลี่ยนโดยนำวิธีการใช้ข้อทดสอบมาเป็นเกณฑ์ในการวัดผลได้เพิ่มขึ้น ต่อมาเมื่อเด็กได้เลื่อนขั้นไปสู่ชั้นอนุบาล 2 การวัดผลอาจมีการปรับเปลี่ยนสัดส่วนของคะแนนในส่วนของการใช้ข้อทดสอบให้มีสัดส่วนมากขึ้นกว่าในระดับชั้นอนุบาล 1 (นันทิยา น้อยจันทร์, 2548 :160)

11.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 11.2

11.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด 4) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด

12. ข้อความเริ่มต้น : การทุ่มตลาด (dumping) หมายถึง การส่งสินค้าออกไปขายในตลาดต่างประเทศโดยยอมขายสินค้าในราคาที่ถูกกว่าสินค้าอย่างเดียวกันที่ขายในประเทศของตนเอง หรือขายในราคาต่ำกว่าต้นทุนการผลิต โดยวัตถุประสงค์ของการทุ่มตลาดก็เพื่อต้องการระบายสินค้าส่วนเกินที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวออกนอกประเทศ หรือเพื่อกำจัดคู่แข่งในตลาดต่างประเทศ หรือเป็นการตอบโต้การกระทำของคู่แข่งชั้น

แหล่งที่มา : นิฐิตา เบญจมสุทินและนนุช พันธกิจไพบูลย์. (2548). เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 109.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การทุ่มตลาด (dumping) หมายถึง การส่งสินค้าออกไปขายในตลาดต่างประเทศโดยยอมขายสินค้าในราคาที่ถูกกว่าสินค้าอย่างเดียวกันที่ขายในประเทศของตนเอง หรือขายในราคาต่ำกว่าต้นทุนการผลิต โดยวัตถุประสงค์ของการทุ่มตลาดก็เพื่อต้องการระบายสินค้าส่วนเกินที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวออกนอกประเทศ หรือเพื่อกำจัดคู่แข่งในตลาดต่างประเทศ หรือเป็นการตอบโต้การกระทำของคู่แข่งชั้น (นิฐิตา เบญจมสุทินและนนุช พันธกิจไพบูลย์, 2548: 109)

12.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 12.2

12.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

13. ข้อความเริ่มต้น : สำหรับออดิโคโลญจน์ แม้จะเป็นน้ำหอมอีกประเภทหนึ่งที่มีความหอมเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ น้ำหอมที่แท้จริง เพราะกลิ่นของออดิโคโลญจน์เป็นกลิ่นดอกไม้ ใบไม้ และผิวของผลไม้ตระกูลส้ม ใช้สูดดม เพื่อให้เกิดความชื่นใจ บรรเทาความร้อน เหน็ดเหนื่อย จึงเป็นเสมือนยาน้ำหอมสำหรับบำบัดอาการดังกล่าว และที่กล่าวว่าไม่ใช่ น้ำหอม นั้น เพราะกลิ่นหอมจะระเหยและจางหายไปอย่างรวดเร็วไม่มีความคงทนและไม่ทิ้งเยื่อใยของความเป็นน้ำหอมไว้....

แหล่งที่มา : โสภภาพรรณ อมตะเดชะ. (2536). เครื่องหอมและของชำร่วย. กรุงเทพฯ :ศรีสยามการพิมพ์.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : สำหรับออดิโคโลญจน์ แม้จะเป็นน้ำหอมอีกประเภทหนึ่งที่มีความหอมเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ น้ำหอมที่แท้จริง เพราะกลิ่นของออดิโคโลญจน์เป็นกลิ่นดอกไม้ ใบไม้ และผิวของผลไม้ตระกูลส้ม ใช้สูดดม เพื่อให้เกิดความชื่นใจ บรรเทาความร้อน เหน็ดเหนื่อย จึงเป็นเสมือนยาน้ำหอมสำหรับบำบัดอาการดังกล่าว และที่กล่าวว่าไม่ใช่ น้ำหอม นั้น เพราะกลิ่นหอมจะระเหยและจางหายไปอย่างรวดเร็วไม่มีความคงทนและไม่ทิ้งเยื่อใยของความเป็นน้ำหอมไว้....

13.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 13.2

13.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน 4) การลอกเลียนวรรณกรรมทางความคิด

14. ข้อความเริ่มต้น : โลกแห่งธรรมชาติที่เราดำรงอยู่นี้ สรรพสิ่งจะมีคุณค่าที่แท้จริงอยู่ในตัวของมันเอง แต่มนุษย์เป็นผู้ประเมินคุณค่าของสิ่งรอบตัว การประเมินค่าของสิ่งของบางอย่างเป็นไปโดยสมเหตุสมผลแห่งค่าของการใช้งาน แต่บางอย่างเป็นการประเมินค่าให้ความสำคัญ รัก ชอบ หลง บนพื้นฐานของความต้องการทางจิตใจที่บ่อยครั้งเป็นกิเลส หินแร่บางชนิดเป็นเพียงสิ่งหายาก หาได้มีคุณค่าต่อการดำรงอยู่ของชีวิตไม่แต่มนุษย์ก็สร้างคุณค่าให้กับมัน และจนถึงปัจจุบันสื่อมวลชนเพิ่มการตอกย้ำคุณค่าเหล่านี้สู่ผู้ชมจนทำให้สิ่ง “ที่เห็น” และ “เป็นอยู่” มีคุณค่าที่แท้จริงและคุณค่าทางจิตใจแตกต่างกันราวฟ้าดิน

วิธีหนึ่งเราสามารถแยกแยะได้ง่าย ๆ คือ พบเห็นสิ่งใดก็แล้วแต่ไม่ว่าเป็นการเห็นโดยประสบการณ์ตรงหรือเห็นผ่านสื่อมวลชน ให้ท่านลองตอบคำถามว่า “หน้าที่ของสิ่งนั้นแท้จริงแล้วคืออะไร” หากตอบคำถามนี้ได้ สิ่งที่เห็นและเป็นอยู่จะไม่ใช่อภาพซ้อนระหว่างความหลงและความจริง

แหล่งที่มา : กฤษณ์ ทองเลิศ. (2540). สื่อมวลชน การเมืองและวัฒนธรรม องค์รวมแห่งสายสัมพันธ์ของวิถีชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง. หน้า 167.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : สิ่งต่าง ๆ ในโลกใบนี้อาจมีคุณค่าแตกต่างกันไปอย่างมากมาย และจะมีคุณค่าเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับมนุษย์เป็นผู้ให้คุณค่าและความสำคัญ อาจมีเกณฑ์ในการให้คุณค่าขึ้นอยู่กับประโยชน์ในการใช้สอยและความมีคุณค่าในแง่ของอารมณ์ความรู้สึก ของบางอย่างอาจไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มากนัก แต่มีความสวยงามและมีอยู่น้อย มนุษย์ก็จะให้คุณค่ากับสิ่งนั้น ๆ มากกว่าของที่หาได้ง่ายและมีอยู่ทั่ว ๆ ไป

ดังนั้น การมองสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะการมีคุณค่าที่แท้จริง หรือการเป็นภาพลวงตา จึงขึ้นอยู่กับความสามารถในการวิเคราะห์ห้อย่างมีเหตุผลของมนุษย์ผู้รับรู้ในการที่จะจำแนกช่องว่างระหว่างการให้คุณค่าตามความเป็นจริงที่เห็น หรือการได้รับอิทธิพลจากการให้คุณค่าจากส่วนอื่น ๆ ของสังคมโดยรวม

14.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 14.2

14.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 2) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน
3) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 4) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร

15. ข้อความเริ่มต้น : ตัวอักษรเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการจัดป้ายนิเทศ ปัจจุบัน การใช้คอมพิวเตอร์ในการออกแบบตัวอักษร ทำให้การทำงานสะดวกเร็วขึ้น คอมพิวเตอร์มีแบบตัวอักษรให้เลือกจำนวนมาก สามารถกำหนดขนาดและสีได้ตามความต้องการ ตัวอักษรจะคมชัดเรียบร้อย แต่การเขียนตัวอักษร หรือตัดตัวอักษรยังมีความจำเป็นในการจัดป้ายนิเทศเช่นกัน ตัวอักษรที่ได้จากการเขียนหรือตัดจะให้ความรู้สึกในเรื่องลีลา การเคลื่อนไหวได้ดี ผู้จัดป้ายนิเทศที่ขาดทักษะด้านการเขียนตัวอักษร หรือไม่สะดวกในการใช้คอมพิวเตอร์ ควรศึกษารูปแบบการเขียนตัวอักษรจากหนังสือการประดิษฐ์ตัวอักษรหรือสะสมรูปแบบ ตัวอักษรจากหนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่าง ๆ ที่ไม่ใช่แล้ว ทำเป็นสมุดภาพไว้ เมื่อต้องการออกแบบสามารถนำมาเลือกใช้ได้ การจะประดิษฐ์ตัวอักษรวิธีใด ขึ้นอยู่กับความพร้อมและความเหมาะสมกับงาน

แหล่งที่มา : เย็นจิตร วงษาลังการ. (2545). ศิลปะการตกแต่งป้ายนิเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์. หน้า 24.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การประสบผลสำเร็จในการจัดป้ายนิเทศ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการออกแบบตัวอักษร ซึ่งสามารถทำการออกแบบได้หลายวิธี เป็นต้นว่า ใช้การเขียนหรือการตัดตัวอักษร หรือใช้คอมพิวเตอร์ในการออกแบบ แต่ถ้าไม่ถนัด อาจใช้ตัวอักษรสำเร็จรูปจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อความสะดวกในการเลือกนำมาใช้งาน (เย็นจิตร วงษาลังการ: 24)

15.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 15.2

15.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

16. ข้อความเริ่มต้น : จริยศาสตร์ (Ethics) ความหมายโดยทั่วไปที่กล่าวกันอย่างกว้าง ๆ หมายถึง การเข้าใจการตรวจสอบความดีและความถูกต้องในการดำเนินชีวิต

ต่อมาจริยศาสตร์ถูกนำมาใช้ในวงการแพทย์ พยาบาล กฎหมาย สื่อมวลชน หรือแม้แต่การวิจัย ความหมายของจริยศาสตร์ได้ถูกนำมาใช้เกี่ยวกับการตัดสินใจทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับความถูกต้อง (Rightness) และความไม่ถูกต้อง (Wrongness) สิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ ดังนั้น จริยศาสตร์จึงเกี่ยวข้องกับคุณธรรม ศีลธรรมและกฎหมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แหล่งที่มา : มรรยาท รุจิวิทย์. (2548). การจัดการความเครียดเพื่อสร้างเสริมสุขภาพจิต. พิมพ์ครั้งที่ 1. ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 124.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : มรรยาท รุจิวิทย์ (2548 :124) ได้ให้ความหมายของจริยศาสตร์ (Ethics) อย่างกว้าง ๆ ว่า “ การเข้าใจ การตรวจสอบความดีและความถูกต้องในการดำเนินชีวิต ต่อมาจริยศาสตร์ถูกนำมาใช้ในวงการแพทย์ พยาบาล กฎหมาย สื่อมวลชน หรือแม้แต่การวิจัย ความหมายของจริยศาสตร์ได้ถูกนำมาใช้เกี่ยวกับการตัดสินใจทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับความถูกต้อง (Rightness) และความไม่ถูกต้อง (Wrongness) สิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ ดังนั้น จริยศาสตร์จึงเกี่ยวข้องกับคุณธรรม ศีลธรรม และกฎหมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ “

16.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 16.2

16.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด

17. ข้อความเริ่มต้น : การใช้สไลด์ขนาด 35 มิลลิเมตรเป็นหนึ่งในรูปแบบการนำเสนอที่ง่ายที่สุดด้วยการเรียงลำดับภาพให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอผ่านเครื่องฉายสไลด์โดยใช้เพียงกล้องถ่ายรูปบันทึกภาพที่ต้องการ นอกจากนี้ยังสามารถจัดทำสไลด์จากคอมพิวเตอร์ผสมผสานกับภาพสไลด์หรือเข้าสู่สไลด์จากศูนย์บริการห้องสมุดภาพก็ได้

แหล่งที่มา : กรรณิการ์ อัสวตรเดชา. (2544). สื่อและเครื่องมือเพื่อการประชาสัมพันธ์. โครงการตำราคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 128.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : การใช้สไลด์ขนาด 35 มิลลิเมตรเป็นหนึ่งในรูปแบบการนำเสนอที่ง่ายที่สุดด้วยการเรียงลำดับภาพให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอผ่านเครื่องฉายสไลด์โดยใช้เพียงกล้องถ่ายรูปบันทึกภาพที่ต้องการ นอกจากนี้ยังสามารถจัดทำสไลด์จากคอมพิวเตอร์ผสมผสานกับภาพสไลด์หรือเข้าสู่สไลด์จากศูนย์บริการห้องสมุดภาพก็ได้ (กรรณิการ์ อัสวตรเดชา, 2544: 128)

17.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 17.2

17.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน 4) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง

18. ข้อความเริ่มต้น : นักจิตวิทยาเชื่อกันมานานแล้วว่าบุคลิกภาพของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาจากกรอบเลี้ยงดู แต่ปัจจุบันนี้ค่านึงถึงความสำคัญของมรดกทางพันธุกรรมด้วย

ในอดีตเราพูดกันว่าเด็กเปรียบได้กับผ้าขาวที่พ่อแม่ร่วมกันแต่งแต้มลักษณะเฉพาะตัวและคุณสมบัติของลูกลงไป แต่ทุกวันนี้นักวิทยาศาสตร์ส่วนมากเชื่อว่ายีน (gene) มีอิทธิพลสำคัญต่อพฤติกรรมของมนุษย์

แหล่งที่มา : ปราณี ธนะชานันท์และคณะ. (2550). แปลจาก Frank Miltner and Werner Siefer Cpp.; Josef Scheppach Cpp. และ Julianne Breitenfeld. เสริมปัญญา พัฒนาพลังสมอง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทรีดเดอร์สไดเจสท์ (ประเทศไทย) จำกัด. หน้า 307.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : นักจิตวิทยาเชื่อกันมานานแล้วว่าบุคลิกภาพของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาจากกรอบเลี้ยงดู แต่ปัจจุบันนี้ค่านึงถึงความสำคัญของมรดกทางพันธุกรรมด้วย

ในอดีตเราพูดกันว่าเด็กเปรียบได้กับผ้าขาวที่พ่อแม่ร่วมกันแต่งแต้มลักษณะเฉพาะตัวและคุณสมบัติของลูกลงไป แต่ทุกวันนี้นักวิทยาศาสตร์ส่วนมากเชื่อว่ายีน (gene) มีอิทธิพลสำคัญต่อพฤติกรรมของมนุษย์

18.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 18.2

18.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 4) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง

19. ข้อความเริ่มต้น : การวางแผนภาษีและการเสียภาษี ยังเป็นข้อถกเถียงกันระหว่างเจ้าหน้าที่สรรพากรกับผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษี โดยที่ทางเจ้าหน้าที่สรรพากรต้องการให้มีการเสียภาษีมากที่สุดและในอัตราที่สูงที่สุด การไม่ปฏิบัติแม้จะไม่ผิดกฎหมายก็ถือว่าเป็นผิดศีลธรรม ในขณะที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเห็นว่าเมื่อกฎหมายเปิดทางให้เลือก ก็ควรจะเลือกในแนวทางที่สมเหตุสมผลที่สุด ซึ่งในบางครั้งอาจจะส่งผลให้มีการเสียภาษีลดลง ไม่เป็นการผิดทั้งกฎหมายและศีลธรรม เพราะการวางแผนในตัวเองก็ว่าได้ในสิ่งที่ดีที่สุด มีค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด

แหล่งที่มา : ปรัชญา ไทยกล้า. (2544). เทคนิควางแผนภาษีให้ประหยัดและถูกต้อง. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น. หน้า 17.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : เมื่อช่วงของการเสียภาษีมาถึง บุคคลผู้มีเงินได้จะต้องเตรียมวางแผนเพื่อการชำระภาษี โดยจุดประสงค์ก็เพื่อให้มีการจ่ายน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยอาจใช้ความได้เปรียบของช่องว่างที่มีของกฎหมายเพื่อการจ่ายภาษีที่น้อยลงกว่าความเป็นจริง ซึ่งตรงกันข้ามกับสรรพากรที่คงต้องการให้ผู้มีเงินได้จ่ายภาษีให้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ทั้งบุคคลผู้มีเงินได้และสรรพากรก็เชื่อว่าแนวคิดของฝ่ายตนไม่ได้ผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะผู้มีเงินได้เชื่อว่าการวางแผนในการเสียภาษีที่ดี ย่อมทำให้เขาประหยัดเงินในการเสียภาษีได้อย่างสมเหตุสมผล

19.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 19.2

19.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด 4) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

20. ข้อความเริ่มต้น : ข้าราชการในอุดมคติ จะต้องบริการประชาชนผู้มาติดต่อราชการในหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และจะต้องปฏิบัติราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตและเที่ยงธรรม รวมทั้งจะต้องไม่อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ของตน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม หาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

แหล่งที่มา : กระมล ทองธรรมชาติและพรศักดิ์ ผ่องแผ้ว. (2541). ข้าราชการไทยความสำนึกและอุดมการณ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 153.

ข้อความเริ่มต้น : การเคลื่อนไหวขององค์กรวิชาชีพในการออกมาเปิดโปงการทุจริตจะอยู่บนพื้นฐานทางเล่ห์เหลี่ยมที่จำกัดยิ่ง ทั้งนี้เพราะพวกเขากำลังถูกบังคับให้ต้องทำทุจริตและรับผิดชอบด้วยตนเอง พวกเขามีทางเลือกอยู่เพียง 3 ทางเท่านั้น คือ

1. ให้ความร่วมมือในการทุจริตคอร์รัปชัน และรับผลประโยชน์ส่วนแบ่งจากการร่วมทุจริตหรือตำแหน่งหน้าที่การงานในอนาคต

2. ปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือในการทุจริต โดยต้องเสี่ยงภัยกับการถูกโยกย้ายออกจากพื้นที่หรือภูมิภาคเดิม เพื่อเป็นการลงโทษ

3. ออกมาฟ้องร้องต่อสาธารณชนโดยผ่านสื่อมวลชน ยอมเสี่ยงต่อความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของผู้เปิดเผยข้อมูลและเสี่ยงต่อปฏิกิริยาจากสาธารณชน และเพื่อนร่วมวิชาชีพในกระทรวง

แหล่งที่มา : กนกศักดิ์ แก้วเทพและนวนน้อย ตริรัตน์. (2545). การต่อต้านทุจริตยาภาคประชาชน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย/มูลนิธิอาเซียน/สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.). หน้า 58.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : ตามความคาดหวังของสังคมไทย ข้าราชการคือข้าของแผ่นดินที่มีหน้าที่ในการให้บริการประชาชนและปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเองและพวกพ้อง (กระมล ทองธรรมชาติและพรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, 2541: 153) แต่จากช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ได้พบว่ามีการทุจริตในแวดวงราชการค่อนข้างมาก และข้าราชการผู้มีส่วนรู้เห็นก็มีเงื่อนไขที่นำไปสู่ความยุ่งยากในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ร่วมวิชาชีพ ทั้งนี้เพราะพวกเขาอาจต้องให้ความร่วมมือกับการทุจริตเพื่อความอยู่รอดในหน้าที่การงานของตนเอง หรือเลือกที่จะอยู่รอดโดยทำตัวกลมเป็นพวกเดียวกันซึ่งยังผลให้เขาได้รับผลประโยชน์จากการทุจริตร่วมด้วย แต่ถ้าเขาปฏิเสธการร่วมมือ ก็จะเสี่ยงต่อการถูกกลั่นแกล้งจากผู้ที่มีอำนาจ และถ้าเขาฟ้องร้องและเปิดเผยเรื่องราวของการทุจริตต่อสาธารณชนก็เสี่ยงที่จะอยู่ได้อย่างปลอดภัยในสังคมวิชาชีพนั้น

20.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 20.2

20.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน 2) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง
3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร

21. ข้อความเริ่มต้น : ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง รัฐบาลของประเทศอียิปต์ได้เริ่มจัดส่งนักศึกษาของตนไปศึกษาทางด้านการให้คำปรึกษาและการแนะแนวจากประเทศตะวันตก อย่างไรก็ตาม การให้คำปรึกษาในประเทศกลุ่มอาหรับก็เจริญไปได้ช้ามาก ในปีค.ศ.1980 พบว่ามีเพียง 3 ประเทศเท่านั้นที่จัดบริการให้คำปรึกษาขึ้นในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย คือประเทศจอร์แดน คูเวต และซาอุดีอาระเบีย (ประเทศในกลุ่มอาหรับมีทั้งหมด 22 ประเทศ) มีบางประเทศที่จัดบริการให้คำปรึกษา โดยจัดเป็นส่วนหนึ่งของงานสังคมสงเคราะห์

แหล่งที่มา : นิรันดร์ จุลทรัพย์. (2551). การแนะแนวเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา :ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยทักษิณ. หน้า 40.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : หลังจากเสร็จสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศอียิปต์ได้เริ่มส่งนักศึกษาไปให้คำปรึกษาที่ประเทศตะวันตก แต่ในกลุ่มประเทศอาหรับการเติบโตของการให้คำปรึกษาเป็นไปอย่างช้า ๆ โดยมีเพียง 3 ประเทศที่บริการให้คำปรึกษาไปพร้อม ๆ กับงานสังคมสงเคราะห์ ประเทศเหล่านี้ ได้แก่ จอร์แดน คูเวต และซาอุดีอาระเบีย (นิรันดร์ จุลทรัพย์, 2551: 40)

21.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 21.2

21.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร 2) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม
3) การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง 4) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

22. ข้อความเริ่มต้น : ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายกับศีลธรรมนั้นเป็นปัญหาหลักปัญหาหนึ่งในวงการนิติปรัชญา มีนักคิดทางด้านกฎหมายบางคนในโลกตะวันตกเสนอความคิดว่ากฎหมายนั้น ควรแยกให้เป็นคนละเรื่องกับศีลธรรม หากเราไม่แยก เราจะประสบความยุ่งยากในการเขียนกฎหมาย เพราะแนวคิดทางศีลธรรมจะเข้ามายุ่งจนเหตุผลทางด้านกฎหมายแท้ ๆ นั้นถูกบดบังไป

แหล่งที่มา : สมภาร พรหมทา. (2549). ศาสนาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. หน้า 106.

ข้อความที่จัดทำขึ้น : ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายกับจริยธรรมนั้นเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งในวงการนิติปรัชญา มีนักคิดทางด้านกฎหมายส่วนหนึ่งในยุโรปเสนอแนวคิดกฎหมายนั้น ควรแยกให้เป็นคนละเรื่องกับจริยธรรม หากเราไม่แยก เราจะพบความลำบากในการเขียนกฎหมาย เพราะแนวคิดทางจริยธรรมจะเข้ามายุ่งจนเหตุผลทางด้านกฎหมายแท้ ๆ นั้นถูกลดความสำคัญลงไป (สมภาร พรหมทา, 2549: 106)

22.1 ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมใช่หรือไม่ ?

- 1) ไม่ใช่ 2) ไม่แน่ใจ 3) ใช่

ถ้าท่านตอบว่าไม่ใช่/ไม่แน่ใจ ไม่ต้องตอบในข้อ 22.2

22.2 ถ้าท่านตอบว่าใช่ จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมประเภทใด ?

- 1) การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง 2) การลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด
3) การถอดความอย่างไม่เหมาะสม 4) การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน

ตารางประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม (เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 3)

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม/ ไม่ลอกเลียนวรรณกรรม	ข้อที่	คำอธิบายเพิ่มเติม
1. การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร		
การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (มีอ้างอิง)	12, 17	
การลอกเลียนวรรณกรรมตามตัวอักษร (ไม่มีอ้างอิง)	13, 18	
2. การถอดความ		
การแทนที่คำบางคำด้วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน	1, 22	
การเชื่อมต่อกันเป็นสายของคำ	2, 8	
การสลับที่ของคำหรือข้อความ	3, 9	
การตัดคำบางคำทิ้ง	4, 7	
การเติมคำเข้ามาในประโยค	6, 10	
การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	5, 21	* เป็นการถอดความที่มีเนื้อหาไม่ตรงกับแหล่งข้อมูลเริ่มต้น
การถอดความและไม่มีอ้างอิง	14, 19	* เป็นการถอดความที่ถูกต้องแต่ไม่มีอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล
3. การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	15, 20	* ข้อ 15 เป็นการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องหลักของการอ้างอิง และข้อ 20 เป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลไม่ครบถ้วน
4. ไม่ลอกเลียนวรรณกรรม	11, 16	
รวม	22 ข้อ	

2. ข้อความเริ่มต้น : พีระ จิระโสภณ (2542: 661) กล่าวว่าแบบจำลองเชิงฟังก์ชันของผลการสื่อสารมวลชนชี้ให้เห็นว่าระดับการพึ่งพาข่าวสารจากสื่อมวลชนของผู้รับสาร ขึ้นอยู่กับลักษณะของระบบสังคมและระบบสื่อมวลชนที่แตกต่างกันไป หากผู้รับสารจำเป็นต้องพึ่งพาข่าวสารจากสื่อมวลชนมากขึ้น ก็จะทำให้มีผลต่อผู้รับสารมากขึ้นในแง่การเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ความคิดเห็น ด้านความรู้สึกและด้านพฤติกรรม

แหล่งที่มา : มัลลิกา คณานุรักษ์. (2547). จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์. หน้า 116.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : พีระ จิระโสภณ. (2542: 661) กล่าวว่า “แบบจำลองเชิงฟังก์ชันของผลการสื่อสารมวลชนชี้ให้เห็นว่าระดับการพึ่งพาข่าวสารจากสื่อมวลชนของผู้รับสาร ขึ้นอยู่กับลักษณะของระบบสังคมและระบบสื่อมวลชนที่แตกต่างกันไป หากผู้รับสารจำเป็นต้องพึ่งพาข่าวสารจากสื่อมวลชนมากขึ้น ก็จะทำให้มีผลต่อผู้รับสารมากขึ้นในแง่การเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ความคิดเห็น ด้านความรู้สึกและด้านพฤติกรรม”

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ ?

เป็น

ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด _____

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่ ไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

ตอบ _____

3. ข้อความเริ่มต้น : การแสดงอารมณ์โกรธและก้าวร้าวเป็นกลไกทางจิตอย่างหนึ่งที่บางคนใช้อำพรางความบกพร่อง หรืออำพรางภาวะไร้ขีดความสามารถทั้งในด้านการทำงานและในด้านให้ความรักความอบอุ่นแก่ผู้อื่น หากผู้ฝึกรู้จักชักนำอารมณ์ในเชิงสร้างสรรค์ จะสามารถชักนำอารมณ์โกรธที่เกิดจากความคิดกับจินตนาการของตนเองมาใช้ในการนำมาหล่อหลอมกับความกระตือรือร้น หล่อหลอมกับความมุ่งมั่นเพื่อทำในสิ่งที่ดี ๆ ไม่นำไปทำสิ่งที่ผิด ๆ อีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถชักนำอารมณ์โกรธไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้คือการชักนำอารมณ์โกรธไปใช้ในด้านให้ความรักความอบอุ่นแก่ผู้อื่นด้วยการให้อภัย การชักนำอารมณ์ในเชิงสร้างสรรค์นี้เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ยากนัก แต่เป็นสิ่งที่สามารถทำได้หากมีผู้คอยชี้แนะสนับสนุนและให้คำแนะนำโดยช่วยให้มีสมาธิอยู่กับความคิดและจินตนาการเชิงสร้างสรรค์

3. แหล่งที่มา : มรรยาท รุจิวิทย์. (2548). การจัดการความเครียดเพื่อสร้างเสริมสุขภาพจิต. พิมพ์ครั้งที่ 1. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 106 - 107.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : การชดเชยความไม่สมบูรณ์แบบของจิตใจ จะแสดงออกได้โดยอารมณ์ในทางด้านลบ เช่น อารมณ์โกรธและก้าวร้าว การจะแปรเปลี่ยนอารมณ์โกรธและก้าวร้าวไปสู่การสร้างสรรค์ในชีวิต บุคคลสามารถกระทำได้ โดยการผสมผสานอารมณ์โกรธให้เข้ากับความมุ่งมั่นและการแปรเปลี่ยนอารมณ์โกรธให้เป็นความรักในเพื่อนมนุษย์ที่มีแต่ความหวังดีและให้ความจริงใจต่อกัน บุคคลที่มีอารมณ์ดังกล่าวอยู่มากอาจใช้วิธีการควบคุมโดยการมีสมาธิเพื่ออยู่กับความนึกคิดของตนเอง ไม่ปล่อยใจให้ล่องลอยไปกับสิ่งกระตุ้นภายนอก

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ ?

เป็น

ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด _____

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่มิเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

ตอบ _____

4. ข้อความเริ่มต้น : ปัจจุบันงานด้านสุขภาพจิตและจิตเวชมีการเคลื่อนไหวก้าวหน้าตลอดเวลา มีการศึกษาค้นคว้าเชิงวิจัยและพัฒนารูปแบบการดูแลผู้ป่วยทั้งในโรงพยาบาลและในชุมชนอย่างกว้างขวาง มีการบูรณาการทฤษฎีแนวคิดทั้งด้านชีววิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา โดยเน้นการบำบัดด้วยยา การบำบัดด้วยไฟฟ้า จิตบำบัด กิจกรรมบำบัด พฤติกรรมบำบัด และนันทนาการบำบัด ตลอดจนการป้องกันปัญหาและส่งเสริมสุขภาพจิตของบุคคลในสังคมและชุมชนอย่างกว้างขวาง

แหล่งที่มา : วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. (ม.ป.ป.). จิตวิทยาการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. หน้า 8.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : ปัจจุบันงานด้านสุขภาพจิตและจิตเวชมีการเคลื่อนไหวก้าวหน้าตลอดเวลา มีการศึกษาค้นคว้าเชิงวิจัยและพัฒนารูปแบบการดูแลผู้ป่วยทั้งในโรงพยาบาลและในชุมชนอย่างกว้างขวาง มีการบูรณาการทฤษฎีแนวคิดทั้งด้านชีววิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา โดยเน้นการบำบัดด้วยยา การบำบัดด้วยไฟฟ้า จิตบำบัด กิจกรรมบำบัด พฤติกรรมบำบัด และนันทนาการบำบัด ตลอดจนการป้องกันปัญหาและส่งเสริมสุขภาพจิตของบุคคลในสังคมและชุมชนอย่างกว้างขวาง (วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์, ม.ป.ป.: 8)

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ ?

เป็น

ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด _____

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่มิเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

ตอบ _____

5. ข้อความเริ่มต้น : การดูแลผู้ป่วยจิตเวชจากอดีตจนถึงปัจจุบันก็มีความเชื่อตามสังคมและวัฒนธรรมคล้ายกับต่างประเทศ คือ ในอดีตมีความเชื่อว่าการเจ็บป่วยทางจิตเป็นเรื่องไสยศาสตร์ เป็นเรื่องของการไม่ปฏิบัติตามประเพณีและความเชื่อทางศาสนา จึงถูกเทพเจ้าลงโทษ มีการดูแลรักษาแบบโอบอ้อม กักขัง ล่ามโซ่ ฯลฯ ต่อมา มีการดูแลที่เน้นด้านร่างกายให้นำผู้ป่วยมารักษาในโรงพยาบาล ให้การดูแลที่ดี มีที่อยู่อาศัย ให้อาหารดี ใช้ความเมตตากรุณา และการดูแลแบบองค์รวม ให้มีการบำบัดด้วยยา ด้วยกิจกรรม จิตบำบัด พฤติกรรมบำบัด ครอบครัวบำบัด และเน้นการดูแลที่บ้านและชุมชนอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง

แหล่งที่มา : วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. (ม.ป.ป.). จิตวิทยาการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. หน้า 8.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : จากอดีตจนถึงปัจจุบันการดูแลผู้ป่วยจิตเวชมีความเชื่อคล้ายกับต่างประเทศ คือ เชื่อว่าการเจ็บป่วยทางจิตเป็นเรื่องไสยศาสตร์ จึงถูกเทพเจ้าลงโทษ ใช้การโอบอ้อม กักขัง ล่ามโซ่ ฯลฯ ต่อมาจึงมีการให้นำผู้ป่วยมารักษาในโรงพยาบาล ให้การดูแลที่ดี ให้มีการบำบัดด้วยยา ด้วยกิจกรรมบำบัด และอื่น ๆ และเน้นการดูแลที่บ้านและชุมชนอย่างต่อเนื่อง (วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์, ม.ป.ป.: 8)

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมหรือไม่ ?

เป็น

ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด _____

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรมให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่มิเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม

ตอบ _____

เรียงความ

จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยอธิบายให้ครบถ้วนทุกประเด็น

ความแตกต่างของผู้เรียนในด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ มีผลต่อการเรียนรู้ได้อย่างไรบ้าง ให้อธิบายและยกตัวอย่างประกอบ และครูจะสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างไรที่จะเชื่อมต่อความแตกต่างของผู้เรียนในลักษณะดังกล่าว ให้อธิบายให้ครบทุกประเด็น สามารถอ้างอิงทฤษฎีและข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ เช่น ใช้แหล่งทางอินเทอร์เน็ต แต่ต้องอ้างอิงตามรูปแบบที่ถูกต้อง (ใช้ทักษะการเขียนที่เป็นภาษาเขียนของตนเอง) จากนั้นส่งไฟล์งานทาง E - mail เท่านั้น (wistar497@gmail.com)

ภาคผนวก ค.

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจจำแนกตาม
ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย
ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกันด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	P
ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม	ประเภทของม.	2186.528	1	2186.528	15.443**	.000
	ระดับการศึกษา	2728.970	2	1364.485	9.637**	.000
	สาขาวิชา	33.622	2	16.811	.119	.888
	ประเภทของม.* ระดับการศึกษา	1964.260	2	982.130	6.936**	.001
	ประเภทของม.* สาขาวิชา	1290.223	2	645.112	4.556*	.011
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	3904.858	4	976.215	6.895**	.000
	ประเภทของม.* ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	1324.710	3	441.570	3.119*	.026
	ความคลาดเคลื่อน	84105.052	594	141.541		
	รวม	413867.035	611			

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจ ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมดระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด	ประเภทของมหาวิทยาลัย	99.191	1	99.191	7.302**	.007
	ระดับการศึกษา	375.789	2	187.895	13.832**	.000
	สาขาวิชา	26.096	2	13.048	.961	.383
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับการศึกษา	209.634	2	104.817	7.716**	.000
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * สาขาวิชา	61.420	2	30.710	2.261	.105
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	380.289	4	95.072	6.999**	.000
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	102.217	3	34.072	2.508	.058
	ความคลาดเคลื่อน	8069.143	594	13.584		
	รวม	30040.000	611			

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัยระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
ด้านการลอกเลียน วรรณกรรม บางส่วน	ประเภทของมหาวิทยาลัย	25.232	1	25.232	3.813	.051
	ระดับการศึกษา	1.264	2	.632	.095	.909
	สาขาวิชา	4.742	2	2.371	.358	.699
	ประเภทของมหาวิทยาลัย *	9.624	2	4.812	.727	.484
	ระดับการศึกษา					
	ประเภทของมหาวิทยาลัย *	17.797	2	8.898	1.345	.261
	สาขาวิชา					
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	18.020	4	4.505	.681	.606
	ประเภทของมหาวิทยาลัย *	106.005	3	35.335	5.339**	.001
ระดับการศึกษา * สาขาวิชา						
ความคลาดเคลื่อน	3931.152	594	6.618			
	รวม	7146.028	611			

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัยระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
ด้านการถอดความ อย่างไม่เหมาะสม	ประเภทของมหาวิทยาลัย	39.116	1	39.116	6.219*	.013
	ระดับการศึกษา	20.354	2	10.177	1.618	.199
	สาขาวิชา	11.402	2	5.701	.906	.405
	ประเภทของมหาวิทยาลัย *	22.923	2	11.461	1.822	.163
	ระดับการศึกษา					
	ประเภทของมหาวิทยาลัย *	18.806	2	9.403	1.495	.225
	สาขาวิชา					
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	81.883	4	20.471	3.255*	.012
	ประเภทของมหาวิทยาลัย *	46.987	3	15.662	2.490	.059
ระดับการศึกษา * สาขาวิชา						
ความคลาดเคลื่อน	3735.981	594	6.290			
	รวม	9905.000	611			

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
ด้านการอ้างอิงที่ไม่ ถูกต้อง	ประเภทของมหาวิทยาลัย	106.779	1	106.779	13.156**	.000
	ระดับการศึกษา	77.624	2	38.812	4.782**	.009
	สาขาวิชา	4.189	2	2.094	.258	.773
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับการศึกษา	67.412	2	33.706	4.153*	.016
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * สาขาวิชา	75.291	2	37.646	4.638*	.010
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	145.564	4	36.391	4.484**	.001
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	62.844	3	20.948	2.581	.053
	ความคลาดเคลื่อน	4821.102	594	8.116		
	รวม	17516.000	611			

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมทางด้านความคิดระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการลอกเลียน วรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
ด้านการลอกเลียน วรรณกรรม ทางด้านความคิด	ประเภทของมหาวิทยาลัย	54.920	1	54.920	10.513**	.001
	ระดับการศึกษา	143.477	2	71.739	13.732**	.000
	สาขาวิชา	9.107	2	4.554	.872	.419
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับ การศึกษา	26.083	2	13.041	2.496	.083
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * สาขาวิชา	23.259	2	11.630	2.226	.109
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	117.795	4	29.449	5.637**	.000
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับ การศึกษา * สาขาวิชา	57.599	3	19.200	3.675*	.012
	ความคลาดเคลื่อน	3103.170	594	5.224		
	รวม	12791.000	611			

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเองระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในประเภทของมหาวิทยาลัยระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
ด้านการลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง	ประเภทของมหาวิทยาลัย	60.517	1	60.517	5.988*	.015
	ระดับการศึกษา	110.910	2	55.455	5.487**	.004
	สาขาวิชา	56.260	2	28.130	2.784	.063
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับการศึกษา	89.462	2	44.731	4.426*	.012
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * สาขาวิชา	50.043	2	25.021	2.476	.085
	ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	235.844	4	58.961	5.834**	.000
	ประเภทของมหาวิทยาลัย * ระดับการศึกษา * สาขาวิชา	23.320	3	7.773	.769	.512
	ความคลาดเคลื่อน	6002.953	594	10.106		
	รวม	13019.628	611			

ภาคผนวก ง.

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของประเภทของการลอกเลียน
วรรณกรรมระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกัน
ของวิทยานิพนธ์ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกันของวิทยานิพนธ์

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
การลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม	ระดับการศึกษา	0.399	1	0.399	0.128	0.722
	ปีที่สำเร็จการศึกษา	20.146	4	5.037	1.611	0.180
	ภาควิชา	3.984	3	1.328	0.425	0.736
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา	10.732	4	2.683	0.858	0.493
	ระดับการศึกษา * ภาควิชา	5.685	2	2.843	0.909	0.407
	ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	31.425	11	2.857	0.914	0.532
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	59.479	7	8.497	2.718*	0.014
	ความคลาดเคลื่อน	240.704	77	3.126		
	รวม	2336.000	110			

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมด้านการลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วนระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกันของวิทยานิพนธ์

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
การลอกเลียนวรรณกรรมบางส่วน	ระดับการศึกษา	0.250	1	0.250	0.311	0.578
	ปีที่สำเร็จการศึกษา	0.515	4	0.129	0.160	0.958
	ภาควิชา	1.604	3	0.535	0.666	0.576
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา	2.183	4	0.546	0.680	0.608
	ระดับการศึกษา * ภาควิชา	2.662	2	1.331	1.657	0.197
	ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	15.080	11	1.371	1.707	0.087
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	12.756	7	1.822	2.269*	0.037
	ความคลาดเคลื่อน	61.829	77	0.803		
	รวม	197.000	110			

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมด้านการถอดความอย่างไม่เหมาะสมระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกันของวิทยานิพนธ์

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
การถอดความอย่างไม่เหมาะสม	ระดับการศึกษา	0.454	1	0.454	0.331	0.567
	ปีที่สำเร็จการศึกษา	13.627	4	3.407	2.483	0.051
	ภาควิชา	1.458	3	0.486	0.354	0.786
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา	11.491	4	2.873	2.094	0.090
	ระดับการศึกษา * ภาควิชา	0.357	2	0.179	0.130	0.878
	ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	10.475	11	0.952	0.694	0.740
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	10.248	7	1.464	1.067	0.393
	ความคลาดเคลื่อน	105.632	77	1.372		
	รวม	415.000	110			

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของประเภทการลอกเลียนวรรณกรรมด้านการอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องระหว่างระดับการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา และภาควิชาที่แตกต่างกันของวิทยานิพนธ์

ประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p
การอ้างอิงที่ไม่ถูกต้อง	ระดับการศึกษา	0.650	1	0.650	0.655	0.421
	ปีที่สำเร็จการศึกษา	3.222	4	0.805	0.812	0.521
	ภาควิชา	0.501	3	0.167	0.168	0.917
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา	0.925	4	0.231	0.233	0.919
	ระดับการศึกษา * ภาควิชา	0.172	2	0.086	0.087	0.917
	ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	5.451	11	0.496	0.500	0.898
	ระดับการศึกษา * ปีที่สำเร็จการศึกษา * ภาควิชา	8.344	7	1.192	1.202	0.312
	ความคลาดเคลื่อน	76.346	77	0.992		
	รวม	420.000	110			

ภาคผนวก จ.

คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการ
ตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอก
เลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

ตารางคะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม และความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรมระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

คนที่	ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวม		ความรู้ความเข้าใจด้านการตัดสินข้อความที่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรม		ความรู้ความเข้าใจด้านประเภทของการลอกเลียนวรรณกรรม	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1.	25	15	18	9	7	6
2.	28	10	19	8	9	2
3.	23	15	15	11	8	4
4.	23	18	18	13	5	5
5.	22	5	14	5	8	0
6.	22	2	18	2	4	0
7.	23	14	14	11	9	3
8.	16	13	13	8	3	5
9.	20	10	14	8	6	2
10.	20	8	15	8	5	0
11.	15	11	12	9	3	2
12.	30	12	22	12	8	0
13.	23	14	15	13	8	1
14.	21	21	15	14	6	7
15.	13	18	12	14	1	4
16.	30	12	22	8	8	4
17.	17		14		3	
18.	18		13		5	
19.	17		13		4	
20.	22		17		5	
21.	29		20		9	
\bar{X} / SD	21.76 / 4.826	12.38 / 4.843	15.86 / 3.071	9.56 / 3.306	5.91 / 2.364	2.81 / 2.287

ภาคผนวก ข.

คะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงจากการทดลองสอนในครั้งที่ 1 และการสอนจริงของนักศึกษากลุ่มทดลอง

ตารางคะแนนความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมจากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียน และการอ้างอิงจากการทดลองสอนในครั้งที่ 1 และการสอนจริงของนักศึกษากลุ่มทดลอง

คนที่	ความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม	
	การทดลองสอนในครั้งที่ 1	การสอนจริง
1.	3.5	10.5
2.	7	9
3.	5	18
4.	11	18
5.	8	15
6.	4	11.5
7.	5	14.5
8.	6	16
9.	6	14.5
10.	6.5	18
11.	11	18
12.	10.5	15
13.	7	14
14.	13	17
\bar{X} /SD.	7.39/2.917	14.93/2.921

ภาคผนวก ซ.

คะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมจากการเขียนเรียงความระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และ
นักศึกษากลุ่มควบคุม

ตารางคะแนนอัตราการลอกเลียนวรรณกรรมจากการเขียนเรียงความระหว่างนักศึกษากลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มควบคุม

คนที่	อัตราการลอกเลียนวรรณกรรม (เปอร์เซ็นต์)	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1.	6	23
2.	5	63
3.	4	0
4.	0	0
5.	3	15
6.	11	31
7.	0	65
8.	1	31
9.	0	23
10.	33	
11.	27	
12.	2	
13.	52	
14.	0	
15.	7	
16.	3	
17.	2	
18.	0	
19.	5	
\bar{x} /SD.	8.47/13.858	27.89/23.449

ภาคผนวก ซ.

ตัวอย่างผลที่ได้จากแบบฝึกปฏิบัติทักษะการเขียนและการอ้างอิงของนักศึกษา

แบบฝึกหัดทักษะการเขียนและการถอดความที่ถูกต้อง

จากข้อคำถามต่อไปนี้ จงตอบคำถามในแต่ละข้อ ^{ครั้งที่ 2} ชื่อ น.ส.สุภาวดี นามสกุล เครืออินทร์ _{กลุ่ม ศษ/ท 53 บ}

1. ข้อความเริ่มต้น : กระบวนการพัฒนาทางสติปัญญาของวัยรุ่นจะเปลี่ยนไปจากเดิมและด้อยสมรรถภาพลงในด้านความจำ โดยที่ความจำระยะยาวจะน้อยลง แต่จะมีความจำระยะสั้นแทนการระลึกได้ (recall) ซึ่งจะเป็นการระลึกได้เฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานมาแล้วเกี่ยวกับตนเอง
แหล่งที่มา : พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, (2550). จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 192.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : การพัฒนาทางสติปัญญาของคนสู่วัยจะไม่เหมือนเดิมและมีสมรรถภาพลดลงในเรื่องความจำ โดยที่ความจำระยะยาวจะลดลง มีความจำระยะสั้นแทนการระลึกได้ (recall) โดยที่การระลึกได้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะเกี่ยวกับตนเองที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2550: 192)

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนงานหรือไม่ ?

เป็น ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด ข้อความไม่ถูกต้อง

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนงานให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่~~ไม่~~เป็นการลอกเลียนงาน
ตอบ คนที่อยู่มาก วิชา คนที่อยู่ในวัยชรา สักที่จะมีความคิด
ลงน้ำหนัก ความรู้สึกที่ไม่เหมือนเดิม กังวล สักข้างหลัง ซ้ำลิ้น สักทีอะไรของ ไม่ค่อยได้
อันนี้พอจะจำแต่เรื่องราวที่สั้นๆ เท่านั้น (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2550: 192)

3. ข้อความเริ่มต้น : การแสดงอารมณ์โกรธและก้าวร้าวเป็นกลไกทางจิตอย่างหนึ่งที่บางคนใช้อำนาจความ
 บกพร่อง หรืออำนาจภาวะไร้ขีดความสามารถทั้งในด้านการงานและในด้านให้ความรักความอบอุ่นแก่
 ผู้อื่น หากผู้ฝึกรู้จักชักนำอารมณ์ในเชิงสร้างสรรค์ จะสามารถชักนำอารมณ์โกรธที่เกิดจากความคิดกับ
 จินตนาการของตนเองมาใช้ในการนำมาหล่อหลอมกับความกระตือรือร้น หล่อหลอมกับความมุ่งมั่นเพื่อทำ
 ในสิ่งที่ดี ๆ ไม่นำไปทำสิ่งที่ไม่ดี ๆ อีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถชักนำอารมณ์โกรธไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้
 คือการชักนำอารมณ์โกรธไปใช้ในด้านให้ความรักความอบอุ่นแก่ผู้อื่นด้วยการให้อภัย การชักนำอารมณ์ใน
 เชิงสร้างสรรค์นี้เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ยากนัก แต่เป็นสิ่งที่สามารถทำได้หากมีผู้คอยชี้แนะสนับสนุนและให้
 คำแนะนำโดยช่วยให้มีสมาธิอยู่กับความคิดและจินตนาการเชิงสร้างสรรค์

แหล่งที่มา : มรวรยาท รุจิวิทย์. (2548). การจัดการความเครียดเพื่อสร้างเสริมสุขภาพจิต. พิมพ์ครั้งที่ 1.

ปฐมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 106 - 107.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : การชดเชยความไม่สมบูรณ์แบบของจิตใจ จะแสดงออกได้โดยอารมณ์ใน
 ทางด้านลบ เช่น อารมณ์โกรธและก้าวร้าว การจะปรับเปลี่ยนอารมณ์โกรธและก้าวร้าวไปสู่การสร้างสรรค
 ในชีวิต บุคคลสามารถกระทำได้ โดยการผสมผสานอารมณ์โกรธให้เข้ากับความมุ่งมั่นและการปรับเปลี่ยน
 อารมณ์โกรธให้เป็นความรักในเพื่อนมนุษย์ที่มีแต่ความหวังดีและให้ความจริงใจต่อกัน บุคคลที่มีอารมณ์
 ดังกล่าวออกมาอาจใช้วิธีการควบคุมโดยการมีสมาธิเพื่ออยู่กับความนึกคิดของตนเอง ไม่ปล่อยให้
 ล่องลอยไปกับสิ่งกระตุ้นภายนอก

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนงานหรือไม่ ?

เป็น

ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด ลอกความไม่ถูกต้อง

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนงานให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่ ไม่เป็นการลอกเลียนงาน

ตอบ ยกที่ต้นเราแสดงพฤติกรรมระลอกมาในทางที่ไม่ดี เช่น อารมณ์ โมโห โกรธ
ง่ายและก้าวร้าว ก็ต่อตัวเองเอง ในสถานที่ยอมรับได้ในแง่ร้าย ก็คือ ก็ไม่บอกที่แสดงหาสมาคมด้วย
แต่ถ้าเราที่มีพฤติกรรมในด้านนี้ ๆ อารมณ์ โมโห โกรธ ยิ้มแย้ม ก็คงมีแต่คนอยากคบหาสมาคมด้วย
 (มรวรยาท รุจิวิทย์, 2548 : 106-107)

4. **ข้อความเริ่มต้น** : ปัจจุบันงานด้านสุขภาพจิตและจิตเวชมีการเคลื่อนไหวก้าวหน้าตลอดเวลา มีการศึกษาค้นคว้าวิจัยและพัฒนารูปแบบการดูแลผู้ป่วยทั้งในโรงพยาบาลและในชุมชนอย่างกว้างขวาง มีการบูรณาการทฤษฎีแนวคิดทั้งด้านชีววิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา โดยเน้นการบำบัดด้วยยา การบำบัดด้วยไฟฟ้า จิตบำบัด กิจกรรมบำบัด พฤติกรรมบำบัด และนันทนาการบำบัด ตลอดจนการป้องกันปัญหาและส่งเสริมสุขภาพจิตของบุคคลในสังคมและชุมชนอย่างกว้างขวาง

แหล่งที่มา : วราภรณ์ กระจุกตฤณดี. (ม.ป.ป.). จิตวิทยาการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. หน้า 8.

ข้อความที่จัดทำขึ้นใหม่ : ปัจจุบันงานด้านสุขภาพจิตและจิตเวชมีการเคลื่อนไหวก้าวหน้าตลอดเวลา มีการศึกษาค้นคว้าวิจัยและพัฒนารูปแบบการดูแลผู้ป่วยทั้งในโรงพยาบาลและในชุมชนอย่างกว้างขวาง มีการบูรณาการทฤษฎีแนวคิดทั้งด้านชีววิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา โดยเน้นการบำบัดด้วยยา การบำบัดด้วยไฟฟ้า จิตบำบัด กิจกรรมบำบัด พฤติกรรมบำบัด และนันทนาการบำบัด ตลอดจนการป้องกันปัญหาและส่งเสริมสุขภาพจิตของบุคคลในสังคมและชุมชนอย่างกว้างขวาง (วราภรณ์ กระจุกตฤณดี, ม.ป.ป.: 8)

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทำขึ้นเป็นการลอกเลียนงานหรือไม่ ?

เป็น

ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด ข้อความไม่ถูกต้อง

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนงานให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่**ไม่**เป็นการลอกเลียนงาน

ตอบ ฉบับนี้ ผู้ป่วยที่ป่วยทางด้านประสาทวิทยา อุบัติฯ ก็ไม่ต้องเป็นกังวลต่อสัน เหนือ
คุณหมอหมอบอก และในชุมชน มีการรักษาแนวใหม่ โดยที่ใช้อาตมจิตบำบัด ซึ่งรักษา จิตวิทยา
และจิตวิทยา ซึ่งใช้การรักษา และมี กิจกรรมบำบัด เพิ่มขึ้นมา ซึ่งเน้น ระบบนันทนาการ
ซึ่งทำให้ผู้ป่วยรู้สึกสบาย สนุกสนาน สนุกสนาน หากขึ้นทบทวน (วราภรณ์ กระจุกตฤณดี, ม.ป.ป.: 8)

5. **ข้อความเริ่มต้น** : การดูแลผู้ป่วยจิตเวชจากอดีตจนถึงปัจจุบันก็มีความเชื่อตามสังคมและวัฒนธรรมคล้ายกับต่างประเทศ คือ ในอดีตมีความเชื่อว่าการเจ็บป่วยทางจิตเป็นเรื่องไสยศาสตร์ เป็นเรื่องของการไม่ปฏิบัติความประเพณีและความเชื่อทางศาสนา จึงถูกเทพเจ้าลงโทษ มีการดูแลรักษาแบบโบยตี กักขัง ต่ามโซ่ ฯลฯ ต่อมาจึงมีการดูแลที่เน้นด้านร่างกายให้นำผู้ป่วยมารักษาในโรงพยาบาล ให้การดูแลที่ดี มีที่อยู่อาศัย ให้อาหารดี ใช้ความเมตตากรุณา และการดูแลแบบองค์รวม ให้มีการบำบัดด้วยยา ด้วยกิจกรรม จิตบำบัด พฤติกรรมบำบัด ครอบครัวบำบัด และเน้นการดูแลที่บ้านและชุมชนอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง

แหล่งที่มา : วราภรณ์ ตระกูลสุขุมดี. (ม.ป.ป.). จิตวิทยาการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. หน้า 8.

ข้อความที่จัดทําขึ้นใหม่ : จากอดีตจนถึงปัจจุบันการดูแลผู้ป่วยจิตเวชมีความเชื่อกล้ายกับต่างประเทศ คือ เชื่อว่าการเจ็บป่วยทางจิตเป็นเรื่องไสยศาสตร์ จึงถูกเทพเจ้าลงโทษ ใช้การโบยตี กักขัง ต่ามโซ่ ฯลฯ ต่อมาจึงมีการให้นำผู้ป่วยมารักษาในโรงพยาบาล ให้การดูแลที่ดี ให้มีการบำบัดด้วยยา ด้วยกิจกรรมบำบัด และอื่น ๆ และเน้นการดูแลที่บ้านและชุมชนอย่างต่อเนื่อง (วราภรณ์ ตระกูลสุขุมดี, ม.ป.ป.: 8)

คำถาม

1. ข้อความที่จัดทําขึ้นเป็นการลอกเลียนงานหรือไม่ ?

เป็น ไม่เป็น

2. เพราะเหตุใด ลอกเลียนไม่ถูกต้อง

3. และถ้าเป็นการลอกเลียนงานให้ท่านเขียนประโยคขึ้นใหม่ที่**ไม่**เป็นการลอกเลียนงาน

ตอบ ในกรณีรักษาผู้ป่วยที่สื่อทางการหาจิตา วันสขงตอน ส. 4 ใช้วิธีใช้ทริสยศาสตร์ เจาะหาเป็น
ส่วนหนึ่งในการรักษา โดยทรมัฟิธีรักษา แบบ โบทซ์ ซาง ล่ามโซ่ บ้าง ซึ่ง เตาเชื่อว่า เกิดจากสื่อสัคส์ลัทธิ
ลัทธิช แต่ในร่วร้งนี้ ก็ใช้ทริรักษาแบบใหม่ที่ สามารถทำให้ผู้ป่วยค้นพบสัจสัจจน อัจฉกร รักษาเพ็ช
อวติ 4 วิธีที่ ลุ่มขนาด สดลอบสื่ออวธา กับผู้ป่วย ไม่อ่าท เข้าที่ อยู่อาศัย ท่อการดูแลต่อ ุโภทการนำ
ดูแลที่บ้าน และ เน้นชุมชนอย่าง ต่อเนื่อง (วราภรณ์ ตระกูลสุขุมดี , ม.ป.ป.: 8)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาววิไลวรรณ ศรีสงคราม เกิดเมื่อวันที่ 11 เมษายน พ.ศ.2511 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 (จิตวิทยา) จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2532 สำเร็จ การศึกษาปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตรในปีการศึกษา 2539 และเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขา วิชาวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2551 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 สาขาวิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี